Clive Cussler
KYKLOP

PROLOG

KYKLOP
9. března 1918 Karibské more
Kyklopoii zbývala necelá hodina života. Během osmačtyřiceti minut se stane masovým hrobem pro 309 pasažérů i pro posádku - nepředvídatelná tragédie, jíž nepředcházela žádná zlověstná znamení, tragédie v posměšných kulisách otevřeného moře a diamantově čirého nebe. Dokonce i rackové, poslední týden sledující jeho brázdu, poletovali a vrhali se dolů s malátnou netečností, jakoby ukolébaní mírným počasím. Z jihovýchodu profukoval klidný vánek, jenž stěží dokázal rozvlnit americkou vlajku na zádi. Ráno v půl čtvrté většina pasažérů i členů posádky mimo službu spala. Pouze někteří z těch, kdo nebyli schopni zabrat v nesnesitelném horku pasátu, postávali na horní palubě, opírali se o zábradlí a sledovali, jak příď lodi syčí a zvedá se nad vysoko vzduté vlny. Zdálo se, jako by se hlavní pohyb odehrával pod klidnou hladinou, a zatím se v hlubinách šikovaly úderné síly. V Kyklopově kormidelně zíral skrz velká kulatá okna poručík John Church. Měl od půlnoci do čtyř hodin rána hlídku a tohle jediné jej mohlo udržet vzhůru. Nejasně si uvědomoval narůstající výšku vln, ale protože zůstávaly rozloženy po veliké ploše a jejich úbočí se nezvedala nijak příkře, nebyl důvod snižovat rychlost. Podporována přátelským proudem, pachtila se těžce naložená uhelná loď rychlostí pouhých devíti uzlů, poháněna jen motorem na levoboku. Její strojovna nutně potřebovala prohlídku. Motor na pravoboku se porouchal krátce po vyplutí z Rio de Janeira a hlavní inženýr oznámil, že oprava bude možná až v baltimorském přístavu. Poručík Church se vypracoval přes jednotlivé hodnostní stupně až na námořního důstojníka. Byl to štíhlý, předčasně prošedivělý muž, jemuž táhlo na třicítku. Sloužil na celé řadě lodí různých typů a čtyřikrát již obeplul zeměkouli. Kyklop byl ovšem tím nejzvláštnějším plavidlem, s jakým se setkal během dvanácti let služby u válečného námořnictva. Na této osm let staré lodi se plavil poprvé a je třeba říct, že se cesta neobešla bez vskutku podivných událostí. Po opuštění domovského přístavu spadl přes palubu jeden z námořníků a lodní šroub na levoboku ho rozsekal na kaši. Následovala srážka s jachtou Raleigh, jež způsobila menší škody na obou plavidlech. Briga měla na palubě pět trestanců. Jednoho z nich, obviněného z brutální vraždy lodníka, měla dopravit do námořního vězení v Portsmouthu ve státě New Hampshire. U vjezdu do přístavu v Rtu unikla loď o vlásek střetu s útesem, a když důstojník ve službě obvinil kapitána, že změnou kursu plavidlo ohrozil, odpykal to domácím vězením. A konečně tu byla nespokojená osádka, soužení s motorem na pravoboku a kapitán, který se zpíjel do němoty. Když Church sečetl všechny ty nesnáze dohromady, zmocnilo se ho tušeni neodvratné katastrofy. Z chmurných myšlenek jej vytrhl zvuk těžkých kroků za zády. Otočil se a strnul, neboť do kormidelny vkráčel sám kapitán. Korvetní kapitán George Worley působil dojmem postavy vystoupivší přímo ze stránek Ostrova pokladů. K dokonalosti mu chyběla už jenom páska přes oko a dřevěná noha. Byl to pořádný kus chlapa. Krk se mu téměř ztrácel, masivní hlava jako by vyrůstala přímo z ramen. Ruce, které visely po stranách těla, byly tak obrovské, že Church takové lopaty ještě neviděl. Svou velikostí a tloušťkou připomínaly svazky encyklopedie. Jelikož nikterak nectil předpisy válečného loďstva, sestával jeho stejnokroj většinou z pantofli, buřinky a dlouhých spodků. Church ho viděl v uniformě pouze tehdy, když zastavili v přístavu a kapitán měl na břehu nějaké úřední jednání. Worley cosi zavrčel na pozdrav, přistoupil k barometru a zaklepal na něj mohutnými kotníky prstů. Chvíli pozoroval ručičku a potom přikývl. Není to tak špatný," poznamenal s lehce německým přízvukem. Příštích čtyřiadvacet hodin by to mohlo jít. S trochou štěstí budeme mít klidnou plavbu, aspoň než to schytáme za mysem Hatteras." Za mysem Hatteras mají problémy všechny lodě," přitakal Church bez zájmu. Worley přešel do mapovny a zadíval se na tužkou zakreslenou čáru, která vyznačovala Kyklopovu trasu a jeho přibližnou pozici. Změňte kurs o pět stupňů severně." řekl, když se vrátil do kormidelny. Proplujeme podél břehů Grand Bahama." Už téct jsme dvacet mil západně od středu průlivu," upozornil Church. Mám důvod vyhýbat se obvyklým lodním trasám," odpověděl Worley nevrle. Church kývl na kormidelníka a Kyklop se stočil do nového kursu. Ta mírná odchylka způsobila, že vlny nyní narážely proti přídi z levoboku a loď se začala kymácet ze strany na stranu. .,To moře se mi moc nezamlouvá," řekl Church. Vlny začínají být drobátko příkré." To v těchhle vodách není nic neobvyklého," odvětil Worley. Blížíme se k místu, kde se setkává Severní rovníkový proud s Golfským. Už jsem tam zažil moře klidné jako vyschlé pouštní jezero, ale taky vlny mnoho stop vysoké. Jenže tu byly dlouhé klidné vlny, které hladce klouzaly pod kýl." Church se již chystal cosi podotknout, ale potom se zaposlouchal do nervy drásajícího zvuku kovu otírajícího se o kov, který pronikl do kormidelny. Worley se choval, jako by nic neslyšel, ale Church přešel k zadní přepážce a zahleděl se přes dlouhý nákladní prostor. Kyklop nebyl na svou dobu žádný drobeček. Měřil 542 stop na délku a 63 stop na šířku. Postaven byl roku 1910 ve Filadelfii a působil v Pomocných službách vojenského

námořnictva Atlantské flotily. Sedm rozlehlých nákladních prostorů bylo s to pojmout 10 500 tun uhlí, jenže při této cestě Kyklop převážel 11 000 tun manganu a jeho trup se nořil hluboko do vody - dobrou stopu nad čáru ponoru. Dle Churchova názoru byla loď nebezpečně přeložena. Church pohlédl k zádi, kde se ve tmě rýsovaly obrysy čtyřiadvaceti uhelných nakladačů s obrovskými korečky, zakrytými na ochranu proti povětrnostním vlivům. Ale spatřil ještě něco. Paluba uprostřed lodi se zvedala a klesala shodně s pohybem vln valících se pod kýl. Proboha," zamumlal zděšeně, trup se ohýbá podle moře." Worley se neobtěžoval ani ohlédnout. Nic. z čeho by sis musel dělat hlavu, synku. Tahle loď je na trochu zátěže zvyklá." .Ještě jsem neviděl, aby se loď takhle kroutila," trval Church na svém. Worley si dřepl do velké proutěné židle, kterou měl pro sebe při-chystanou na kapitánském můstku, a opřel si nohy o kompasnici. „Synku, nenech se znepokojovat. Starý dobrý Kyklop se bude plavit ještě v době, kdy to my dva už budeme mít dávno za sebou." Kapitán však Churchovy obavy nezažehnal. Neblahá předtucha se v něm naopak ještě prohloubila. Church předal hlídku druhému důstojníkovi a opustil můstek. Cestou se zastavil se u telegrafisty, který byl právě ve službě, na šálek kávy. Radista, jak se všem bezdrátovým telegrafistům u námořnictva říkalo, vzhlédl.
‚Brý ranko, poručíku."
Nějaké zajímavé zprávy z okolních lodi?"
Radista nadzdvihl sluchátko z jednoho ucha. Prosím?"
Church zopakoval otázku.
Snad jen to, že si to telegrafisti ze dvou obchodních lodí rozdávají na dálku v šáchách."
Měl byste se k nim přidat, abyste to neměl tak jednotvárné." Já hraju dámu," řekl radista.
Jak daleko jsou ty dvě lodi?"
Signál je dost slabej“. snad takových sto mil."
Church se posadil obkročmo na židli a opřel si lokty a bradu o opěradlo. Zavolejte jim a zeptejte se jich, jaké mají moře." Radista bezmocně pokrčil rameny. „Nemůžu."
Copak, zlobí vysílačka?"
Ta šlape jak šestnáctiletá havanská kurva."
Tak to nechápu."
„Nařízení kapitána Worleye," odvětil radista. Když jsme vypluli z Ria, zavolal si mě k sobě a nařídil mi, abych, dokud nedorazíme clo Baltimoru, neodesílal žádné zprávy bez jeho přímého rozkazu." Řekl vám, jaký má pro to důvod?"
Ne, pane."
Divná věc."
Mám tuchu, že to má co dělat s tím hlavounem, co jsme ho naložili v Riu." ,.S tím generálním konzulem?"
„Dostal jsem ten rozkaz hned potom, co vstoupil na palubu-" Radista zmlkl a přitiskl sluchátka k uším. Potom začal škrábat do bloku přijímanou zprávu. Po chvíli se obrátil s pochmurným výrazem ve tváři.
Nouzové volání."
Church vstal ze židle. Odkud?"
Dvacet mil jihovýchodně od Anguilla Cays."
Church v duchu počítal. To znamená, že jsou před námi nějakých padesát mil. Co dál?" Loď se jmenuje Crogan Castle. Prolomená příď. Palubní nástavba těžce poškozená. Nabírají vodu. Žádají okamžitou pomoc." Prolomená příd?" opakoval Church udiveným tónem. O co?" O tom se nezmiňují, poručíku."
Church upřel pohled na dveře. Budu o tom informovat kapitána. Ohlaste na Crogan Castle, že k nim míříme plnou parou." V radistově tváři se objevila bolestná grimasa. Prosím vás, pane, já nemůžu." Udělejte to!" poručil Church. Přebírám veškerou odpověďnost." Otočil se a rozběhl se uličkou k žebříku, po němž vystoupil do kormidelny. Worley dosud seděl v proutěné židli a pohupoval se v rytmu shodném s kymácením lodi. Nízko na nose měl posazené brýle a četl si notně osahaný časopis Liberty. Radista zachytil signál SOS," ohlásil mu Church. Ani ne padesát mil od nás. Nařídil jsem mu, aby jim potvrdil příjem a oznámil jim, že měníme kurs a plujeme jim na pomoc." Worley vytřeštil oči, vylétl ze židle a popadl užaslého Churche za paži. Zbláznil ses?" zařval. Kdo ti dal k čertu právo rušit moje rozkazy?"
Church zalapal bolesti' po vzduchu. Měl pocit, jako by mu ta svěráku podobná ruka rozdrtila biceps na kaši. Pro Boha živého, kapitáne, nemůžeme se přece vykašlat na loď, která je v nouzi." .Jestliže řeknu, že to tak bude, tak můžeme." Church byl ohromen Worleyovým výbuchem. Vnímal rozostřený pohled zarudlých oči" a cítil dech, jenž čpěl pachem whisky. Je to první' zákon moře," naléhal Church. Musíme poskytnout pomoc." Potápějí se?"
Ve zprávě bylo, že nabírají'vodu."
Worley Churche odstrčil. Tak o čem to mluvíš. Ať si ti sráči pumpuji', dokud je někdo nezachrání, ale my to nebudeme." Lodník a sloužící důstojník přihlíželi v němém úžasu, jak se Church a Worley navzájem bez mrknutí oka v atmosféře napjaté k prasknutí provrtávají pohledy. Již dříve mezi nimi existovala jistá trhlinka neporozumění, a ta se nyní rázem široce rozšklebila. Sloužící důstojník se pohnul, aby zasáhl do sporu, ale Worley pootočil hlavu a zavrčel: Starejte se o sebe a o kormidlo." Church si třel zhmožděnou paži a upíral na kapitána zuřivý pohled. Zásadně protestuji proti vašemu odmítnutí odpověďět na volání o pomoc a trvám na tom, aby to bylo zaznamenáno do lodního deníku. Varuju tě“"

Rovněž žádám, aby byl zaznamenán váš rozkaz, kterým operátorovi bráníte ve vysílání." Tak to jste přehnal, pane." pronesl Worley chladně, rty sevřené do tenké linky, obličej zalitý potem. Považujte se za vězně a omezte svůj pohyb na ubytovací prostory." „Uvězněte dalšího ze svých důstojníků," vyjel Church, neschopný zvládat svůj vztek, a můžete si tuhle ubohou kocábku řídit sám." Než mohl Worley odpověďět, Kyklop se bokem nahnul k hlubině mezi dvěma vlnami. Díky instinktu, vycizelovanému léty strávenými na moři, všichni, kdo byli v kormidelně, chňapli po nejbližším pevném předmětu, aby se udrželi na nohách. Pláty trupu pod tlakem zaúpěly a do kormidelny dolehlo několik praskavých zvuků. Panenkomarjá," zamumlal kormidelník hlasem, jenž prozrazoval, že je na pokraji zpanikaření. Držte klapačku!" zavrčel Worley, jakmile se Kyklop opět vyrovnal. Tahle loď už zvládla horší moře." Church si náhle uvědomil skutečnost, z níž se mu udělalo nevolno. Z Crogan Castle, té lodi, která vyslala nouzový signál, hlásí, že mají příčí prolomenou dovnitř a požkozenou nadstavbu." Worley na něj upřel zrak. No a co?"
Nechápete? Musela ji zasáhnout obrovská, bludná vlna."
„Melete pitomosti. Odeberte se do své kajuty, pane. Nechci vás vidět. dokud nedorazíme do přístavu." Church váhal, ruce zaťaté v pěst. Potom si uvědomil, že další hádka s Worleyem by nebyla víc než plýtvání dechem. Uvolnil prsty, beze slova se otočil a odešel z kormidelny. Stál na palubě a hleděl přes příď na zdánlivě mírné moře. Vlny se zmenšily na pouhých deset stop a přes boky nepropadala žádná voda. Vydal se k zádi a cestou si všiml, že trubky vedoucí páru potřebnou k pohonu navijáků a pomocných zařízení drhnou o hrazeni paluby s tím, jak se loď zvedá a zase klesá na dlouhých, pomalých vlnách. Potom sešel dolů, aby zkontroloval dva ložné prostory s rudou. Ve světle baterky zkoumal podpěry a nosníky nainstalované tak, aby bránily nákladu manganu v pohybu. Sténaly sice a vrzaly pod jeho tíhou, nicméně zdály se být pevné a neporušené. Nikde neviděl, že by se při pohybech lodi, sypal nějaký písek. Přesto pociťoval nepokoj a únavu. Musel sebrat veškerou vůli, aby nezamířil přímo do náruče svého pohodlného kavalce a vděčně nezavřel oči před množstvím problémů spojených s lodí. Musel absolvovat ještě jednu inspekční cestu do strojovny, aby se přesvědčil, zda někde břichem lodi neproniká voda. Záporný výsledek prohlídky se zdál svědčit ve prospěch víry, kterou v Kyklopa choval kapitán Worley. Když kráčel chodbičkou k důstojnické jídelně, aby si vypil šálek kávy, otevřely se dveře kajuty a na jejich prahu zůstal stát Alfred Gottschaik, americký generální konzul v Brazílii, jenž hovořil s někým uvnitř. Church nahlédl přes jeho rameno a spatřil lodního lékaře, jak se sklání nad mužem ležícím na kavalci. Pacientova nažloutlá tvář vypadala unaveně a její mladistvý vzhled kontrastoval s hustou čupřinou bílých vlasů. V otevřených očích, které toho musely již hodně vidět, se zračil strach smíšený se známkami prožitého utrpení a strádání. Ta scéna představovala další z řady podivných momentů, jimiž byla provázena Kyklopova pouť. Už před vyplutím z Rio de Janeira pozoroval Church, jenž právě v tu dobu držel službu na palubě, kolonu vozů, která vjela do doků. Z limuzíny vystoupivši generální konzul dal pokyn k naložení svých kufrů a zavazadel. Potom pohlédl vzhůru a důkladně si prohlížel Kyklopa kousek po kousku, od neohrabané, odshora dolů rovné přídě až po ladné křivky zádi ve tvaru láhve šampaňského. Navzdory své malé, obtloustlé a téměř komické postavě vyzařoval cosi nedefinovatelného, co jej povznášelo na vyšší příčky úctyhodnosti. Měl krátké, v pruském stylu střižené, nažloutle bílé vlasy. Úzká obočí jako by kopírovala tvar pečlivě zastřiženého knírku.
Druhým vozem v koloně byla sanitka. Church sledoval, jak zvedají postavu na nosítkách a nesou ji na palubu, ale nepodařilo se mu rozeznat rysy obličeje, neboť je skrývala hustá moskytiéra. Ačkoli ona osoba na nosítkách evidentně patřila k jeho suitě, Gottschaik jí věnoval minimum pozorností a spíše se zajímal o nákladní vůz s řetězovým náhonem v pozadí.
Nervózně pozoroval, jak okrouhlá přepravní bedna stoupá do výše zavěšená na rameni nákladního jeřábu, aby se zhoupla do předního nákladního oddílu. Jakoby na znamení se objevil Worley a osobně dohlédl na zabezpečení poklopu. Potom přivítal Gottschalka a zavedl ho do jeho kajuty. Téměř vzápětí byla odhozena kotevní lana a loď zamířila k výjezdu z přístavu. Gottschaik se otočil a všiml si Churche stojícího v chodbičce. Vykročil z kajuty a zavřel za sebou dveře, podezíravě mhouře oči. Mohu pro vás něco udělat, poručíku“." Church, pane. Právě končím prohlídku lodi a mám namířeno do jídelny na kávu. Nechtěl byste se ke mně přidat?" V konzulově tváři se objevil mírný náznak úlevy. Proč ne," řekl s pousmáním. Nedokážu spát víc jak pár hodin na jeden zátah. Mou ženu to dohání k šílenství." Nechal jste ji v Riu?"
Ne, poslal jsem ji už dříve do Marylandu - tam bydlíme. Mé pověření v Brazílii skončilo a teď doufám, že zbytek svého působení ve vládních službách strávím ve Washingtonu." Gottschaik připadal Churchovi nepatřičně nervózní. Očima těkal sem a tam po chodbě a neustále si otíral kapesníkem malá ústa. Poručíku," oslovil Churche a sevřel mu paži. .Ještě než si dáme tu kávu, byl byste tak laskav a zavedl mne do zavazadlového odděleni?" Church na něj upřel strnulý pohled. .Jistě, pane, je-li to vaše přání." Děkuji," řekl Gottschaik. „Potřebuji něco ze svého kufru." Pokud Churchovi připadala ta žádost neobvyklá, nedal to najevo. Jednoduše přikývl a vydal se do přední části lodi se šupějícím generálním konzulem v závěsu. Vyšli na palubu a kráčeli po ochozu vedoucím od přístřešku na zádi k přídové nástavbě. Cestou prošli pod můstkem nešikovně umístěným na ocelových, chůdám podobných nosnících. Pařící se lampa zavěšená mezi dvěma stožáry, jež tvořily oporu skeletové konstrukce spojující navzájem jednotlivé uhelné nakladače, vrhala tajuplné rudé světlo, jež se odráželo v hrůzu nahánějícím odlesku blížících se vln. Church se zastavil u poklopu, otevřel petlice, a osvětluje cestu baterkou, vyzval Gottschalka, aby ho následoval dolů po žebříku. Když dorazili na dno zavazadlového oddělení, našel Church vypínač a rozsvítil stropní svítilny, jež ozářily prostor nadpozemským žlutým světlem. Gottschaik se protáhl kolem Churche a zamířil přímo k dopravní bedně zajištěné

řetězy, jejichž koncové články byly upoutány visacími zámky k okům vystupujícím z podlahy. Chvíli stál u bedny, a zatímco na ni civěl s uctivým výrazem ve tváři, jeho myšlenky se toulaly v jiných místech a v jiném čase. Church tu bednu viděl zblízka poprvé. Její bočnice zhotovené ze silných dřevěných desek nenesly žádné označení. Church odhadoval, že by mohla být asi tak devět stop dlouhá, tři stopy vysoká a čtyři široká. Netroufal si odhadnout hmotnost, ale věděl, že její obsah váží hodně. Zvědavost přemohla předstíraný nezájem. Mohl bych se vás zeptat, co je uvnitř?"
Gottschaik nadále zíral na bednu. Archeologické nálezy. Mají namířeno do muzea," pronesl neurčitě. Tak to musí mít velkou cenu," zkoušel ho Church.
Gottschaik nereagoval. Zaujalo ho cosi na hraně víka. Vytáhl brýle na čtení a upřeně se zahleděl skrze čočky. V okamžiku celý strnul, ale ruce se mu roztřásly. „Někdo ji otvíral!" vyhrkl, lapaje po dechu.
„To není možné," oponoval Church. Vršek je tak pevně zajištěn řetězy, že se články zarývají do okrajů." Ale podívejte se sem," ukazoval konzul. „Tady jsou stopy páčení." Ty škrábance zřejmě vznikly při zatloukání víka."
Když jsem tu bednu kontroloval před dvěma dny, ještě tu nebyly," prohlásil Gottschaik rozhodným hlasem. Někdo z vaší osádky se do ní dobýval."
Ale to přeháníte. Kdo z posádky by mohl mít nějaký zájem o archeologické nálezy, které musí vážit dobré dvě tuny? A kdo kromě vás má klíče?"
Gottschaik poklekl a chvějícími se prsty začal odemykat zámky. Z ruky mu vypadl článek řetězu. Nebyl z ocele, byl vyřezán ze dřeva. V konzulové tváři se objevil ustrašený výraz. Jako hypnotizovaný pomalu vstal, divoce se rozhlédl po nákladním oddělení a potom pronesl jediné slovo. Zanona."
Bylo to jako by spustil noční běs". Příštích šedesát vteřin vyplnila hrůza. Vražda generálního konzula se odehrála v takové rychlosti, že Church zůstal stát jako opařený, aniž byl schopen pochopit, čeho se to vlastně stal svědkem. Ze stínu vyskočila na víko bedny jakási postava. Přestože byl ten muž oděn do stejnokroje námořníka válečného námořnictva, nebylo možno přehlédnout jeho hrubé, černé vlasy, vystouplé lícní kosti a neobvykle tmavé oči postrádající výrazu. Všechno známky příslušnosti k jisté rase. Jihoamerický Indián vrazil bez hlesu do Gottschalkových prsou kopí podobný bodec, jehož hrot vyšel z těla téměř stopu pod lopatkami. Generální konzul nepadl okamžitě. Pomalu otočil hlavu a upřel na Churche strnulé, doširoka otevřené oči, které již ztratily schopnost vnímání. Gottschaik se pokusil cosi říct, ale z hrdla se mu vydral pouze chorobný, bublavý zvuk, jenž zbarvil jeho rty a bradu krví. Jakmile začal klesat k zemi, Indián se opřel nohou o jeho hrud a vytrhl z ní oštěp. Church vraha neznal, nikdy předtím se s ním nesetkal. S posádkou Kyklopa neměl nic společného a mohl být toliko černým pasažérem. V hnědém obličeji nebyly patrné žádné známky nenávisti, ani zlosti, či zášti, jenom nevyzpytatelný, naprosto prázdný vyraz. Indián takřka nedbale uchopil oštěp a tiše seskočil z bedny. Church se vzchopil a chystal se čelit útoku. Beze slova ustoupil stranou před dorážejícím kopím a ohnal se baterkou proti Indiánově tváři. Ozval se dutý zvuk úderu. Kovový válec zasáhl pravou čelist, roztříštil kost a vyrazil Indiánovi několik zubů. Vzápětí ho Church udeřil pěstí do krku. Kopí upadlo na zem. Church je zvedl za dřevěnou násadu nad hlavu. Náhle se svět pomátl. Paluba se naklonila téměř o šedesát stupňů a Church musel bojovat o rovnováhu. Nějak se mu podařilo udržet se na nohách, přestože ho gravitace táhla dolů. Zarazil se až o přepážku. Bezvládné Indiánovo tělo se kutálelo za ním a spočinulo mu u nohou. Potom už jenom v bezmocné hrůze sledoval, jak se bedna zbavená zámků uvolňuje ze svého místa, drtí Indiánovo tělo a jak jemu samotnému přiráží nohy k ocelové stěně. Náraz způsobil, že se víko bedny pootevřelo a odhalilo její obsah. Church oslněn hleděl dovnitř. Ten neuvěřitelný pohled, který se pod mihotavým světleni stropních lamp otevřel jeho očím, byl tím posledním, co se mu vrylo do mysli během těch několika málo vteřin, které ho dělily od smrti. Kapitán Worley, který prodléval v kormidelně, se stal svědkem ještě přízračnějšího divadla. Připadalo mu, jako by se Kyklop náhle propadl do bezedné propasti. Příď se sklonila do obrovské brázdy, zatímco zadní se zvedla tak strmě do vzduchu, že se lodní šrouby ocitly nad hladinou. V temnotě před lodí se na vzkypělé černé stěně, která svou výší zastřela hvězdy na obloze, odrážela světla Kyklopových orosených lamp. Hluboko z útrob přepravního prostoru vycházelo děsivé dunění, jež připomínalo zemětřesení. Celá loď se otřásala od přídě až po záď. Worleyovi hlavou blesklo, že by měl vyhlásit poplach, ale na všechno již bylo pozdě. Vzpěry se uvolnily a váha sesouvající se manganové rudy ještě zvětšila Kyklopův přední náklon. Kormidelník zíral z můstku v němém úžasu na hradbu tyčící se do výše desetipatrového domu, jež se na ně s řevem hrnula rychlostí laviny.
Vlna se na vrcholu tříštila a přepadala dopředu. Miliony tun vody divoce narazily do plavidla a zcela zaplavily příď a lodní nadstavbu. Dveře vedoucí na můstek se roztříštily, voda vtrhla do kormidelny. Worley se křečovitě chytil mřížoví okénka, jeho paralyzovaná mysl nebyla s to domyslet obraz nevyhnutelné zkázy. Vlna se převalila přes loď. Kýl se ohnul, ocelové nosníky popraskaly a celá příďová sekce se zkroutila. Důkladné, nýty upevněné pláty trupu se odtrhly, jako by byly z papíru. Kyklop se pod nesmírnou váhou vlny ponořil ještě hlouběji. Jeho šrouby opět zabraly a pomáhaly mu dosáhnout rychleji otevřené náruče čekajících hlubin. Pro Kyklopa nebylo návratu. Potápěl se stále níž a níž, až jeho roztříštěny trup spočinul na nepokojné písčině mořského dna i s uvězněnými pasažéry a členy posádky. Jenom hejno zmatených racků označovalo místo jeho posledního zápasu.

ČÁST PRVNÍ
Prosperteer

KYKLOP

Kapitola l
10. října 1989 Key West, Florida

Vzducholoď visela bez hnutí v tropickém vzduchu, vyrovnaně a klidně, jako ryba v akváriu. A jak způsobně balancovala na jediném přistávacím kole, její přídí drcala do žlutého kotevního stožáru. Vypadala unaveně, letitě; kdysi stříbrný obal svraštěl a zbělal a pokřtil se množstvím skvrn. Gondola, ona řídicí kabina, která ji visela pod břichem, dělala dojem starodávného člunu. Okénka léty zežloutla. Toliko dva její motory Wright Whiriwind o síle 200 koní zářily novotou, neboť byly zrestaurovány do původního stavu. Na rozdíl od svých mladších, z pogumovaného polyesteru vyrobených sestřiček, které brázdily nebe nad fotbalovými stadióny, byl její plynotěsný obal vyroben z hliníku s nýtovanými švy. Jeho tuhost zajišťovalo dvanáct kruhových žeber podobných těm, které vyrůstají z páteře ryby. Měla doutníkovitý tvar, byla 149 stop dlouhá a k jejímu naplnění bylo třeba 200 000 kubických stop helia. Pokud nemusela vzdorovat náporům čelního větru, dokázala se svým tupým nosem probíjet skrze mraky rychlostí dvaašedesát mil v hodině. Její původní označení bylo ZMC-2, Zeppelin Metal Clad číslo dvě, a byla sestrojena v Detroitu a válečnému loďstvu Spojených států byla předána v roce 1929. Na rozdíl od většiny vzducholodí, které bývaly vybaveny čtyřmi masivními stabilizačními plochami, honosila se její kuželovitá zad osmi malými kýlovými ploutvičkami. Ve své době představovala velice pokrokovou konstrukci a dostávalo se jí solidní a spolehlivé péče až do roku 1942, kdy byla demontována a zapomenuta. ZMC-2 po sedmačtyřicet let chátrala v opuštěném hangáru u startovací dráhy opuštěné základny námořních leteckých sil poblíž Key West na Floridě. V roce 1988 prodal stát nemovitost finanční korporaci, v jejímž čele stál bohatý vydavatel Raymond LeBaron, který hodlal základnu přebudovat na rekreační středisko. Krátce poté, kdy dorazil ze sídla své společnosti v Chicagu, aby si prohlédl nově nabytý majetek, narazil LeBaron na zaprášené a zkorodované zbytky vzducholodi ZMC-2, jež ho okamžitě přivedly na nápad využít ji k reklamním účelům. Nechal plavidlo lehčí vzduchu zrekonstruovat, včetně renovace motorů, a nazval je Prosperteer podle ekonomického časopisu, který tvořil základ jeho finančního impéria. Toto jméno bylo posléze vymalováno na její obal mohutnými červenými písmeny. LeBaron se naučil s Prosperteerem létat. Zvládl rozmary samotné lodi i dovednost neustálého přizpůsobování se vrtošivé přirozenosti větrů natolik dobře, že si dokázal zajistit vždy klidný let. Neměl k dispozici automatického pilota, který by ulehčil jeho povinnosti sklánět příď před náhlými poryvy vzdušných proudů a zvedat ji, jakmile vítr polevil. Takřka neutrální vztlak se značně měnil dle atmosférických podmínek. Lehounké mrholení mohlo obrovské ploše obalu lodi přidat stovky kilogramů a zmenšit tak její stoupavost, zatímco suchý vzduch vanoucí od severozápadu nutil pilota bojovat s její tvrdohlavou snahou vznést se do nežádoucí výšky. LeBaron takové výzvy rád přijímal. Radost, kterou mu činilo předvídání nálad onoho předpotopního pytle naplněného plynem a zápolení s jeho aerodynamickými vrtochy, daleko předčila potěšení, které mu mohlo poskytnout pět tryskových letadel patřících jeho korporaci. Jak mohl, tak se vyhýbal svým povinnostem ve správní radě, odjížděl na Key West a přelétal z jednoho ostrova karibské oblasti na druhý. Brzy představoval Prosperteer vznášející se nad Bahamskými ostrovy důvěrně známý obrázek. Jakýsi domorodý dělník, pracující na poli s cukrovou třtinou vzhlédl a pohotově vzducholoď připodobnil prasátku běžícímu pozpátku".
Dlužno však říct, že LeBaron, podobně jako většina podnikatelů patřících k mocenské elitě, měl nepokojnou mysl, jež ho neustále ponoukala vrhat se do stále nových projektů, který lze tušit vždy za dalším obzorem. Ani ne po roce začal jeho zájem o starou vzducholoď opadat. Potom jednoho večera potkal v jakési pivnici na nábřeží ostříleného mořského vlka jménem Buck Caesar, jenž řídil nepříliš úspěšnou společnost s nabubřelým názvem „Podmořská archeologie, a.s.", která se zabývala zachraňováním a vyzvedáváním nákladů z potopených lodí. Během rozhovoru nad několika rundami chlazeného rumu, vyslovil Caesar ono magické slovo, které již po pět staletí zapalovalo v lidských myslích plameny šílenství a pravděpodobně mělo na svědomí více neštěstí a žalu než polovina všech válek: poklad. Dokonce i tak bystrý finanční manipulátor s dokonale vyvinutým čichem pro obchod jako byl LeBaron, se nechal zvábit do tenat Caesarových báchorek o španělských galeonách ztroskotaných ve vodách Karibského moře, o zlatě a stříbře na jejich palubách, které nyní odpočívá rozseté po korálových útesech. Stiskem ruky uzavřeli spojenectví. LeBaronův zájem o Prosperteera rázem ožil. Vzducholoď představovala ideální základnu, s níž by bylo možné vyrážet do míst, kde by případně mohly odpočívat vraky lodí. Letadla se pro průzkum oblasti nehodila, neboť byla příliš rychlá, zatímco vrtulníky měly omezenou letovou dobu a čeřily hladinu lopatkami rotoru. Vzducholoď mohla zůstat ve vzduchu dva dny a pohybovat se krokem. Z výše 400 stop dokázalo bystré oko odhalit v klidném a čistém moři rovné linie lidských výtvorů až do hloubky sta stop. Nad Floridským průlivem svítalo, když se kolem Prosperteera shromáždil desetičlenný pozemní personál, aby započal s předletovou kontrolou. Nízké slunce zalilo obrovitý obal, jenž se díky ranní rose, která na něm ulpěla, rozehrál duhovými barvami jako mýdlová bublina. Od průlivu vál mírný větřík a vzdušný koráb stojící uprostřed betonové rozjezdové dráhy, z jejíž rozsáhlých trhlin rašil plevel, se v mírném, od průlivu přicházejícím vánku otáčel tak dlouho kolem kotevního stožáru, až jeho baňatý nos zamířil proti větru. Většinu členů pozemního personálu tvořili dohněda opálení mladíci, oblečení každý do jiných kraťasů, plavek či ustřižených džínů. Jemom letmou

pozornost věnovali cadillacu, protáhlé limuzíně, která přejela dráhu a zastavila se u velkého skříňového auta sloužícího jako opravárenská dílna, kancelář šéfa pozemního personálu a spojovací místnost zároveň. Řidič otevřel dveře a ze zadní sedačky se ven vysoukal LeBaron následovaný Buckem Caesarem, který okamžitě zamířil ke gondole vzducholodi s roli námořních map pod paží. LeBaron, velmi úpravně a zdravě vyhlížející pětašedesátník, se tyčil nad ostatními svými šesti stopami a sedmi palci výšky. Jeho oči i prošedivělé vlasy měly barvu světlého dubu. Vzdálený, do sebe zahloubaný pohled prozrazoval muže, jehož myšlenky o několik hodin předcházejí současnost. Sehnul se a chvilku hovořil s atraktivní ženou, která se vykláněla z auta. Potom ji políbil na tvář, zavřel dveře auta a vykročil k Prosperteeni. Vedoucí personálu, přičinlivě vyhlížející muž, oblečený v bílém plášti bez jediné skvrnky mu vyšel vstříc a potřásl LeBaronovi rukou. Palivové nádrže jsou plné, pane LeBarone. Předletová příprava byla dokončena." Jaký je vztlak?"
‚Bude ho třeba přizpůsobit pěti stům liber navíc, které má na svědomí vlhkost." LeBaron zamyšlené přikývl. Až začne pálit slunce, tak se jí odlehčí." „Řízení by mělo být přesnější. Na lanech výškového kormidla byly známky rzi, tak jsem je nechal vyměnit." Jak vypadá počasí?"
Po většinu dne nízká rozptýlená oblačnost. Pravděpodobnost deště malá. Při odletu budete mít jihovýchodní protivítr o rychlosti pět mil za hodinu." A zadní vítr při zpáteční cestě. To mi vyhovuje."
Stejná vysílací frekvence jako posledně?"
Ano, každou půlhodinu vám budeme hlásit svou pozici a stav. Budeme se dorozumívat běžným způsobem, jenom pokud bychom objevili slibný cíl, využijeme kódované vysílání." Šéf pozemní čety přikývl. Rozumím."
LeBaron bez dalšího slova vyšplhal po žebříku do gondoly a usadil se na pilotní sedadlo. Vedle se posadil druhý pilot, Joe Cavilla, šedesátiletý muž se smutnýma očima, zatvrzelý individualista, který otevřel ústa, snad jenom když musel zívnout nebo kýchnout. Jeho rodina emigrovala do Ameriky z Brazílie, když mu bylo šestnáct. Sloužil u vojenského námořnictva jako pilot vzducholodí až do roku 1964, kdy byla poslední z nich vyřazena z provozu. Cavilla se prostě a dobře jednoho dne objevil, udělal na LeBarona dojem zkušenostmi, které měl s létajícími stroji lehčími než vzduch, a byl přijat. Třetí člen posádky byl Buck Caesar, chlapík středního věku s neumdlévajícím úsměvem v jemně utvářeném obličeji, jehož pleť připomínala hovězí useň. Pohled však prozrazoval bystrost ducha a tělo se pyšnilo zdatností, jež je vlastní boxerům. Seděl shrbeně u stolku nad mapami a zakresloval do nich řadu čtverců v oblastí poblíž Bahamského průlivu. V okamžiku, kdy LeBaron natočil motory, se z výfuků vyvalil modravý kouř. Členové pozemní personálu odvázali od gondoly množství plátěných pytlů obsahujících zátěž. Jeden z nich, lovec motýlů", zvedl větrný rukáv na dlouhé tyči, aby pilot měl možnost ověřit si přesný směr větru. LeBaron dal znamení rukou šéfovi čety. Z přistávacího kola byl vytažen dřevěný klín, spřáhlo nosu bylo uvolněno z kotevního stožáru a muži zabrali za příďová lana k jedné straně a potom je pustili. Jakmile se vzducholoď uvolnila ze stožáru, otevřel LeBaron škrticí klapky a otočil výškovým kormidlem. Prosperteer zvedl svůj komický čumák v padesátistupňovém úhlu a pomalu se zvedal k nebi. Pozemní četa nespustila z mohutné vzducholodi oči, dokud se jim neztratila nad modrozelenými vodami průlivu z dohledu. Potom se jejich zájem nakrátko obrátil k limuzíně a obrysu ženské postavy, který se nezřetelně rýsoval za kouřovými skly. Jessie LeBaronová sdílela manželovu vášeň pro dobrodružství ve volné přírodě, ale byla to spořádaná žena, která před časově náročným honem za pochybnými poklady dávala přednost organizování charitativních plesů a péči o veřejné fondy. Překypovala zdravím a energií, její ústa měla na repertoáru tucet různých úsměvů. Bylo jí padesát let a šest měsíců, ale vypadala spíše na třicet sedm. Jessie byla malinko při těle, ale to tělo bylo pevné, pokožku obličeje měla smetanově hladkou a klidně si dovolila ponechat svým vlasům přirozenou barvu soli a pepře. Oči měla velké a tmavé a nebylo v nich ani stopy onoho vyprázdněného pohledu, jaký zůstává po plastické operaci.
Když už nemohla déle sledovat vzducholoď, promluvila do telefonu, jenž patřil k vybaveni limuzíny. Angelo, prosím vás, vraťte se do hotelu." Šofér, zasmušilý Kubánec s obličejem zbrázděným jako rytina připravená pro tisk poštovní známky, se dotkl dvěma prsty okraje čepice a přikývl.
Pozemní četa sledovala, jak se dlouhý cadillac otáčí a míří k opuštěné hlavni bráně bývalé námořní základny. Potom někdo navrhl, aby. si zahráli volejbal. Rychle nakreslili postranní čáry, natáhli síť, vybrali si strany a plácaná začala; byl to dobrý způsob, jak zahnat nudu čekání. Uvnitř klimatizovaného náklaďáku seděli šéf čety s radistou, kteří přijímali a zaznamenávali zprávy vysílané vzducholodí. LeBaron svědomitě vysílal každých třicet minut a pokud se odchýlil od přesného intervalu, jednalo se o pouhých několik vteřin. Vždy udal přibližnou polohu, všechny změny počasí a lodě plující pod nimi. Potom, v půl třetí odpoledne, vysílání ustalo. Radista se pokoušel o spojení se Prosperteerem, ale odpověď nepřicházela. Uplynula pátá hodina a stále žádná odezva. Neklid ve voze začínal narůstat. Unavený personál zanechal hry a shromáždil se u dveří. Když ani v šest hodin nedostali od vzducholodi žádné znamení, zavolal šéf pozemní čety nu pobřežní stráž. Nikdo nevěděl a snad ani netušil, že LeBaron a jeho přátelé na palubě Prosperteeru zmizeli za okolností, které svou záhadnou povahou daleko překračovaly onen rozměr tajemství, jaký je vlastní hledání pokladů.

Kapitola 2

O dva dny později vyhlížel zasněný prezident Spojených států z okna své limuzíny a bezmyšlenkovitě si klepal prsty na koleno. Jeho oči nevnímaly malebná stavení rozsetá po krajině koní, rozkládající se kolem marylandského Potomaku. Matně si uvědomoval odlesky slunečních paprsků na srsti plnokrevníků potloukajících se po okolních pastvinách. Ten obrázek mu připomněl podivné události, které ho doslova štvaly.
Po tom. co jeho předchůdce odstoupil v důsledku duševní choroby, neměl jako viceprezident na vybranou a musel po něm převzít nejvyšší státní úřad. Ještě štěstí, že média nebyla ve svém pátrání příliš důsledná. Je samozřejmé, že novináři a reportéři několikrát rutinně vyzpovídali poradce Bílého domu, nejznámější kongresmany a proslulé psychiatry, ale na nic, co by zavánělo intrikou či spiknutím, nepřišli. Bývalý prezident opustil Washington a uchýlil se do Nového Mexika, aniž by ztratil stálou učtu veřejnosti, a pravda zůstala ukryta v hlavách několika málo jedinců.
Nový prezident byl energický muž, který měřil jen o něco málo více než šest stop, ale vážil dobrých dvě stě liber. V jeho obličeji vynikala hranatá brada, pevné lysý a obočí, mezi nimiž vznikala v podmračeném zamyšlení hluboká brázda. A přece jeho šedé oči uměly být průzračné. Stříbrné, vždy pečlivě zastřižené vlasy zdobila pěšinka na pravé straně hlavy učesaná v jednoduchém stylu kansaského bankéře. Nehonosil se nikterak okázalým zjevem, nebyl ani pohledný, avšak vyzařovalo z něj cosi, co jej činilo v očích veřejnosti přitažlivým mužem. Disponoval prostě určitým kouzlem osobnosti. Třebaže byl profesionální politik, pohlížel na vládu jako na obrovský tým, v němž zastává roli trenéra, který v průběhu zápasu vysílá hráče na hrací plochu, což byl samozřejmě pohled svým způsobem poněkud naivní. Představoval vysoce ceněného podněcovatele změn a hybatele, jenž byl schopen vytvořil si kabinet doplněný štábem nadaných mužů a žen, kteří se snažili ze všech sil pracovat v harmonické shodě s kongresem, aniž se obklopovali skupinami kamarádíčků ponejvíce se zajímajících o to, jak si upevnit vlastní mocenské pozice.
Jeho myšlenky se pomalu zaměřily na místní scenérii. Řidič, příslušník tajné služby, zpomalil a odbočil z River Road North a projel velikou branou v bílém kovovém plotě. Ze strážního domku vystoupili uniformovaný strážný a agent tajné služby s tmavými brýlemi a v obleku. Nahlédli do vozu a kývli na znamení, že poznávají jeho pasažéry. Agent promluvil do malé vysílačky upevněné páskem na zápěstí jako hodinky. „Šéf je na cestě."
Limuzína projížděla po okružní příjezdové cestě Kongresového klubu lemované stromořadím kolem nalevo ležících tenisových kurtů, které se hemžily přihlížejícími manželkami členů, až zastavila pod portikem sídla klubu.
Elmer Hoskins, dveřník, přistoupil k vozu a otevřel zadní dveře. Den jako dělaný pro golf, pane prezidente."
Nemůžu hrát hůře, i kdybych stál po kolena ve sněhu," pronesl prezident s úsměvem. Co bych za to dal, kdybych se dostal pod osmdesát." To já také," řekl prezident, následuje Hoskinse kolem klubu k obchodu s golfovými potřebami. Co jsem převzal Oválnou pracovnu, zhoršil jsem se o pět bodů." Stejně to není tak špatné na někoho, kdo hraje jednou za týden." To jednak, a potom je fakt, že mi dělá stále větší problém soustředit se na hru."
Přišel správce klubu a potřásl mu rukou. Reggie vás čeká i s holemi na první dráze.
Prezident přikývl, sedl si do golfového vozíku a vyrazil po cestičce, která se stáčela kolem velkého rybníku k jednomu z největších golfových hřišť ve státě. Reggie Salazar, malý šlachovitý Hispánec, stál opřený o mohutný kožený vak s golfovými holemi, které mu sahaly až k hrudi. Jeho zjev sváděl nezasvěcené k mylnému úsudku. Podobně jako malý andský oslík dokázal vláčet padesátilibrový vak kolem osmnácti jamek. aniž by se zadýchal nebo mu po čele skanula jediná kapka potu. Již jako třináctiletý chlapec překročil s churavou matkou v náručí hranici mezi Baja a Kalifornií a dopravil ji až do třicet mil vzdáleného San Diega. A to ještě na zádech nesl tříletou sestřičku. Po tom, co byli ilegální přistěhovalci roku 1985 amnestováni, pracoval na golfových hřištích a stal se předním nosičem holí na profesionálních turnajích. S geniální jistotou dokázal odhadnout rytmus dráhy (tvrdil, že k němu hovoří) a bezchybně vybrat hůl pro obtížný úder. Salazar byl rovněž šprýmař a filozof, který neustále chrlil průpovídky takového ražení, že slyšet je Casey Stengel, zezelenal by závistí. Prezident ho před pěti lety vzal na kongresový turnaj a od té doby byli dobrými přáteli.
Salazar se vždy oblékal jako zemědělský dělník - džíny, kovbojská košile, vojenské boty a rančerský slaměný klobouk se širokou krempou. Byla to taková jeho obchodní značka. Sahidus, pane prezidente, pozdravil hraničářskou angličtinou a tmavě kávově hnědé oči se mu zaleskly. Přejete si jít pěšky, nebo raději jet na vozíku?" Prezident stiskl Salazarovi napřaženou ruku. Mohl bych si dopřát trochu pohybu, a tak bychom mohli zatím jít pěšky a zpátečních devět se projet." Odpal mířil mírně vlevo, takže míček urazil vzduchem nějakých 180 yardů a dokutálel se téměř k hranici hracího pole. Prezidentovi se cestou z odpaliště problémy s řízením státu vypařily z hlavy a v duchu se začínal připravovat na další úder. Hrál v tichosti, dokud se mu nepodařilo doklepnout míček do jamky na normální počet úderů. Potom se uvolnil a podal Salazarovi hůl. Tak co, Reggie, neměl byste nějaký nápad, jak se vypořádat s kongresem?" Příliš mnoho černých brabenců," odvětil Salazar se sarkastickým úšklebkem. Černých mravenců?" Všichni nosí tmavé šaty a běhají, jak kdyby je popadl amok. Jenom vyrábějí počáraný papíry a žvaněj. Bejt to na mně, schválím zákon, který by kongresmanům dovoloval scházet se jenom každej druhej rok. Aspoň by nadělali míň malérů." Prezident se rozesmál. Umím si představit nejméně dvě stě milionů voličů, kteří by vašemu nápadu zatleskali." Oba muži pokračovali v cestě, diskrétně následováni dvěma agenty tajné služby, přemisťujícími se v golfovém vozítku, zatímco přinejmenším tucet dalších se křížem krážem pohybovalo po pozemcích hřiště.
Prezidentova hra hladce pokračovala za neustálého žertování. Poté, co vylovil míček z jamky devátého greenu, dělalo jeho skóre třicet devět. Považoval to za svůj malý triumf. ,,Před zpátečními devíti bychom si mohli udělat přestávku," navrhl prezident. Oslavím to pivem. Dáte si se mnou?" Ne, pane, děkuji. Očistím zatím hole od trávy a hlíny."

Prezident mu podal krátkou hůl. Jak myslíte. Ale trvám na tom, že se musíme po skončení hry spolu napít." Bude mi ctí, pane prezidente," zazářil Salazar jako maják a odklusal k chatě nosičů. O dvacet minut později, poté co vypil láhev Coorsu, opustil prezident klub a přidal se k Salazarovi, který seděl sklesle v golfovém vozítku na desátém odpališti, široký okraj klobouku stažený hluboko do čela. Ruce v pracovních kožených rukavicích měl volně zavěšeny na volantu. Tak schválně, jestli se dostanu pod osmdesát," řekl prezident a oči mu žhnuly v předtuše dobré hry. Salazar neodpověděl a jednoduše zvedl hůl určenou k dlouhým odpalům. Prezident ji vzal a rozpačitě se na ni podíval. Tohle je krátká jamka. Nebyla by lepši dřevěná trojka?" Salazar, jenž civěl do země, takže mu klobouk zakrýval tvář, zavrtěl beze slova hlavou. Vy to musíte vědět nejlépe," prohlásil prezident smířeně. Přistoupil k míčku, uchopil hůl, stočil trup mírně vzad, hlavu upřenou elegantně k zemi, ale výsledek vyzněl dost neuměle. Míček přelétl travnatou plochu a přistál značně daleko za greenem. Prezident uvolnil podstavek a vyšplhal se na sedadlo elektrického vozíku. Tvářil se popleteně. To je poprvé, co jste vybral špatnou hůl." Nosič neodpověděl. Místo toho sešlápl pedál a zamířil k desátému greenu. Asi v půli cesty natáhl ruku a umístil přímo před prezidenta na přístrojovou desku malý balíček. Vzal jste si s sebou svačinu pro případ, že budete mít hlad?" zeptala se dobromyslně hlava státu. Ne, pane, to je bomba."
Prezident poněkud podrážděně pokrčil obočí. Reggie, to není dobrý žert -" Slaměný klobouk se zvedl a prezident rázem ztratil řeč. Zjistil, že se dívá do indigově modrých očí naprosto cizího muže.

Kapitola 3

„Nechte laskavě ruce, kde je máte," pronesl cizinec v lehkém konverzačním tónu. Dobře vím, že máte s tajnou službou domluvený signál pro případ, že byste měl pocit ohrožení života." Prezident seděl jako uschlý strom, nevěřil, byl spíše zvědavy než vystrašený. Zpočátku si nebyl jist, zda dokáže promluvit, zda nalezne správná slova. Upřeně hleděl na balíček. Pěkná hloupost," ozval se nakonec. „Sám nepřežijete, abyste se z toho mohl těšit." Nejde o atentát. Pokud se budete řídit mými instrukcemi, nic se vám nestane. Přijímáte?" „Vážený pane, vy tedy máte náturu."
Cizinec jeho poznámku ignoroval a nadále hovořil tónem učitele vysvětlujícího třídě pravidla chování. .Jde o typ tříštivé bomby, která roztrhá na dvacet yardů vše živé. Pokud se pokusíte upozornit své strážce, odpálím ji elektronickým spouštěčem. který mám upevněný na zápěstí. Pokračujte prosím ve hře, jako by se nic zvláštního nedělo." Cizinec zastavil vozítko několik stop od míčku, sestoupil na trávník, opatrně se rozhlédl po agentech tajné služby a s uspokojením konstatoval, že se více zaměřují na kontrolu lesa v okolí hřiště. Potom sáhl do vaku a vytáhl z něj hůl číslo šest. Je jasné, že nemáte o golfu nejmenší ponětí," prohlásil prezident, mírně potěšen tím, že se mu podařilo získat byť jenom nepatrnou převahu v nepodstatné věci. Tohle chce krátký úder zápěstím. Podejte mi kovovou devítku." Vetřelec mu vyhověl a čekal, až prezident odpálí míček a zažene ho do jamky. Zatímco se přemisťovali k dalšímu odpališti, studoval prezident muže sedícího vedle něj. Těch několik pramínků šedých vlasů vykukujících z pod slamáku a vrásky lemující oči naznačovaly, že se věkem blíží šedesátce. Měl štíhlou, téměř křehkou postavu útlých boků, dobrý náhradník za Salazara, jen s tím rozdílem, že tento muž byl o dobré tři palce vyšší. Štíhlý obličej vykazoval neurčitě skandinávské rysy. Hlas prozrazoval vzdělanost, chladné chování a silná ramena naznačovaly, že se jedná o člověka, který je zvyklý mít autoritu, a přece v jeho jednání nebyla ani stopa zla či zvrácenosti. Asi jsem cvok," řekl prezident chladně, ale mám takový pocit, že jste sem vpadl s úmyslem mi zaimponovat." Vy nejste cvok. Jste naopak velmi prohnaný. Ale co menšího bych mohl čekat od člověka vaší moci." Kdo k čertu jste?"
Pro účely tohoto rozhovoru mi říkejte třeba Joe. Ušetřím vám dotazy na to, o co se jedná. Zjistíte to hned, jak dorazíme na odpaliště. Je tam toaleta." Odmlčel se, šálil za košili, odkud vytáhl jakousi složku, kterou šoupl po sedačce k prezidentovi. V rychlosti si přelétněte obsah. Máte na to osm minut. Pokud by vám to trvalo déle, mohl byste vyvolat u vaší ochranky podezření. Nemusím vám vysvětlovat, jaké by to mělo následky." Elektrické vozítko pomalu zastavilo. Prezident beze slova vešel na toaletu, posadil se na mísu a začal číst. Přesně o osm minut později vyšel ven a jeho obličej vypadal jako maska vyjadřující zmatek. Co je tohle za šílený trik?"
Žádný trik."
Já nechápu, proč osnujete takhle komplikované spiknutí, jenom abyste mě přinutil prohlédnout si obrázkový seriál s vědeckofantastickým obsahem." Bez té fantastické složky."
Potom to musí být nějaký podvrh."
Jerseyská kolonie existuje," řekl Joe trpělivě.
„Ano, a také Atlantida."
Joe se křivě pousmál. Právě jste byl přijat do naprosto exkluzivního klubu. Jste teprve druhy prezident, kterého jsme seznámili s tímto projektem. Nyní navrhuji, abyste odehrál míček, a já vám cestou za ním pro vaši představu načrtnu v hrubých rysech jisty obrázek. Nebude kompletní, protože máme málo času. A také není nutné, abyste znal všechny podrobnosti." Nejdříve jednu otázku. Jste mi zavázán odpověďí."
Dobře."
Reggie Salazar?"
Spí jako dudek v chatce nosičů."
Chraň vás Bůh, jestli to není pravda."

„Kterou hůl?" zeptal se Joe rozmarně.
Krátká jamka. Dejte mi devítku kov."
Prezident mechanicky odpálil, ale míček letěl přímo a správným směrem. Dopadl a dokutálel se na deset stop od jamky. Prezident hodil hůl Joemu, ztěžka se posadil do vozíku a vyčkával. Tak tedy“.," začal Joe. jakmile vyrazili směrem ke greenu. „V roce 1963 se prezident Kennedy, pouhé dva měsíce před smrtí, setkal ve svém domě v Hyannis Port se skupinou devíti mužů, kteří mu předložili revoluční projekt, jejž hodlali rozvíjet na pozadí začínajícího programu letů člověka do vesmíru. Představovali takzvané vnitřní jádro skvělých mladých vědců, podnikatelů a politiků, kteří dosáhli na poli svého působení mimořádných úspěchů. Kennedy na jejich myšlenku přistoupil a šel dokonce tak daleko, že uvedl do chodu vládní agenturu, která působila jako zástěrka pro přečerpávání peněz z federálního rozpočtu do projektu s krycím jménem Jerseyská kolonie. Podnikatelé tenhle balík peněz ještě zvětšili založením fondu, který přinesl do programu přibližně stejnou částku jako vláda. Zařízení potřebná pro výzkum byla sestrojena v již existujících budovách, obvykle ve starých skladištích, rozsetých po celé zemi. Ušetřily se tak miliony na počátečních nákladech a zároveň byly eliminovány zvědavé otázky, jež by vyvolávala stavba jediného vývojového střediska." Jak se tu operaci podařilo udržet v tajnosti?" otázal se prezident. K nějakému tomu úniku přece tu a tam dojít muselo
Joe pokrčil rameny. Jednoduchá, osvědčená metoda, kdy levá ruka neví, co dělá pravá. Výzkumné týmy se zabývaly vlastními drobnými projekty a každý pracoval na jiném místě. Hardware byl zadán malým výrobcům. To bylo to nejmenší. Problémy byly s koordinací celého úsilí pod nosem NASA, aniž by jejich lidé měli ponětí, co se děje. A tak byli do středisek vesmírného výzkumu umístěni falešní vojenští důstojníci -jeden dokonce i do Pentagonu -, kteří měli za úkol včas zatnout tipec případným šťouralům." Chcete říct, že ministerstvo obrany o tom nemělo ani tušení?" Joe se usmál. Nic snazšího. Jeden z členů „vnitřního jádra“ byl vysoce postaveným důstojníkem štábu. Jeho jméno není důležité. Ukrýt v labyrintu Pentagonu další vojenskou misi byla pro něj maličkost." Joe se odmlčel. Právě zastavili poblíž míčku. Prezident, který si připadal jako ve snách, odehrál další úder. Potom se vrátil do vozítka a upřel na Joa zrak. To se mi nezdá, že by NASA mohla být tak totálně slepá." Tady opět jeden z jejích klíčových ředitelů patřil k vnitřnímu jádru'. Právě tenhle člověk razil myšlenku, že než abychom se zaměřovali na program opakovaných přistání na Měsíci, bude rozumnější upřednostnit výstavbu stálé základny která by skýtala neomezené možnosti. Uvědomoval si, že NASA není schopná realizovat dva komplikované a drahé programy současně, a tak se stal členem programu realizace Jerseyské kolonie. Aby se zabránilo zasahování ze strany exekutivy, kongresu nebo armády, byl tento projekt důsledně utajován. Jak se později ukázalo, bylo to moudré rozhodnutí." A výsledkem je, že Spojené státy mají stabilní základnu na Měsíci." Joe vážně přikývl. Ano, pane prezidente, přesně tak." Prezident nedokázal plně domyslet nesmírnost takové myšlenky. Je neuvěřitelné, že se vám tak rozsáhlý projekt podařilo realizovat za neproniknutelnou clonou utajení a neprozradit se po šestadvacet let." Joe upřel pohled na travnatou plochu, která se rozkládala před nimi. Potřeboval bych měsíc času, abych vám mohl vylíčit všechny problémy a překážky, které se nám stavěly do cesty, i tragédie, které jsme utrpěli. A naopak úspěchy techniků a vědců dosažené při vývoji technologie, s jejíž pomocí získáváme vodík pro výrobu vody, přístrojů pro extrakci kyslíku, ale i elektrárny, jejíž turbína je poháněna tekutým dusíkem. To množství materiálu a zařízení, které vynesla na určenou oběžnou dráhu soukromá kosmická agentura financovaná vnitřním jádrem'. A co teprve stavba lunární dopravní lodi. která byla navržena tak, aby to všechno dokázala přepravit z oběžné dráhy kolem Země na místo navržené pro vybudování Jerseyské kolonie." „A to všechno se vám podařilo uskutečnit ve strnu oficiálního kosmického programu." To, co jsme ohlašovali jako velké komunikační satelity, byly ve skutečnosti maskované části lunární dopravní lodi, z nichž každá v sobě ukrývala kabinu s jedním mužem. Nebudu vám líčit desetileté přípravy, které předcházely onomu okamžiku, ani mimořádnou složitost spojování jednotlivých částí, ani to, jak jsme jednu z našich opuštěných vesmírných laboratoří využívali ke kompletování přepravní lodi. Nebo jak se nám podařilo uspět při konstrukci lehkého efektivního solárního motoru. jenž využívá jako pohonné hmoty kyslík. Prostě práci se podařilo dokončit."
Joe zastavil, aby mohl prezident provést další úder. Pak už šlo jenom o to dát dohromady bezpečnostní systémy a zásoby, které již byly dopraveny na oběžnou dráhu, a všechno to přestěhovat, vlastně odvléct jako na remorkéru, na předem vybrané místo na Měsíci. Dokonce jsme do Jerseyské kolonie přemístili starou sovětskou orbitální stanici i všechno další haraburdí, na které jsme narazili. Od samého počátku se nejednalo o žádnou akci pro efekt. Šlo o pionýrskou cestu, při které člověk opustil domovskou planetu, o nejdůležitější evoluční krok od chvíle, kdy se ryba před třemi sty miliony let poprvé vydrápala na souš. Ale můj Bože, my jsme to dokázali. A zatímco tu sedíme a hovoříme spolu, v nepřátelském prostředí 240 000 mil odtud žije a pracuje deset mužů." Jak Joe mluvil, jeho oči plály mesianistickym ohněm. Potom opět vyhasly a Joe pohlédl na hodinky. Měli bychom si pospíšit, než těm tajným začne vrtat v hlavě, proč se tak loudáme. Nicméně tohle je podstata celé věci. Zatímco budete hrát, pokusím se vám odpověďět na vaše otázky."
Prezident na něj upíral pohled plny úcty. Kristepane," zaúpěl. Tohle snad nedokážu vstřebat."
Omlouvám se, že jsem toho na vás vychrlil tolik v tak krátkém čase," řekl Joe pohotově. Ale bylo to nutné." Kde přesně ta kolonie leží?"
Poté, co jsme prostudovali fotografie dodané sondami, které obíhají" Měsíc, i snímky pořízené při letech programu Apollo, lokalizovali jsme na jižní polokouli odvrácené strany gejzír páry vyvěrající z vulkanické oblasti. Bližší

zkoumání ukázalo, že se jedná o rozsáhlou jeskyni, dokonalý úkryt pro umístění základny." Říkal jste, že je tam deset mužů?"
Ano."
A co rotace, nějaká obrněna?"
Nic takového."
Proboha, to znamená, že původní osádka, která montovala transportní loď, je ve vesmíru již šestým rokem." To je pravda," připustil Joe. Jeden umřel a sedm dorazilo později s tím, jak se základna rozšiřovala, aby pojala více lidí." A co jejich rodiny?"
Všichni byli svobodní a všem bylo jasné, do jak náročného a riskantního podniku se pouštějí'." Tvrdíte, že jsem teprve druhý prezident, kterého jste s tím projektem seznámili?" Přesně tak."
Nedovolit hlavě státu podílet se na takovém projektu je urážkou jeho úřadu." Temná modř vetřelcových oči' se ještě více prohloubila; upřeně zíral na prezidenta s přísnou škodolibostí. Prezidenti jsou političtí živočichové. Voliči se jim stali tím nejvzácnějším pokladem. Nixon by mohl Jerseyskou kolonii zneužít jako kouřovou clonu, jen aby vyklouzl se zdravou kůží z aféry Watergate. To samé Carter, aby zastřel fiasko s rukojmími v Iránu. Reagan zase, aby zvýšil svou popularitu, by ji použil jako klacek na Rusy. A ještě hůře by s projektem naložil kongres. Dovedete si představit to stranické pletichaření, tu zuřivou a k žádnému cíli nevedoucí debatu, zda by ty peníze nebylo lépe utratit na obranu nebo je vydat pro nakrmení chudých? Pane prezidente, já má svou zemi rád a považuji se za většího patriota, než je většina Američanů, ale dávno jsem ztratil viru ve vládu."

Použili jste dolary, které šli z daní občanů."
Což se jim vrátí díky pokroku v oblasti vědy. Ale nezapomínejte, že privátní osoby a jejich podniky uhradily polovinu nákladů, a to, mohl bych dodat, bez myšlenky na jakýkoli zisk či osobní výhody. Což lidé pracující na obranných či vesmírných projektech o sobě tvrdit nemohou." Prezident se nepřel. Tiše položil míček na podstavek a odpálil jej k osmnáctému greenu. „Pokud prezidentům tolik nedůvěřujete," pronesl trpce, proč jste sem spadl z nebe a tohle všechno mi vykládáte?" „Možná se nám vyskytl jistý problém." Joe vytáhl ze zadní' části složek fotografii a ukázal ji prezidentovi. „Díky našim stykům jsem získal tuhle fotku, kterou pořídilo neviditelné letadlo vojenského letectva během průzkumného letu nad Kubou." Prezident se ani nepokoušel vyzvídat, jak se ta fotografie dostala do Joeových rukou. Tak kvůli čemu jste mě vyhledal?" Prohlédněte si, prosím, prostor mezi severním pobřežím toho ostrova a Florida Keys." Prezident vytáhl z kapsičky košile brýle a pozorně se zadíval na fotografii. To vypadá jako Vzducholoď od Goodyearů." Ne. to je Prosperteer, stará vzducholoď patřící Raymondu LeBaronovi." Myslel jsem, že se před dvěma týdny ztratil někde nad Karibským mořem." Před deseti dny, abychom byli přesní, společně se vzducholodí a dvěma členy osádky." Potom ta fotografie musela být pořízena předtím, než zmizel." Ne, ten film přišel od letectva před pouhými osmi hodinami." Pak tedy musí být LeBaron naživu."
Rád bych tomu věřil, ale všechny pokusy navázat s nimi rádiové spojení zůstaly bez odezvy." Co má LeBaron společného s Jerseyskou kolonií?"
Byl členem „vnitřního jádra“."
Prezident se naklonil blíže k Joeovi. A co vy, jste jedním z těch původních devíti mužů, kteří vymysleli koncepci toho projektu?" Joe neodpověděl. Nebylo třeba. Prezident, upírající na něj zrak, si tím byl bezpečně jist.
Uspokojen svým pozorováním se usadil pohodlně do sedačky. No dobrá, tak jaký máte problém?" Sověti během deseti dnů vyzvednout ze sila svou nejnovější těžkotonážní raketu, která ponese přistávací lunární modul s lidskou posádkou. Ten modul je šestkrát tak velký a těžší než ten, který byl použit v programu Apollo. Podrobnosti znáte ze zprávy CIA."
Ano, byl jsem o jejich cestě na Měsíc v hrubých rysech informován," potvrdil prezident. A také si jisté uvědomujete, že během uplynulých dvou let vyslali Rusové na oběžnou dráhu kolem Měsíce tři sondy bez osádky, které měly najít a nafotografovat místa vhodná pro přistání. Ta třetí měla nehodu a roztříštila se o měsíční povrch. Druhé se porouchal motor a její palivová nádrž explodovala. První sonda nicméně byla úspěšná, alespoň zpočátku. Obletěla Měsíc celkem dvanáctkrát. Potom se něco pokazilo. Poté, co se vrátila na oběžnou dráhu Země, z níž měla přejít na přistání, přestala náhle reagovat na signály z řídicího střediska. Po dalších osm měsíců se Sověti pokoušeli dostat ji nepoškozenou dolů. Ať byli či nebyli schopni získat její vizuální data. nemáme možnost to zjistit. Nakonec se jim podařilo zapálit brzdicí rakety. Ovšem místo na Sibiř dopadla jejich lunární sonda Selenos 4 do Karibského moře." .,Co to má společného s LeBaronem?"
„Vydal se tu sondu hledat."
Na prezidentově tváři se objevil pochybovačný výraz. Podle zprávy CIA se Rusům podařilo sondu vylovit v hlubokých vodách poblíž Kuby." Pouhý taktický manévr, který měl zamlžit skutečnost. Dokonce připravili představení, v němž ukazovali, jak sondu vyzvedávají. Ve skutečnosti ji však nikdy nenašli." A vaši lidé se domnívají, že ví kde leží?"
Ano, známe její přesnou polohu."
Proč chcete z Rusů vyrazit pár obrázků Měsíce? Existují tisíce fotografií, které jsou běžně dostupné komukoli, kdo má zájem si je prostudovat." Protože ty byly všechny pořízeny před vznikem Jerseyské kolonie. Ten nový ruský výzkum bez pochyby odhalil její polohu." .Jaké by to mohlo napáchat škody?"

Jsem přesvědčen, že pokud Kreml odhalí pravdu, první výprava Ruska na Měsíc bude znamenat útok. jímž se naší kolonie zmocní a využije ji pro vlastní účely." To se mi nezdá. Tím by Kreml vystavoval celý svůj kosmický program nebezpečí naší odplaty." Zapomínáte, pane prezidente, že náš lunární projekt je zahalen tajemstvím. Nikdo by nemohl Rusy obviňovat z krádeže něčeho, co teoreticky ani neexistuje." To střílíte naslepo," prohlásil prezident příkře.
Joeovi ztvrdl pohled. No a co? Naši kosmonauté jako první vstoupili na povrch Měsíce. Jako první jsme ho kolonizovali. Měsíc patří Spojeným státům a my bychom měli bojovat proti všem vetřelcům." „Čtrnácté století je dávno za námi," namítl šokovaný prezident. Nemůžeme vytáhnou zbraně a s jejich pomocí bránit Sovětům či komukoli jinému v přístupu na Měsíc. Krom toho Spojené národy stanovují pravidlo, že jak Měsíc tak ani planety nemohou spadat pod jurisdikci žádného státu." Dal byste ruku do ohně za to, že by Kreml bral politiku OSN v potaz, kdyby byl na našem místě? Já tedy ne." Joe se otočil a vytáhl z vaku hůl. „Osmnáctý green, Vaše závěrečná jamka pane prezidente." Jako omámený si prezident vytyčil na greenu směr a patoval na vzdálenost dvaceti stop. „Mohl bych vám to zarazit," pronesl chladným hlasem. Jak? NASA nemá k dispozici žádné zařízení, kterým by na Měsíc mohla dopravit potřebné oddíly. Díky krátkozrakosti vaší a vašich předchůdců se její snahy omezily na vybudování pouhé orbitální stanice." Nemohu nečinně přihlížet tomu, jak rozpoutáváte ve vesmíru válku, která by se mohla rozšířit na Zemi." Máte svázané ruce."
Třeba se v Rusech mýlíte."
Kéž by," řekl Joe. Jenže já je podezírám, že už nejspíš zabili LeBarona." A proto jste mě seznámil s vaším tajemstvím?" Pokud dojde k nejhoršímu, budete alespoň v pohotovosti a budete se moci připravit na tu vřavu, která zákonitě vznikne."
A co když dám svým strážcům pokyn, aby vás zajali jako nepříčetného atentátníka. a potom nechám Jerseyskou kolonii zrušit?" Dejte mě zabásnout a Reggie Salazar zemře. Prozraďte ten projekt a všechny ty zákulisní obojakosti. zákeřnosti, podvody, lži, ale i všichni lidé, kteří zemřeli ve jménu vytčeného cíle, to všechno padne na práh vašich politických ambicí, všechno, co se stalo nekalého za období, které vás dělí od přísahy v senátu. Vyletíte z Bílého domu s ještě větší parádou než Nixon. Ovšem za předpokladu, že se toho dožijete." Chcete mě vydírat?" Až dosud držel prezident svou zlost na uzdě, ale nyní v něm vzkypěla krev. „Salazarův život by byl nízkou cenou za zachování integrity prezidentského úřadu." Dva týdny, potom můžete oznámit existenci Jerseyské kolonie celému světu. Můžete předvést velkého politického hrdinu, a to za vřískání trumpet a dunění bubnů. Dva týdny a můžete přinést důkaz o největším vědeckém počinu tohoto století." Až po takové době, proč?"
Protože tehdy opustí podle našeho plánu původní osádka Jerseyskou kolonii a vrátí se na Zemi s materiálem, který bude završením dvou dekád badatelské práce - zprávy z meteorologických a lunárních sond; vědecké výsledky tisíců biologických, chemických a atmosférických experimentů; nesčetné množství fotografií a mile videozáznamů dokumentujících ustavení planetární civilizace. První fáze projektu byla dokončena. Sen „vnitřního jádra“ se naplnil. Jerseyská kolonie nyní patří americkému lidu." Prezident si zamyšleně pohrával s golfovou holí. Potom se zeptal: Kdo vlastně jste?"
Zapátrejte ve své paměti. Před mnoha lety jsme se znávali." Jak se s vámi spojím?"
Zařídím další setkání, až budu mít pocit, že je to nezbytné." Joe zvedl z poličky vozítka hůl a vydal se pěšky po úzké pěšince ke klubovému domu. Potom se zastavil a vrátil se zpět. Mimochodem, lhal jsem vám. Tamto není bomba, ale dárek od „vnitřního jádra“' - krabička nových golfových míčků." Prezident na něj upřel znechucený pohled. Kdybyste se tak chtěl smažit v pekle, Joe."
.Jo, a ještě jedna věc“. gratuluji."
„Gratulujete?"
Joe mu podal zápis skóre. Sledoval jsem vaši hru. Dosáhl jste sedmdesáti devíti bodů."

Kapitola 4

Elegantní plovák surfu rozrážel vlny s půvabem šípu letícího mlžným oparem. Jeho úhledný, delikátně zakřivený tvar lahodil oku a zároveň byl ideální pro dosahování vysoké rychlosti na vzedmuté hladině moře. To oplachtěné prkno bylo postaveno snad tím nejjednodušším možným způsobem. Polyetylénová skořápka obalující polystyrénové jádro, které jí skýtalo lehkost a pružnost. Malá ploutev, jež vyčnívala zpod zádi. zajišťovala příčnou stabilitu, zatímco kýl spuštěný dolů pod středem bránil plováku v převrácení při náporu bočního větru. Trojúhelníková plachta purpurové barvy s širokým tyrkysovým pruhem byla připevněna k hliníkovému stěžni, který byl s plovákem spojen pomocí kardanového kloubu. Stěžeň a plachtu obemykalo oválné trubkové ráhno, které pevně svíraly dlouhé, štíhlé ruce s hrubými a mozolnatými dlaněmi. Dirk Pitt byl unavený, daleko unavenější, než byla jeho otupělá mysl ochotna přiznat. Zdálo se mu, že má údy z olova. Bolest v zádech a ramenou narůstala s každým dalším manévrem. Za poslední hodinu musel již nejméně třikrát vzdorovat nutkání zamířit k nejbližší pláži a natáhnout se clo písku. Skrze průzor plachty pozoroval oranžovou boji označující poslední návětrný úsek třicetimílového maratónu okolo Biscayne Bay k majáku Cape Florida na Key Biscayne. Pečlivě si vybíral pozici k otočce kolem bójky. Rozhodl se udělat obrat přes záda, jeden

z nejelegantnějších manévrů ve windsurfingu. Proplétaje se hustou dopravou, zatížil zadní část plováku a změnil kurs. Potom uchopil jednou rukou stěžeň. Současně si přestoupil a pustil ráhno, takže se plachta stočila po větru. Potom v jediném okamžiku přitáhl ráhno z opačné strany a vystavil třepetající se plachtu náporu větru. Hnán čerstvým severním větrem o rychlosti dvaceti uzlů uháněl surf vzdutým mořem a brzy dosáhl rychlosti téměř třiceti mil v hodině. Pitta poněkud překvapilo, když si uvědomil, že se vzdálil hlavnímu poli složenému ze čtyřiceti windsurferů, z nichž většina byla nejméně o patnáct let mladší, a dostal se na třetí místo, pouhých dvacet yardů za vedoucího závodníka.
Flotila uhánějících surfů zářila nad modrozelenou hladinou všemi možnými barvami jako zešílevší duha. Nyní již byl v dohledu cíl nalézající se poblíž majáku. Pitt pozorně sledoval závodníka před sebou a čekal na vhodný okamžik k útoku. Ale než se pokusil ho předstihnout, protivník špatně odhadl vlnu a spadl. Pitt nyní plul na druhém místě a do cíle zbývalo urazit pouhé půl mile. Vtom po bezmračném nebi nad jeho hlavou přelétl zlověstný, temný stín a k Pittovi dolehl zvuk motorů vrtulového letadla. Přicházel zleva. Pitt pohlédl vzhůru a vytřeštil nevěřícně oči. Ani ne sto yardů od něj, zakrývajíc slunce jako při zatmění, sestupovala z oblohy vzducholoď. Její příď mířila přímo proti pelotonu windsurfingů. Vypadalo to, že se vymkla osádce z rukou. Oba líně pracující motory jí udělovaly pranepatrnou rychlost a vpřed ji hnal především silný vítr. Surfeři jenom bezmocně přihlíželi, jak jim ten obrovský vetřelec kříží trasu. Gondola narazila do hřebenu vlny a celá Vzducholoď poskočila vzduchem. Ve výši asi pěti stop nad vodou zamířila přímo před vedoucího závodníka. Chlapec, ani ne sedmnáctiletý, se nedokázal včas vyhnout a seskočil do vody těsně před tím, než vrtule vzducholodi roztříštila stěžeň jeho surfu. Pitt pohotově provedl ostrý obrat a stočil se do směru paralelně sledujícího let zdivočelé vzducholodi. Koutkem oka zaznamenal její jméno, vyvedené na obalu obrovským červeným písmem. Prosperteer. Otevřenými dveřmi gondoly neviděl uvnitř žádný pohyb. Zařval, ale jeho hlas se ztrácel v hluku výfukových plynů a svistotu větru. Neohrabané vzdušné plavidlo se smýkalo nad hladinou, jako by mělo svůj vlastní rozum. Pitt náhle ucítil, jak ho zamrazilo v zádech. Uvědomil si hrozící neštěstí. Prosperteer se blížil k pláži vzdálené pouhou čtvrtinu mile a mířil přímo k široké terase hotelu Sonesta Beach. Třebaže srážka vznášedla lehčího než vzduch s pevnou budovou by sama o sobě způsobila jenom nepatrnou škodu, zůstávala zde možnost požáru paliva, které se mohlo rozlít do pokojů dřímajících hostů. Trosky se rovněž mohly zřítit na stolovníky v patiu. Ignoruje otupující tíhu únavy, stočil Pitt plovák směrem pod velký oblý nos. Gondola vtančila do další vlny a rotující vrtule mu vrhla do očí oblak slané tříště, která mu na okamžik zamlžila pohled. Jen taktak že neztratil rovnováhu. Pitt se posadil do podřepu a ustálil tak své titěrné plavidlo. Zatím se vzdálenost mezi ním a vzducholodí zkrátila. Davy lidí, kteří se opalovali na pláži svažující se od hotelu, vzrušeně gestikulovaly při pohledu na podivný úkaz, jenž se k nim rychle blížil. Pitt si musel celou akci načasovat naprosto přesně; druhý pokus již nebude možný. Pokud mine, je velká pravděpodobnost, že ho vrtule rozsekají na kusy. Začínal pociťovat závrať. Byl téměř na konci svých sil. Cítil, že jeho svalům trvá déle, než zareagují na příkazy přicházející z mozku. V okamžiku, kdy se jeho plovák vřítil pod nos vzducholodě, se celý vzepjal. Potom skočil.
Chytil se jednoho z Prosperteerouycb přídových lan, avšak sklouzl po jeho mokrém povrchu a strhl si kůži z prstů a dlaní. Zoufale obtočil kolem lana nohu a s přispěním posledních zbytků sil se ho držel. Svou váhou stáhl čelo vzducholodi dolů a sám se potopil. Rychle ručkoval po laně, až se mu podařilo dostat hlavu nad hladinu. Lapal po dechu a plival slanou vodu. Z pronásledovatele se stal zajatec. Přítěž jeho těla nestačila k zastavení vzdušného monstra, ba dokonce ani k zmírnění rychlosti, kterou mu udílel vítr. Málem by se již pustil, když vtom se chodidlem dotkl dna. Jak ho vzducholoď nesla zpěněnými vlnami příboje, připadal si. jako by se vezl na vodním tobogánu. Potom

CLIVE CUSSL-E K----------
TvyvržerTtep P PlážeĽ vzhléd1 a "P""1 nlzké "olamy bote-, ' / ., ' -ii/vrh sto stop před mm. lu. rýsující se ne aKyen 3 1 , ., ., ,., », _ . , , -dpi si a ie to - během několika vteřin Prosperteer na-Proboha! pomyslel Ľ"Ľi . . . , .,,Ľ' , , , i , .nožná expeduje. A bylo tu ještě něco. Vinci vrtule se razí do hotelu a tnow1 i ' - ,,,.,“, _ , _ , i -ť a jejich kovové úlomky zasypou vyděšené lidi silou stej-nTrtíkou disponuje granát Proboha živého, pomozte.m zaječel Piti. _
- ctrnul v jakoby dětském úžasu nad strašlivým divadlem. -,. , \ ,. P ,y, c ústy dokořán neschopni cokoli udělat. Náhle vpřed Všichni lide stan h "" J . r . ť Ľi 1,1 cp dvěma dívkami a společné popadli další z poutačích vyrazil chlapec se "v r i i i hn Vzápětí přispěc11 na P01""00 P"1' kterehc1 následovala starší za-valitá žena Potom se protrhla přehrada a na dvacet přihlížejících přiběhlo Zchápalo se lan vlečených po písku. Vypadalo to, jako by kmen polo-, Ľ , ,)“ vyzval rozzuřeného brontosaura k soutěži v přeta-nahych domorodců v ť hování. , ,. , „ „. , . , . , . pn/ali bosá chodidla do pisku, a)ak je tvrdošíjná masa nad SJnhVami táhla po pláži, nechávali za sebou hluboké brázdy, Břemeno završené na přídových lanech způsobilo, že se trup stočil o 180 stupňů a mohutný oploutvený ocas mířil k hotelu. Kolo na dně gondoly l. ' i i-přp rostoucí na hřebenu vlnolamu. Vrtule o několik pal-zachytavalo o W- , ,. , Ľ Ľ Ľ i i, n i cupovaly větve a listovi. cu minuly beton a luh / c-i ' - větru od moře postrčil Prosperteera nad patio. Vzducho-lod denxala slunečníky a stolky. Její zad namířila k pátému poschodí h t l 7 h áncům vyklouzla lana z rukou a po pláži se přelila vlna re-- -zmoci Boj se zdál byt ztracen.
zignovane bezino'-1- ' , ' , . . , . .,. . , , , , Pitt se silou mocí vydrápal na nohy a vravoraje doběhl k nejbližší pal-' v nnsledním zoufalém pokusu omotal konec svého lana kolem štíh-lel kmene a horečně se modlil, aby neprasklo.

P vpsené lano se natáhlo a pevně napnulo. Padesát stop vysoká pal-ntřásla zakývala a několik okamžiků zůstala ohnutá. Dav zatajil , , . , . Jg muž. Potom se strom s bolestnou váhavostí narovnal do povodni vzpřímené polohy. Mělké, avšak pevně v zemi vězící kořeny \ vpiv Vzducholoď, která skončila svůj let se stabilizačními plochami Necelých šest stop od východní stěny hotelu.

Dvě stovky lidí začali bouřlivě jásat a aplaudovat. Ženy poskakovaly a radostně se smály, zatímco muži halekali a navzájem si ukazovali vztyčený palec. Dosud žádnému vítěznému týmu se nedostalo tak spontánních ovací. Odkudsi se vynořili muži hotelové ochranky a odháněli diváky do bezpečné vzdálenosti od stále se otáčejících vrtulí. Pitt stál, pokryt pískem, který se nalepil na jeho mokré tělo, lapal po dechu a pomalu si začínal uvědomovat bolest, již mu působily lanem popálené dlaně. Konečně si mohl vzducholoď důkladně prohlédnout a užasl nad jejím staromódním vzhledem. Bezpochyby byla předchůdkyní moderních vzducholodí, které nesly značku Goodyear. Obešel rozbité stolky a židle a vyšplhal se do gondoly. Členové osádky seděli bez hnutí připoutáni ve svých sedačkách a ani nedutali. Pitt se naklonil přes pilota, našel spínač zapalování a vypnul jej. Motoly dvakrát třikrát zaškytaly, jejich vrtule se naposledy trhavě protočily a potom nastalo ticho. Ticho jako v hrobce.
Pitt se podmračeně rozhlédl po gondole. Nikde nebyly známky škod, přístroje i ovládací prvky se zdály byt ve funkčním stavu. Jeho úžas však vzbuzovalo rozsáhlé elektronické vybavení. Gradiometry pro detekci kovů. Sonary a přístroje pro zjišťování profilu dna, veškeré vybavení pro podmořský výzkum. Pitt nevnímal oceán obličejů nahlížejících otevřenými dvířky do gondoly ani pulsující jekot blížících se sirén. Měl pocit osamělosti a na okamžik nebyl schopen se zorientovat. Horký, vlhký vzduch byl prosycen morbidním tajemstvím a odporným pachem rozkladu. Jeden z členů posádky ležel s hlavou opřenou o ruku na malém stolku, jako by spal. Oděv měl provlhlý a špinavý. Pitt mu položil ruku na rameno a lehce jím zatřásl. Tělo postrádající pevnost se měkce otřáslo. Na Pitta jako by padl ledový rubáš. Naskočila mu husí kůže, ze všech kapilár se vyřinul proudem pot. Obrátil svou pozornost k přízrakům sedícím za palubními přístroji. Jejich obličeje byly pokryty roji much, rozkladný proces strávil všechny stopy života. Pokožka slézala z masa jako prasklé puchýře na popálenině. Ochablé čelisti poklesly, ústa byla dokořán, rty byly okoralé, jazyky nateklé. Matné a zastřené oči zíraly do prázdna. Ruce s promodralými nehty dosud ležely na ovládacích prvcích. Bakterie, které se vymkly kontrole enzymů, vytvářely plyny, které nafoukly útroby mrtvol do groteskní velikosti. Vlhký vzduch a tropické teploty výrazně urychlily hnilobný proces. V gondole Prosperteera prodlévala posádka dějících duchů, kteří opustili svůj neznámy hrob a vydali se v létající márnici na posmrtnou pouť.

Kapitola 5

Na pitevním stole pod oslnivě zářícími světly ležela mrtvola nahé dospělé černošky. Byla dokonale zachovalá, nikde žádné stopy zranění, jež by svědčily pro násilnou smrt. Stupeň posmrtné ztuhlosti zkušenému oku signalizoval, že je mrtvá necelých sedm hodin. Mohlo jí být něco mezi pětadvaceti až třiceti lety. To tělo muselo svého času přitahovat mužské pohledy, nyní však leželo podvyživené, popleněné a zpustošené desetiletým užíváním drog. Koroner okresu Dacie, dr. Calvin Rooney, neměl z této pitvy žádnou velkou radost. Miami produkovalo tolik mrtvých, že by jeho tým mohl pracovat čtyřiadvacet hodin denně. Svůj čas by raději trávil u daleko dramatičtějších a komplikovanějších případů. Běžné případy předávkování drogami ho pramálo zajímaly. Jenže tato žena byla nalezena pohozena na trávníku zahrady okresního komisaře. Rooney, rodilý Floridan, veterán armády USA, absolvent medicíny na Harvardu, oblečený v modrém laboratorním plášti, neboť standardní bily se mu ošklivil, zasunul kazetu do přenosného magnetofonu a suše ko-mentoval v obecných rysech stav těla. Vzal do ruky skalpel a sehnul se nad mrtvolou. Řez zahájil několik palců pod bradou a vedl ho dolů ke stydké kosti. Náhle se zarazil nad prsní dutinou a sehnul se blíže, šilhaje skrze silná skla brýlí s kostěnými obroučkami. Příštích patnáct minut mu zabralo vyjmutí srdce a jeho zkoumání. přičemž magnetofon zaznamenával jeho nepřetržitý monolog. Rooney se blížil k závěru svého zkoumání, když do pitevny vstoupil šerif Tvíer Sweat. Byl to zádumčivý muž střední postavy s poněkud kulatými rameny. Z jeho obličeje vyzařovala jakási směs melancholie a brutálního odhodlání. Díky své metodičnosti a bystrosti se těšil značné úctě jemu podřízených mužů a žen.
Vrhl nevýrazný pohled na otevřenou mrtvolu a s kývnutím pozdravil Rooneyho. Nový flák masa?" Ta ženská z komisařova dvorku," odvětil Rooney.
Další předávkovaná?"
„Kdepak. Spíš práce pro oddělení vražd. Byla zavražděna. Našel jsem v srdci tři otvory."
Bodec na rozbíjení ledu?"
Podle všech známek."
Sweat zíral na malého připlešlého soudního lékaře, jehož laskavý vzhled by se lépe hodil k faráři. „Vás, doktore, neoblafnou." .,Copak přivádí vrchního vymítače zla do soudního paláce?" zeptal se Rooney přátelsky. Návštěva chudých?" Nikoli. Identifikace VIP Byl bych řád, kdybyste u toho mohl být." Těla z té vzducholodi," vydedukoval Rooney.

Sweat přikývl. .Je tu paní LeBaronová, aby hodila očkem na pozůstatky." To bych neradil. Na to, co zbylo z jejího manžela, není pro člověka, který se denně nesetkává s mrtvolama, právě hezký pohled." „pokoušel jsem se jí vysvětlit, že by z hlediska práva stačilo, kdyby označila jeho svršky, ale nedala se přesvědčit. Dokonce si s sebou přivedla guvernérova pobočníka, aby jí sem proklestil cestu." „Kde jsou teď?"
„Čekají v kanceláři márnice."
A co média?"
Všude kolem pobíhají jak šílenci celé regimenty reportérů z televize a od novin. Nařídil jsem svým zástupcům, aby je zadrželi v hale." Jen svět divně funguje," prohodil Rooney ve filozofickém rozpoložení. Slavný Raymond LeBaron okupuje přední stránky, zatímco ubohá holka se dostane nanejvýš tak do sloupku vedle malého oznamovatele." Potom si s povzdechem svlékl plást a hodil ho přes židli. Tak pojďme, ať to máme za sebou. Odpoledne mě čekají další dvě pitvy." Zatímco mluvil, přihnala se tropická bouře a dunění hromu proniklo do budovy. Rooney na sebe hodil sportovní sako a upravil si kravatu. Oba muži vykročili. Sweat si zamyšleně prohlížel vzorek koberce na chodbě. „Máte nějakou představu, jaká byla příčina LeBaronovy smrti?" zeptal se šerif. Zatím je příliš brzy na nějaké závěry. Laboratorní výsledky byly neprůkazné. Chci provést další testy. Spousta věcí nedává vůbec žádný smysl. Musím přiznat, že je to pro mě záhada." Nemáte ani tušení?"
Nic, co bych mohl hodit na papír. Problém spočívá v neuvěřitelně rychlém rozkladu. Ani si nevzpomínám, že bych kdy viděl tak rychlý rozpad tkáně, snad jen jednou v roce 1974." Dříve, než mohl Sweat z Rooneyho vypáčit nějaké shrnutí, dorazili ke kanceláři márnice a vešli dovnitř. Guvernérův pobočník, kluzký typ v třídílném obleku, vyskočil ze židle. Ještě než mohl otevřít ústa, otipoval ho Rooney na kreténa. „Vážený pane šerife snad bychom se do toho mohli pustit. Paní Le Baronová se necítí dobře a ráda by se vrátila do svého hotelu, jakmile to jenom bude možné." Věřte mi, že s ní soucítím," pronesl šerif ospale. Ale snad vám jako veřejnému činiteli nemusím připomínat, že je třeba se držet jistých zákonných postupů." A já vám zase nemusím připomínat, že guvernér od vašeho oddělení očekává, že uděláte vše pro to, abyste jí ulehčili v jejím smutku." Rooney obdivoval Sweatovu svatou trpělivost. Šerif jednoduše obešel pobočníka, jako by se vyhýbal odpadkům vysypaným na chodník. Tohle je náš soudní lékař dr. Rooney. Bude asistovat při identifikaci." Jessie LeBaronová nevypadala ani trošku na to, že by se necítila dobře. Seděla vzpřímeně v oranžové plastikové židli, klidná, s hlavou vztyčenou. A přesto z ní Rooney cítil křehkost, která držela pohromadě jenom díky sebekázni a silným nervům. Pokud šlo o jednání s pozůstalými při identifikacích, byl to ostřílený kozák. Během své kariéry si podobné martyrium již protrpěl mnohosetkrát a instinktivně hovořil tiše a jemně. Paní LeBaronová, já chápu, co právě prožíváte, a budu se snažit, aby vše proběhlo pro vás co nejméně bolestně. Ale předně vám musím sdělit, že jak podle místních tak i federálních zákonů by stačilo, abyste identifikovala svršky, které měla oběť na sobě. Za druhé, jakékoli fyzické znaky, na něž budete schopna si vzpomenout, jako jsou jizvy, plomby, zubní náhrady, zlomeniny, chirurgické zásahy, by mi mohly významně pomoci při mé práci. A za třetí vás, se vší úctou, kterou k vám chovám, prosím, abyste se vzdala svého práva na přímou identifikaci. I když jsou rysy obličeje dosud patrné, rozklad už udělal své. Myslím, že byste si pana LeBarona raději ve vzpomínce uchovala takového, jaký byl za života, než jak vypadá v márnici."
Děkuji vám, pane doktore," řekla Jessie. Jsem vám vděčná za vaše ohledy. Ale já musím mít jistotu, zda je manžel skutečně mrtvý." Rooney nešťastně přikývl a potom pokynul směrem k pracovnímu stolu, na němž leželo několik kusů oblečení, náprsních tašek, náramkových hodinek a dalších osobních propriet. Poznáváte věci pana LeBarona?" Ano, už jsem je vytřídila."
„Jste si skutečně jista, že patřily jemu?"
O náprsní tašce a jejím obsahu nemůže být pochyb. Hodinky jsem mu dala jako dárek k našemu prvnímu výročí." Rooney přistoupil a vzal je do ruky. Zlaté cartierky se zlatým řemínkem a římskými číslicemi vyznačenými“, nemýlím se, že jsou diamantové?" Ano, vzácná forma černého diamantu. Byl to jeho měsíční kámen." Duben, řekl bych." Jessie pouze přikývla.
Paní LeBaronová, kromě osobních věcí vašeho manžela, poznáváte něco z vlastnictví Bucka Caesara a Josepha Cavilly?" Nepamatuji se, jaké nosili doplňky, ale jsem si jista oblečením, které měli Buck a Joe na sobě, když jsem je viděla naposledy." Nepodařilo se nám vypátrat žádné příbuzné pana Caesara ani pana Cavilly," poznamenal Sweat. Moc by nám pomohlo, kdybyste byla schopna určit, co komu z nich patřilo." Jessie LeBaronová poprvé zaváhala. Nevím jistě“. myslím, že ty džínové šortky a květovaná košile jsou Buckovy. Ty ostatní věci zřejmě patřily Joe Cavillovi." Jessie se odmlčela. Mohla bych teď vidět manžela?" Zdá se, že vaše rozhodnutí už nezvrátím, že?" zeptal se Rooney soucitným hlasem. Ne, musím na tom trvat."
Bude nejlépe, když paní LeBaronové vyhovíte." řekl guvernérův pobočník, který cítil potřebu na sebe upozornit. Rooney pohlédl na Sweata a rezignovaně pokrčil rameny. Prosím, následujte mne. Ostatky jsou uloženy v chladicím boxu." Všichni tři se za ním poslušné vydali k silným dveřím s malým okénkem v úrovni očí a tiše stáli, zatímco Rooney zápasil s těžkou závorou. Přes práh se rozlil studený vzduch. Jessie se v okamžiku, kdy jim patolog pokynul, aby vstoupili dovnitř, mimovolně otřásla. Objevil se muž konající službu v márnici, který je zavedl k jedněm z několika čtvercových dvířek zabudovaných ve zdi. Otevřel je, vytáhl pojízdný stůl z nerezové oceli a postavil se stranou. Rooney uchopil cíp prostěradla, které zakrývalo mrtvé tělo, a chvilku váhal. Tuhle část své práce nenáviděl. Dělil pozůstalé do čtyř kategorií podle toho, jak reagovali při pohledu na mrtvolu. Na ty. co zvraceli, na ty. co

omdlévali a na ty co propadali hysterii. Rooneyho však nejvíce mátl poslední typ. To byli lidé, kteří strnuli jako solný sloup a neprojevovali vůbec žádné emoce. Byl by vždy dal svůj měsíční plat za to, kdyby se mohl dozvědět, co se jim honí hlavou. Zvedl prostěradlo.
Guvernérův pobočník vydal jímavý sten a složil se do šerifovy náruče. Strašlivé dílo rozkladu se vyjevilo v celé své hrůze. Rooney užasl nad reakcí paní LeBaronové. Jessie dlouho a pevně upírala zrak na onu groteskní věc, která před m ležela na stole. Nasála vzduch a celé její tělo se napjalo. Potom zvedla oči a bez mrknutí promluvila klidným, věcným hlasem. Tohle není můj manžel!"
Víte to jistě?" zeptal se Rooney měkce.
Podívejte se sám," řekla Jessie plochým, monotónním hlasem. Má jinak posazenou kštici. Jinou stavbu kostry. Raymond měl hranatý obličej. Tenhle ho má kulatější."
Rozklad tkáně zkresluje rysy," vysvětlil Rooney.
Prohlédněte si zuby."
Rooney poslechl. Co je s nimi?"
Mají stříbrné výplně."
Ano?"
Můj manžel měl zlaté."
V tomto ohledu nemá smysl se s ní přít, pomyslel si Rooney. Člověk tak bohatý jako Raymond LeBaron neměl zapotřebí nechat si vyspravovat zuby levnými plombami. Jenže co ty hodinky a oblečení. Přece jste ty věci identifikovala." Na to kašlu!" vykřikla Jessie. „Tahle hnusná věc není Raymond LeBaron." Rooney byl ohromen jejím vztekem. Neschopen slova sledoval, jak rázuje z místnosti. Šerif předal bezvládného pobočníka službukonajícímu muži a obrátil se k patologovi. Co si o tom ksakru myslíte?"
Rooney zavrtěl hlavou. Nevím."
Řekl bych, že je v šoku. Pravděpodobně to nezvládla a začala fantazírovat. Víte lépe než já, že spousta lidí se nedokáže vyrovnat se smrtí milované osodv. Jednoduše se odmítají smířit se skutečností. Jenže ona nefantazírovala."
Sweat na Rooneye upřel zrak. A jak byste to nazval?"
Ze věděla přesně, co říká."
To jste si vycucal z palce?"
Ty hodinky," odpověděl Rooney. Jeden z mých spolupracovníků pracovával po nocích jako klenotník, aby si vydělal na studia medicíny. Hned poznal, že ty drahé cartierky, které paní LeBaronová věnovala manželovi k výročí, jsou pouhý padělek, jedna z těch levných napodobenin, které se ilegálně vyrábějí na Tchaj-wanu nebo v Mexiku." Proč by ženská, která může podepsat šek na milion dolarů, dávala svému muži levnou imitaci?" Raymond LeBaron nebyl žádný venkovský balík a věděl, co je to vkus. Nutně musel poznat, co jsou zač. Lépe bude položit si otázku, proč se snížil k tomu, aby je nosil?" Takže si myslíte, že nám sehrála divadýlko a že při identifikaci lhala?"
Nějak cítím, že tušila, co může očekávat," odvětil Rooney. A troufl bych si dokonce vsadit svůj nový mercedes, že genetický materiál, dentistické záznamy i otisky zbytků břišek prstů, které jsem poslal do laboratoře FBI, prokáží, že měla pravdu. Rooney se otočil a pohlédl na mrtvé tělo. To, co leží tamhle na té desce, není žádný Raymond LeBaron."

Kapitola 6

Detektiv, poručík Hany Victor, hlavni vyšetřovatel policie v okrese Dade se opřel v otáčecí židli a zkoumal fotografie, které byly nalezeny v řídicí kabině Prosperteera. Po několika minutách zvedl brýle bez obrouček nad čelo, pod kštici plavých vlasů, a promnul si oči. Hany Victor byl pořádný muž, vše měl na svém místě seřazené dle abecedy a očíslované, a co paměť sahá byl jediným policajtem, kterého bavilo vypracovávat hlasem. Zatímco většina mužů trávila víkendy sledováním sportovních zápasů v televizi, či o dovolených odpočívala u bazénů rekreačních středisek s detektivkami Rexe Burnse, Hany Victor se stále znovu probíral složkami nevyřešených případů. Byl to tvrdohlavec fanaticky zapálený pro odkrývání všemožných tajemství, což ho zajímalo víc než vlastní usvědčení podezřelého. Případ Prosperteer se nepodobal žádnému z těch, s nimiž se setkal za osmnáct let služby u policie. Tři mrtví muži, kteří spadli z nebe v předpotopní vzducholodi, to nevypadalo na běžné rutinní vyšetřování. Vodítko neexistovalo. Neměl žádný klíč k záhadě, kde byla ta tři mrtvá těla ukryta po dobu jednoho a půl týdne. Hany spustil brýle na oči a opět zaútočil na fotografie. Když zazvonil telefon, zvedl zamyšleně sluchátko. Ano?" Máte tu svědka, který by chtěl učinit nějaké prohlášení," ozval se hlas z vrátnice. Pošlete mi ho sem," řekl Victor.
Zavřel složku s fotografiemi a položil ji na kovový stůl, jehož deska byla, kromě malého štítku s jeho jménem a telefonu, dokonale prázdná. Držel sluchátko u ucha, jako by telefonoval. Zároveň se pootočil a upřel kosý pohled přes prostorné oddělení vražd ke dveřím vedoucím na chodbu. Na prahu se objevil uniformovaný strážný a ukázal Victorovým směrem. Vysoký muž přikývl, protáhl se kolem něj a přistoupil blíže. Victor ukázal na židli na opačné straně stolu a začal mumlavým hlasem komunikovat s vyzváněcím tónem ve sluchátku. Byl to starý, při výsleších používaný trik, který mu dal chvilku, aby si mohl nerušené prohlédnout svědka či podezřelého a v duchu si vytvořit profil jeho osobnosti. Hlavně mu to však skýtalo příležitost zjistit zvyky a slabůstky vyšetřovaného, jichž by později

mohl využít jako páky. Muži. který seděl proti Victorovi, bylo asi třicet sedm třicet osm roků, byl přibližně šest stop a tři palce vysoký a měl asi tak 185 liber váhy, plus minus pět liber. Černé vlasy, které měly tendenci se poněkud vlnit. vlasy bez stopy stříbra. Léty neustálého vystavování slunci zhnědlá pokožka. Obočí tmavá a mírné přehoustlá. Přímý, úzký nos, rty pevné, koutky zvednuté v lehkém, ale stálém úsměvu. Oděný ve světle modrém sportovním saku, šedobílých kalhotách, bledě žluté polokošili. Oblečení prozrazující dobrý vkus nedbale elegantní, nikoli přehnaně nákladné, spíš než v nějakém nóbl pánském obchodě pořízené zřejmě u Sakse. Nekuřák, jak se dalo soudit podle toho, že ani pod sakem ani v kapsičce košile se nerýsoval balíček cigaret. Ruce byly dlouhé, úzké a ošlehané větrem a způsob, jakým si je muž založil, svědčil o jeho klidu a netečnosti. Neměl žádné prsteny ani jiné šperky, zdobily ho jenom potápěčské hodinky s oranžovým ciferníkem s těžkým řemínkem z nerezové oceli. Toto nebyl žádný tuctový muž. Ti ostatní, co sedávali v téže židli, po chvíli obvykle znervózněli. Někdy svou nervozitu skrývali za arogancí, většinou se však nepokojně rozhlíželi po kanceláři, hleděli do oken, prohlíželi si obrázky na stěnách či ostatní policisty, kteří pracovali na vlastních případech, měnili posez. křížili nohy, nebo je naopak opět kladli vedle sebe. Poprvé za svou kariéru měl Victor, alespoň co si pamatoval, nepříjemný pocit, že je v nevýhodě. Dostal se i se svou zkušeností na slepou kolej a celé to předstírání mu nebylo k ničemu.
Návštěvník netrpěl ani těmi nejmenšími rozpaky. Upíral na Victora uhrančivé, opálově zelené oči, z nichž čišel zadumaný zájem. Zdálo se, že pronikají detektivovým tělem, a nenalézajíce nic, co by bylo hodno zájmu, pozorují zeď za jeho zády. Potom mužův pohled sklouzl k telefonu. „Většina policejních oddělení používá horizontální komunikační systém," pronesl klidným hlasem. Mám za to, že pokud byste si chtěl popovídat s někým na druhém konci drátu, musel byste stisknout příslušné tlačítko."
Victor pohlédl na telefonní přístroj. Jedno ze čtyř tlačítek sice svítilo, ale nebylo zamáčklo. Jste velice bystrý muž, pane“." .,Pitt. Dirk Pitt. Pokud jste poručík Victor, pak máme sjednanou schůzku."
.Jsem Victor." Detektiv se odmlčel a položil sluchátko. Vy jste byl první, kdo se dostal do řídicí kabiny Prosperteera?"
Správně."
Děkuji, že jste přišel tak brzy, a navíc v neděli. Byl bych rád, kdybyste mi pomohl objasnit několik věcí." Milerád.
Bude to trvat dlouho?"
Dvacet minut, možná půl hodiny. Spěcháte někam?"
Mám letenku na letadlo do Washingtonu. Odlétá během dvou hodin." Victor přikývl. Až skončíme, budete mít ještě spoustu času." Otevřel zásuvku a vytáhl z ni přenosný magnetofon. Půjdeme někam, kde budeme mít více soukromí."
Odvedl Pitta dlouhou chodbou do malé místnosti sloužící k výslechům. Interiér byl spartánsky vybaven pouze stolem, dvěma židlemi a popelníkem. Victor se posadil a zasunul do magnetofonu kazetu. Nebude vám vadit, když budu náš rozhovor nahrávat? Strašlivě čmáru a žádná z našich sekretářek nedokáže ty mé poznámky rozluštit." Pitt pokrčil rameny, aby dal najevo, že je mu to lhostejné. Victor posunul aparát do středu stolu a stiskl tlačítko nahrávání. Vaše jméno?"
Dirk Pitt."
Nějaké písmenko mezi?"
E jako Erik."
Adresa?"
„266 Airport Pláce, Washington. D.C. 20001."
Telefon, na němž jste k zastižení?"
Pitt uvedl číslo své kanceláře.
Zaměstnání?"
„Ředitel sekce speciálních projektů Národní oceánografické společnosti." Můžete popsat událost, které jste byl svědkem v sobotu odpoledne 20. října?" Pitt Victorovi vylíčil, jak při maratónském závodu windsurfingů spatřil nikým neovládanou vzducholoď, jak se divokou jízdou dostal ke kotevnímu lanu, které dokázal zachytit, a jak se mu podařilo loď ukotvit těsně před tím, než mohlo dojít ke katastrofě. Nesmlčel ani to, jak v konečné fázi vstoupil do gondoly.
Dotkl jste se něčeho?"
Jenom páček zapalování a spínání baterie. A položil jsem ruce na ramena mrtvého, který seděl na místě navigátora."
„Nic víc?"
„Snad jsem ještě mohl nechat otisky prstů na palubní desce." A na opěradle sedadlu druhého pilota," podotkl Victor s blazeovaným úsměvem. „Bezpochyby když jste se nakláněl, abyste vypnul zapalování." Dobrá práce. Příště si vezmu chirurgické rukavice."
Pánové z FBI byli velmi ochotní spolupracovat."
Obdivuji jejich schopnosti."
Vzal jste si tam něco?"
Pitt vrhl na Victora ostrý pohled. Ne."
Mohl dovnitř vstoupit někdo další a cokoli odnést?"
Pitt zavrtěl hlavou. Potom, co jsem vystoupil, zapečetila hotelová ochranka gondolu. Kromě mě byl uvnitř jenom uniformovaný policejní důstojník." Co jste dělal potom?"

Dal jsem peníze plavčíkovi, aby mi doplaval pro prkno. Má malou dodávku a byl tak laskav, že mě dopravil do domu, ve kterém jsem bydlel společné se svými přáteli." V Miami?"
„V Coral Gables."
„Byl byste tak laskav a mohl mi říct, co jste dělal ve městě?" „Dokončil jsem projekt výzkumu pobřežních vod pro svou agenturu, a tak jsem se rozhodl, že si tu udělám týdenní dovolenou." „Poznal jste alespoň některého z těch mrtvých mužů?"
„Ani náhodou. V tomhle stavu bych nepoznal vlastního otce." „A nemáte představu, kdo by to mohl být?"
„Předpokládám, že jeden z nich byl Raymond LeBaron."
„.Věděl jste o zmizeni' Prosperteera?"
Sdělovací prostředky o něm referovaly dost důkladně. To by mohlo uniknout jen poustevníkovi, co nevystrčil nos z lesa." Nenapadá vás, kde mohla vzducholoď a její posádka těch deset dní vězet?" Nemám ponětí."
Beru cokoli, i kdyby to vypadalo sebebláznivěji?" naléhal Victor. Mohlo by se jednat o kolosální reklamní humbuk, o mediální kampaň, která by mohla podpořit LeBaronovo nakladatelské impérium." Ve Victorových očích zahořel plamínek zaujetí. „Pokračujte." Nebo by mohlo jit o geniální způsob, jak zmanipulovat ceny akcií LeBaronova koncernu. Prodat velký balík před tím, než zmizí, a nakoupit, jakmile ceny spadnou. A znovu prodat, až stoupnou po jeho zmrtvýchvstání." .Jak si potom vysvětlujete jejich smrt?"
Komplet jim nevyšel."
Proč?"
Zeptejte se patologa."
Ptám se vás."
Zřejmě se někde na nějakém opuštěném ostrově nacpali zkažených ryb," řekl Pitt, unavený tou hrou. Jak to mám vědět? Jestli potřebujete scénář, zaplaťte si scenáristu." Detektiv zamrkal a zájem z jeho očí vyprchal. Klesl do židle a zatvářil se sklíčeně. Myslel jsem si v jeden moment, že možná budete něco mít, nějaký prima nápad, který by nám pomohl pohnout se z místa. Ale vaše teorie je stejně na draka jako ostatní." To mě nepřekvapuje," připustil Pitt s neurčitým úsměvem.
Jak jste dokázal tak rychle vypnout motory?" otázal se Victor, vraceje vyšetřování do původních kolejí. Mám za sebou pilotáž dvaceti různých letadel. Sloužil jsem u vojenského letectva Spojených států a létal jsem i v civilu. Věděl jsem, kam se podívat." Zdálo se, že odpověď Victora uspokojila. .Ještě jednu otázku, pane Pitte. Když jste poprvé vzducholoď zaregistroval, kterým směrem letěla?" Po větru, na severovýchod."
Victor natáhl ruku a vypnul magnetofon. To bychom měli. Budete v dohledné době k zastižení na tom čísle, které jste mi dal?" Když ne, sekretářka mě sežene."
Děkuji vám za ochotu."
Obávám se, že jsem vám moc nepomohl," usoudil Pitt.
Musíme se chytat každé nitky. To víte, jak jde o takové velké zvíře jako LeBaron, tlačí na nás ze všech stran. Tohle je určitě ten nejpodivnější případ, s jakým se tohle oddělení kdy setkalo." Tohle vyšetřování vám věru nezávidím." Pitt mrkl na hodinky a vstal ze židle. „Měl bych se pomalu vydat na letiště." Victor vstal také a podal Pittovi přes stůl ruku. Kdyby vás snad ve snu napadlo nějaké jiné řešení, zavolejte mi, prosím vás. Zajímavé fantazie, to bylo odjakživa mé gusto."
Ve dveřích se Pitt zastavil a otočil se s lišáckým výrazem ve tváři. Chcete vodítko, poručíku? Zkuste se chytit tohohle. Vzducholoď potřebuje k letu hélium. A taková stařenka, jako je Prosperteer, se neobejde, má-li vzlétnout, bez několika set tisíc kubických stop plynu. Po týdnu ho musí uniknout dost na to, aby klesla k zemi. Rozumíte?" Záleží na tom, kam tím míříte."
Není možné, aby se ta vzducholoď zjevila u Miami, aniž by ji osmačtyřicet hodin předtím nějaký zkušený tým, vybavený nezbytným zařízením, znovu nenahustil." Victor se tvářil, jako by ho měli pokřtít. Co tím míníte?" Že byste se měl poohlédnout po čerpací stanici v přátelsky nám nakloněné zemi, u které lze natankovat dvě stě tisíc kubických stop hélia." Když to Pitt dořekl, otočil se a odkráčel chodbou.

Kapitola 7

Nesnáším lodě," reptal Rooney. Neumím plavat, a abych dostal mořskou nemoc, na to mi stačí podívat se do okýnka pračky." Šerif Sweat mu podal dvojité maitini. Nate, tohle vyřeší vaše problémy." Rooney s žalostným pohledem upřeným do vod zátoky vysrkl polovinu sklenky. Doufám, že nehodláte vyplout na otevřené moře." Kdepak, jenom se cournem okolo zátoky." Sweat se ponořil do přední kajuty leskle bílého rybářského člunu a otočil startérem. Turbodiesel o 260 koních naskočil. Výfuky na zádi se rozeřvaly a paluba začala pod jejich nohama pulsovat. Sweat odvázal poutači lana a vedl člun z doku, kličkuje bludištěm kotvících jachet, do Biscaynské zátoky. Ve chvíli, kdy loď poskakovala kolem bójek vymezujících plavební dráhu, pídil se Rooney po druhé sklence martini. Kde máte tu svou kuráž?" Dole v přední kabině. Nalejte si. Led je v té mosazné potápěčské přilbě." Když se Rooney opět objevil na palubě, zeptal se: Tylere, o co vlastně krátí? Máme neděli. Přece jste mě nevytáhl od bedny uprostřed skvělého

fotbalového zápasu, abyste mi ukázal, jak vypadá Miami Beach z moře." Abych řekl pravdu, doneslo se mi, že jste včera večer dokončil zprávu o těch mrtvých ze vzducholodě." Ve tři ráno, abych to upřesnil."
Myslel jsem si, že byste mi třeba o tom rád něco řekl."
Proboha Tylere, je na tom něco tak světoborného, že jste s tím nemohl počkat na zítřejší ráno?" Asi před hodinou mi volal kdosi od federálů z Washingtonu." Sweat se odmlčel a přidal plyn. Tvrdil, že je z jakési interní zpravodajské služby, o které jsem nikdy neslyšel. Nebudu vás nudit těmi jeho vysloveně útočnými kecy. Nikdy nepochopím, proč si všichni seveřani myslí, že se mohou kasat na kluka z jihu. Podstata věci tkví v tom, že po nás chce, abychom předali mrtvá těla federálním úřadům." Jakým federálním úřadům?"
Odmítl mi sdělit jména. Když jsem na něj naléhal, kroutil se jak žížala." Celá věc začala Rooneyho mimořádně zajímat. Naznačil aspoň, proč ta těla chtějí?" Prý je to tajné."
Samozřejmě jste odmítl."
Řekl jsem mu, že si to rozmyslím."
Obrat v událostech v kombinaci s alkoholem způsobil, že Rooney zapomněl na svůj strach z vody. Začal si všímat pěkných linií lodi, kterou šerif využíval jako svou druhou kancelář. Tu a tam posloužila i jako záložní policejní plavidlo, ale častěji vozila okresní a státní úředníky na rybářské výpravy. Jak jí říkáte?" zeptal se Rooney.
Komu?"
Vaší lodi."
A tak, Southern Comfort. Je třicet pět stop dlouhá a udělá patnáct uzlů. Postavili ji v Austrálii v loděnici Stebercraft."
Abychom se vrátili k LeBaronově případu," řekl Rooney, usrkávaje martini, máte v úmyslu ustoupit?" .Jsem v pokušení," doznal Sweat usmívaje se. Ještě z toho vyleze vražda. Sdělovací prostředky kolem toho tropí cirkus. Všichni od guvernéra dolů mi dýchají na záda. A k dovršení všeho tu je možnost, že jde o zločin, který nespadá do mé kompetence. K čertu, ano, jsem v pokušení přenechat to Washingtonu. Jenže já jsem tvrdá hlava a mám za to, že bychom z té šlamastiky mohli vydolovat nějaké řešení." Tak dobře, co očekáváte ode mne?"
Šerif se otočil od kormidla a upřel na Rooneyho pevný pohled. Chci, abyste mi řekl, co píšete ve své zprávě." To, co jsem zjistil, dělá tu záhadu ještě záhadnější."
Cestu jim zkřížila malá plachetnice a Sweat musel zpomalit. Povězte mi o tom." Tak začneme na konci a propracujeme se zpátky. Souhlasíte?" Dejte se do toho."
Zprvu jsem tápal a mohli mě vzít všichni čerti. Teprve později mě to napadlo. Před patnácti lety jsem měl podobný případ. V patiu na zadním dvorku jednoho domu bylo nalezeno tělo sedící mrtvé ženy. Její manžel prohlašoval, že večer spolu popíjeli a on že šel spát sám v domnění, že ho manželka bude následovat. Když se ráno probudil a sháněl se po ní, našel ji tam, kde ji nechal, jenom s tím rozdílem, že byla mrtvá. Vypadalo to na přirozenou smrt, žádné známky násilí, žádné stopy po jedu, jenom pořádné množství alkoholu. Tělesné orgány se zdály být přiměřeně zdravé. Nikde žádné pozůstatky předchozí nemoci nebo selhání nějakého orgánu. Bylo jí čtyřicet, ale měla tělo jak pětadvacetiletá. Mohl mě z toho trefit šlak. Potom to do sebe začalo zapadat. Posmrtná zsinalost - tedy ztráta barvy pokožky zapříčiněná odtokem krve, za který může zemská přitažlivost - je obvykle do fialová. Jenže její pokožka měla barvu červenorůžovou, což ukazovalo na smrt způsobenou buď kyanidem nebo kysličníkem uhelnatým anebo podchlazením. Také jsem objevil krvácení pankreatu. Během eliminace různých možnosti jsem vyloučil první dvě příčiny. Posledním hřebíkem do manželovy rakve bylo jeho zaměstnání. Důkaz to nebyl právě nejpevnější, ale stačil k tomu, aby ho soudce poslal na padesát let do chládku." Jakou že měl práci?" zeptal se Sweat.
Řídil kamión chladírenské společnosti. Fikaný plán. Naléval ji chlastem dokud neztratila vědomí. Potom ji posadil do chladicího prostoru kamiónu, který míval vždy přes noc před domem, zapnul chlazeni a počkal, až ztuhne. No a když ta nešťastnice zemřela, posadil ji opět do křesla v patiu a šel klidně spát." Sweat na patologa upíral prázdný pohled. Nechcete tvrdit, že ti lidé ve vzducholodi zemřeli na podchlazení."
Přesně to tvrdím."
Jste si tím jist?"
Na škále jistoty od jedné do desíti mohu zaručit osmičku." Je vám doufám jasné, jak mi to zni?"
Bláznivě, tuším."
Tři muži zmizí při pětatřicetistupňových teplotách nad karibskou oblastí a umrznou?" Zeptal se Sweat sám pro sebe.
Sotva se něčeho dobereme, doktore. Pokud nenajdeme ten správný mrazicí vůz." Stejně jsme nahraní."
.Jak to?"
Přišlo hlášení od FBI. Identifikace Jessie LeBaronové byla za všechny prachy. Ten člověk v márnici není její manžel. A ti zbylí nejsou Buck Caesar a Joseph Cavilla." Můj bože," zaúpěl Sweat. A co tedy. Co jsou zač?"
V kartotéce FBI nemají jejich otisky prstů. S největší pravděpodobností jsou to cizinci." Našel jste vůbec něco, podle čeho by bylo možné je identifikovat?" Můžu vám nabídnout jejich váhu a výšku. Mohu vám ukázat rentgenové snímky jejich zubů nebo někdejších zlomenin. Jejich játra naznačuji, že všichni tři holdovali alkoholu, a to ve značném množství. Plíce prozrazují, že to byli těžcí kuřáci, ze zubů a bříšek prstů lze vyčíst, že kouřili cigarety bez filtru. Také to byli velcí jedlíci. Jejich poslední jídlo se skládalo z tmavého chleba a různého ovoce a zeleniny. Dvěma bylo něco málo přes třicet, třetímu čtyřicet, možná víc. Všichni měli nadprůměrně dobrou kondici. No a kromě toho už nemáme téměř nic, čeho bychom se mohli chytit." Alespoň něco."

.Jenže LeBaron, Caesar a Cavilla jsou nezvěstní."
Dříve než mohl Sweat odpověďět, zachraptěl z reproduktoru nad vysílačkou ženský hlas. Odpověděl a dle instrukce přeladil na jinou frekvenci. Omluvte mě, prosím," obrátil se k Rooneymu. Mám naléhavý hovor z pevniny." Rooney přikývl, přešel do přední kabiny a nalil si další sklenku. Tělem se mu rozlilo příjemné teplo. Chvíli počkal, a když se vrátil clo kormidelny, Sweat právě pokládal sluchátko, rudý vzteky. Ty hnusný zmetci!" zasyčel.
Co se děje?" otázal se Rooney.
Sebrali nám je," řekl Sweat a praštil pěstí do kormidla. Ty prašivci z Federálu se objevili v márnici a odvezli je, ty mrtvé ze vzducholodi." Ale snad je třeba dodržet nějaký úřední postup," zaprotestoval Rooney. Přijelo šest civilů a dva federální šerifové, vytasili se s nezbytnými doklady, nacpali mrtvoly do tří hliníkových beden vystlaných ledem a odfrčeli vrtulníkem vojenského námořnictva." Kdy se to stalo?"
Ani ne před deseti minutami. Hany Victor, hlavni vyšetřovatel, tvrdí, že se mu navíc, když byl na záchodě, vloupali do stolu, který má v kanceláři na oddělení vražd, a odnesli si záznamy, které se týkaly tohoto případu." A co moje pitevní zpráva?"
Tu sebrali také."
Alkohol přivedl Rooneyho do povznesené nálady. Ale no jo, dívejte se na to tak, že tu věc aspoň budete mít z krku."
Sweat se pomalu uklidňoval. Nemohu popřít, že mi vlastně prokázali laskavost, ale z těch jejich metod by mě trefil šlak." Mám pro vás drobné zadostiučinění," zamumlal Rooney. Strýček Sam nedostal všechno." Jako co?"
Něco jsem ve své zprávě vynechal. Jeden výsledek, který byl příliš kontroverzní, než abych ho dal na papír, příliš šílený, než aby bylo možné ho vyslovit mimo zdi cvokárny." O čem to mluvíte?"
O příčině smrti."
Říkal jste, že to bylo podchlazení."
Pravda, ale to nejlepší jsem si nechal pro sebe. Zapomněl jsem udat dobu smrti." Rooney začínal mít potíže s artikulací. Muselo se to stát někdy v posledních několika dnech."
Ale kdepak. Těm nešťastníkům zamrzla střeva dávno předtím."
.Jak dávno?"
.Je to tak jeden až dva roky."
Šerif Sweat zíral na Rooneyho nevěřícím pohledem. Ale patolog se na něj šklebil jak rozchechtaná hyena. A šklebil se ještě ve chvíli, kdy se nakláněl přes bok lodi a zvracel.

Kapitola 8

Svůj domov Dirk Pitt neměl v předměstské ulici ani ve vysokém nájemním domě, jaké se vypínaly nad změtí korun stromů města Washington. Nebyla tu zahrada ani sousedé s vřískajícími dětmi se štěkajícími psy. Ten dům vlastně nebyl dům, nýbrž hangár stojící na okraji mezinárodního letiště. Zvenčí působil opuštěným dojmem. Kolem budovy rostl plevel a její povětřím omšelé stěny z vlnitého plechu by potřebovaly nátěr. Jediným náznakem toho, že by v ni snad mohl někdo přebývat, byla řada oken táhnoucích se pod mohutnou zakřivenou střechou. Třebaže právě nezářily čistotou a naopak je pokrývala vrstva prachu, žádné nebylo rozbité, jak tomu bývá u opuštěných skladišť. Pitt poděkoval údržbáři z letiště, který ho sem dovezl z odbavovací haly. Rozhlédl se, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje, vytáhl z kapsy kabátu malou vysílačku a vyslal sérii slovních příkazů, které vyřadily bezpečnostní systém a otevřely boční dveře, jež vypadaly, jako by se dobrých třicet let nepohnuly v pantech. Vešel dovnitř a vstoupil na naleštěnou betonovou plochu, na které odpočívaly téměř tři tucty nablýskaných klasických vozů, letadlo - veterán a vůz z přelomu století, který svého času jezdíval podobně jako drezína po kolejích. Dirk Pitt se zastavil a pohledem polaskal karosérii francouzského sporťáku Talbot-ago. který právě procházel renovací. Pokroucený zbytek vozu, který byl téměř zničen výbuchem, měl opět nabýt své někdejší elegance a krásy.
Dirk vyvlekl kufr a tašku s prádlem po točitém schodišti, jež se zvedalo při vzdálenější zdi hangáru. Bylo odpoledne, hodinky ukazovaly čtvrt na tři, ale na těle i na duchu se cítil na půlnoc. Poté, co vybalil zavazadla, rozhodl se strávit několik hodin prací na talbotu a osprchovat se teprve později. Už si stačil obléci starou pracovní kombinézu a právě otvíral zásuvku skříňky na nářadí, když se hangárem rozlehlo hlasité zvonění. Sáhl hluboko do kapsy montérek pro přenosný telefon. Haló."
Pana Pitta, prosím," ozval se ženský hlas.
U telefonu."
Okamžik."
Po asi dvouminutovém marném čekání, přerušil Pitt hovor a pustil se do opravy rozdělovače. Uplynulo dalších pět minut, když opět zazvonil telefon. Pitt ho přiložil k uchu a mlčel. .Jste tam ještě, pane?" ozval se známý hlas.
Ano," odvětil Pitt lhostejně. Přitiskl si aparát ramenem k uchu. aby mohl pokračovat v práci. Tady Sandra Cabotová, osobní sekretářka paní LeBaronové. Mluvím s panem Dirkem Pittem?" Pitta se zmocnila náhlá nechuť k lidem, kteří si nedokáží sami vytočit číslo. Mluvíte." Paní LeBaronová by se s vámi ráda setkala. Nemohl byste přijet o čtvrté do jejího domu?" Máte skvělý odhad."

Prosím?"
Promiňte, slečno Cabotová, ale musím vyléčit jedno nemocné autíčko. Snad by se paní LeBaronová mohla obtěžovat ke mně." To bohužel nepůjde. Paní LeBaronová pořádá večírek ve skleníku, kterého se zúčastní státní sekretář. Zřejmě se nebude moci utrhnout." Tak někdy jindy."
Na chvilku nastalo mrazivé ticho, potom se slečna Cabotová opět ozvala: Vy mi nerozumíte." Máte pravdu, nerozumím."
Jméno LeBaron vám nic neříká?"
Totéž jako Shagnasty, Quagmire nebo Smith," lhal Pitt potměšile.
Zdálo se, že slečna Cabotová neví kudy kam. Pan LeBaron-" Zanechme žertováni," přerušil ji Pitt. Pověsti pana LeBarona jsem si dobře vědom. A abych vám i sobě ušetřil čas, řeknu vám rovnou, že nemám, co bych dodal k tajemství, kterým je obestřena jeho smrt. Vyřidte pani LeBaronové mou upřímnou soustrast. To je vše, co mohu nabídnout."
Ve sluchátku se ozval hluboký povzdech. Prosím vás, pane Pitte, já vím, že by vám byla nesmírně vděčná, kdybyste ji mohl navštívit." Pitt přímo viděl, jak jí slovo prosím" neleze přes rty. No dobrá, řekl. Myslím, že by to šlo. Jakou má adresu?" Sekretářčině hlasu se rychle vrátil arogantní tón. Pošlu pro vás šoféra." „Pokud by vám to nevadilo, raději bych jel vlastním autem. V limuzínách se mě zmocňuje klaustrofobie." Když na tom trváte," pronesla slečna Cabotová upjatě. Dům najdete na konci Beacon Drive ve čtvrti Great Falls." Podívám se do mapy."
Mimochodem, jaké máte auto?"
Proč vás to zajímá?"
Abych mohla informovat stráž u brány."
Pitt zaváhal a pohlédl přes hangár na vůz zaparkovaný u hlavních dveří. Starý kabriolet." Starý?"
Ano, rok 1951."
Potom buďte tak laskav a zaparkujte na parkovišti pro služebnictvo. Je to napravo od příjezdové cesty." Není vám občas stydne, když takhle komandujete lidi?"
Nemám se za co stydět, pane Pitte. Budeme vás očekávat ve čtyři." Budete se mnou hotovi, než přijedou hosté?" zeptal se Pitt hlasem, v němž zaznívalsilně sarkastický tón. Nerad bych někoho přiváděl do rozpaků tím, že by se musel dívat, jak ten můj starý krám hyzdí okolí domu." Žádný strach," odvětila slečna Cabotová nedůtklivě. Večírek začíná až o osmé. Sbohem." Poté, co Sandra Cabotová zavěsila, přešel Dirk ke kabrioletu, chvíli na něj zamyšleně zíral, potom odstranil víko pod zadní sedačkou a připojil k baterii kabely nabíječky. Nato se opět vrátil k talbotu a klidně pokračoval tam, kde přestal. Přesně v půl deváté přivítal strážce u hlavní brány LeBaronova domu mladý párek, který přijel ve žlutém ferrari. Porovnal jména těch dvou se seznamem hostů a pokynem ruky jim naznačil, že mohou projet. Jako další dorazila limuzína značky Chrysler, která vezla hlavního prezidentova poradce Daniela Fawcetta a jeho ženu. Strážce byl vůči exotickým automobilům i jejich proslaveným držitelům imunní. Znuděně se protáhl a zívl. V tom však strnul s rukama dosud nad hlavou a s ústy dokořán. Vyjeveně civěl na největší vůz, jaký kdy dosud spatřil. Bylo to skutečné monstrum, měřící od nárazníku k nárazníku téměř dvaadvacet stop a vážící dobře přes tři tuny. Kapota a dveře byly stříbřitě šedé, zatímco nárazníky měly kaštanově hnědou metalízu. Kabriolet, jehož střechu bylo možné po složení ukrýt tak, aby nebyla vůbec vidět. Tvary vozu byly hladké a elegantní v grandiózním stylu, příklad dokonalého řemesla. „To je teda fáro," vypravil ze sebe strážce nakonec. Co je to zač?" Daimler." odvětil Pitt.
Není z Británie?"
Je."
Strážce zavrtěl obdivně hlavou a pohlédl do seznamu hostů. Vaše jméno, prosím." Pitt."
Nikde vás tu nemám. Máte pozvánku?"
Byl jsem s paní LeBaronovou domluvený na dřívější dobu." Strážce vešel do strážního domku, aby zkontroloval záznamy na tabuli. Ano, pane, měl jste přijet ve čtyři." Když jsem jí volal, že to nestihnu včas, požádala mě, abych se zúčastnil večírku." Pokud jste očekáván," řekl strážce, hltající dosud pohledem elegantní linie vozu, pak je všechno v pořádku. Přeji vám hezký večer." Pitt poděkoval a nehlučně rozjel svého daimlera po klikaté příjezdové cestě k rezidenci manželů LeBaronových. Dům, posazeny na nízkém kopečku nad tenisovým kurtem a plaveckým bazénem, byl postaven v koloniálním slohu, jenž byl v této oblasti běžný. Z třípatrové cihlové budovy s řadami bílých sloupů, které podpíraly střechu nad dlouhou verandou, se na obě strany rozpínala dvě obytná křídla. Napravo skupina borovic zakrývala domek s garáží, který, jak Pitt předpokládal, sloužil k ubytováni" služebnictva. Na opačné straně se tyčila obrovská skleněná stavba, osvětlená křišťálovými, na stropě zavěšenými lustry. Mezi bující květenou a keři bylo rozestaveno na dvacet či ještě více dlouhých stolů a na stupínku za vodopádem vyhrával malý orchestr. Na Pitta to udělalo mocný dojem. Dokonale vybrané místo pro pořádání večírku, zvlášť za takové svěží říjnové noci. Raymond LeBaron by zasloužil vysoké ocenění za originalitu. Pitt zajel k průčelí skleněné budovy, kde stál livrejovaný sluha s uctivým výrazem tesaře dvojícího na dřevo sekvoje. Pitt vyklouzl zpoza volantu a urovnal si smoking. Všiml si, že lidé v davu, který se počínal shromaždovat za průhlednou stěnou skleníku, vzrušeně gestikulují a ukazují na jeho vůz. Vysvětlil sluhovi, jak zařadit rychlost, a prošel skleněnými dveřmi. Orchestr hrál melodie Johna Barryho; žestě jenom zlehka přitakávaly sytému zvuku sekce strunných nástrojů. Přímo u vchodu vítala hosty elegantní žena oblečená v blýskavé, zeleně stříbřité, flitry zdobené halence a v dlouhé, úzké sukni. Oděv, který byl posledním výkřikem módy.

Pitt neměl sebemenší pochybnost, že se jedná o Jessii LeBaronovou. Klidná vyrovnanost, ztělesnění grácie, živoucí doklad toho, že žena může být krásná i po padesátce. Pitt se jí krátce uklonil. Dobrý večer," řekl a věnoval jí svůj nejlepší, brány bořící úsměv. Co je to za úžasné auto?" zeptala se Jessie, pohled upřený ven. Daimler, obsah 5,4 litru, osmiválec s Hooperovou karosérií." Pani domu se jemně usmála a nabídla mu ruku k pozdravu. Děkuji, že jste mě poctil návštěvou, pane“." Zaváhala a zvědavě si ho změřila pohledem. Odpusťte, ale nemohu si vzpomenout, že bychom se již setkali." To bude tím, že jsme se ještě nesetkali," přiznal Pitt, omámený jejím hrdelním, téměř chraplavým hlasem, v němž zaznívala smyslná drsnost. Jmenuji se Pitt, Dirk Pitt."
Jessie na něj upřela velice zvláštním způsobem své tmavé oči. Máte čtyři hodiny zpoždění, pane Pitt. Přihodilo se vám něco neočekávaného? Nějaká nehoda?" Nic takového, paní LeBaronová. Naplánoval jsem si příjezd co nejpečlivěji." Na večírek jste pozván nebyl," pronesla Jessie vyrovnaně. Budete tedy muset odejít." Škoda," řekl Pitt truchlivě. Málokdy mám příležitost užít si smokingu." V Jessiině obličeji se mihl záchvěv pohrdání. Otočila se k upjaté ženě se silnými brýlemi, která stála poněkud vzadu. Pitt usoudil, že to bude její sekretářka Sandra Cabotová. Najděte mi Angela a požádejte ho, ať vyprovodí tohoto gentlemana ven." V Pittových zelených očích se zlomyslně zablýsklo. Zdá se, že mám talent dělat zlou krev. Chcete, abych odešel v klidu, nebo dáte přednost pořádnému výstupu?" Myslím, že v klidu by to bylo lepší."
Proč jste se tedy se mnou chtěla setkat?"
Kvůli mému manželovi."
Vůbec jsem ho neznal. Nemůžu k jeho smrti dodat nic. co byste už nevěděla." Raymond není mrtvý," prohlásila Jessie pevným hlasem.
Když jsem ho viděl v té vzducholodi, musel to hrát po čertech dobře." To nebyl on."
Pitt na ni upíral skeptický pohled a nemluvil.
Nevěříte mi, že?"
Je mi to jedno."
Doufala jsem, že mi pomůžete."
Zvláštní způsob, jak žádat o laskavost."
Pane Pitte, tohle je oficiální dobročinný večírek. Nehodíte se sem. Budeme mít dost času setkat se zítra." Pitt usoudil, že rozčilovat se nemá smysl, a proto potlačil svou zlost. Čím se váš manžel zabýval v době, kdy zmizel?" Hledal poklad El Dorada," odvětila, nervózně se rozhlížejíc po svých hostech. Byl přesvědčen, že skončil na mořském dně s lodí, která se jmenovala Kyklop."
Než mohl Pitt cokoli podotknout, vrátila se slečna Cabotová s Angelem, kubánským řidičem. Sbohem, pane Pitte," řekla Jessie a odešla vítat další hosty. Pitt pokrčil rameny a nabídl Angelovi rámě. Ať je to se vši parádou. Vyveďte mě." Potom se obrátil kJessii. .Ještě něco, paní LeBaronová. Nejsem zvykly, aby se mnou někdo jednal jako s nějakým šupákem. Neobtěžujte se mě znovu kontaktovat, už nikdy." Potom se Pitt nechal vyvést Angelem ze skleníku na příjezdovou cestu, kde na něj čekal jeho daimler. Jessie se dívala, jak velký automobil mizí ve tmě. Potom se vmísila mezi své hosty. Douglas Oates, státní sekretář, přerušil na okamžik rozhovor, který vedl s prezidentovým poradcem Danielem Fawcettem, a oslovil procházející pani LeBaronovou. Skvělý večírek, Jessie." Svatá pravda," přitakal Fawcett. Ve Washingtonu nenajdete nikoho, kdo by pořádal velkolepější hostiny." Jessii zazářily oči a na jejích rtech vykvetl vřelý úsměv. Děkuji vám, pánové." Oates kývl směrem ke vchodu. Mám halucinace, nebo to skutečně byl Dirk Pitt - ten člověk, co zrovna vyběhl ze dveří?" Jessie upřela na Oatese nechápavý pohled. „Vy ho znáte?" zeptala se překvapeně. Samozřejmě. Pitt je číslo dvě v Národní oceánografické společnosti. To je ten chlapík, který na objednávku ministerstva obrany pracoval na projektu vyzvednuti Titanícu." A co v Louisianě zachránil život prezidentovi," dodal Fawcett. Jessie viditelně pobledla. O tom jsem neměla tušení."
Doufám, že jste ho nenaštvala," poznamenal Oates.
Asi jsem byla trochu nezdvořilá," doznala Jessie.
Copak nemáte zájem o těžbu ropy v pobřežních vodách u San Diega?" Ano. Seismický průzkum prokázal rozsáhlá, dosud nevyužívaná ložiska. Jedna z našich společnosti usiluje o získání těžebních práv. Proč se ptáte?" Vy nevíte, kdo sedí v čele senátního výboru pro těžbu ropy z nalezišť patřících státu?"
Zajisté, je to“." Jessiin hlas se zlomil a její vyrovnanost byla s konečnou platností ta tam. Dirkův otec," dokončil Oates. Senátor George Pitt z Kalifornie. Bez jeho podpory a požehnání NOS, co se týče dopadů na životní prostředí, vám nekyne nejmenší naděje na získání povolení." Zdá se," řekl Fawcet sardonicky, že jste právě dousilovali."

Kapitola 9

O třicet minut později zaparkoval Pitt svůj daimler na stání u vysoké budovy se stěnami z matového skla, v niž sídlilo vedení NOS. U pultu, za nímž seděl člen ochrany, se zapsal do knihy příchozích a vyjel výtahem do desátého patra. Když se dveře otevřely, vystoupil do rozlehlého elektronického bludiště, obsahujícího komunikační a informační systém agentury.
Od stolu plného změtí počítačové techniky, vzhlédl Hiram Yaeger a usmál se. ,.Čao, Dirku. Ohoz jak princátko a není kam jít?" Na večírku paní hostitelka usoudila, že jsem persona non grata . a nechala mě vykopnout ze dveří." Znám ji?"

Nyní bylo na Pittovi, aby se usmál. Pohlédl dolů na Yaegera. Počítačový kouzelník se zapomněl v dobách hippies z počátku sedmdesátých let. Dlouhé blond vlasy nosil svázané do culíku. Nezastřižený plnovous se mu kroutil v nezvladatelných vlnách. Standardním pracovním oděvem mu byla džínová košile a kalhoty s nohavicemi nacpanými do rozdrbaných kovbojských bot. Nevím, nevím, jestli se ty a Jessie LeBaronová pohybujete ve stejných společenských kruzích." Yaeger lehce hvízdnul. Tak tebe vykopla Jessie LeBaronová? To jsi vlastně takový hrdina utiskovaných." Neměl bys chuť rozjet jisté pátráni?"
Týkalo by se jí?"
Jeho."
Jejího muže? Toho, co zmizel?"
Raymonda LeBarona."
Zase nějaký meloušek?"
Záleží na tobě, jak tomu chceš říkat."
Dirku." řekl Yaeger, zíraje na něj přes obroučky lenonek, ty ses normální smradlavej parchant, ale stejně tě mám rád. Jsem placenej za to, abych vybudoval počítačovou síť světové úrovně a shromažďoval materiály o mořském výzkumu, ale pokaždé, jak mě začneš lámat, abych využil svou tvůrčí potenci pro nějakou levárnu, hned mi rupne v kouli. Proč si už nedám pokoj? Tak já ti to povím. Protože jsem od přírody ještě větší všivák než ty. Do jaké hloubky až chceš jít?" Až na dno jeho minulosti. Odkud pochází. Kde sebral prachy, které vytvořily základ jeho impéria." Raymond LeBaron vždycky dělal se svým soukromím hrozné ciráty. Možná, že zametl stopy." To je mi jasné, jenže ty už ses dokázal podívat na kloub jinačích tajemství." Yaeger zamyšleně přikývl. Jo, ta lodařská rodina Bougainvillů před pár měsícema. Pěkná skopičina, mám-li to tak říct." Ještě něco." Sem s tím." .Jde o loď. Nějaký Kyklop. Mohl bys mi vytáhnout něco o jeho historii?" Maličkost. Co dál?"
To by mělo stačit," odvětil Pitt.
Yaeger na něj upíral zrak. O co kráčí tentokrát, starý brachu? Nechce se mi věřit, že bys šel po LeBaronových jenom proto, že tě vyrazili z večírku. Vem si mě, z jakejch pitomejch slezin už mě vyvedli. A smířil jsem se s tím." Pitt se zasmál. Nejde o pomstu. Jen o zvědavost. Jessie LeBaronová mi prozradila o zmizení svého manžela něco, co mě totálně vyvedlo z míry." Četl jsem o tom ve Washington Post. Byl tam článek, ve kterém se o tobě píše jako o hrdinovi, který s pomocí provazu a palmy zachránil LeBaronovu vzducholoď Tak o co jde?"
„Prohlásila, že její manžel mezi těmi mrtvými v gondole nebyl." Yaeger se nechápavě odmlčel. To nedává smysl. Jestliže starej LeBaron v tom plynovým žoku odletěl, potom dá rozum, že bude uvnitř taky při návratu."
Podle vdovy nikoli."
Co když je to z její strany nějaký fígl, pojišťovací" nebo finanční'." Možná ano, možná ne. Ale díky tomu, že se ta záhada odehrála nad vodou, existuje možnost, že bude NOS přizvána, aby pomohla v pátrání."
.,A my už mezitím budeme mít zbudovaný základní tábor."
Zhruba řečeno." .Jaks dostal do merku toho Kyklopa?" Podle ní ho LeBaron právě v době svého zmizení hledal."
Yaeger vstal ze židle. Tak dobrá, dejme se po stopě. Než sesmolím vyhledávací program, zjisti, co máme o té lodi v našich souborech." Zavedl Pitta do malé promítací místnosti, kde byla na vzdálené stěně namontována velká obrazovka, a pokynul mu, aby se posadil za pult s klávesnicí. Potom se přes něj naklonil a naťukal celou sérii příkazů. Minulý týden jsme nainstalovali nový systém. Terminál je propojený s hlasovým syntezátorem." Mluvící počítač," podotkl Pitt.
Ano, může přijmout více než deset tisíc slovních příkazů, dát přiměřenou odpověď a vlastně vést rozhovor. Hlas zní drobátko vychýleně, trochu jako měl Hal, ten obří počítač ve filmu 2007. Ale zvykneš si. Říkáme mu Naděje."
Naděje?" Jo, máme naději, že nám dá správnou odpověď." Legrační." Pokud bys potřeboval pomoc, budu u pultu hlavního terminálu. Stačí zvednout sluchátko a vytočit čtyřicet sedm." Pitt pohlédl na obrazovku. Byla modravě šedá. Opatrně zvedl mikrofon a promluvil do něj. Naděje, jmenuji se Dirk. Jsi připraven mi něco vypátrat?"
Panebože, připadal si jak idiot. Bylo to jako mluvit ke stromu a čekat odpověď. „Ahoj, Dirku," odvětil neurčitě ženský hlas, jenž zněl, jako by vycházel z tahací harmoniky. „Připraven, pokud jsi připraven ty." Pitt se zhluboka nadechl a odvrhl rozpaky. Naděje, chtěl bych, abys mi dal nějaké údaje o lodi jménem Kyklop." Nastala pětivteřinová odmlka, potom počítač řekl: Potřebuji víc podrobností. Moje paměť obsahuje údaje o pěti různých plavidlech tohoto jména."
„Tato loď vezla na palubě poklad."
Promiň, ale žádná neměla v lodním seznamu uvedený poklad." Promiň? Pitt stále nemohl uvěřit, že rozmlouvá se strojem. Naděje, mohu-li na chvíli odbočit, dovol mi říct, že jsi velice bystrý a sympatický počítač." Děkuji za kompliment, Dirku. Pokud bys měl zájem, dovedu vydávat zvukové efekty, napodobovat zvířata, zpívat - i když nepříliš dobře - a říct slovo nejneobhospodařovávatelnějšími", i když neznám jeho přesnou definici. Chceš, abych to řekl pozpátku?" Pitt se zasmál. Někdy příště. Abych se vrátil ke Kyklopovi, ten, který mě zajímá, se potopil v Karibském moři." Tím se nám možnosti zužují na dvě plavidla. Malý parník, který se potopil 5. května 1968 u Montego Bay. To je na Jamajce. A nákladní loď válečného lodstva Spojených států - vozila rudu a uhlí -, která se ztratila během cesty mezi 5. a 10. únorem 1918." Raymond LeBaron by neletěl hledat loď, která ztroskotala v mělkých vodách rušného přístavu před pouhými dvaceti lety, uvažoval Pitt. Historka o dopravní lodi válečného námořnictva

byla pravděpodobnější verzí. Toto zmizení se nabízelo jako jedna z velkých záhad Bermudského trojúhelníku.
Přidržíme se té nákladní lodi," řekl Pitt.
Dirku, pokud si přeješ, abych vytiskl příslušná data, zmáčkni na klávesnici tlačítko označené Ctrl" a napiš písmena PT. Rovněž mohu, sleduješ-li obrazovku, promítnout všechny dostupné fotografie." Pitt udělal, co mu bylo řečeno, a tiskárna spustila bubnovou palbu. Na dotvrzení svých slov vykouzlil počítač obrázek Kyklopa kotvícího v neznámém přístavu.
Ačkoli měl štíhlý trup s rovnými boky na přídi a s elegantní zádi" ve tvaru láhve šampaňského, nadstavba působila dojmem dětské stavebnice, kterou dohromady poskládal nějaký psychopat. Bludiště jeřábů zapletené do pavouci sítě kabelů, zvýšené nosníky, jež se vypínaly uprostřed lodi jako mrtvý les. Dlouhý palubní přístřešek ubíhal k zádové partii lodi nad strojovnou, střechu ozdobenu dvojicí vysokých komínů a několika štíhlými větracími tubusy. Na přídi se nad hlavní palubou na čtyřech nohách tyčila, podobna toaletnímu stolku, kormidelna s jedinou řadou kulatých oken. Z můstku se vypínaly dva vysoké stožáry spojené příčným ráhnem, takže by mohly být pokládány za fotbalovou branku. Loď vypadala neohrabaně, jak ošklivé kačátko, z kterého už nikdy nevyroste labuť. Čpělo z ní také cosi strašidelného.
Pitt zpočátku nedokázal říct co, ale potom ho to trklo: zvláštní věc, ale na palubě nebylo vidět živáčka. Jako by ji opustila celá osádka. Pitt se odvrátil od monitoru a prohlížel si vytištěná data lodi:
Spuštěna na vodu: 7. 5. 1910 v loděnici William Cramp & Sons ve Filadelfii
Výtlak: 19 360 t
Délka: 542 stop (ve své době delší než válečné lodě)
Šířka: 65 stop
Rychlost: 15 uzlů (o tři uzle rychlejší než lodi třídy Liberty z druhé světové války.
Výzbroj: Čtyři děla ráže čtyři palce. Osádka: 246
Velitel: G. W. Worley, Pomocné služby vojenského námořnictva Pitt si všiml, že Worley byl kapitánem Kyklopa od spuštění na vodu až do jeho zmizení. Opřel se v židli, a zatímco studoval fotografii lodě, jeho mysl těkala.
Máš ještě nějakou její fotografii?" zeptal se počítače.
Tři ze stejného úhlu, jeden záběr zádi a čtyři posádky." Podíval bych se na snímky s posádkou."
Monitor na okamžik zčernal, ale brzy se objevil obrázek muže, stojícího u zábradlí lodi, jenž držel za ruku malou holčičku.
Kapitán Worley se svou dcerou," vysvětlil počítač.
Mohutný muž s prořídlými vlasy, pečlivě zastřiženým knírkem a ma-sivníma rukama stál oblečený v černém obleku, z nějž nedbale vykukovala vázanka, a v botách naleštěných tak, že až házely prasátka, a hleděl upřeně do kamery, jež před pětasedmdesáti lety zachytila jeho podobu. Blondatá holčička po jeho boku měla na sobě dlouhou námořnickou blůzu, která jí sahala až po kolena, a na hlavě jí seděl malý klobouček. V ruce cosi držela, snad to mohla být nějaká panenka, vyrobená z nepodajného materiálu, ve tvaru láhve. Jeho pravé jméno bylo Johann Wichman," poznamenal počítač bez příkazu. Narodil se v Německu a nelegálně vstoupil na půdu Spojených států, když roku 1878 v San Francisku vyskočil z obchodní lodi. Jak se mu podařilo zfalšovat doklady, není známo. V době, kdy velel Kyklopovi, žil se svou ženou a dcerou v Norfolku, ve Virginii." Je možné, že by v roce 1918 pracoval pro Německo?"
Neexistují pro to žádné důkazy. Přeješ si zprávy z vyšetřování té tragédie?" Jenom je vytiskni. Prostuduji si je později."
Na další fotografii je poručík David Forbes, první důstojník," sdělil počítač. Aparát zachytil Forbese, jak stojí oblečený do uniformy vedle kabrioletu značky cadillac (alespoň Pitt měl ten dojem) z roku 1916. Měl obličej chrta, dlouhý, úzký nos, bledé oči, jejichž barvu nebylo možné z černobílé fotografie odhadnout. Byl hladce oholený, obočí se mu klenulo do oblouků a poněkud mu vyčnívaly zuby. .Jaký to byl člověk?" otázal se Pitt.
Jeho záznamy byly do té doby, než ho Worley zavřel do lodního vězení pro porušení subordinace, bez poskvrny."
Důvod?"
Kapitán Worley změnil kurs, který stanovil poručík Forbes, a málem zničil loď při vjezdu do Ria. Když Forbes žádal vysvětlení, kapitán se rozčílil a uvěznil ho." Byl Forbes ve vězení i během poslední cesty?"
Ano."
Kdo je další?"
Poručík John Church, druhý důstojník."
Snímek zachytil malého, až křehkého muže v civilních šatech, jak sedí u stolu v restauraci. Měl unaveny vzhled farmáře po celodenní práci na poli, a přece jeho oči jako by ukazovaly na veselou povahu. Prošedivělé vlasy nad širokým čelem byly sčesány dozadu nad malé uši. Zdá se byt starší než ti dva," soudil Pitt.
Ve skutečnosti mu bylo pouhých dvacet osm let," řekl počítač. Vstoupil do služeb válečného loďstva, když mu bylo šestnáct, a vypracoval se až ke své hodnosti." Měl nějaké problémy s Worleyem?"
V záznamech nic nemá."
Poslední fotografie ukazovala dva pozorně naslouchající muže v soudní síni. V obličejích neměli vepsánu ani stopu obav; přinejmenším se tvářili vzdorně a vyzývavě. Ten vlevo byl vysoký a štíhlý, jenom paže měl obtěžkány mohutnými svaly. Druhý muž neměl velikostí a podobou daleko k medvědu grizzlymu. Tento snímek je z vojenského soudu s požárníkem první třídy Jamesem Cokerem a požárníkem druhé třídy Barneyem DeVoem, kteří zavraždili požárníka třetí třídy Oscara Stewarta. Všichni tři muži se plavili na křižníku Spojených států Pilisburgb. Coker, ten

nalevo, byl odsouzen k trestu smrti oběšením, který byl vykonán v Brazílii. DeVoe, napravo, byl odsouzen k devadesáti devíti rokům vězení, které si měl odsedět v námořním vězení v Portsmouthu, ve státě New Hampshire." .Jakou mají souvislost s Kyklopení!" zněl Pittův dotaz.
Pittsburgh byl v době vraždy v Rio de Janeiru. Když kapitán Worley zakotvil v přístavu, dostal rozkaz dopravit DeVoea se čtyřmi dalšími vězni do Spojených států." A těch pět bylo na palubě až do konce?"
Ano."
Žádné další fotografie posádky?"
Pravděpodobně by bylo možno je nalézt v rodinných albech, nebo je získat z jiných soukromých zdrojů, ale ve své paměti je uloženy nemám." Informuj mě o událostech, které předcházely zmizení."
Slovně nebo tiskem."
Nemůžeš tisknout a mluvit současné?"
Bohužel, takové funkce mohu provádět pouze jednu po druhé. Čemu dáš přednost?" Tak nejdříve mluv."
Výborně. Okamžik, prosím, zkompletuji údaje." Pitta se začínala zmocňovat ospalost. Měl za sebou dlouhý den. Využil přestávky k tomu, aby zavolal Yaegerovi a požádal ho o šálek kávy. .Jak vám to s Nadějí jde?" Začínám mít pocit, jako bych mluvil se skutečnou ženskou." To tě přejde, jakmile se pokusíš představit si, jaké má tělo." Tak daleko jsem se zatím nedostal." Poznat ji, znamená zamilovat si ji." Jak jsi na tom s LeBaronem?" Přesně jak jsem se obával," řekl Yeager. Svou minulost důkladně zamlžil. Nic ze soukromí, jenom statistické údaje z doby, kdy se stal štikou na Wall Street." Něco zajímavého?" Nic moc. Pochází ze zazobané rodiny. Jeho otec vlastnil řetězec železářských obchodů. Mám dojem, že spolu příliš nevycházeli, protože v novinových článcích, potom co se stal odborníkem na finance, není o Raymondově rodině jediná zmínka." Zjistils, jak se dostal k prvnímu velkému balíku peněz?" To je krajně nejasná záležitost. V polovině padesátých let vlastnil společně s jistým Kronbergem záchranářskou společnost. Vypadá to, že se pár let jakžtakž drželi nad vodou, ale potom krachli. A dva roky na to zahájil Raymond vydavatelskou činnost." Prosperteer." Přesně tak." Vyčetl jsi, kde na to vzal prachy?" Ani ťuk," odvětil Yaeger. Mimochodem, Jessie je jeho druhá žena. První se jmenovala Hillary. Zemřela před několika lety. Vůbec nic tu o ní nemám." Pokračuj v lovu."
Pitt zavěsil v okamžiku, kdy počítač promluvil. Mám připravena data o poslední osudové cestě Kyklopa."
„Tak si je poslechněme."
„Lod vyplula z Rio cle Janiera 16. února 1918 a zamířila clo Baltimoru ve státě Maryland. Na palubě bylo 15 důstojníků a 231 mužů stálé posádky, 57 mužů z křižníku Pittsburgh (ti se vraceli na norfolkskou základnu k vystřídáno, 5 vězňů, mezi nimiž byl i DeVoe, a americky generální konzul v Riu Alfred L. Morean Gottschalk. který se vracel do Washingtonu. Náklad činil 11 000 tun manganové rudy. Po krátké zastávce v bahijském přístavu, kde převzala poštu, přerušila loď (oproti původním plánům) 4. března cestu a zakotvila v Carlisle Bay na ostrově Barbados. Zde Worley nabral další uhlí a zásoby dle jeho tvrzení nezbytné pro další plavbu do Baltimoru, které však později byly posouzeny jako nadbytečné. Poté, co loď zmizela, hlásil americky konzul na Barbadosu, že se k němu doneslo množství podezřelých zvěstí, tykajících se Worleyho neobvyklého jednání, podivných událostí na palubě a možné vzpoury. Naposledy byl Kyklop spatřen 4. března 1918, když opouštěl Barbados." „Žádný další kontakt není znám?" zeptal se Pitt.
„O čtyřiadvacet hodin později hlásila nákladní loď Crogan Castle ve-zoucí dřevo, že jí obrovská, neočekávaná vlna rozdrtila příd. Na její rádiové vulání o pomoc zareagoval pravé Kyklop, která z uhelné lodi ozvala, bylo kódové číslo a tato zpráva: Jsme od vás padesát mil jižním směrem a plujeme na plnou páru.'" Nic víc?"
To bylo všechno."
Udal Crogan Castle svou pozici?"
Ano. Dvacet tři stupňů a třicet minut západní šířky a sedmdesát devět stupňů a jednadvacet minut západní délky, což bylo okolo dvaceti mil jihovýchodním směrem od břehu nízkých útesů zvaných Anguilla Cays." Crogan Castle zmizel také?"
Ne. Podle dochovaných záznamů se dovlekl do Havany."
Našel se Kyklopův vrak?"
Rozsáhlé pátráni, vedené válečným lodstvem, nepřineslo žádné výsledky." Pitt zaváhal. Do místnosti vstoupil Yaeger, položil na pult šálek kávy a tiše se vytratil. Pitt několikrát usrkl, potom požádal počítač, aby mu znovu ukázal fotografii Kyklopa, a když se loď zhmotnila na obrazovce, zamyšleně ji pozoroval. Posléze zvedl telefon, vyťukal číslo a čekal. Digitální hodiny na pultu ukazovaly 23:15, ale hlas, který se ozval ve sluchátku, byl jasný a veselý. Dirku!" ozval se halasně doktor Rafael 0'Meara. Co se k čertu děje? Voláš právě včas. Ráno jsem se vrátil z vykopávek na Kostarice."
Cos vykutal? Další nákladák střepů?"
Jenom nejbohatší naleziště předkolumbovského umění, jaké bylo dosud objeveno. Úžasné kousky, některé z období asi tři sta let před Kristem." To je bída, že si je nemůžeš nechat."
Všechny mé nálezy přijdou do Kostarického národního muzea." Jsi šlechetný muž, Rafaeli."
Ne že bych se jich vzdával dobrovolně, Dirku. Státy, kde provádím své výzkumy, si je chrání jako své národní dědictví. Ale co bych nudil takovou starou, omšelou relikvii, jako jsi ty. Čemu vděčím za to potěšení, že můžu slyšet tvůj hlas?"
Potřebuju odborné posouzení jednoho pokladu."

Dobře víš," spustil 0'Meara napůl vážně, že poklady jsou něčím, o čem seriózní archeolog nikdy nemluví." Každý máme své mouchy," prohodil Pitt. Neskáknem na panáka?" Teď? Uvědomuješ si, kolik je hodin?"
Náhodou vím, že jsi noční pták. Nemělo by ti to dělat problémy. Někam poblíž tvého bytu." Co třeba do baru Old Angler na MacArthurově třídě? Povězme za půl hodiny." To nezní špatně."
Můžeš mi říct, o jaký poklad se zajímáš?"
O takový, o jakém sní každý."
O la lá. A který to je?"
Povím ti to, až se sejdeme."
Pitt zavěsil a pohlédl na Kyklopa. Čišela z něj atmosféra děsivé opuštěnosti. Musel neustále myslet na to, jaké tajemství si s sebou asi odnesl do místa posledního odpočinku.
Mohu poskytnout další data?" zeptal se počítač a přerušil tak Pittovy morbidní fantazie. Nebo si přeješ skončit?"
Myslím, že toho už necháme," odvětil Pitt. Děkuji, Naděje. Kéž bych tě mohl políbit."
Díky za kompliment, Dirku. Ale k líbání mi chybí fyziologická způsobilost." Stejně si tě budu držet v paměti jako svého miláčka."
Kdykoli zase přijď a použij mě." Pitt se zasmál. Dobrou noc, Naděje." Dobrou noc, Dirku." Škoda, že to není skutečná ženská, pomyslel si a zasněně si povzdechl.

Kapitola 10

Jacka Danielse, bez sody," zahalekal rozjařeně Rafael 0'Meara. Dejte mi dvojitou. Nejlepší medicína jakou znám, když chceš vypudit z hlavy plíseň, co se ti tam uchytila v džungli." .Jak dlouho jsi byl na Kostarice?" zajímal se Pitt.
„Tři měsíce. Celou tu dobu pršelo."
„Bombajský gin s ledem," obrátil se Pitt na barmanku.
Takže ty se chceš dát k té hrabivé tlupě mořských hyen," pronesl 0'Meara a jeho slova procházela hustým hayesovským plnovousem, který mu zakrýval obličej od nosu dolů. Dirk Pitt lovcem pokladů. Kde by mě napadlo, že se dožiju něčeho takového." Můj zájem je čistě akademického rázu."
Jasně, to tvrdí všichni. Nech si poradit a vykašli se na to. V honbách za podmořskými poklady se utopilo více prachů, než kolik se jich vrátilo zpátky. Na prstech jedné ruky ti vypočítám nálezy, které za posledních osmdesát let přinesly zisk. Dobrodružství, vzrušení a bohatství - obyčejný podfuk, nic než mýtus." Souhlasím."
0'Mearovi se napřímilo ježaté obočí. Tak cos to chtěl vědět?"
„Znáš Raymonda LeBarona?"
Toho bezohledného zazobance, finančního génia, Raymonda, co vydává Prosperteer?"
,,Toho. Zmizel před dvěma týdny i se svou vzducholodi' někde poblíž Baham." .Jak může někdo zmizet se vzducholodí?"
Nějak to už dokázal. Určitě jsi o tom něco četl, nebo aspoň slyšel." 0'Meara zavrtěl hlavou. Devadesát dní jsem neviděl televizi ani noviny." Barmanka přinesla piti a Pitt nad ním svému společníkovi v krátkosti vylíčil podivné okolnosti záhadného zmizení. Dav návštěvníků začal řídnout, a tak měli bar víceméně sami pro sebe. Tak ty máš za to, že LeBaron ze své vzducholodi hledal vrak po okraj naloženy rudou." Podle jeho ženy Jessie."
Co to bylo za loď?"
Kyklop"
O tom něco vím. Uhelná loď vojenského námořnictva, která se ztratila před jednasedmdesáti lety. Co si vzpomínám, v žádné zprávě se neuvádí, že by na palubě měl byt nějaký poklad." LeBaron byl přesvědčeny, že ano."
,,Co by to mělo být?"
Zlato z El Dorada."
Děláš si legraci."
Jenom opakuju, co jsem slyšel."
0'Meara chvíli mlčel a jeho oči hleděly kamsi do daleka. El hombre dorado," pronesl nakonec. Španělsky zlatý muž, nebo muž zlatem pokrytý. Ta legenda - někdo by ji nazval prokletím - už čtyři sta padesát let zažíná plameny představivosti." Je na ní něco?" zeptal se Pitt.
Každá legenda má základ ve skutečnosti, ale jako každá jiná, byla i tahle tak dlouho překrucována a přikrášlována, až je z ní vlastně po-hádka. El Dorado inspiroval dosud nejdelší hon za pokladem v historii. Tisíce lidi zahynuly, když pátraly po jeho třpytu." Vyprávěj mi, jak ten příběh vznikl."
Barmanka přinesla dalšího Jacka Danielse a gin. Pitt se musel zasmát, když viděl, jak do sebe 0'Meara nejprve hodil sodovku na zaPitt. Archeolog se uvelebil a zahleděl se do časů dávno minulých.
O muži pokrytém zlatem, který vládne neuvěřitelně bohatému království kdesi v džunglích na východ od And, se jako první doslechli španělští konquistadoři. Legenda pravila, že žil ve městě odloučeném od okolního světa, které bylo vystaveno ze zlata a jehož ulice byly dlážděné smaragdy. Střežila ho nelítostná armáda krásných Amazonek. Oz je vedle něj učiněné smetiště. Důkladně nadsazená pověst. El Doradů bylo ve skutečnosti daleko víc - dlouhá řada králů,

vyznávajících boha - démona, který obýval jezero Guatavita v dnešní Kolumbii. Když nový monarcha přebíral vládu nad svou říší, bylo jeho tělo natřeno pryskyřičným lepem, na nějž byl nanesen zlatý prach. Odtud tedy muž pokrytý zlatem. Potom na obřadním voru, vysoko naloženém zlatem a drahými kameny, vyplul do středu jezera, kde naházel poklad do vody jako oběť božstvu, jehož jméno mi vypadlo." Byl ten poklad někdy vyzvednut?"
Došlo k několika pokusům o vysušení jezera, ale ty se nezdařily. V roce 1965 prohlásila kolumbijská vláda jezero Guatavita za státem chráněnou přírodní památku a zatrhla tak veškeré další snahy o jeho vytěžení. Škoda, když uvážíš, že bohatství na jeho dně se odhaduje na částku mezi jedním až třemi sty miliony dolarů." A to zlaté město?"
Nikdy nebylo nalezeno," řekl 0'Meara a naznačil barmance, že by si dali další rundu. Spousta lidí se o to snažila, a spousta jich při tom zahynula. Nikolaus Federmann, Ambrosius Dalfinger, Sebastián de Belalcázar, Gonzalo a Hernán Jiménez de Quesada, ti všichni hledali El Dorado a dostihla je kletba. Zrovna tak Sir Walter Raleigh. Po druhé výpravě, která nepřinesla ovoce, musel na rozkaz krále Jakuba položit hlavu na špalek. Doslova a do písmene. Bájné El Dorado a největší poklad světa zůstaly nezvěstné." Moment," ohradil se Pitt. Poklad na dně toho jezera snad není nezvěstný."
To je pouhý zlomek," vysvětloval 0'Meara. Jeho hlavni část, zlatý důl na konci duhy, zůstává skryta až do dnešních dnů. Nikdo nepovolaný, snad až na dvě výjimky, ho dosud nespatřil. Jediný jeho popis pochází od mnicha, který se vynořil z džungle a narazil u řeky Orinoko na španělskou osadu. O týden později zemřel, ale ještě stačil říct, že se účastnil portugalské výpravy za diamantovými doly. Přežil jako jediný z osmdesáti mužů. Prohlašoval, že narazili na opuštěné město obklopené vysokými útesy a střežené lidmi, kteří si říkali Zanonové. Skupina žila ve městě tři měsíce, ale muži začali jeden po druhém umírat. Příliš pozdě zjistili, že jim Zanonové nejsou tak přátelsky naklonění, jak se stavěli, nýbrž že jsou to kanibalové, kteří Portugalce tráví jedem a potom je jedí. Mnich byl jediný, kterému se podařilo utéct. Vylíčil mohutné chrámy a stavby, cizí nápisy i onen legendární poklad, který přivedl stovky svých hledačů do hrobu."
„Skutečný zlatý muž," spekuloval Pitt. Nějaká socha?" .Jsi blízko," řekl 0'Meara. Zatraceně blízko, jenom v pohlaví ses zmýlil." V pohlaví?"
.,La mujer dorada, zlatá žena," odvětil 0'Meara. Nebo obecněji La Dorada. To jméno nejprve označovalo člověka a obřad, později město, a nakonec celou říši. Po dlouhé době se z něj stalo označení pro jakékoli místo, kde by mohl být ukryt poklad. Jako ve spoustě jiných popisů převládl v mýtu, nejspíš feministkám na vztek, mužský prvek, zatímco ženský upadl v zapomnění. Dáš si ještě panáka?" Ne, díky. Hýčkám si toho, co mám."
0'Meara si objednal dalšího Jacka Danielse ,znáš jistě příběh, který se pojí k Taj Mahalu. Je to vlastně honosná hrobka, kterou nechal postavit panovník z dynastie Mogulů jako památník své ženě. Totéž učinil jakýsi jihoamerický král předkolumbovské éry, jehož jméno se nedochovalo. Legenda říká, že se jednalo o nejmilovanější ze stovek žen jeho dvora. Potom se na nebi objevilo jakési znamení. Snad zatmění nebo Halleyova kometa. Kněz na něj naléhal, aby nechal tuto ženu obětovat a usmířil tak rozhněvané bohy. Život v té době nebyl žádná sranda. A tak byla v rámci komplikovaného obřadu usmrcena a bylo jí vyrváno srdce." Myslel jsem, že tohle dělali pouze Aztékové."
Aztékové neměli na lidské oběti monopol. Král nakonec povolal řemeslníky a nařídil jim vytvořit její sochu, aby ji mohl prohlásit za bohyni." A ten mnich ji popsal?" Do nejmenšího detailu, lze-li jeho příběhu důvěřovat. Stojí prý nahá, téměř šest stop vysoká, na podstavci z růžového křemene. Její tělo je odlité ze zlata. Panebože, to musí vážit nejméně tunu. V místě, kde by mělo být srdce, je vložen velký rubín, odhadem o váze dvanácti set karátů." Nejsem sice odborník," řekl Pitt, ale vím, že rubíny jsou jedny z nejvzácnějších drahokamů a třicetikarátový kousek je už považován za raritu. Dvanáct set karátů, to je něco neuvěřitelného." A to není ještě zdaleka všechno," pokračoval 0'Meara. Hlava je z obrovského kusu opracovaného zelenomodrého smaragdu, který nemá jedinou trhlinku. Nedokážu odhadnout, kolik může mít karátů, ale vážit musí aspoň třicet liber." Spíš čtyřicet, když vezmeš v úvahu vlasy."
Kolik váží největší ze známých smaragdů?"
Pitt se zamyslel. Jistě ne víc než deset liber."
Představ si ji, jak stoji v hlavním sále washingtonského Přírodopisného muzea, osvětlená reflektory," pronesl 0'Meara zasněně. Zajímalo by mě, jakou by mohla mít na současném trhu cenu." S klidným svědomím by se dalo říct, že nevyčíslitelnou." Neříkals, že tu sochu viděl ještě někdo?" otázal se Pitt. Plukovník Ralph Morehouse Sigier, skutečná osobnost staré školy badatelů. Jako technik anglické armády putoval po území britského impéria, vyměřoval hranice a budoval pevnosti v Indii a Africe. Protože vystudoval geologii, trávil svůj volný čas geologickým průzkumem. Byl ve svém oboru po čertech dobrý a zároveň se na něj lepilo štěstí, díky čemuž se mu podařilo objevit v Jižní Africe rozlehlé ložisko chromitu a v Indočíně zase několik skvostných žil drahých kamenů. Zbohatl, ale neměl čas si svého bohatství užít. Kaiser vtrhl do Francie a on byl povolán na západní frontu, aby tam budoval opevnění." Takže se do Jižní Ameriky dostal až po válce?"
Ne. V létě roku 1916 se vylodil v Georgetownu, jenž tehdy spadal pod Britskou Guyanu. Zdá se, že nějaký hlavoun z britského ministerstva financi dostal geniální nápad, že vyšle expedici na druhý konec světa, aby našla a otevřela doly na zlato, jimž by se financovalo válečné úsilí. Sigier byl odvolán z fronty a poslán do jihoamerického vnitrozemí."
Myslíš, že znal mnichův příběh?" zeptal se Pitt. Nic v jeho poznámkách a zápiscích nenaznačuje, že by věřil ve ztracené město. Ten chlapík nebyl žádný hledač pokladů s příliš velkýma očima. Staral se o suroviny. Umělecká díla ho neinteresovala. Nemáš hlad, Dirku?"
.Jo, zrovna na to myslím. Ošidili mě o večeři."

Na večeři je už pěkně pozdě, ale když hezky poprosíme, kuchyně pro nás nějakou chuťovku jistě schrastí." 0'Meara mávl na barmanku a po chvíli žadonění ji přesvědčil, aby jim donesla mísu garnátů s omáčkou. To je přesně ono," prohlásil Pitt.
„Tyhle malé ďáblíky bych mohl dlabat celý den," souhlasil 0'Meara. Kde jsme to skončili?" Sigier co nevidět najde La Doradu."
No jasně. Takže Siegler dal dohromady skupinu dvaceti chlapů, vesměs britských vojáků, a ponořil se s nimi do dosud neprobádané divočiny. Celé měsíce o nich nikdo nic nevěděl. Britové začali větřit malér a vyslali za nimi několik pátracích skupin, ale nikdo po zmizelých nenašel ani stopu. Až konečně, téměř po dvou letech, americká expedice vyměřující trasu nové železnice, narazila na Sigiera asi pět set mil severovýchodně od Rio de Janeira. Byl sám, jediný, kdo přežil." To je od Britské Guyany dost neuvěřitelná dálka."
„Od výchozího bodu skoro dva tisíce mil. Vzdušnou čarou." V jakém byl stavu?"
Podle těch techniků, co ho našli, byl více mrtvý než živý. Přenesli Sigiera do vesnice s malou nemocnicí a odeslali depeši na nejbližší americký konzulát. O několik týdnů později dorazila z Ria jakási skupina lidí, která ho měla dopravit do civilizace." Britská nebo americká?"
Divná věc," odpověděl 0'Meara. Britský konzulát tvrdil, že nikdy žádné hlášení o Síglerově znovuobjevení neobdržel. Proslýchalo se, že ho přijel vyslechnout sám americký generální konzul. Ať se stalo, co se stalo, Sigier zmizel ze scény. Říkalo se, že utekl z nemocnice a odešel zpátky do džungle." „Těžko předpokládat, že by se po dvou letech v tom pekle otočil k civilizaci zády," usoudil Pitt. 0'Meara pokrčil rameny. Kdo ví?"
Než se vypařil, stačil někomu vypovědět, jak vypadala ta jeho expedice?" Většinu času blouznil, jak kdyby byl v deliriu. Svědkové později uváděli, že blábolil cosi o obrovském městě sevřeném mezi skalami a zarostlém džunglí. Jeho líčení se do značné míry shodovalo s tím, co vykládal ten portugalský mnich. Taky nakreslil hrubý náčrt té zlaté ženy. Jedné sestřičce se ho podařilo zachránit, a tak teď leží v brazilské Národní knihovně. Měl jsem příležitost ho vidět, když jsem dělal na jiném projektu, na jeho skutečnou předlohu musí být úžasný pohled." Takže ta socha je pořád ještě ukrytá někde v džungli."
Tady je právě ta obtíž," povzdechl si 0'Meara. Sigier tvrdil, že ji se svými muži ukradl a táhl dvacet mil k řece, za neustálých šarvátek se Zanony. Než potom stačili postavit vor, přesunout na něj La Doradu a odrazit od břehu, zbyli mu všehovšudy dva muži. Později jeden z nich umřel na svá zranění a další se ztratil v peřejích." Pitt byl tím, co mu 0'Meara vyprávěl, fascinován, ale přesto musel vynakládat heroické úsilí, aby udržel oči otevřené. Nabízí se jediná možná otázka: ‚Kam Sigier tu zlatou ženskou zašantročil?'" To tak vědět," odvětil 0'Meara."
Nenaznačil něco?"
Ta sestřička měla za to, že se vor, podle jeho slov, rozpadl a socha se potopila do řeky několik set yardů od místa, kde ho našla ta skupina badatelů. Ale na to bych nesázel. Blábolil nesmysly. Hledači pokladů tahali po řece celé roky sem a tam detektor kovů, aniž by jim jedinkrát zapípal." Pitt zatočil kostkou ledu na dně sklenice. On to ví, ví, co se stalo s Ralphem Morehousem Sigierem i kam se poděla La Dora dá. Ten americký konzul," pronesl Pitt pomalu, to byl poslední člověk. který viděl Sigiera naživu?" V tomto bodě se můžeme jenom dohadovat, ale odpověď by s nej-větší pravděpodobností zněla ano." Schválně jestli bych dokázal doplnit další informace. Udalo se to v lednu a únoru 1918. Je to tak?" 0'Meara kývl hlavou a upřel na Pitta pohled plný zvědavosti.
A generální' konzul, který se jmenoval Alfred Gottschaik, šel o několik týdnů později s Kyklopem ke dnu. Správně?"
Tak ty to víš?" užasl 0'Meara.
Gottschaik se pravděpodobně doslechl o Sigierově misi od svého protějšku na britském konzuláte. Když dostal od vytyčovatelů železnice zprávu, že je Sigier naživu, nechal si tu novinku pro sebe a zamířil rovnou do vnitrozemí v naději, že vytahá z badatele rozumy a sebere Britům náskok tím, že všechny cenné informace postoupí vlastní vládě. To, co se dozvěděl, muselo zničit poslední zbytky mravnosti, jimiž ještě disponoval. Gottschaik se rozhodl shrábnout nadílku do vlastních kapes. Našel sochu, vyzvedl ji z řeky a převezl společně se Sigierem do Ria. Aby zametl stopu, zbavil se všech, kdo by mohli mluvit o Sigierově objevení, a je-li můj odhad správný, zabil i všechny muže, kteří mu pomáhali nalézt sochu. Potom s využitím vlivu, který měl u vojenského ná-mořnictva, propašoval sochu i Sigiera na palubu Kyklopa. No a loď se potopila a tajemství skončilo spolu s ní na mořském dně." 0'Mearovy oči potemněly zvědavým zájmem. Jenže tohle sotva můžeš vědět." Co jiného by mohl LeBaron hledat, než La Doradu?"
To není špatný argument," připustil 0'Meara. Ale zůstává tu prostor pro jednu diskutabilní otázku. Proč Gottschaik Sigiera hned potom, co našli tu sochu, jednoduše nezabil? Proč ho, Anglána, nechal naživu?" Z prostého důvodu. Generálního konzula posedla zlatá horečka. Chtěl nejenom sochu, ale zároveň i to smaragdové město. Sigier byl jediný žijící člověk, který mu mohl ukázat cestu, nebo ho tam rovnou zavést." Líbí se mi způsob tvého uvažování, Dirku. Dostal jsem z těch tvých šílených teorií chuť na dalšího panáka." Pozdě, bar už je zavřený. Myslím, že by byli rádi, kdybychom vypadli, aby se personál mohl odebrat domů, na kutě." 0'Meara zahrál zkroušený výraz. To je právě to pěkné na životě primitivů. Žádné hodiny, žádná zavíračka." Polkl poslední doušek Jacka Danielse. Tak co plánuješ dál?" Nic složitého," pousmál se Pitt. Dám se do hledání Kyklopa."

Kapitola 11

Prezident byl ranní ptáče. Probouzel se kolem šesté. Po půlhodinové rozcvičce a sprše následovala lehká snídaně. V rámci rituálu, který měl původ již v období krátce po líbánkách, opatrně vyklouzl z postele a tiše se oblékl, zatímco jeho manželka dál spala. Měla sklony k ponocování a nedokázala se přimět vstát před půl osmou. Prezident si v šatně navlékl teplákovou soupravu, vzal s sebou do sousedního obývacího pokoje malý kožený kufřík, potom něžně políbil na tvář manželku a sešel po zadním schodišti do tělocvičny pod západní terasou Bílého domu. Prostorná místnost s rozličným nářadím byla prázdná až na silného muže, který ležel na zádech na lavici a zvedal činku. Při každém zdvihu zasténal jako rodící žena. Na čele kulaté hlavy mu pod houštinou krátce střižených, hustých vlasů barvy slonoviny prýštily krůpěje potu. Měl obrovský, chlupatý pupek a z jeho těla čněly paže a nohy podobné silným větvím stromu. Vypadal jako pouťový zápasník překročivší již zenit své výkonnosti. Dobré ráno, Iro," pozdravil ho prezident. Jsem rád, že jsi přišel." Tlouštík položil činku na stojan nad hlavou, zvedl se z lavice a stiskl prezidentovi ruku. Rád tě vidím, Vinci." Prezident se usmál. Žádné poklony, žádné šoupání nohama, žádné pane prezidente". Nepoddajný, stoický Ira Hagen, uvažovala hlava státu, ten zaťatý, starý policejní agent nikdy neustoupil nikomu ani o píď „Nevadí ti, doufám, že se setkáváme tady."
Tělocvičnou zazněl ozvěnou Hagenův drsný smích. Už jsem dostával instrukce na horších místech." .Jak se daří restauraci?"
Od té doby, co jsme se vykašlali na evropské speciality a soustředili se na domácí, americká jídla, máme slušný zisk. To víš, výdaje za potraviny nás ubíjely. Dvacet předkrmů, drahé omáčky a zelenina, to ti náklady nesníží. A tak se teď specializujeme na taková jídla, která lepší restaurace nenabízejí - šunku, kuřata, ryby, dušené maso, sekanou." Tak to je něco," řekl prezident. Dobrou sekanou jsme mel naposledy jako malý kluk." Hosté se k nám jenom hrnou. Hlavně díky tomu, že jsme zachovali perfektní obsluhu a intimní atmosféru. Všichni mí číšnici nosí smoking, na stolech jsou svíčky, stylové prostírání a jídlo je podáváno po evropském způsobu. A nejlepší na tom je, že strávníci se nají rychleji, takže se nám u stolů otočí více hostů." A vyděláváš nejen na tvrdém a víně, ale i na jídle, je to tak?" Hagen se opět zasmál. Vinci, je vidět, že ti to pálí. Ať si o tobě novináři vykládají, co chtějí. Až budeš starý, vysloužilý politik, dej mi vědět a otevřeme si spolu sít jídelen." Nechybí ti práce u kriminálky, Iro?"
Občas."
Než Marta umřela, byls ten nejlepší tajný agent, jakého kdy ministerstvo spravedlnosti mělo." Přestalo mě bavit hrabat se pro vládu v bahně. Kromě toho mi na krku zůstaly tři holky, které jsem musel vychovat, jenže to, čím jsem se zabýval, znamenalo občas taky zmizet třeba na celé týdny z domu." Děvčatům se daň dobře?"
Fajn. Vždyť víš, všechny tvoje neteřinky se vdaly a udělaly ze mě pětinásobného dědka." Chudák Marta, že je nemohla vidět. Z těch mých čtyř sester a dvou bratrů jsem ji měl nejraději." Ale neposlals pro mě do Denveru vojenský tryskáč jenom proto, abychom si mohli popovídat o starých časech," řekl Hagen. Oč kráčí?" Co tvůj policajtský čich? Nepřišels o něj?"
Co ty? Nezapomněls řídit kolo?"
Bylo na prezidentovi, aby se zasmál. Ptám se hloupě“."
Možná mám malinko pomalejší reflexy, ale šedá kúra mozková stále maká na sto procent." Prezident mu hodil kufřík. Mrkni se na to. Já se zatím projdu na trenažéru, asi tak dvě míle." Hagen si otřel ručníkem obočí nasáklá potem a posadil se na stacionární bicykl, který se pod jeho mohutným tělem div nezhroutil. Otevřel kožený kufřík a dal se do četby jeho obsahu. Když poprvé vzhlédl, měl za sebou prezident míli a půl cesty. Tak co si o tom myslíš?" zeptal se Hagena.
Ten pokrčil rameny, stále zabraný do čtení. Pěkný scénář pro televizní seriál. Uzavřený fond, dokonalé krytí, tajné aktivity obrovského rozsahu, neodhalená základna na Měsíci. Látka jak dělaná pro H. G. Wellse." Máš za to, že se jedná o žert?"
Dejme tomu, že bych to chtěl brát vážně. Čemu by taky šovinistický poplatník nevěřil? Pak by z toho naše zpravodajské služby vyšly jako banda hluchých a slepých mutantů. Ale pokud se jedná o žert, kde je motiv?" Ledaže by to byl grandiózní plán, jak znemožnit vládu, jiný důvod si nedokážu vymyslet.
Počkej, ať to můžu dočíst. Poslední část je psaná rukou." Moje vlastní shrnutí toho, o čem se mluvilo na golfovém hřišti. Omluv ten škrabopis, ale dodnes jsem se nenaučil psát na stroji." Hagen na něj upřel tázavý pohled. Ty jsi o tom s nikým nemluvil, ani s členy bezpečnostní rady?" Možná jsem paranoidní, ale ten Joe proklouzl kordonem mé ochranky jak liška plotem zemědělské usedlosti. A také tvrdil, že mnoho členů „vnitřního jádra“ je zaměstnáno v NASA a v Pentagonu. Pokud by to všechno byla pravda, pak mám důvod se domnívat, že pronikli i do zpravodajských služeb a do štábu Bílého domu." Hagen pozorně studoval zprávu o setkání na golfovém hřišti a občas se vracel, aby nahlédl do složky o Jerseyské kolonii. Konečně zvedl své těžké tělo z bicyklu a posadil se na lavičku. Tahle fotka," řekl, obraceje se na prezidenta, tě zachycuje s nějakým mužem na golfovém vozítku. To je ten Joe?"
Ano. Když jsme se vraceli ke klubu, zahlédl jsem reportéra z Washington Post, který mě při hře fotografoval teleobjektivem. Požádal jsem ho, aby byl tak laskav a poslal mi zvětšeninu do Bílého domu. Řekl jsem mu, že ji chci podepsanou věnovat svému nosiči." Dobrý nápad." Hagen si snímek pozorně prohlédl a potom ho odložil stranou. A co čekáš ode mne, Vinci?" Že zjistíš jména členů „vnitřního jádra“'."

Nic jiného? Žádné informace nebo důkazy o projektu Jerseyské kolonie?" Až budu vědět, co jsou zač," řekl prezident bezbarvým hlasem, nechám je sbalit a vyslechnout. Potom uvidíme, jak dlouhé mají prsty." .Jestli tě zajímá můj názor, dal bych každému z nich metál." Možná to udělám," odvětil prezident s chladným úsměvem. Ale nejdříve se musím postarat, aby nevyvolali nějakou pitomou bitvu o Měsíc." Takže jsi na to sám. Nemůžeš důvěřovat nikomu ze zpravodajských kruhů a chceš, abych zapracoval v terénu coby tajný agent." Ano."
Jakou mi dáváš lhůtu?"
Ruská loď má přistát na Měsíci ode dneška za devět dní. Musím využít všech možnosti, které mám, abych zabránil jejich kosmonautům a našim kolonizátorům ve střetu. Mohl by z toho vzejít kosmický konflikt, který už nebude nikdo schopen zastavit. Je nutné přesvědčit členy „vnitřního jádra“, aby ustoupili od svého záměru. Iro, potřebuji je mít pod zámkem nejméně čtyřiadvacet hodin před tím, než Rusové přistanou." Osm dní, to není moc na vypátrání devíti chlápků."
Prezident bezradně pokrčil rameny. Co taky jde snadno?"
Potvrzeni, že jsem tvůj švagr, mi na to, abych se probil přes byrokratické a zákonné překážky, asi stačit nebude. Budu potřebovat konkrétní krytí." Nechám na tobě, aby sis ho vytvořil. Povoleni Alfa dvě by ti mělo otevřít většinu dveří."
To není špatné," usoudil Hagen. Viceprezident má jenom trojku." Dám ti číslo bezpečnostní telefonní linky. Budeš mi referovat ve dne v noci. Jasné?" Jasné."
Otázky?"
Žije Raymond LeBaron, nebo je mrtvý?"
V tom není' jasno. Jeho manželka popřela, že by tělo nalezené ve vzducholodi, patřilo jemu. Ukázalo se, že má pravdu. Požádal jsem ředitele FBI, Sama Emmetta, aby převezl pozůstatky z okresu Dacie do vojenské nemocnice Waltera Reeda, kde je podrobuji dalšímu zkoumání." Mohl bych vidět zprávu tamního koronera?"
Prezident užasle zavrtěl hlavou. Tobě nic neujde, vid?"
.Je jasné, že musela existovat."
Postarám se, abys dostal kopii."
A laboratorní výsledky ze špitálu Waltera Reeda."
Ty také."
Hagen nacpal písemnosti zpátky do kufříku, ale snímek z golfového hřiště nechal venku a znovu, snad počtvrté, si ho prohlížel. Uvědomuješ si, že Raymond LeBaron možná zmizel jednou provždy?" I s takovou možnosti počítám."
Devět malých Indiánků. A teď jich je osm“ řekněme sedm" Sedm?"
Hagen podržel fotografii prezidentovi před očima. Opravdu ho nepoznáváš?" Na mou duši. Říkal, že jsme se kdysi dávno znali."
Náš vysokoškolský baseballový tým. Ty jsi hrál první metu. Já jsem byl polař a Leonard Hudson chytač." Hudson!"
Prezident zalapal nevěřícně po dechu. Joe je Leo Hudson. Jenže Leo byl tlouštík. Vážil nejméně dvě stě liber."
Zcvoknul se. Stal se z něj vyznavač zdravého životního stylu. Shodil šedesát liber a běhal maratóny. Ty jsi ke staré partě nikdy žádný sentimentální vztah neměl. Já jsem s nimi dosud ve spojení. Nevzpomínáš si? Leo byl mozek školy. Za své vědecké projekty získal všechna ocenění, která byla k dispozici. Později absolvoval s výbornými výsledky Stanford a stal se ředitelem Národní fyzikální laboratoře Harveye Pattendena v Oregonu. A jako první, dávno předtím než kdokoli jiný, začal pracovat na výzkumu raketových a kosmických systémů." Zatkni ho, Iro. Hudson je klíčem k ostatním."
Budu potřebovat lopatu."
„Chceš říct, že je pod drnem?"
Umřel a byl pohřben."
Kdy?"
,,V pětašedesátém. Havárie lehkého letadla na Kolumbii. Na řece Kolumbii." Tak kdo je potom Joe?"
Leonard Hudson."
Ale tys říkal-"
Nikdy se nenašlo jeho tělo. To sedí, ne?"
On zfalšoval svou vlastni smrt," pronesl prezident, jako by spatřil nějaké zjeveni. Ten mizera předstíral smrt, aby mohl zmizet do podzemí a šéfovat projekt Jerseyské kolonie." Geniální" nápad, když o tom tak přemýšlím. Kdo by si ho pak mohl spojovat s nějakým tajným programem. Mohl se stát kýmkoliv, kdo mohl byt tomu jejich spiknutí prospěšný. Člověk bez identity toho může dosáhnout více než průměrný poplatník, jehož jméno, datum narození a prohřešky proti dobrým mravům jsou uloženy v paměti kdejakého počítače." Chvíli bylo ticho, potom prezident promluvil ponurým hlasem: Iro, najdi ho. Najdi mi Leonarda Hudsúna a přived mi ho sem, dříve ne poutají něco, co už nepůjde zastavit."

Státní sekretář Douglas Oates civěl skrze skla brýlí na poslední stránku třicetistránkového dopisu. Ve snaze číst mezi řádky, pečlivě studoval každý odstavec. Konečně vzhlédl ke svému zástupci Victoru Wykoffovi. Připadá mi pravý."
Naši experti si myslí totéž," souhlasil Wykoff. Sémantika, neuspořádanost myšlenek, věty vytržené z kontextu, to všechno odpovídá jeho stylu." Vypadá to skutečně jako Fidelovo dílo," připustil Oates tiše. Jenže mě znepokojuje něco

v tónu toho dopisu. Člověk má skoro dojem, jako by prosil." To se mi nezdá. Spis jako by se v něm snažil s jistou dávkou naléhavosti naznačit nějaké tajemství." Důsledky jeho návrhu jsou šokující."
Můj štáb ho studoval ze všech možných úhlů," řekl Wykoff. Kdyby si z nás Castro jenom utahoval, nic by tím nezískal." Vy tvrdíte, že se ten dokument dostával do našich rukou po křivolakých cestách?" Wykoff přikývl. Zní to bláznivě, ale ti dva kurýři, kteří nám ho doručili do miamské kanceláře, prohlašovali, že opustili Kubu potají a do Spojených států dorazili v gondole vzducholodi."

Kapitola 12

Sovětsky geofyzik Anastas Rykov upřeně hleděl do dvojitého okuláru stereoskopu, v němž se mu zjevovala holá horstva a zastíněné hřbety kráterů. Před jeho očima se ve třech dimenzích a v živých barvách odvíjel pustý povrch Měsíce. Na záběrech pořízených z výšky třiceti čtyř mil vystupovaly detaily s překvapivou ostrostí. I jednotlivé valouny o průměru necelého palce byly jasně patrné. Rykov přiložil čelo k opěrce a studoval fotomontáž, která se pomalu přetáčela na dvou širokých cívkách pod stereoskopem. Celý postup připomínal práci střihače filmu, jen byl o něco pohodlnější. Jeho ruce spočívaly na malé ovládací jednotce, již mohl zastavit přetáčení a zvětšit kteroukoli část, kterou by si chtěl důkladně prohlédnout. Ty snímky pořídila důmyslná zařízeni nesená ruskou vesmírnou sondou, která kroužívala na oběžné dráze kolem Měsíce. Zrcadlové scannery odrážely měsíční povrch do optického hranolu. Ten rozkládal obraz na spektrum vlnových délek, jež byly digitalizovány do 263 odstínů šedé; škála začínala černou, již byla přiřazena hodnota 263, a končila na nule bílou. Počítač sondy zaznamenal data obrazových prvků na magnetický pásek s vysokou hustotou informací. Poté, co byla data odvysílána na zem, vědci je laserem přenesli na negativ a přefiltrovali v pásmech modrých, červených a zelených vlnových délek. Potom je za pomoci počítače zvětšili na dva spojité pásy fotografického papíru, které tak bylo možno stereoskopicky interpretovat.
Rykov zvedl brýle a promnul si červené oči. Potom mrkl na hodinky. Ukazovaly za tři minuty půlnoc. Devět dni a noci' se věnoval analýze měsíčních vrcholů a údolí' a za celou tu dobu si pouze několikrát krátce zdřímL Znovu si nasadil brýle a prohrábl si hustou kštici černých, umaštěných vlasů. Uvědomil si, že se od zahájení práce nestačil vykoupat a převléct se. Setřásl únavu a se zodpovědností sobě vlastní se vrátil ke zkoumání malé oblasti odvrácené strany Měsíce, která byla vulkanického původu. Již zbývaly k prohlédnutí pouhé dva palce materiálu, když fotografická role záhadně skončila. Nadřízení ho sice o důvodech takového náhlého střihu neinformovali, nicméně předpokládal, že jej způsobila závada snímacího zařízení. Povrch byl zvrásněný a jako podobaný od neštovic, jako trudovitá pokožka pod zvětšovacím sklem, a více než šedou měl barvu oříškově hnědou. Nepřetržité bombardování meteority, trvající po celé věky, do něj hloubilo jeden kráter na druhý, jednu vrásku přes druhou. Rykov by tu anomálii skoro přehlédl. Jeho oči sice zaznamenaly cosi zvláštního, ale unavená mysl ten signál málem nechala projít bez povšimnutí. Vyčerpaně vrátil předchozí obraz a zvětšil okénko mřížky zabírající svahy hřebenu strmě se zvedajícího ze dna nevelkého kráteru.
V okulárech přístroje se zřetelně ukázaly tři drobné objekty. To, co viděl, bylo neuvěřitelné. Rykov se odtáhl od stereoskopu a zhluboka se nadechl, aby zahnal mlhu zahalující mu mozek. Potom se podíval znovu. Stále tam byly. Jeden z objektů byl veliký balvan. Druhé dva byly dílem lidských rukou. Rykov byl ohromen. Začaly se mu třást ruce a měl pocit, jako by se mu zauzloval žaludek. Roztřeseně vstal, přešel ke stolu, otevřel diář, v němž byla zaznamenána soukromá telefonní čísla členů vojenského kosmického velitelství. Člověk, který se mu ozval, artikuloval jen s obtížemi. Zřejmě mu působením přemíry vodky zdřevěněl jazyk. Co se děje?" Generál Maxim Jasenin?"
Ano, kdo je tam?"
Nebudete mě asi znát. Jmenuji se Anastas Rykov. Pracuji jako geofyzik Kosmického lunárního programu." Velitel sovětské vojenské kosmické mise nikterak neskrýval svou nelibost nad Rykovovým vpádem do svého soukromí. Proč mě krucinál voláte takhle v noci?" Rykov si plně uvědomoval, že překračuje svou pravomoc, ale nezaváhal. Během analýzy snímků pořízených Seleném 4 jsem narazil na něco neuvěřitelného. Myslím, že byste měl být první, koho budu informovat." Rykove, jste opilý?"
Ne, soudruhu generále. Jsem sice unavený, ale střízlivý." Jestli nejste úplný pitomec, musí vám být jasné, že budete-li obcházet své přímé nadřízené, zaděláte si na pořádný malér." Věc, o kterou jde, je příliš důležitá, než abych se s ní obracel na někoho s nižšími pravomocemi, než máte vy." Vyspěte se na to a do rána vás ta opovážlivost přejde," řekl Jasenin. Udělám vám tu laskavost, že na celou záležitost zapomenu. Dobrou noc." Moment!" rozkázal Rykov, odhazuje zbytky opatrnosti. .Jestli mě odmítnete vyslechnout, budu se muset se svým objevem obrátit na Vladimíra Polevého."
Reakcí na Rykovovo prohlášení bylo mrazivé ticho. Konečné se Jasenin zeptal: Co vás vede k domněnce, že bude šéf státní bezpečnosti poslouchat výplody blázna?" Až nahlédne do mých materiálů, zjistí, že jsem uznávaný člen strany a vědec, který má do šílence hodně daleko." Opravdu?" zeptal se Jasenin a jeho podráždění se změnilo ve zvědavost. Rozhodl se, že vezme Rykova na milost. Tak dobře. Vyslechnu vás. Copak je pro matičku Rus tak životně důležitého, že nemůžete postupovat předepsanou cestou?" Mám důkaz," pronesl Rykov velmi klidným hlasem, že na Měsíci jsou lidé." O pětačtyřicet minut později již generál Jasenin vcházel do fotoanalytické laboratoře Geofyzikálního střediska kosmického výzkumu. Velký, svalnatý, rudý v obličeji, měl na sobě zmuchlanou uniformu, která se třpytila množstvím

vyznamenání. Vlasy měl kouřově šedé, neuhýbavé oči obzíraly svět tvrdým pohledem. Sel tiše, hlavu vztyčenou, jako by vyhlížel kořist. Vy jste Rykov?" zeptal se bez rozpaků.
Ano," odpověděl Rykov prostě, ale pevně.
Upřeně se chvíli pozorovali, aniž by se kterýkoliv z nich pokusil potřást tomu druhému rukou. Konečně si Rykov odkašlal a vydal se směrem ke stereoskopu. Tudy, soudruhu generále," řekl. Opřete si, prosím, čelo o tu koženou opěrku a podívejte se do okuláru. Když se Jasenin usadil nad fotografický záznam Měsíce, zeptal se: Co mám hledat?" Zaměřte se na tu malou oblast, kterou jsem označil kroužkem," od-pověděl Rykov. Generál zaostřil a s lhostejným obličejem pozoroval fotografii. Zhruba po uplynutí minuty zvedl hlavu a upřel na Rykova překvapený pohled. Vzápětí se opět sehnul nad stereoskopem. Nakonec pomalu vstal a civěl na Rykova, oči strnulé v neskrývaném úžasu. Není to fotomontáž?" otázal se přihlouple.
Ne, soudruhu generále. To, co vidíte, je holý fakt. Dvě lidské postavy oblečené ve skafandrech zaměřují jakýsi přístroj na Selenos 4." Jaseninův mozek nebyl s to smířit se s tím, co vidí jeho oči. To není možné. Kde se tam vzali?" Rykov pokrčil bezradně rameny. Nevím. Pokud to nejsou astronauti Spojených států, mohou to být už jenom mimozemšťané." Já skutečně nevěřím na báchorky o nadpřirozených bytostech." Ale jak by Američané mohli dopravit na Měsíc své lidi, aniž by to prosáklo do sdělovacích prostředků, aby o tom neměly ponětí aspoň zpravodajské služby?" Dejme tomu, že během programu Apollo nechali ve vesmíru své lidi a shromáždili materiál. Taková snaha by mohla mít šanci na úspěch."" Co je známo, tak naposledy jim na Měsíci přistálo Apollo 17, a to roku 1972," připomněl Rykov. Žádný člověk přece nemůže přežít sedm let v podmínkách, které tam vládnou, pokud by nebyl opětovně zásobován." .,Nic lepšího mě nenapadá," trval Jasenin na svém.
Generál se vrátil ke stereoskopu a pozorně studoval postavy v kráteru. Zprava přicházející' sluneční paprsky vrhaly stihy vlevo. Skafandry kosmonautů byly bílé, helmy měly zelené průzory. Jejich podoba mu nic neříkala. Jasenin jasně rozeznával jednotlivé stopy obuvi, vedoucí do černočerného stínu, jenž vrhal okraj kráteru. .Je mi jasné, co hledáte, soudruhu generále," podotkl Rykov, ale dno kráteru jsme již zevrubně prohlédli a jejich loď se nám najít nepodařilo." Snad tam slezli z vrcholu?"
Ten kráter má hloubku dobrých tři sta metrů."
Nedokážu si to nijak vysvětlit," připustil Jasenin tiše. Podívejte se, prosím, na ten přístroj, kterým oba míří na Selenos 4. Vypadá to jako obrovská kamera s extrémně dlouhým teleobjektivem." Ne," prohlásil Jasenin. .Ted mi fušujete do řemesla. Žádná kamera, nýbrž zbraň." Nějaký laser?"
Nic tak pokročilého. Připadá mi to jako ruční raketomet americké výroby pro odpalování řízených střel země vzduch. Lariat typ 40, řekl bych. Naváděny jsou řídicím paprskem, dosah je deset mil na Zemi a v řídké měsíční atmosféře zřejmě ještě mnohem víc. NATO je do své výzbroje zavedlo asi před šesti lety. To teorii o mimozemských vetřelcích příliš nepodporuje." Rykova se zmocňovala panika. Při kosmických letech je každé deko, o které se podán snížit váhu lodi, nesmírně cenné. K čemu je dobré brát s sebou něco tak těžkého a neužitečného, jako je odpalovací zařízení pro řízené střely?" Ti muži v kráteru měli svůj důvod. Použili ho proti Selenu 4." Rykov se zamyslel. To by vysvětlovalo, proč snímače přestaly o několik okamžiků později pracovat. Byly zničeny -" Zásahem rakety," dokončil Jasenin.
Měli jsme štěstí, že snímače stačily ještě před svým zničením předat digitalizovaná data." Škoda jen, že posádka tolik štěstí neměla."
Rykov upřel na generála zmatený pohled. Nebyl si jist, zda slyšel dobře. Let Selena 4 nebyl pilotovaný." Jasenin vytáhl z kabátu útlou, zlatou tabatěrku a zapalovačem, který byl do ní vestavěn, si zapálil cigaretu. Potom zase tabatěrku vrátil do náprsní kapsy. Ano, jistě, Selenos 4 byl bez posádky."
Ale vy jste říkal -"
Jasenin se chladně pousmál. Nic jsem neříkal."
Bylo to jasné poselství. Rykov si svého postavení příliš cenil, než aby dále vyzvídal. A tak prosté přikývl. Budete si přát nějakou zprávu o tom, co jsme tu dneska viděli?" otá-zal se Rykov. Originál, žádné kopie. Chci ho mít na stole zítra v deset. A Rykove, považujte to za státní tajemství nejvyššího stupně."
Budu se spoléhat výhradně na vás, soudruhu generále."
Výborně. Mohl by z toho pro vás koukat nějaký ten řád."
Rykov nebyl z těch, co by lačnili po odměnách, nicméně nedokázal potlačit záchvěv pýchy.
Jasenin se vrátil k stereoskopu, přitahován obrazem vetřelců na Měsíci. Takže donedávna pouze fiktivní hvězdné války začaly," mumlal si pro sebe. A Američané vypálili první ránu."

Kapitola 13

Pitt zamítl nápad, že by se mohl jít naobědvat, a rozbalil si jednu z několika celozrnných tyčinek, které přechovával v zásuvce. Zatímco se nad košem, který měl zachytit drobečky, potýkal s obalem, jeho pozornost byla upřena na velkou námořní" mapu rozprostřenou před nim na stole. Protože mapa měla tendenci svinout se do ruličky, byla zatížena diářem a dvěma knihami o historii ztroskotaných lodi, které byly otevřeny na kapitolách zmiňujících se o Kyklopovi. Mapa obsáhla značnou část Bahamského průlivu, ohraničeného na jihu skupinou ostrovů Archipelago de Camaguey u

kubánského pobřeží a na severu mělkými vodami Velké bahamské lavice. Levý horní roh zahrnoval Cay Sal Bank, jehož jihovýchodní cíp tvořily Anguilla Cays. Pitt se zvrátil do opěradla a ukousl z celozrnné tyčinky. Potom se opět sehnul nad mapou, nabrousil si tužku a vzal do ruky odpichovací kružítko. Podle měřítka vytištěného na okraji mapy odměřil dvacet námořních mil a tužkou učinil v této vzdálenosti od cípu Anguilla Cays tečku. Potom opsal krátký oblouk o dalších padesát mil jihovýchodně. K tečce připsal Crogan Castle a k obloučku pak Kyklop s otazníkem. Kdesi nad tím obloukem je místo, kde se Kyklop potopil, usoudil Pitt. Logický předpoklad daný pozicí dřevařské lodi ve chvíli, kdy vyslala nouzový signál, a vzdáleností, která od ní dělila Kyklopa ve chvíli, kdy odpověděl. Jediným problémem bylo, že nezapadala LeBaronova část skládanky.
Pitt byl přesvědčen, že LeBaron. který vycházel ze svých zkušeností s vyhledáváním vraků, jistě provedl na stovku podobných odhadů s tím, že měl podrobnější vědomosti o proudem vody, povětrnostních podmínkách v době ztroskotání a předpokládané rychlosti nákladní lodi. Ale jedno bylo jisté. Kyklop se teoreticky musel potopit někde uprostřed průlivu, kde je hloubka 260 sáhů, tedy více než l 500 stop. Dost hluboko na to, aby ji mohly spatřit jenom ryby. Pitt se v židli uvolnil a civěl na značky, které zakreslil na mapě. Pokud se LeBaronovi nepodařilo získat nějakou informaci, o níž nikdo jiný neměl tušení, co potom hledal? Jistě ne Kyklopa a jistě ne ze vzducholodi. Pro takovou práci by se lépe hodila videokamera ovládaná z lodi nebo ponorka s hlubokým ponorem. Navíc se nejpravděpodobnější oblast nalézala pouhých dvacet mil od kubánských břehů, což sotva bylo ideální místo pro pomalu se pohybující vzdušné plavidlo. Jaký příhodnější cíl by si mohly Castrovy dělové čluny přát pro nácvik střelby. Pitt zahloubané uždiboval kousky z tyčinky a pokoušel se uhodnout, jaká možnost mu v LeBaronově plánu mohla uniknout, když na stole zapípal domácí telefon. Stiskl tlačítko Hovor. Ano?"'
Sandecker. Mohl bys přijít do mé kanceláře?"
Během pěti minut, admirále."
Zkus to během dvou."
Admirál James Sandecker byl ředitelem Národní oceánografické společnosti. Muž, kterému táhlo na šedesát, byl nízkého vzrůstu, štíhlého a šlachovitého těla, tvrdého jako pancíř. Jeho rovné vlasy a vandyckovský vous rudě plály. Jako člověk fanaticky zapálený pro sport držel odpovídající životosprávu. Svou kariéru u vojenského námořnictva založil ani ne tak na taktických schopnostech při vedení námořních bitev, ale spíše na nezdolné výkonnosti. A třebaže nebyl ve washingtonských společenských kruzích příliš populární, politici ho uznávali pro jeho čestnost a organizační talent. Admirál Pitta uvítal strohým pokývnutím a hned ukázal na ženu uvelebenou v kožené židli na opačné straně místnosti. Dirku, mám za to, že paní LeBaronovou už znáš."
Jessie vzhlédla s půvabným úsměvem, jimž jako by se mu chtěla vlichotit. Pitt se uklonil a stiskl ji' ruku. Pardon," řekl bezbarvě. Raději bych na pani LeBaronovou zapomněl." Sandeckerova obočí se spojila v jedno. Zdá se, že nejsem zcela v obraze." Moje chyba," řekla Jessie s pohledem upřeným do Pittovych oči', v nichž však nacházela jenom zelený led. Včera jsem se k panu Pittovi zachovala velice nezdvořile. Doufám, že přijme mou omluvu a odpustí mi mé hrozné způsoby." Není třeba, abyste se chovala tak formálně paní LeBaronová. Ježto jsme staří přátelé, nebudu se zlobit, když mi budete tykat. Pokud jde o to, abych vám odpustil, co mě to bude stát?" Měla jsem v úmyslu si vás najmout," odvětila Jessie, ignorujte jeho uštěpačnost. Pitt vrhl na Sandeckera pobavený pohled. Zvláštní', měl jsem takovou legrační představu, že pracuji pro NOS." Admirál Sandecker laskavě souhlasil s vašim uvolněni na několik dni. Samozřejmě za předpokladu, že byste s tím souhlasil," dodala. Co bych měl dělat?"
Najít mi manžela."
Nepřipadá v úvahu."
Smím vědět proč?"
Mám jinou práci."
Nechcete pro mě pracovat, protože jsem žena. Nemám pravdu?" Pohlaví nemá na mé rozhodnutí žádny vliv. Řekněme prostě, že nechci pracovat pro lidi, kterých si nemohu vážit." Nastalo rozpačité ticho. Pitt pohlédl na admirála, který měl rty stažené do grimasy, ale oči mu vesele mžikaly. Ten parchant starej se tím baví, pomyslel si Pitt. Dirku, udělal jste si o mně unáhlený soud." Jessie byla rudá hanbou, ale její oči byly tvrdé jak diamanty. Prosím vás." Sandecker zvedl obě ruce. Vyhlašme příměří. Co kdybyste si vyrazili někdy na večeři a tam se dohodli." Pitt a Jessie si dlouho měřili jeden druhého. Potom se Pittova ústa roztáhla do širokého, nakažlivého úsměvu. .Jsem k tomu ochoten za předpokladu, že budu platit." Jessie se musela proti své vůli usmát také. Ponechte mi trochu sebeúcty. Co kdybychom se o účet rozdělili?" Domluveno."
A teď se můžeme bavit o čistě obchodních záležitostech," nadnesl Sandecker svým praktickým způsobem. Než jsi přišel, Dirku, probírali jsme různé teorie zmizeni pana LeBarona." Pitt pohlédl na Jessii. „Jste si naprosto jista, že ta těla ve vzducholodi nepatřila panu LeBaronovi a jeho společníkům? Nemáte ani stín pochybnosti?" Jessie zavrtěla hlavou. Ani nejmenší."
Já jsem je viděl. Řekl bych, že na nich toho moc, co by bylo možno identifikovat, nezbylo." Ta mrtvola v márnici byla svalnatější než Raymond," vysvětlovala Jessie. ,,A také měla na ruce imitaci hodinek od Cartiera. Takovou tu levnou imitaci z Tchaj-wanu. Já jsem svému manželovi dala k prvnímu výročí naší svatby drahé originály." Já jsem si už stačil něco obtelefonovat," přidal se Sandecker. Miamský koroner potvrdil Jessiino tvrzení. Tělesné znaky těch lidí v márnici neodpovídají charakteristikám mužů, kteří odlétli Prosperteerem." Pitt přeskočil pohledem ze Sandeckera na Jessii

LeBaronovou a uvědomil si, že se nechal vtáhnout do něčeho, čemu by se raději vyhnul: do spletence citů, které komplikují každé úsilí, jež je založeno na solidním výzkumu, praktickém řízení a zcela bezchybné organizaci. Záměna těl i s oblečením," řekl Pitt. Osobní doplňky nahrazeny padělky. Máte nějakou představu, jaký by mohl být motiv pro něco takového, paní LeBaronová?" Vůbec nevím, co si o tom mám myslet."
Věděla jste, že v době mezi zmizením vzducholodi a jejím znovuobjevením na Key Biscayne bylo nutné někde doplnit hélium?" Jelikož nevěděla, co si počít s rukama, otevřela Jessie kabelku a vyňala z ní papírový kapesníček, jímž se několikrát způsobně dotkla nosu. Když policie vrátila Prosperteera, šéf pozemního personálu ho prohlédl kousek po kousku. Napsal mi o tom zprávu, můžete se na ni podívat, pokud budete chtít. Jste velmi inteligentní člověk. Zjistil, že do vzducholodi někdo doplnil plyn. Jenže nikoli hélium, ale vodík." Piti překvapeně vzhlédl. „Vodík? Ten se nepoužívá od doby, co shořel Hindenburg." Žádný strach," prohlásil Sandecker. „Prosperteer byl znovu naplněn héliem." Takže oč kráčí?" zeptal se Pitt opatrně.
Sandecker se na něj pozorně zadíval. Slyšel jsem, že chceš pátrat po Kyklopovi:' To není žádné tajemství," odvětil Pitt. Tím se ale budeš muset zabývat ve svém volném čase a bez účasti lidí a zařízení naší společnosti. Pánové z kongresu by si na mně smlsli, kdyby zjistili, že jsem schválil honbu za pokladem, kterou navíc financuje státní pokladna." Toho jsem si vědom."
Poslechneš si další návrhy?"
Poslechnu."
Nemusím zdůrazňovat, že mi uděláš velkou službu, když si tenhle rozhovor necháš pro sebe. Pokud se to dostane ven, budu mít po ptákách. Ale to je můj problém, pravda?" Když to říkáš, tak asi ano."
Příští měsíc bys měl vést výzkum dna Beringová moře u Aleut. Nahradím tě Jackem Harrisem, který dělá na projektu možností těžby ze dna hlubokých moří. Abychom předešli dotěrným otázkám nebo pozdějšímu šetření ze strany byrokratů, přerušíme tvoje spojení s NOS. Ode dneška až do chvíle, než najdeš pana LeBarona, si bereš dovolenou."
Než najdu pana LeBarona," prohodil Pitt sarkasticky. Pěkné sousto. Stopa je dva týdny stará a chladne hodinu od hodiny. Žádný motiv, žádné vodítko, žádná představa, proč vlastně zmizel, kdo za to může, kdo to spískal a proč. Když řeknu, že je to zhola nemožné, tak se držím ještě hodně při zemi." „Pokusíš se o to alespoň?" zeptal se Sandecker.
Pitt zíral na týkové parkety admirálovy kanceláře a viděl dva tisíce mil vzdálené tropické moře. Nerad se zabýval hádankami, pokud nebyl s to přijít byť na to nejméně pravděpodobné řešení. Věděl, že Sandeckerovi je jasné, .že tu výzvu přijme. Vrhnout se do průzkumu nepoznaného, jít tam, kam nelze dohlédnout, za vzdálené obzory, to bylo pro Pitta lákadlo, jemuž nedokázal odolat. Pokud se toho ujmu, budu potřebovat tým nejlepších vědců z NOS, kteří by tvořili posádku prvotřídní výzkumné lodi. Prostředky a politickou podporu. Vojenskou podporu v případě nějakých potíží." Dirku, mám svázané ruce. Nemohu ti nabídnout vůbec nic." Cože?"
Slyšel jsi dobře. Situace vyžaduje, abychom jednali ve vší tichosti. Budeš to muset zvládnout sám, bez pomoci NOS."
Máš všech pět pohromadě?" užasl Pitt. Ty ode mne očekáváš, že sám dosáhnu toho, co se nepodařilo celému námořnictvu, letectvu ani pobřežní stráži? Proč, k čertu, nedokázali nalézt sto padesát stop dlouhý doutník, který se nakonec musel ukázat sám od sebe? Co mám podle tebe použít - virguli a kánoi?" Myšlenka je taková," vysvětloval Sandecker trpělivě, že se vydáš v Prosperteem podle posledního známého kursu, kterým letěl pan LeBaron." Pitt pomalu klesl do pohovky. To je ten nejpraštěnější nápad, jaký jsem kdy slyšel," prohlásil a stále nemohl uvěřit vlastním uším. Obrátil se na Jessii. Vy poletíte také?" Udělám cokoli, abych našla svého manžela," řekla klidným hlasem.
Blázinec," pronesl Pitt pochmurně. Vstal a začal přecházet po místnosti, při čemž spínal a zase rozpojoval ruce. Na co ty tajnosti? Váš manžel je důležitý člověk, celebrita, důvěrník bohatých a slavných, muž úzce napojený na vysoké vládní úředníky, finanční guru pro šéfy velkých společností. Proč mám, pro Boha živého, zrovna já v celém tomhle státě být ten jediný, kdo by ho měl být schopen najít?" Dirku," ozval se Sandecker tiše. Finanční impérium Raymonda LeBarona se dotýká statisíců lidí. A nyní je celá věc ve vzduchoprázdnu, protože pan LeBaron je stále mezi pohřešovanými. Nelze prokázat, že žije, nebo že je mrtvý. Vláda další pátrání odvolala, protože na vojenské pátrací a záchranné týmy vynaložila přes pět milionů dolarů, a bez úspěchu. Nikde ani stopy, ani náznak toho, kam se mohl ztratit. A jestliže se vyhodí další státní peníze, aniž by to přineslo hmatatelný výsledek, budou páni kongresmani, kteří mají nějakou představu o rozpočtu, žádat skalpy“"
Co takhle soukromý sektor a LeBaronovi kolegové?" Spousta vedoucích lidí z oboru sice pana LeBarona respektuje, ale většina z nich byla kdysi pohlcena jeho vydavatelskými aktivitami. Nedají za něj ani cent. A pokud jde o jeho vlastní lidi, ti by jeho smrtí mnohé získali." Tak jako tady Jessie," řekl Pitt s pohledem upřeným na paní LeBaronovou. Ta se slabě pousmála. To nemohu popřít. Ovšem valná část jeho majetku by připadla na charitu a ostatním členům rodiny. Nicméně je pravda, že bych získala nezanedbatelný podíl." Paní LeBaronová, vy přece musíte mít jachtu. Proč neshromáždíte vlastní pátrací skupinu, která by se pokusila vašeho manžela najít?" Dirku, existují důvody, proč nemohu rozjet akci, které by se dostalo příliš široké publicity. Ty důvody nepotřebujete znát. Admirál i já si myslíme, že existuje naděje, i když nepatrná, že tři lidé mohou v tichosti zmapovat let Prosperteera, pokud budou stejné podmínky, a zjistit, co se stalo s Raymondem." K čemu to?" zeptal se Pitt. Původní pátrací akce zahrnovala všechny ostrovy a útesy v letovém rádiu vzducholodi. Já bych to mohl jenom zopakovat." Něco jim mohlo uniknout."
Jako třeba Kuba?"

Sandecker zavrtěl hlavou. Castro by se takovým úlovkem pochlubil a před celým světem by prohlásit LeBaronův přelet nad kubánským teritoriem za spiknutí CIA. Ne, musí existovat jiná odpověď." Pitt přešel k oknu v rohu místnosti a dlouze se zahleděl na flotilu malých plachetnic, které se účastnily regaty na řece Anacostii. Bílé plachty, zářící na pozadí tmavě zelené řeky, se blížily k obrátce vyznačené bójkou. .Jak poznáme, na co se zaměřit?" otázal se, aniž by se otočil. Museli bychom pátrat na území o rozloze asi tisíc čtverečních mil. Pokud bychom ho měli důkladně prozkoumat, zabralo by nám to několik týdnů." Mám všechny manželovy záznamy a mapy," řekla Jessie.
On je nechal doma?"
Ne, našli jsme je ve vzducholodi."
Pitt tiše sledoval plachetnice, paže zkřížené na hrudi. Pokoušel se zvážit pro a proti, prohlédnout úklady, nalézt záruky. Pokoušel se každému aspektu věci přidělit vlastní místo. Kdy odlétáme?" zeptal se nakonec.
Zítra, hned za svítání," odvětil Sandecker.
Trváte oba na tom, abych tu expedici vedl já?"
Ano," řekla Jessie prostě.
Chci mít v posádce dva staré kamarády. Oba jsou na výplatní listině NOS. Bud je dostanu, nebo se poroučím." Po Sandeckerově čele přeběhl stín. Už jsem ti vysvětloval-" Admirále, máš už Měsíc a chtěl bys Mars. Jsme přátelé dost dlouho na to, abys mohl vědět, že nedělám nic polovičatě. Dej těm dvěma, které potřebuji, také dovolenou. A nezajímá mě, jak to provedeš." Sandeckera Pittúv postoj nerozhněval, dokonce nepocítil ani rozmrzelost. Pokud ve Státech existoval muž, který mohl dosáhnout nemyslitelného, byl to právě Pitt. Admirál neměl další karty, jimiž by mohl hrát, a tak se vzdal. No dobrá," řekl tiše. Máš je mít."
Ještě jedna věc "
Copak?" zajímal se Sandecker.
Pitt se otočil a se smutným úsměvem na rtech těkal pohledem z Jessie na admirála. Potom pokrčil rameny a řekl: Ještě nikdy jsem neřídil vzducholoď."

Kapitola 14

Zdá se mi, že mě poslední' dobou obcházíte," řekl šéf Federálního úřadu pro vyšetřováni' Sam Emmett, aniž by si bral servítky. Prezident vzhlédl od svého stolu v Oválné pracovně a laskavě se usmál. Máte zcela pravdu, Same. Přesně to dělám." Musím ocenit vaši otevřenost."
Nerozčilujte se, Same. To neznamená, že bych s vámi či s FBI nebyl spokojeny." Tak proč mi neřeknete, o co kráčí?" zeptal se Emmett a snažil se udržet své rozhořčeni na uzdě. Tak za prvé jde prvořadě o věc mezinárodních vztahů."
Konzultoval jste to s Martinem Broganem ze CIA?"
Ne, nezasvětil jsem ho do toho. Máte mé slovo."
A za druhé?"
Prezident neměl v úmyslu nechat se tlačit, kam nechtěl. To je moje věc." Emmett strnul. Pokud si pan prezident přeje mou rezignaci-" Nic takového si nepřeju," skočil mu prezident do řeči. Máte pro svůj post ty nejlepší schopnosti i kvalifikaci. Odvádíte perfektní práci a já byl vždycky váš největší zastánce. Nicméně pokud se chcete sbalit a jít domů jenom pro svou uraženou ješitnost, tak jděte hned. Dokažte mi, že jsem se ve vás mýlil." .Jenže když mi nedůvěřujete Same, sakra, sklapněte na chvilku. Neříkejte nic, čeho bychom zítra museli litovat. Já nepochybuji o vaši loajalitě a čestnosti. Nikdo se vám nesnaží vrazit dýku do zad. Tady není řeč o zločinu nebo špionáži. Tahle věc nespadá do přímé kompetence FBI ani zpravodajských služeb. Jde o to, abyste mi důvěřoval, alespoň po příští týden. Jste toho schopen?"
Emmett se pro tuto chvíli nechal ukonejšit. Pokrčil rameny a podvolil se. Vyhrál jste, pane prezidente. Necháme to tak, jak to je. Podřizuji se vašemu vedení." Prezident si hluboce oddechl. Same, slibuji vám, že vás nezklamu." Oceňuji to."
Výborně. A teď začněme od začátku. Co máte o těch mrtvých z Floridy?" Emmett se zjevně uvolnil. Z jeho obličeje se vytratil výraz upjaté stísněnosti. Otevřel diplomatický kufřík a podal prezidentovi v kůži vázané složky. Tady je podrobná zpráva z patologické laboratoře nemocnice Waltera Reeda. Tam nám při identifikaci pomohli nejvíce."
Prezident na něj upřel překvapený pohled. Vy jste je identifikovali?" Oči nám otevřela analýza borščové pasty."
„Čeho?"
Jistě si vzpomenete, že koroner okresu Dade určil jako příčinu smrti podchlazení. Nebo umrznutí." Jistě."
No tak ta borščová pasta je odporný potravinový doplněk, který dostávají ruští kosmonaute. Ty tři mrtvoly toho měly plné žaludky." Vy mi chcete říct, že Raymond LeBaron a jeho posádka byli vyměněni za tři sovětské kosmonauty?"
Emmett přikývl. Dokonce jsme díky jednomu utečenci, bývalému lékaři, jenž působil v rámci ruského kosmického programu a všechny je při různých příležitostech několikrát vyšetřoval, dokázali určit jejich totožnost." Kdy utekl?"
Na naši stranu přešel v srpnu sedmaosmdesátého roku."
O něco víc než před dvěma lety."
Přesně tak," souhlasil Emmett. Jména sovětských kosmonautů, nalezených v LeBaronově vzducholodi jsou Sergej Zoščenko, Alexandr Judenič a Ivan Koňsky. Judenič byl nováček, ale Zoščenko a Koňsky byli veteráni, kteří za sebou měli každý po dvou letech." Dal bych svůj roční plat tomu, kdo by mi vysvětlil, jak se dostali do té zatracené

vzducholodi." Bohužel jsme nenašli nic, co by nám k vyřešení téhle záhady nějak pomohlo. Jediní Rusové, kteří v tuto chvíli krouží kolem Země, jsou čtyři kosmonauti na palubě orbitální stanice Saljut 9. Ale lidé z NASA, kteří let monitorují, tvrdí, že se všichni těší dobrému zdraví." Prezident přikývl. Takže v úvahu připadají jenom ti, co zůstali na Zemi. V tom je právě ten háček," pokračoval Emmett. Podle soudních patologů z Waltera Keeda ti tři muži umrzli v kosmickém prostoru." Prezident povytáhl obočí. Mohou to nějak dokázat?"
Ne. Nicméně tvrdl, že na to poukazuje několik okolností, počínaje tou boršťovou pastou a dalšími zjištěnými zahuštěnými potravinami, které, jak známo, Sověti konzumují během vesmírných cest. Evidentní rovněž byly známky toho, že ti muži dýchali vzduch s vysokým obsahem kyslíku a že trávili delší dobu v beztížném stavu." Nebylo by to poprvé, co Sověti poslali lidi do vesmíru a nepodařilo se jim je dostat zpátky. Mohli tam být roky a spadnout teprve před několika týdny, poté co se už neudrželi na oběžné dráze." Já vím jenom o dvou případech, které skončily smrtí sovětských kosmonautů," prohlásil Emmett. Jeden se zabil, když se jeho loď zamotala do přistávacího padáku a narazila do Země kdesi na Sibiři rychlostí pět set mil za hodinu. A potom ta trojčlenná posádka Sojuzu, která zahynula poté, co špatně těsnicím poklopem unikl veškerý kyslík." To byly nehody, které nemohli utajit," řekl prezident. CIA zaznamenala od počátku jejich kosmického programu nejméně třicet úmrtí kosmonautů. Devět z nich dodnes krouží kolem Země. Jenže my tyto závěry nemůžeme zveřejnit, abychom neohrozili naše zpravodajské zdroje." Takže my víme, ale oni neví, že my víme."
Přesně tak."
Tím se opět dostáváme k našim třem kosmonautům, kteří leží ve Washingtonu," řekl Emmett, svíraje kufřík v klíně. ,,A stovka otázek. Tou, odkud přišli, počínaje.'
,,Obšlápl jsem si Velitelství protivzdušné obrany. Jejich technici tvrdí, že jedinou ruskou kosmickou lodí dostatečně velkou, aby pojala lidskou posádku - když necháme stranou jejich vesmírné stanice -, byla lunární sonda Selenos." Při slově lunární" v prezidentově mysli cosi cvaklo. Co je s tím Selenem?" Kusové vypustili tři sondy toho jména a žádná se nevrátila. Chlapci z protivzdušné obrany si myslí, že je velmi neobvyklé, aby Sověti třikrát po sobě zmrvili něco tak jednoduchého, jako je oblet sondy okolo Měsíce." Myslíte, že ty lety byly pilotované?"
Přesně to si myslím," připustil Emmett. Sověti jsou tajnůstkáři, přímo si v tom libují. Jak jste sám říkal, téměř nikdy nepřiznají, že došlo k nějakému selhání. A to, že zahalují přípravy vlastního přistání na Měsíci tajemstvím, to je u nich snad už vysloveně rutinní záležitost." No dobře, pokud přijmeme teorii, že ta tři těla pocházejí z jednoho ze Selenu, kde potom přistál? Jistě se nevrátil po obvyklé dráze někam do kazachstánských stepí." Mám za to, že někde na Kubě nebo v její blízkosti."
Kuba." Ty dvě slabiky pomalu, ztěžka splynuly ze rtů prezidenta, jenž vzápětí zavrtěl hlavou. „Rusové by nikdy nedovolili, aby jejich národní hrdinové, ať živí, či mrtví, byli zneužiti k jakési šílené zpravodajské hře." Možná to ani netuší."
Prezident pohlédl na Emmetta. Netuší?"
Řekněme, že jejich loď měla skutečně závadu a spadla někde na Kubě nebo v její blízkosti. Zhruba v tutéž dobu je zajat i se svou vzducholodí Kaymond LeBaron, který pátrá po ztroskotané lodi s pokladem. Potom Kubánci z jakýchsi, pro nás nepochopitelných důvodů, nahradí LeBarona a jeho posádku mrtvými kosmonauty a pošlou vzducholoď zpět na Floridu." Máte vůbec představu, jak směšně to zní?"
Emmett se rozesmál. Samozřejmě, ale když uvážím známá fakta, nic lepšího z nich nevydoluju."
Prezident se zvrátil do křesla a zíral na zdobně pojatý strop. ,,Víte, je možné, že jste na to kápl." V Emmettově obličeji se objevil tázavý vyraz. Jak to?"
Zkusme pokračovat v úvahách. Předpokládejme, jenom předpokládejme, že se nám Fidel Castro něco pokouší sdělit." Poněkud zvláštní způsob komunikace."
Prezident sebral pero a začal si něco čárat na papír. Fidel, pokud jde o jemné finesy diplomacie, nikdy nebyl žádny puntičkář." Chcete, abych pokračoval v pátrání?" zeptal se Emmett.
Ne," odpověděl prezident lapidárně.
Stále trváte na tom, že necháte můj úřad tápat v temnotách?" Same, to opravdu není věc, která by příslušela ministerstvu spravedlnosti. Jsem vám vděčný za vaši pomoc, ale už jste udělal, co jste mohl." Emmett zaklapl kufřík a vstal. Mohu vám položit poněkud delikátní otázku?" .Jen do toho."
Ted, když jsme získali v případu únosu Raymonda LeBarona jistou stopu, proč si ji prezident Spojených států nechává pro sebe a zakazuje svým zpravodajským službám, aby se po ní vydaly?" Dobrá otázka, Same. Snad budeme během několika dní oba znát odpověď." Chvíli poté, co Emmett opustil Oválnou pracovnu, otočil se prezident na otočném křesle k oknu. Měl sucho v ústech a z podpaží se mu řinul pot. Zmocnilo se ho neblahé tušeni, že mezi Jerseyskou kolonií a zkázou sovětské měsíční sondy existuje pevná spojitost.

Kapitola 15

Ira Hagen zastavil pronajatý vůz u brány a prokázal se identifikační kartou vydanou úřadem vlády. Strážce zavolal telefonem do návštěvního centra Národní fyzikální laboratoře Harveye Pattendena a ukázal Hagenovi, že má volnou

cestu. Hagen zajel po příjezdové cestě k rozlehlému parkovišti, přeplněnému mnohobarevným mořem automobilů, a našel si volné místo. Zatravněné pahorky v okolí laboratoří krášlily shluky borovic a mechem omšelé skalky. Budova patřila k oněm typickým technologickým centrům, která vyrůstala po celé Zemi jako houby po dešti. Soudobá architektura využívající ve velké míře hnědého skla a cihlových zdí zakřivených v rozích. Atraktivní recepční, která seděla v hale za stolem ve tvaru podkovy, vzhlédla a usmála se na něj. Čím mohu sloužit?" .Jmenuji se Thomas Judge a jdu za doktorem Mooneyem."
Recepční opět kamsi zatelefonovala a potom přikývla. Ano, pane Judge. Jděte prosím do bezpečnostního oddělení, které je za mými zády. Tam odtud vás nasměrují." „Ještě než půjdu dovnitř, máte tu pánské toalety?"
Ovšem," řekla recepční a ukázala prstem. Ty dveře napravo, pod tou freskou." Hagen jí poděkoval a prošel pod mohutnou malbou futuristického hvězdoletu vznášejícího se mezi dvěma přízračnými modrozelenými planetami. Vstoupil do kabinky, zavřel dveře a posadil se na toaletu. Z kufříku vyndal žlutý blok, který otevřel uprostřed. Potom si nahoru, na zadní stranu, zaznamenal řadu drobounkých šifrovaných poznámek a schémat bezpečnostního systému, tak jak mu utkvěl v paměti, když vstupoval do budovy. Dobrý tajný agent by nikdy nic nesvěřil papíru, ale Hagen si to při vědomi, že ho prezident v případě prozrazení podrží, mohl dovolit. O několik minut později vyšel z toalety a vstoupil skleněnými dveřmi do místnosti obsazené uniformovanými strážci, kteří civěli do řady dvaceti monitorů umístěných u zdi. Jeden z nich vstal od panelu a přistoupil k pultu. Pane?"
Mám domluvenou schůzku s doktorem Mooneyem."
Strážce nahlédl do seznamu návštěv. Ano, vy budete asi pan Thomas Judge. Mohl bych vidět nějaký průkaz, prosím?" Hagen mu ukázal řidičský průkaz a identifikační kartu. Potom byl zdvořile požádán, aby otevřel kufřík. Po zběžné prohlídce mu strážce v tichosti naznačil, že ho může opět zavřít. Potom Hagena poprosil, aby se podepsal do knihy příchodů a odchodů a dal mu plastikovou kartičku, kterou si musel sponou připnout ke kapsičce saka. Kancelář dr. Mooneyho je přímo na konci chodby, za těmi lítačkami." Na chodbě se Hagen zastavil, aby si mohl nasadit brýle a prohlédnout si dvě bronzové tabulky na zdi, na nichž byly v reliéfu zvěčněny podoby dvou mužů. Jedna nich byla věnována dr. Harveymu Pattendenovi, zakladateli laboratoře, a podávala rovněž krátký výčet úspěchů, kterých dosáhl na poli fyzikálního výzkumu. Hagena však zaujala především druhá tabulka. Stálo na ní: Na paměť dr. Leonarda Hudsona 1926 -1965 jehož tvořivý génius je inspirací pro všechny jeho následovníky. Nijak originální, pomyslel si Hagen. Musel však uznat, že Hudson udělal vše pro přesvědčivost své role mrtvého muže a nezapomněl ani na ten nejmenší detail. Vešel do předpokoje a vřele se usmál na sekretářku, rezervovanou starší ženu v tmavě modrém kalhotovém kompletu. Jděte hned dál, pane Judge," vyzvala ho, .,dr. Mooney vás očekává." Děkuji."
Bariu J. Mooneymu bylo třicet šest. Byl mladší, než Hagen očekával, když studoval jeho životopis. Svou minulostí nápadně připomínal Hudsona; tatáž brilantní inteligence, tytéž skvělé akademické úspěchy, dokonce i stejná univerzita. Tlustý chlapec, který zhubl a stal se ředitelem Pattendenových laboratoří. Zpod divokého obočí hleděly na Hagena tmavě zelené oči. Horní ret zdobil knír se zvednutými špičkami. Dr. Mooney byl oblečen zcela neformálně ve svetru a modrých džínách, a tak se zdálo, že by mu mohla být cizí intelektuálská upjatost. Vyšel zpoza stolu posetého papíry, sešity a prázdnými láhvemi od pepsi-coly, a zatřepal Hagenovi rukou. Posádce se, pane Judge, a povězte mi, co pro vás mohu udělat." Hagen se sesul do židle s rovným opěradlem a řekl: Jak jsem se zmínil v telefonu, jsem z Hlavního účetního úřadu. Podali jsme oficiální cestou žádost u nahlédnutí do vašeho účetního systému a o prověrku čerpání fondů." Který zákonodárce podal tu žádost?"
Senátor Henry Kaltenbach."
Doufám, že si nemyslí, že se Pattendenovy laboratoře zapletly do nějakého podvodu," bránil se Mooney. Vůbec ne. Víte, jak si pan senátor zakládá na pověsti, že má čich na špatné využívání státních prostředků. Ty hony na čarodějnice, které pořádá, jsou dobrou reklamou pro jeho volební kampaň. Jen mezi námi dvěma, v našem úřadu je nás hodně, kdo by mu přál, aby se propadl do kanálu a přestal nás posílat na lovy přízraků. Nicméně jedno tomuhle panu senátorovi musím přiznat, skutečně jsme v některých koncepčních střediscích objevili jisté nesrovnalosti." Mooney ho rychle opravil. My se spíš považujeme za výzkumné zařízení." Samozřejmě. Ostatně děláme pouze namátkové kontroly." Chápejte, naše práce je vysoce hodnocena."
Plánováni jaderné raketové techniky a třetí generace jaderných zbraní, jejichž síla je soustředěna do úzkého paprsku, který se pohybuje rychlosti světla a může ničit cíle hluboko ve vesmíru." Mooney upřel na Hagena podezíravý pohled. .Jste velmi dobře informován." Hagen ho odbyl pokrčením ramen. Zcela obecný popis, který jsem dostal od svých nadřízených. Já jsem účtař, pane doktore, nikoli fyzik. Nedokážu uvažovat abstraktně. Na střední škole jsem vyletěl z kalkulu. Vaše tajemství jsou v bezpečí. Mou prací je dát možnost daňovým poplatníkům vidět, že se jejich peníze zhodnocují ve vládou podporovaných programech." .Jak vám v tom mohu pomoci?"
Rád bych mluvil s vašimi kontrolory a úředníky v administrativě. A také s pracovníky přicházejícími do styku s účetní evidencí. Během dvou týdnů přijede z Washingtonu moje revizní skupina. Ocenil bych, kdybyste nám vyhradil nějaké místo, kde bychom vám nebyli na obtíž. Nejlépe takové, kde bychom měli blízko k evidenci." Budeme vám plně k dispozici. Přirozeně budu potřebovat pro vás a vaše lidi povoleni přístupu k tajným informacím." Přirozeně." Provedu vás osobně po ústavu a představím vám naše kontrolory a zaměstnance účtárny."
.Ještě něco," vzpomněl si Hagen. Dovolíte nám práci přes čas?" Mooney se usmál. Na rozdíl od úředníků, kteří dělají od devíti do pěti, nemají fyzici a technici pevnou pracovní dobu. Řada z nás dělá déle. Často věnuji práci třicet hodin v

kuse. Ono to také pomáhá rovnoměr-nému využiti počítačů." Bylo by možné, abych už dneska zahájil takovou svou předběžnou kontrolu? Trvalo by mi to, řekněme, do devíti." Proč ne?" souhlasil Mooney. Kdybyste si chtěl něco zakousnout, máme v přízemi nonstop bufet. A příslušníci ochranky jsou vždy k dispozici, aby vám ukázali cestu." A nenechali mě vlézt do utajovaných prostor," zasmál se Hagen. Určitě máte bohaté zkušenosti s prostředky utajeni."
To je pravda," připustil Hagen. „Kdybych dostal deseticent za každou hodinu, kterou jsem věnoval auditům v různých odděleních Pentagonu, tak se dneska topím v penězích." Tudy prosím," řekl Mooney a zamířil ke dveřím.
.Jenom ze zvědavosti," ozval se Hagen, zůstávaje na židli. O Harveyi Pattendenovi jsem už slyšel. Mám za to, že spolupracoval s Robertem Godardem." Ano. Dr. Pattenden stál u zrodu několika našich prvních raketových motorů." Ale jméno Leonard Hudson mi nic neříká."
Mimořádně chytrý chlapík," řekl Mooney. Dláždil nám cestu k úspěchu. Navrhl většinu vesmírných lodi dlouhá léta předtím, než byly skutečně postaveny a vyslány do kosmu. Kdyby nebyl býval umřel v nejlepších letech, bezpochyby mohl ještě mnohého dosáhnout." Na co umřel?"
Letecká nehoda. Cestou na seminář do Seattlu, kam letěl společně s dr. Gunnarem Eriksenem, jejich letadlo ve vzduchu explodovalo a spadlo do Kolumbie." Kdo to byl ten Eriksen?"
Úžasná hlava. Snad největší astrofyzik, jakého tato země kdy měla." V Hagenové hlavě se rozezvučel poplašný zvoneček. Měl nějakou specializaci?" Ano, geolunární synoptickou morfologii se zřetelem na industrializované osídlení." Mohl bych vás poprosit o překlad?"
Samozřejmě," zasmál se Mooney. Eriksen byl posedlý myšlenkou na vybudování kolonie na Měsíci."

Kapitola 16

V tutéž dobu a přece o deset hodin dříve, ve dvě hodiny v noci moskevského času, seděli kolem krbu, který vyhříval malý salonek v Kremlu, čtyři muži. Slabé osvětlení vytvářelo ponurou atmosféru. Kouř z cigaret se mísil s dýmem jediného doutníku. Generální tajemník Komunistické strany Sovětského svazu Georgij Antonov hleděl zamyšleně do plápolajícího ohně. Po lehké večeři odložil sako a oblékl si starý rybářský svetr. Sundal si boty a nohy si pohodlně natáhl na vyšívaný otoman. Vladimír Polevoj, předseda Výboru pro státní bezpečnost, a Sergej Kornilov, šéf sovětského kosmického programu, na sobě měli tmavé vlněné obleky ušité v Londýně, zatímco generál Jasenin seděl v ometálované uniformě. Polevoj hodil zprávu a fotografie na nízký stolek a v úžasu zavrtěl hlavou. Nechápu, jak mohli něco takového udržet v tajnosti." Tak mimořádný pokrok mi připadá nepravděpodobný," souhlasil Kornilov. Neuvěřím tomu, dokud neuvidím více důkazů." ,,Ty snímky to potvrzuji jasně," namítl Jasenin. Rykovova zpráva vylučuje jakékoli pochybnosti. Prohlédněte si pozorně ten detail. Ty dvě postavy stojící na Měsíci nejsou žádná iluze způsobená stíny nebo chybou ve snímacím zařízeni. Jsou skutečné." ,Ale takovéhle skafandry Američani přece nepoužívají," opáčil ostře Kornilov. I helmy mají jiný tvar."
Nehodlám se přít o malichernosti," prohlásil Jasenin. O zbrani, kterou mají v rukách nemůže být nejmenších pochyb. To je na každý pád odpalovací zařízení pro střely země - vzduch americké výroby." Kde ale mají raketu?" nedal se Kornilov. Kde mají lunární modul? Nemohli se tam jenom tak z ničeho nic zhmotnit." Sdílím vaše pochybnosti," souhlasil Polevoj. .Je zhola nemožné, aby Američani vyslali na Měsíc lidi a zásoby a uniklo to pozornosti naší zpravodajské sítě, která monitoruje pokrok v této oblasti. Naše pozemní sledovací stanice by zaznamenaly jakýkoli mimořádný pohyb v kosmickém prostoru." Ještě zvláštnější je," vstoupil do debaty Antonov," že Američané tak významný úspěch neohlásili. Co by tím získali, kdyby ho drželi v tajnosti?" Kornilov mírně přikývl. .,O důvod víc, proč pochybovat o Rykovově zprávě." Vy všichni přehlížíte jeden důležitý fakt," řekl Jasenin vyrovnaným hlasem. Selenos 4 zmizel hned potom, co jeho snímací zařízení zaznamenalo ty postavy na fotografii. Já tvrdím, že naši loď poškodila raketa, která prorazila její plášť, čímž uvnitř vznikl podtlak, který zabil naše kosmonauty." Polevoj polekané vzhlédl. .Jaké kosmonauty?"
Jasenin s Kornilovem si vyměnili zmatené pohledy. .Jsou věci, o nichž neví ani KGB," podotkl generál. Polevoj upřel na Kornilova přímý pohled. Selenos 4 měl posádku?" Stejně jako Selenos 5 a 6. Každá loď nesla tři kosmonauty." Kornilov se obrátil k Antonovovi, který klidně bafal ze svého havana. Vy jste to věděl?" Antonov přikývl. Ano, byl jsem o tom zpraven. Musíte si uvědomit, Vladimíre, že ne všechny záležitosti, které se týkají vesmírného programu, spadají do kompetence státní bezpečnosti." Nikdo z vás se neobtěžoval za mnou zajít a sdělit mi, že vaše báječná družice spadla a zmizela někde v Západní Indii," řekl Polevoj pohněvaně. Nepředvídatelné okolnosti," vysvětloval Jasenin trpělivě. Poté, co se Selenos 4 vrátil z Měsíce, nepodařilo se ho navést na sestupnou dráhu. Technici velitelství vesmírných letů o něm mluvili jako o mrtvé lunární sondě. Téměř rok obíhal kolem Země a potom byl učiněn další pokus získat nad ním vládu. Tentokrát řídicí systémy odpověděly, ale návratový manévr byl úspěšný pouze částečně. Selenos 4 spadl o deset tisíc mil blíže, než bylo původně stanovené místo přistání. Bylo nevyhnutelné, abychom smrt našich kosmonautů - hrdinů uchovali v tajnosti. Přirozeně byly požadovány služby KGB." Kolik kosmonautů jsme už takhle ztratili?" otázal se Polevoj. Chce-li Sovětsky svaz dosáhnout svých cílů, musí přinášet oběti," zamumlal Antonov filozoficky. A utajovat omyly našeho kosmického programu," podotkl hořce Po-levoj.

Nemá smysl se přít," upozornil Antonov. Selenos 4 se nám bohatě vyplatil, než se zřítil do Karibského moře." Kde ho bude ještě třeba najít," dodal Polevoj.
Správně," souhlasil Jasenin. Ale získali jsme údaje o povrchu Měsíce. To byl hlavní smysl jeho mise." Nemyslíte si, že americké monitorovací systémy sledovaly jeho sestup a určili přesnou polohu místa přistání? Pokud se Američani rozhodli Selenos 4 najít, pak ho nyní už mají zajištěný na nějakém bezpečném místě."
Samozřejmě, že zaznamenali jeho sestupovou trajektorii," připustii Jasenin. Ale jejich analytici nemají důvod si myslet, že Selenos 4 byl něčím víc než vědeckou sondou, která byla naprogramována, aby přistála v kubánských vodách." V tom vašem pečlivě promyšleném plánu zeje díra," namítl Polevoj. Záchranné jednotky Spojených států vynaložily vyčerpávající úsilí na moři i ve vzduchu, aby našly kapitalistu Raymonda LeBarona, který se ztratil ve stejné oblasti několik dní po přistání Selena. Mám silné podezření, že to pátrání posloužilo jako zástěrka skutečného cíle, jímž bylo nalézt a vyzvednout naši sondu." Četl jsem vaši zprávu o LeBaronově zmizení," řekl Kornilov. Nesouhlasím s vašimi závěry. Nikde jsem neviděl, že by se pustili do pátrání pod vodou. Záchranné práce byly brzy odvolány. LeBaron a jeho posádka jsou, alespoň pro americký tisk, dosud na seznamu nezvěstných a předpokládá se, že jsou po smrti. Byla to prostě shoda událostí, nic víc." Potom se shodneme na tom, že Selenos 4 i s kosmonauty leží někde mořském dně." Antonov se odmlčel, aby mohl vypustit kroužek kouře. Zůstává však otázka, zda je možné, aby Američané měli základnu na Měsíci? A pokud ano, co s tím uděláme?" .Já jsem přesvědčen, že ji tam mají," prohlásil Jasenin s jistotou v hlase. Takovou možnost nelze vyloučit," připustil Polevoj. Antonov pozorné hleděl na Kornilova. A vy, Sergeji?" Start Selena 8, který má jako první naše let s lidskou posádkou přistát na Měsíci, je plánován ode dneška za sedm dní," odpovídal pomalu. Této mise se nemůžeme vzdát jako tehdy, když nás vytlačili programem Apollo. Stáhli jsme ocas jenom proto, že být druhým národem, který vyslal své lidi na Měsíc, neznamená žádnou slávu, alespoň podle našich vůdců. Bylo velkou chybou dát přednost ideologii před vědeckými úspěchy. Nyní máme těžkotonážní nosič, který je schopen dopravit na Měsíc celou vesmírnou stanici s osmičlennou posádkou. Propagandistický a vojenský prospěch, který nám to přinese, je nezměřitelný. Je-li naším konečným cílem získat převahu ve vesmíru a porazit Američany v soutěži o to, kdo první dosáhne Marsu, musíme věc dotáhnout do konce. Navrhuji, abychom řídicí systémy naprogramovali tak, aby Selenos 8 přistál v blízkosti kráteru, kde stáli ti cizí astronauté, které by potom osádka zlikvidovala." Naprosto s Kornilovem souhlasím," prohlásil Jasenin. Fakta mluví sama za sebe. Američané se aktivně pustili do imperialistické agrese ve vesmíru. Fotografie, které jsme si právě prohlédli, dokazují, že už zničili jednu z našich kosmických lodí a zabili osádku. A dám krk na to, že kosmonauty ze Selena 3 a 6 potkal stejný osud. Oni prostě uskutečnili svoje kolonialistické plány a prohlásili Měsíc za své teritorium. Důkaz pro mé tvrzení je jednoznačný. A až se naši kosmonauté pokusí umístit na povrch Měsíce rudou hvězdu, hrozí jim, že budou napadeni a zabiti." Nastalo dlouhé ticho. Nikdo nechtěl vyslovit, co mu tanulo na mysli. První protrhl zadumaný klid Polevoj. Takže vy a Kornilov navrhujete, abychom zaútočili jako první." Ano," kul Jasenin železo, dokud bylo žhavé. Uvažte, jaké by to bylo terno. Když obsadíme americkou základnu na Měsíci a získáme tak jejich vědecké technologie, urychlíme zároveň vlastní vesmírný program o dobrých deset let."
Bily dům jisté rozvíří propagandistickou kampaň a obviní nás před celým světem stejně jako v případě letu 007 Jihokorejských aerolinii'," protestoval Polevoj. Ani neceknou," ujistil ho Jasenin. Jak by mohli oznámit napadeni' něčeho, co pro veřejnost neexistuje?" To má hlavu a patu," usoudil Antonov.
Uvědomte si, že bychom mohli být obviněni, že jsme rozpoutali válku ve vesmíru," varoval Polevoj. Spojené státy udeřily jako první'. Je naši svatou povinnosti' odplatit stejným." Jasenin se obrátil k Antonovovi. Rozhodnuti je ale na vás." Generální' tajemník Sovětského svazu opět upřel zrak do ohně. Potom položil doutník do žlábku popelníku a v úžasu pohlédl na své třesoucí se ruce. Obvykle ruměný obličej mu zpopelavěl. Znamení bylo jasné. Démoni početně převýšili síly dobra. Jakmile by se tohle dalo do pohybu, vymkne se mu to z rukou. A přece nesmí dovolit, aby imperialista beztrestně plival jeho zemi do tváře. Konečně se obrátil k ostatním a unaveně přikývl. Pro matičku Rus a pro stranu," řekl slavnostně. Vyzbrojte kosmonauty a nařiďte jim, aby zaútočili na Američany."

Kapitola 17

Poté, co byl představen dr. Mooneymu, poté, co absolvoval další osmeré představování a trojí únavnou konverzaci, seděl Hagen v malé kanceláři a horečné bušil do kalkulačky. Vědci jsou blázni do počítačů, inženýři si hrají s digitálními kalkulátory, ale účetní jsou viktoriánská cháska upřednostňující starožitné sčítací stroje s klávesami velikosti palce, kalkulátory chrlící papírové pásky potištěné čísly. Kontrolor byl autorizovaný účetní, absolvent Obchodní školy při Texaské universitě a bývalý příslušník vojenského námořnictva. Dokazovala to dubem obložená zeď v jeho kanceláři, na níž byly vyryty dosažené hodnosti a vystaveny fotografie lodi, na nichž sloužíval. Hagen si sice povšiml nelibosti v jeho očích, nebylo jí však o nic víc, než by předpokládal u kteréhokoli jiného statutárního finančního ředitele, v jehož privátním teritoriu se rozhodl čenichat vládou jmenovaný auditor. Nezaznamenal ani stopu podezřeni", žádné váhání, když ho požádal o nahlédnutí do záznamů o telefonátech za poslední tři roky. Třebaže veškeré zkušenosti, které kdy udělal s účtařinou, se omezovaly na ofotografováni hlavní účetní knihy, k němuž došlo na sklonku noci, znal toho z odborné hantýrky dost, aby se neprozradil. Každý, kdo nahlédl do jeho kanceláře, musel ze

způsobu, jakým škrabal poznámky do notesu a pozorně zkoumal pásek soukající se z kalkulačky, nabýt dojmu, že se jedná o starého profíka. Čísla na pásce byla přesně tím, čím byla - čísly. Avšak v poznámkovem bloku se metodicky vršily schematické nákresy rozmístění a úhlů pohledu bezpečnostních televizních kamer mezi jeho a Mooneyho kanceláří. Již dříve si zapsal dvě jména a ke každému přidal několik poznámek. První bylo Raymond LeBaron a druhé Leonard Hudson. Nyní k nim však přibylo jméno třetí: Gunnar Eriksen. Byl přesvědčen, že Eriksen nafingoval svou smrt společně s Hudsonem a stejně jako on odešel ze světa živých, aby mohl pracovat na projektu Jerseyské kolonie. Také věděl, že Hudson a Eriksen nikdy úplně nezpřetrhali své vztahy s Pattendenovymi laboratořemi. Toto zařízení a úroda mladých, vysoce schopných vědců byly příliš velkým přínosem, který nemohli jen tak pustit k vodě. Musel tu existovat nějaký podzemní kanál vedoucí k vnitřnímu jádru. Záznamy telefonátů v ústavu s třemi tisíci zaměstnanců naplnily několik lepenkových krabic. Kontrola byla precizní. Každý, kdo z jakéhokoliv důvodu užíval telefon, ať pracovně či soukromě, musel si vést evidenci hovorů. Hagen se ani nepokoušel zkoumat jeden po druhém. Taková práce by mu zabrala celé týdny. Zajímal se pouze o ty, které byly poznamenány v Mooneyho měsíčních záznamech, zvláště pak o hovory dálkové. Hagen nebyl psycholog, ani neměl talent některých, jemu známých lidi, kteří byli s to odhalit nezákonné jednání, ale měl čich, jenž ho zřídkakdy zklamal, pro to, co bylo skryté. Opsal si šest čísel, na která Mooney za posledních devadesát dní volal více než jednou. Dvě byla vedena jako soukromé hovory, čtyři jako hovory pracovní. Všechny dálkové. Byl to zřejmě jediný způsob, jak vystopovat další členy.“vnitřního jádra“. Aby se držel interních pravidel Pattendenových laboratoří, zvedl sluchátko a zavolal operátorku. Požádal ji, aby mu přidělila volnou linku, a slíbil, že bude zapisovat všechny své hovory. Připozdívalo se a většina směrových čísel na seznamu ukazovala na středozápad a východní pobřeží. Časová pásma těchto oblasti byla o dvě až tři hodiny napřed a den tam již pravděpodobně končil. Přesto se Hagen ve své umíněnosti pustil do telefonování. Centrální sklad," ozval se znuděný mužský hlas.
Dobrý večer, máte tam ještě někoho v tuhle dobu?"
Kancelář je už zavřená. Tady je zakázkové oddělení. Otevřeno čtyřiadvacet hodin denně." Jmenuji se Judge a pracuji pro federální vládu," řekl Hagen, užívaje krycího jména pro případ, že by byl jeho telefonát nahráván. Provádíme kontrolu v Pattendenových laboratořích v Bendu. To je Oregon." Budete muset zavolat zítra ráno, až bude někdo v kanceláři." Ano, zavolám. Ale mohl byste mi říct, čím přesně se vaše společnost zabývá?" Dodáváme specializované části a elektroniku pro záznamové systémy." Pro jaké aplikace?"
Převážně zaměřené na podnikatelský sektor. Videa pro zaznamenávání porad, laboratorních experimentů, pro bezpečnostní systémy. A také všelijaká ta mluvítka a místní telefony pro sekretářky. Prostě takovéhle věci." Kolik máte zaměstnanců?"
Asi dvanáct."
Mockrát děkuji," řekl Hagen. Moc jste mi pomohl. Mohu ještě jednu věc? Dostáváte od Pattendenů hodně objednávek?" Moc ne. Asi tak každý druhý měsíc si objednávají nějakou tu součástku, aby mohli zmodernizovat nebo modifikovat své videosystémy." Ještě jednou děkuji. Na shledanou."
Hagen zatrhl číslo, na které právě volal, a jal se vytáčet další. Na dvou následujících se mu ozval záznamník. Jedno byla chemická laboratoř při Brandeisově univerzitě ve Walthamu, druhé pak neidentifikovatelná kancelář Národní vědecké nadace ve Washingtonu. Poznamenal si, že ho má volat opět ráno a vytočil poslední dvě čísla. Haló?"
Hagen mrknul očkem na jméno v Mooneyho seznamu. Doktor Donald Fremont?" Ano."
Hagen použil předchozí postup. .
Co byste potřeboval vědět, pane Judge?" Zdálo se, že muž, s nímž hovoří, bude staršího data narození. Provádím namátkovou kontrolu dálkových hovorů. Volal vám během posledních devadesáti dnů někdo z Pattendenových laboratoří?" hrál si Hagen na hlupáka s pohledem upřeným na data hovorů.
Ano jistě doktor Earl Mooney. Byl to můj student na Stanfordu. Odešel jsem do důchodu před pěti lety, ale dosud jsme spolu ve spojení." Nestudoval u vas náhodou Leonard Hudson?"
Leonard Hudson, opakoval profesor, jako by se snažil rozpomenout. Setkal isem se s ním. I když nebyl v mé třídě. Těsne než jsem získal definitivu na Stanfordu. Studoval v době, kdy já jsem učil na USC."
Děkuji pane doktore. Už vás nebudu obtěžovat."
„Není zač. Bylo mi potěšením."
Hagen zatrhl čtvrté číslo. Další jméno v zápisu bylo Anson Jones. Učinil další pokus s vědomím, že nic nejde snadno a že narazit na zlatou žílu znamená rdít z 99 procent štěstí, Ano?" Pane Jones, tady Judge."
Kdo?" Thomas Judge" zmocněnec federální vlády. Provádíme audit v Pattendenových fyzikálních laboratořích."
Neznám žádné Pattendenovy laboratoře. Musíte mít špatné číslo." "Říká vám něco jméno dr. Earl Mooney?" ;Nikdy jsem ho neslyšel."
Za posledníeh šedesát dní volal třikrát vaše číslo." "To v tom asi má nepořádek telefonní společnost." "Jste přece P3" Jones, směrovačka tři sta tři, číslo pět - čtyři - sedm -" Špatné jméno, špatné číslo." Ještě než zavěsíte, mám zprávu." Jakou zpráv?"
Hašen se odmlčel a potom se vrhl po hlavě do nejistých vod. Řekněte Leovi že H1 Gunnar chce zaplatit za to letadlo. Rozuměl jste?" Na druhé straně se na několik okamžiků rozhostilo ticho. Nakonec se ozvalo: To i já " Sbohem, pane Jones."

Zavolal na šesté číslo, jen aby měl jistotu. Ozvala se odpovídací služba jakési makléřské firmy. Hagena se zmocnila povznesená nálada, která se ještě umocnila, když se probíral svými poznámkami. Mooney nepatřil k vnitřnímu jádru, ale byl ve spojení - jeden z podřízených důstojníků pod vyšším velením. Hagen vyťukal chicagské číslo a čekal. Po čtverém zazvonění se ozval sladký ženský hlásek. Hotel Drake." Jmenuji se Thomas Judge a chtěl bych si rezervovat pokoj na zítřejší noc." Moment, prosím, spojím vás s recepcí."
Hagen zopakoval svou žádost recepční. Když ho pro případ, že by dorazil později, poprosila o číslo kreditní karty, nadiktoval jí číslo telefonu Ansona Jonese. Váš pokoj je rezervován, pane."
Děkuji."
Kolik je hodin? Pohled na hodinky mu řekl, že je za osm minut půlnoc. Zavřel kufřík a nasoukal se do kabátu. Našel v kapse zapalovač, jehož vnitřek vyjmul z vnějšího opláštění. Potom z rozparku v zadním šosu kabátu vytáhl tenkou kovovou trubičku se zubařským zrcátkem na jednom konci. Vykročil ke dveřím. Zastavil se před prahem, sevřel kufřík mezi koleny a zrcátkem pozoroval chodbu. Byla prázdná. Natáčel zrcátko tak dlouho, dokud se v něm neobjevil obraz televizní obrazovky na vzdáleném konci chodby. Potom nastavil zapalovač tak, aby maličko vyčníval za rám dveří, a škrtl. V oddělení ostrahy náhle začalo na jedné z obrazovek sněžit. Strážný u pultu začal rychle obhlížet kontrolní světla. Mám problémy s dvanáctkou," hlásil.
Jeho nadřízený přešel od stolu a pozoroval monitor Interference. Určitě nám do toho zase lezou páni vědátoři z elektrofyzikální laboratoře." Rušení z ničeho nic skončilo, jenže vzápětí se objevilo na jiné obrazovce. To je divné," řekl nadřízený. Ještě jsem neviděl, aby to šlo takhle po sobě." Po několika vteřinách se obrazovka vyčistila. Nebylo na ní nic kromě prázdné chodby. Strážci se podívali jeden na druhého a pokrčili rameny. Hagen vešel do Mooneyho kanceláře, zavřel za sebou dveře a vypnul miniaturní rušičku. Opatrně přešel k oknu a zatáhl závěsy. Natáhl si tenké gumové rukavice a stiskl vypínač stropního osvětlení. Hagen byl mistr techniky, jak obrátit místnost naruby. Neměl zapotřebí zdržovat se jako obvykle zásuvkami, kartotékou, adresáři a telefonními seznamy. Šel přímo k polici s knihami a v necelých sedmi minutách našel to, co doufal, že najde. Mooney byl snad jeden z největších fyziků země, ale Hagen v něm četl jako v obrázkovém časopise. Ten malý sešitek byl ukryty v knize Nebeská mechanika v reálné perspektivě od Horace DeLisa. Obsahoval kódy využívající rovnic. Pro Hagena to byla španělská vesnice, ale jejich význam mu neušel. Za normálních okolností by stránky ofotografoval a notýsek by vrátil na své místo, avšak tentokrát ho prostě strčil do kapsy, plně si uvědomuje, že by jeho obsah nedokázal včas dešifrovat. Když přistoupil k pultu, strážci se dosud potýkali s monitory. Chcete, abych se podepsal?" zeptal se s úsměvem.
Velitel straže k němu přistoupil s tázavým výrazem ve tváři. Jdete rovnou z finančního?" Ano."
Že jsme vás neviděli na obrazovce."
V tom vám asi nepomůžu," řekl Hagen s výrazem neviňátka. Vyšel jsem ze dveří, prošel chodbou a teď jsem tady. Víc vám k tomu neřeknu." Potkal jste někoho? Viděl jste něco neobvyklého?"
Nikoho. Jenom několikrát zakolísalo světlo."
Strážce přikývl. Elektrická interference z elektrofyzikální laboratoře. Přesně, jak jsem si myslel." Hagen se podepsal a vyšel do bezmračné noci. Cestou si tiše pobrukoval.

ČÁST DRUHA

Kapitola 18

Pitt ležel zády na chladném betonu startovací dráhy a díval se vzhůru na Prosperteera. Slunce, které si razilo cestu nad obzor, pomalu odívalo jeho povrch rubášem oranžově pastelové barvy. Vzducholoď tím získala, alespoň v Pittově představách, na tajuplnosti - aluminiový duch, jenž dosud neví, kde bude příště zase strašit lidi. Většinu času stráveného letem z Washingtonu na Key West probděl, dumaje nad mapami Bahamského průlivu, které patřívaly Bucku Caesarovi. Pozorně studoval linii, již byla vyznačena trasa LeBaronova letu. Zavřel oči a představoval si, jak asi mohla Prosperteerova tajemstvím obestřená pouť vypadat. Pokud nedoplnil plyn z nějaké lodi, muselo řešeni záhady LeBaronova zmizení ležet na Kubě. V jeho mysli stále něco dotíralo, myšlenka, jež se neúnavně vracela pokaždé, co ji podvědomě odsunul stranou, část obrazu, který byl tím jasnější, čím déle se jím zaobíral. A potom myšlenka zčistajasna vykrystalizovala. Let po LeBaronově stopě byl tutovka.
Racionální, logicky závěr zůstával nezřetelným obrysem v husté mlze, dokud se mu jej nepodařilo dosadit do určitého vzorce. Právě uvažoval o možných směrech pátrání, když ucítil, že na něj padl nějaký stín. Hele na něj," ozval se známý hlas, vypadá jak Sněhurka, co zase nalítla na tu starou fintu s jablkem. Buď, anebo hibernuje," odpovídal jiný známý hlas.
Pitt otevřel oči. Když si je zastínil rukou, spatřil dva muže, kteří se na něj srdečně křenili. Menší z nich, chlapík s mohutně vyvinutým hrudníkem i svalstvem, s černými kudrnatými vlasy a s drsným pohledem chlápka zvyklého snídat cihly, byl Pittův starý přítel a jeho asistent v Národní oceánografické společnosti, Al Giordino. Al popadl Pittovu

nataženou ruku a zvedl ho na nohy s takovou lehkostí, s jakou poklízeč sbírá z trávníku v parku prázdné plechovky od piva. Do odletu zbývá dvanáct minut."
Náš nejmenovaný pilot ještě nedorazil?" zeptal se Pitt.
Druhý muž, o něco vyšší a mnohem slabší než Giordino, zavrtěl hlavou. Není po něm ani stopy." Rudí Gunn na něj upíral modré, silnými skly brýlí zvětšené oči. Vypadal jako podvyživený úředníček, který se plahočí, aby si mohl koupit zlaté hodinky. Ale jeho vzhled klamal. Gunn byl členem dozorčí rady oceánografických studií NOS. Zatímco admirál Sandecker vedl soustavnou válku s kongresem a federálními úřady, Gunn dozíral na agendu každodenních operací. To, že se mu podařilo dostat oba muže zpod Sandeckerova područí, znamenalo pro Pitta významné vítězství.
Jestli se budeme chtít vejít do času LeBaronova odletu, nezbude nám, než abychom s tím krámem vzlétli sami," prohlásil Giordino bezstarostně. Myslím, že bychom to zvládli," připustil Pitt. Prostudovali jste si manuál?" Giordino přikývl. Pro získání licence je třeba padesát hodin školení a cvičných letů. Vlastní ovládání není nic složitého, ale zvládnout ten nafouklej kondom v silném větru vyžaduje jistou praxi." Pitt se musel pousmát Giordinovu pitoresknímu opisu tvaru vzducholodi. Zařízení je na palubě?" Naložené a zabezpečené," ujistil ho Gunn.
Tak bychom asi měli odrazit."
Když se blížili k Prosperteeru, sestoupil po schůdcích kontrolního vozu šéf LeBaronova pozemního štábu. Prohodil několik slov k jednomu ze svých podřízených a přátelsky zamával příchozím. Pánové, vše je připraveno k odletu."
.Jak moc se liší povětrnostní podmínky oproti předchozímu letu?" zeptal se Pitt.
Pan LeBaron měl protivítr severozápadního směru o rychlosti padesát mil za hodinu. Vy budete mít jen osm, tak počítejte s kompenzací. Nad ostrovy Turks a Caicos se pohybuje hurikán. Meteorologové ho nazvali Evička, protože má průměr necelých šedesát mil. Podle předpovědi by se měl stočit na sever ke Karolínám. Pokud se na zpáteční cestu vydáte nejpozději do dvou hodin odpoledne, dostanete se do Eviččina okrajového proudění, které vám poskytne dost větru k rychlejšímu návratu." A pokud ne?"
Co máte na mysli?"
Pokud se nestačíme otočit do dvou hodin."
Šéf pozemní obsluhy se slabě pousmál. Nechat se zastihnout tropickou bouří s rychlostí větru padesát mil za hodinu, to bych vám opravdu nedoporučoval. Aspoň ne v šedesát let staré vzducholodi." To zní rozumně," přiznal Pitt.
Vzhledem k čelnímu větru," řekl Gunn, dosáhneme určené oblasti tak do půl jedenácté. To nám moc času na pátrání nezbyde." Moc ne," vzal si slovo Giordino, ale známe trasu LeBaronova letu, a tak bychom se měli dostat přímo na místo." Pěkně vymyšleno," pronesl Pitt zadumaně. Až příliš pěkně." Tři muži zaměstnaní v Národní oceánografické společnosti se chystali vyšplhat do gondoly, když u vzducholodi zastavila limuzína LeBaronů, z níž vyskočil Angelo a pohotově otevřel dveře na místě spolujezdce. Z vozu vystoupila do plného slunce Jessie a v safari obleku ve stylu třicátých let s vlasy svázanými ve světlém šátku vypadala jako člověk, pro něhož je pobyt ve volné přírodě každodenním chlebem. Nesla si s sebou kožený cestovní vak. Jsme připraveni?" otázala se vesele a prosmýkla se kolem nich k žebříku, po němž mrštně vklouzla do řídicí kabiny. Gunn upřel na Pitta ponurý pohled. Neříkals, že jedeme na piknik." Ani mě na to nikdo neupozornil," bránil se Pitt, dívaje se za Jessií, která se náhle otočila ve dveřích. Moje vina," omlouvala se. Zapomněla jsem se zmínit, že jsem váš pilot." Giordino a Gunn se zatvářili, jako by polkli živou olihni. Pittův výraz prozrazoval jisté pobavení.
To nás taháte za nos," řekl.
Raymond mě naučil Prosperteera řídit," vysvětlovala Jessie. Absolvovala jsem osmdesát letových hodin a vlastním licenci." Stejně nás taháte za nos," smál se Pitt, kterého to začalo zajímat. Giordino v tom však neviděl nic humorného. „Potápět se umné také, pani LeBaronová?" Mám na to osvědčení. Vlastním i parašutistický průkaz."
Nemůžeme s sebou brát ženskou," prohlásil Gunn rezolutně. Paní LeBaronová, prosím vás," žadonil šéf pozemního personálu. Nemáme tušení, co se stalo s vaším manželem. Ten let může být nebezpečný." Budeme využívat stejného způsobu komunikace jako Raymond," ignorovala jeho námitky Jessie. Pokud objevíme něco zajímavého, dáme to vědět normálním způsobem. Tentokrát žádné šifrování." To je směšné," rozčiloval se Gunn.
Pitt pokrčil rameny. No, nevím. Já bych hlasoval pro ni." To nemůžeš myslet vážně!"
Proč ne?" odtušil Pitt se sardonickým úsměškem na rtech. Já pevně věřím na rovnoprávnost. Paní LeBaronová má stejné právo se zabít jako my." Členové pozemního personálu stáli mlčky jak čestná stráž u rakve zesnulého a pohledy sledovali, jak se letitá vzducholoď zvedá ke slunci. Náhle začala klesat. Všem se zatajil dech, když se přistávací kolo dotklo hřebenu vlny. Potom se Vzducholoď opět pomalu zvedla a začala zápasit o výšku. Kdosi úzkostlivě zamumlal: .Jdi nahoru, holka, jdi!"
Prosperteer mučivě pomalu, kousek po kousku stoupal, až se konečně vyškrábal na bezpečnou letovou hladinu. Členové personálu bez hnutí sledovali vzducholoď tak dlouho, dokud se nezměnila v tmavou tečičku nad obzorem. Stáli tam, i když už ji nemohli vidět, instinktivně zamlklí, s obavami v srdcích. Ten den neměli na volejbal ani pomyšlení. Shromáždili se všichni ve voze údržby, čímž přetížili klimatizační zařízení. Shlukli se kolem vysílačky. První zpráva dorazila v 07.00 hod. Pitt vysvětloval příčinu nejistého vzletu. Jessie musela vyrovnávat nedostatečný vztlak způsobený nákladem navíc, který na palubu umístili Giordino a Gunn. Od té chvíle až do druhé odpoledne nechal Pitt otevřenou frekvenci a udržoval stálý dialog, během něhož porovnával svá pozorování se zprávou, která byla

nahrána při LeBaronově letu. Šéf pozemní obsluhy zvedl mikrofon. „Prosperteere, tady babiččin dům. Příjem." Pokračuj, babi."
Mohl bys udat jakou polohu ukazuje VIKOR."
Rozumím. Podle satelitu jsme v H3608 na T8090."
Šéf pozemní obsluhy rychle zaznamenal polohu do mapy. Prosperteere, vypadá to dobře. Mám vás pět mil jižně od Guinchos Cay ve Velké bahamské lavici. Přepínám." Vidím to stejně, babi."
Jak vypadá vítr?"
Podle vrcholků vln bych odhadoval, že zesílil na šestý stupeň Beaufortovy stupnice." Ted mě dobře poslouchej, Prosperteere. Pobřežní stráž právě hlásila nové údaje o Evičce. Evička zdvojnásobila rychlost a stočila se na východ. Po celých jižních Bahamách byl vyhlášen stav ohrožení. Jestli udrží dosavadní směr, zasáhne dnes večer východní pobřeží Kuby. Opakuji. Pro dnešek toho bylo dost, Prosperteere, otoč to k domovu." „Rozumím, babi. Nabíráme nový kurs na Keys."
Příští půl hodiny se Pitt neozval. Ve 14.35 hod se šéf pozemního personálu pokusil o spojení. Prosperteere, ozvi se, prosím. Příjem."
Žádná odpověď.
No tak, Prosperteere, ozvi se. Tady babiččin dům. Slyšíš mě?" Stále nic.
Členů pozemního personálu se zmocnila hrozná předtucha, v horku vozu se do nich náhle dal chlad. Vteřiny míjely, a zatímco se šéf pokou-šel navázat spojení se vzducholodí, mizely v nenávratnu a měnily se v minuty. Ale Prosperteer neodpovídal.
Šéf personálu praštil mikrofonem a protlačil se mezi svými zkoprnělými spolupracovníky. Doběhl k zaparkované limuzíně a prudce otevřel zadní dveře. Zmizeli! Ztratili jsme je, stejně jako posledně!"
Muž sedící osaměle na zadním sedadle jednoduše přikývl. Pokoušejte se dál s nimi navázat spojení," řekl tiše. Jakmile šéf pozemní obsluhy odkvačil zpátky k vysílačce, admirál James Sandecker vyndal z lesklé skříňky telefonní sluchátko a vyťukal číslo. Pane prezidente."
Ano, pane admirále."
.Jsou nezvěstní."
Chápu. Zpravil jsem velitele ozbrojených sil v karibské oblasti admirála Clydea Monforta. Jeho lodě a letadla už hlídkují u Baham. Hned jak domluvíme, nařídím mu zahájit záchrannou operaci." „Prosím vás, zdůrazněte Monfortovi, že je třeba si pospíšit. Mám informace, že Prosperteer zmizel v oblasti předpokládaného pohybu hurikánu." Admirále, vraťte se do Washingtonu a nemějte obavy. Vaši lidé a paní LeBaronová budou nalezeni během několika hodin."
Pokusím se sdílet váš optimismus, pane prezidente. Děkuji vám." Pokud něčemu Sandecker věřil z hloubi duše, pak to byla teorie, že politikům se nikdy nedá věřit. Proto vytočil další číslo. Admirál James Sandecker. Potřeboval bych mluvit s admirálem Monfortem." Předám vás, pane."
Jime, jsi to opravdu ty?"
Zdar, Clyde. Rád tě zase slyším."
Hergot, vždyť jsme spolu naposledy mluvili téměř před dvěma roky. Co máš na srdci?" Poslyš, Clyde, prý máš pohotovost kvůli záchranné akci u Baham." Kdes to slyšel?"
Tak se to povídá."
To je pro mě novinka. Většina našich karibských jednotek cvičí na Jamajce vylodění invazních jednotek." Na Jamajce?"
To jen, abychom si trochu protáhli svaly. Taková malá ukázka naší vojenské způsobilosti, která by měla drobátko zatřepat Rusama a Kubáncema. Castra vyvádí z míry, když musí žít v nejistotě, zda náhodou nezahájíme v nejbližších dnech invazi." A zahájíme?"
Probůh, k čemu? Kuba je sama o sobě tou nejlepší reklamní kampaní, jakou jsme kdy vedli. Ukazuje totiž komunismus jako naprostý ekonomicky krach. A kromě toho je lépe, když Sovětsky svaz splachuje denně dvanáct milionů dolarů do Castrova ajnclíku, než aby je použil proti nám." Takže žádny rozkaz, abys dával pozor na vzducholoď, která ráno odstartovala z Keys, jsi nedostal?" Na druhé straně linky zavládlo zlověstné ticho.
Jime, asi bych ti to neměl říkat, ale jisty ústní rozkaz, týkající se té vzducholodi, jsem obdržel. Bylo mi řečeno, abych stáhl naše lodě a letadla mimo Bahamsky průliv a nereagoval na žádné signály přicházející z této oblasti." Ten příkaz přišel z Bílého domu?"
Jime, nezneužívej příležitosti."
Clyde, díky žes mne uvedl do obrazu."
Rádo se stalo. Co kdybychom se příště sešli ve Washingtonu: Budu se těšit."
Sandecker zavěsil, rudý vzteky, z očí mu sršely blesky.
Pomoz jim Bůh," zamumlal skrze sevřené čelisti. A nám taky.

Kapitola 19

Jessiin hladký obličej s vysokými lícními kostmi byl napjaty úsilím, které vyvíjela v zápase proti nárazům větru a deště, bušícím do obalu vzducholodi. Ruce ji pomalu tuhly od neustálé manipulace se škrticími klapkami a velkým výškovým kormidlem. Vzducholoď ztěžkla deštěm a bylo již téměř nemožné ji stabilizovat na příslušné letové hladině. Jessie začínala pociťovat ledové doteky strachu.
Budeme muset zamířit k nejbližší pevnině," pronesla nejistým hlasem. V takové turbulenci se dlouho ve vzduchu neudržíme." Pitt se na ni podíval. Nejbližší pevnina je Kuba."
.Je lépe skončit ve vězeni, než se zabít."
Ještě ne," opáčil Pitt ze sedačky umístěné na pravé straně, poněkud za Jessií. Ještě bych vydržel. Bouře nás zanese zpátky ke Key West." Kvůli té rozbité vysílačce ani nebudou vědět, kde nás mají hledat, jestli spadneme do moře."
Na to jste měla myslet, než jste na ni vylila kafe a zkratovala obvody." Jessie na něj vrhla kradmý pohled. Pane Bože, pomyslela si, to je k zbláznění. Pitt se opíral o okno a nonšalantně si triedrem prohlížel moře pod sebou. Giordino sledoval druhou stranu, zatímco Gunn přijímal údaje z navigačního počítače a zaznamenával trasu do mapy. Tu a tam klidně obhlédl inkoustový graf Schonstedtova gradiometru, přístroje detekujícího přítomnost kovu podle změn intenzity magnetického pole. Všichni tři muži se tvářili, jako by jim na ničem na světě nezáleželo.
Neslyšíte, co vám říkám?" zeptala se Jessie podrážděně.
Slyšíme," odvětil Pitt.
V tomhle větru ji neuřídím. Je moc těžká. Musíme odhodit zátěž nebo přistát." Poslední zátěže jsme se zbavili před hodinou."
Tak zahoďte to haraburdí, které jste přitáhli na palubu," nařizovala Jessie, ukazujíc na nevelkou hromadu hliníkových krabic připoutaných k podlaze. Pardon. To haraburdí, jak tomu říkáte, se může ještě hodit." Jenže my ztrácíme výšku." Dělejte, co umíte."
Jessie ukázala na čelní sklo. Ten ostrov na pravé straně je Cayo Santa Maria. A pevnina za ním je Kuba. Stočím Vzducholoď na jih a risknu ty Kubánce." Pitt se odvrátil od okna. Jeho zelené oči měly zatvrzelý, rozhodný výraz. Na tuhle cestu jste se dala dobrovolně," prohlásil drsným hlasem. Chtěla jste být jako tihle hoši. Tak se toho držte." Zkuste použít hlavu, pane Pilte," odsekla Jessie. Jestli budeme čekat ještě půl hodiny, hurikán nás roztrhá na kusy." Myslím, že něco mám," zvolal Giordino.
Pitt vstal ze sedačky a přešel k levému boku gondoly. V kterém směru?" Giordino ukázal prstem. Právě jsme to přelétli. Asi dvě stě yardů vzadu." Je to velké," řekl Gunn vzrušeně. Stupnice ani nemá tak velký rozsah." Otočte to po levoboku," nařídil Pitt Jessii. A vraťte se ve stejném kursu." Jessie se nepřela. Objev v ní vyvolal vlnu nadšení. Cítila, jak z ní padá únava. Zavřela škrticí klapku a pracně stáčela loď do protisměru, využívajíc k tomu větru, který se v nárazech opíral do hliníkového obalu. Celá vzducholoď se otřásala a její gondola se houpala ze strany na stranu. Potom se osm koncových směrovek srovnalo po větru a let se uklidnil. Uvnitř řídicí kabiny nastalo ticho jako v kryptě katedrály. Gunn odvinul ze snímací jednotky gradiometru lanko, které pak v délce čtyř set stop viselo pod břichem vzducholodi a roztínalo vzdouvající se moře. Potom obrátil pozornost zpět k záznamu a čekal na první vodorovný pohyb záznamového zařízení. Netrvalo dlouho a pisátko začalo kmitat sem a tam po milimetrovém papíru. .Jsme přímo nad cílem," oznamoval Gunn.
Giordino a Pitt ignorovali proudění vzduchu a vykláněli se z oken. Mohutnící vlny a jejich zpěněné hřebeny znesnadňovaly pohled do průzračných hlubin. Jessie zažívala perné chvilky u řízení. Bojovala, aby zredukovala zběsilé otřesy a kývání lodi, která se chovala jako velryba prodírající se proti divokému proudu řeky Colorado. .„Mám ji!" zařval najednou Pitt. Asi sto yardů od pravoboku. Giordino se přemístil na opačnou stranu řídicí kabiny a pohlédl dolů. Fajn, už ji také vidím." „A vidíš někde nějaké nakladače?" zeptal se Gunn.
.„Obrys je zřetelný, ale detaily vidět nejsou. Řekl bych, že je takových osmdesát stop pod hladinou." „Spíš devadesát," odhadoval Pitt.
To je ten Kyklop? zeptala se Jessie dychtivě.
To je teď těžko říct." Pitt se otočil ke Gunnovi. Zaznamenej pozici." Poloha zaznamenána," hlásil Gunn.
Pitt kývl na Jessii. Dobrá, pilote, uděláme ještě jeden přelet. A tentokrát se pokuste zastavit nad cílem. Díky protivětru by se to mohlo podařit." Proč mi rovnou nenařídíte, abych proměnila olovo ve zlato," opáčila Jessie jedovatě. Pitt k ní přistoupil a lehce ji líbl na tvář. Vedete si skvěle. Ještě chvíli vydržte a já vás pak vystřídám u řízení." Nechte si tu blahosklonnost," zpražila ho Jessie, ale v očích se jí objevil teplý svit a tvrdé rysy kolem úst změkly. Jenom mi včas povězte, až budete chtít zastavit tenhle vagón." Ta je ale umíněná," pomyslel si Pitt. Poprvé pocítil, že Raymodu LeBaronovi závidí. Vrátil se na zad a položil Gunnovi ruku na rameno. Zkus, jestli by se nedaly pomocí sklonoměru zhruba zjistit její rozměry." Gunn přikývl. Zkusím to."
Jestli to je Kyklop, taks měl po čertech dobrý odhad," řekl Giordino blaženě. Kopa štěstí společně s drobným ohlédnutím se za minulostí," přiznal Pitt.
.Jednak tohle a potom fakt, že nás Raymond LeBaron a Buck Caesar nasměrovali na cíl. Záhadou mi je, proč Kyklop leží mimo hlavní lodní trasu." Giordino bezradně nachýlil hlavu. To se nejspíš už nikdy nedovíme." Blížíme se k cíli," oznámila Jessie. Gunn nastavil na sklonoměru vzdálenost a s okem přiloženým k okuláru měřil délku mlhavě

viditelného předmětu pod vodou. Díky Jessii, která si vedla v boji proti dotírajícímu větru jako skutečný mistr, se mu přístroj pod rukou ani nepohnul. Změřit přesně její šířku nebude možné, protože není vidět, jestli náhodou neleží na boku," prohlásil, studuje stupnici. A celková délka?" otázal se Pitt. Mezi pěti sty třiceti a pěti sty padesáti stopami." To vypadá dobře," pronesl Pitt s viditelnou úlevou. .,Kyklop měl pět set čtyřicet dva stop." Kdybychom sestoupili níž, dostal bych možná přesnější výsledek." Jessie, ještě jednou," křikl Pitt. Myslím, že už ne." Jessie zvedla ruku a ukázala před čelní sklo. Uvítací výbor." Ve tváři měla klidný, snad až příliš klidný, výraz, zatímco muži hledě-li poněkud užasle, jak se asi tisíc stop nad vzducholodí z mraků vynořuje vrtulník. Chvilku se zdálo, že stojí nehnutě na nebi, jako jestřáb pozorující holubici. Potom však s tím, jak se přibližoval, začal narůstat, aby vzápětí vykroužil oblouk a nabral s Prosperteerem rovnoběžný kurs. V dalekohledech jasně viděli zamračené obličeje pilotů a dva páry ru-kou držící samopaly, jejichž ústí čněla z otevřených dveří. Přivedli si kamarády," oznámil Gunn úsečně. Mířil svým triedrem na kubánský dělový člun, který asi čtyři míle od nich letěl po vlnách. Od jeho boků se zvedala dvě vysoká křídla vodní tříště. Giordino nemluvil. Místo toho vytrhával krabice z upevňovacích pásů a házel jejich obsah na podlahu, jak nejrychleji dovedl. Gunn se k němu připojil, zatímco Pitt začal skládat jakousi podivnou zástěnu. Vztyčili nápis v angličtině," hlásila Jessie. Co na něm je?" zeptal se Pitt, aniž zvedl hlavu od práce. .Následujte nás a nepoužívejte vysílačku,'" četla nahlas Jessie. Co mám dělat?"
.Je jasné, že vysílačku použít nemůžeme, tak se usmějte a zamávejte jim. Doufejme, že nebudou střílet, když uvidí ženskou." Na to bych moc nesázel," zabručel Giordino.
A držte se stále nad vrakem," dodal Pitt.
Jessii se děni v kabině příliš nezamlouvalo. Byla v obličeji bledá jak stěna. Měli bychom udělat, co po nás chtějí," navrhla. Srát na ně," utrousil Pitt beze stopy neklidu. Odepnul ji bezpečnostní pás a zvedl ji od řízení. Giordino podržel dvě kyslíkové bomby a Pitt ji rychle navlékl popruhy na ramena. Gunn jí podal masku, ploutve a kompenzátor vztlaku. Rychle," pobízel ji. Hodte to na sebe."
Jessie stála naprosto zmatená. Co to provádíte?"
Myslel jsem, že to víte," řekl Pitt. .Jdeme se koupat."
Cože jdeme?" Tmavé cikánské oči se rozšířily ani ne tak strachem jako úžasem. „Nemáme čas, abych vám to podrobně vysvětloval," prohlásil Pitt klidně. Dejme tomu, že se jedná o poněkud divoký plán, jak zůstat naživu, a u toho zůstaneme. A teď dělejte, co vám řekneme, a položte se za tu clonu." Giordino hleděl pochybovačně na pouhý palec silnou zástěnu. Doufejme, že vydrží. Nerad bych byl u toho, kdyby kulka zasáhla kyslíkovou bombu." Žádný strach," uklidňoval ho Pitt, zatímco si společně s oběma muži připevňoval potápěcí přístroj. Vysoce odolná plastická hmota. Zachytl každou střelu až do ráže dvacet milimetrů." Nikým neřízená vzducholoď se pod nárazem větru zakymácela a prudce poklesla. Všichni padli instinktivně na zem a chytili se nejbližšího pevného předmětu. Prázdné krabice se divoce rozjely po podlaze a narazily do pilotního sedadla. To byl konec váhání, konec snahy o komunikaci. Velitel kubánského vrtulníku v domnění, že onen náhlý pohyb vzducholodě znamená pokus o útěk, dal svým mužům rozkaz k palbě. Pravou stranu Prosperteera zasáhla ze vzdálenosti ne větší než třicet stop přepršká střel. Řídicí kabina se rázem změnila v trosky. Stará zažloutlá okna se roztříštila na déšť střepů, které se rozlétly po podlaze. Z řízení a přístrojové desky zbyla změť pokrouceného haraburdí. Zdemolovaná kabina se naplnila kouřem zkratovaných obvodů. Pitt ležel na Jessii, Gunn a Giordino byli nataženi na zemi vedle nich a všichni naslouchali, jak střely s ocelovými plášti buší do neprůstřelné zábrany. Střelci v helikoptéře změnili cíl a zaměřili se na motory. Ničivá palba rozervala k nepoznáni' jejich hliníkové kryty, jež se záhy odtrhly a odlétly ve větru. Motory zakašlaly a utichly. Z roztříštěných hlav válců crčel v oblacích černého kouře olej. Palivové nádrže," zvolala Jessie hlasem, jímž překřičela šílený rachot. Vybuchnou!" To je to poslední, čeho bychom se měli bát," zařval jí Pitt do ucha. Kubánci nepoužívají zápalné střely a nádrže jsou vyrobeny ze samotěsnícího neoprénu." Giordino se přeplazil k hromadě pozotvíraných a zpřeházených krabic. Z jedné z nich vylovil jakýsi válcovitý předmět a tlačil ho před sebou vzhůru po nakloněné podlaze. Potřebuješ pomoc?" zařval Pitt.
Kdyby mi Rudi mohl podržet nohy“."
Gunn nepotřeboval další instrukce. Zapřel si nohy o přepážku, popadl Giordina za kolena a sevřel je pevně jak do svěráku vzducholoď, již nebylo možno ovládat, zmírala na obloze s nosem skloněným ve čtyřicetistupňovém úhlu k moři, a když Kubánci pokropili její kypré, na milost a nemilost vydané těleso, ztratila vztlak a počala klesat k hladině. Stabilizátory se dosud zvedaly k obloze, ale starý dobrý Prosperteer podléhal v posledním, smrtelném zápase. Neměl zahynout sám.
Giordino s námahou otevřel tubus, vytáhl z něj odpalovací zařízení M-72 a nabil ho raketou o ráži 66 milimetrů. Pomalu, s mimořádnou opatrností, vystrčil ústí bazuky podobné zbrani nad zubatý střep," který zůstal v rámu okna, a zamířil. Před zraky užaslé osádky hlídkové lodi, vzdálené necelou míli, se helikoptéra rozpadla v obrovském hřibu ohně. Zvuk exploze se přehnal vzduchem jako zahřmění blesku. Následný déšť žhavého kovu po dopadu do vody ostře zasyčel a nad hladinou se zvedly obláčky páry. Vzducholoď se dosud držela ve vzduchu, otáčejíc se kolem osy.
Z trhlin zejících v obalu unikalo hélium. Kruhové výztuhy uvnitř začaly praskat jako suché větvičky. Jako by vydechl naposledy, propadl se Prosperteer do sebe, zhroutil se jako vaječná skořápka a spadl do kypících, zpěněných vln. Zkáza byla v několika okamžicích dokonána. Během necelých dvaceti vteřin se utrhly oba motory a nosníky nesoucí kabinu se za zvuků podobných siréně roztáhly od sebe. Nýty se trhaly a vnitřní konstrukce v agónii skřípěla, jako by

vzducholoď byla křehkou hračkou odhozenou na chodník malým ničitelem. Gondola klesala do hlubin, rozbitými okny se dovnitř valila voda, jako by ruka nějakého obra tlačila Prosperteera stále níž, dokud celý nezmizel pod hladinou. Potom se kabina utrhla a jako list spadly ze stromu klesala ke dnu ve změti kabelů a drátů. Zbytky duralového obalu ji následovaly divoce se zmítajíce jako opilý netopýr v letu. Těsně před dopadem, jenž ze dna zvedl oblaka jemného písku, vystřelilo zpod trosek hejno ryb se žlutými ocasy. A potom nastalo ticho jako v hrobě, smrtelný klid rušený pouze jemným bubláním unikajícího vzduchu. Dělový člun začal, ve snaze nalézt na rozbouřené hladině přeživší vzduchoplavce, pročesávat místo střetu. Jediné, co však členové jeho osádky spatřili, byla rozšiřující se skvrna oleje a benzínu. Síla větru, který byl předzvěstí blížícího se hurikánu, dosáhla osmého stupně. Vlny se zvedaly do výše osmi stop a znemožňovaly další pátrání. Kapitánovi nezbylo než dát povel k návratu do bezpečí přístavu na Kubě a nechat zlověstně se vařící moře za zády.

Kapitola 20

Neprůhledný oblak kalu, jenž zahalil potrhané zbytky Prosperteera, pomalu odnášel slabý proud při dně. Pitt se zvedl opřený o ruce a o kolena a rozhlédl se po troskách, které dříve bývaly gondolou. Gunn seděl vzpřímeně na podlaze, záda opřená o zkroucenou přepážku. Levý kotník mu natekl do velikosti kokosového ořechu, ale normálně dýchal z náustku a zvedal ruku s prsty rozevřenými do V. Giordino se silou mocí vzpřímil a opatrně si tiskl pravou stranu hrudníku. Jeden zlomený kotník a asi pár žeber k tomu, pomyslel si Pitt. Mohlo to být horší. Sklonil se nad Jessií a zvedl jí hlavu. Přes potápěčské brýle se její oči zdály být prázdné. Dutý sykot regulačního ventilu i pohyb prsou mu napověděl, že dýchá normálně, třebaže poněkud rychleji. Přejel jí prsty po pažích a nohách, ale nenašel žádnou známku fraktury. Až na několik modročerných skvrn, které vykvetou v dalších čtyřiadvaceti hodinách, zdála se být jinak v pořádku. Jako by ho o tom chtěla ujistit, natáhla se po jeho ruce a pevně ji stiskla. Uklidněný Pitt obrátil pozornost na sebe sama. Všechny klouby se normálně ohýbaly, svaly pracovaly, nic nebylo vymknuto. A přece nevyvázl bez zranění. Na čele mu vyrůstala purpurově zbarvená boule a také si povšiml zvláštního pocitu strnulosti v krční krajině. Utěšilo ho však, že nikdo z nich nekrvácí. Toho dne již jednou stáli na pokraji smrti, a to stačilo, uvažoval. Jestli něco opravdu nemohli potřebovat, pak to byli hladoví žraloci.
Pitt se soustředil na jiný problém: jak se dostat z gondoly. Dveře byly zablokované, což představovalo malý zázrak vzhledem k tomu, jaká palba se na ně snesla. Pitt seděl na zadku, rukama se přidržoval vázacího rámu a nohama kopal do dveří. Vlastně těžko tomu říkat kopání. Tlak vody bránil rychlejšímu pohybu. Měl pocit, jako by se snažil vykopnout dno obrovské nádoby s lepidlem. Na šestý pokus, když už ho bolela celá chodidla, kovový uzávěr povolil a dveře se pomalu otevřely. Giordino vyplaval jako první, hlavu obestřenu závojem bublinek unikajících z plicní automatiky. S chodidly zarytými do písku se nahnul dovnitř a obrňuje se proti bolesti, která musela přijít, mohutně se nadechl. Pitt s Gunnem pomalu dveřmi protlačili velký, nepoddajný balík a spustili ho do písku. Potom Giordinovi podali osm ocelových lahví obsahujících 104 kubických stop vzduchu. Uvnitř znetvořené gondoly bojovala Jessie s tlakem vody. V uších jí hučela krev a hlava ji bolela tak, že necítila zhmožděniny způsobené nárazem. Prsty si tiskla nos a zuřivě supěla. Na pátý pokus jí konečně v uších luplo a tlak se vyrovnal. Byla to taková úleva, že jí do očí vhrkly slzy. Sevřela zuby náustek a nadýchla se z plných plic. To by byla nádhera, pomyslela si, probudit se ve své posteli. Něco se dotklo její ruky. Byla to jiná ruka, pevná, s hrubou pokožkou. Vzhlédla a spatřila, jak na ni zírají přes brýle Pittovy oči; zdálo se, jako by je mhouřil v úsměvu. Kývl na ni, aby ho následovala. Vedl ji ven do rozlehlé, mokré prázdnoty. Jessie pohlédla vzhůru za vzduchovými bublinami, které se sykotem stoupaly vířivým pohybem k nepokojné hladině. Navzdory vzedmutým vlnám nad jejich hlavami, činila viditelnost u dna téměř dvě stě stop, a tak jasně viděla těleso vzducholodi, ležící jako zdechlina nedaleko gondoly. Gunn s Giordinem se ztratili z dohledu. Pitt Jessii gestem požádal, aby počkala u vzduchových lahví a podivného balíku. Potom zkontroloval kompas na levém zápěstí a odplul do modrého příšeří. Jessie se vznášela, nevnímajíc zemskou přitažlivost, hla-vu poněkud zmámenou dusíkem nahromaděným v těle. Přemáhal ji tíživý pocit osamění, jenž však rychle zmizel, jakmile spatřila, že se Pitt vrací. Naznačil jí, aby ho následovala. Potom se otočil a plaval pryč. Rychle se za ním vydala, přemáhajíc kopáním odpor vody.
Bílé písčité dno ustoupilo skupině korálových útesů obydlených různými druhy ryb podivných tvarů. Protože ve vodě rozptýlené částečky odfiltrovaly červenou, oranžovou a žlutou složku světla a ponechaly pouze kalné odstíny modré a zelené, utlumily se jejich přirozeně jasné barvy na měkce šedou. Pitt s Jessii proplouvali na délku paže nad tajuplnou a exoticky utvářenou podvodní džunglí, sledováni podezíravými pohle-dy množství malých žraloků křídlatých, ježíků a mořských koníků. Ta zábavná scenérie Pittovi připomněla děti sledující obrovské nafukovací postavy vyráběné podle vzorů z kreslených grotesek, které při Dni díkůvzdání plují po Broadwayi v průvodu pořádaném obchodním domem Macy's. Vtom Jessie rýpla Pitta prstem do nohy a ukázala nad sebe a poněkud dozadu. Plulo tam, pouhých dvacet stop od nich, líně apatické hejno barracud. Muselo jich být dobře dvě stě a žádná z nich neměřila méně než čtyři stopy. Všechny se naráz obrátily a se zvědavostí, která se odrážela v jejich korálkům podobných očkách, kroužily kolem potápěčů. Poté, co usoudily, že Pitt a Jessie nestojí za tu námahu, vyrazily rychlostí blesku a ztratily se z dohledu. Když se Pitt obrátil nazpět, spatřil jak se z mlhavě namodralého oparu vynořuje Rudí Gunn. Gunn se zastavil a kývl na ně,

aby spěchali jeho směrem. Potom na znamení úspěchu zvedl dva prsty tak, že vytvořily písmeno V. Jeho význam byl jasný. Gunn prudce kopal jednou ploutví, stoupaje v ostrém úhlu, až se dostal asi třicet stop nad území korálů. Pitt s Jessii okamžitě vyrazili za nim. Uplavali asi sto yardů, když Gunn náhle zpomalil a stočil se do verti-kální polohy. Potom vztáhl zbělalou ruku a ohnul prst, ukazuje kamsi gestem zlověstného žence. Jako strašidelný hrad, nejasně se rýsující v mlhách yorkshirských blat, vyvstaly z šera přízračné obrysy Kyklopa, zlověstného a neblahého vraku, z jehož nitra jako by vyzařovala jakási cizí, temná síla.

Kapitola 21

Pitt se potápěl již k mnoha vrakům. Byl první, kdo spatřil Titanic, ale pohled na ztracené, strašidelnými legendami opředené plavidlo ho plnil mrazivou, téměř pověrečnou bázni. Vědomi toho, že se stalo hrobem pro téměř tři stovky lidí, pouze umocňovalo jeho zlovolnou auru. Potopená loď ležela na levém boku v úhlu asi pětadvaceti stupňů a její příd mířila k severu. Tento ocelový vetřelec působil na mořském dně natolik neústrojně, že jej matka příroda raději zahalila pláštíkem sedimentů a mořských organismů. Celý trup a nadstavba byly pokryty faunou a flórou všech představitelných forem - houbami, vilejši, sasankami, lehounkými mořskými kapradinami a křehkými řasami, které se kývaly v proudu jako paže baletek. Až na proraženou příď a tři spadlé jeřáby byla loď v překvapivě nepoškozeném stavu. Giordina našli na místě pod zábradlím na zádi, kde horečně seškraboval nánosy z boku. Když se k němu přiblížili, otočil se, aby se pochlubil svým dílem. Podařilo se mu odkrýt nápis Kyklop. Pitt mrkl na potápěčské hodinky s oranžovým ciferníkem. Připadlo mu, že od zkázy vzducholodě uplynula již celá věčnost, ale ve skutečnosti od chvíle, kdy opustili gondolu, je dělilo pouhých devět minut. Bylo nutné šetřit vzduchem. Museli prohlédnout vrak a nechat si v náhradních lahvích dostatečnou zásobu pro dekompresi. Rezerva by nemusela stačit.
Pitt obhlédl Jessiino dýchací zařízení a prohlédl si její oči. Byly čisté a jasné. Dýchala pomalu v klidném rytmu. Ukázala mu vztyčený palec a koketně na něj mrkla. V tu chvíli již zapomněla, že ji před chvílí dělil od smrti jen krůček. Pitt jí mrknutí oplatil. Vlastně se jí to líbí, pomyslel si. Dorozumívajíce se gesty, roztáhli se všichni čtyři do řady nad prodlouženou zádí a začali loď zkoumat po celé délce. Dveře palubního přístřešku se rozpadly a týková podlaha byla skrz nazkrz prožrána červy. Každá plochá část byla pokryta sedimenty, které vytvářely dojem zaprášeného rubáše. Vlajka Spojených států již dávno zetlela, a tak po ní zbyla jenom holá žerď. Dvě němá, opuštěná děla mířila přes záď, zatímco dva vysoké komíny držely hlídku nad rozpadajícími se troskami větráků, světelných majáků a brlení, rezivějících kotoučů drátu a kabelů dosud navinutých na rzí prožraných navijácích. Kdejaká část trosek nabízela hnízdiště bodlinatým ježkům, střelhbitým krabům a dalším mořským tvorům. Pitt věděl, protože studoval nákresy Kyklopova nitra, že pátrat v zadní části lodi by bylo jenom ztrátou času. Komíny stály nad strojovnou a kajutami posádky. Pokud měli nalézt sochu La Dorady, museli spíše hledat v hlavním nákladním oddílu za můstkem a přídovou nástavbou. Pokynul proto ostatním, aby se zaměřili na přední část lodi. Opatrně propluli kolem úzkého můstku, jenž se táhl přes poklopy ložných prostorů na uhlí a kolem drapákových košů nakladače a pod zkorodovanými jeřáby, které se bezprizorně natahovaly k paprskům světla lomícím se o hladinu. Bylo zřejmé, že Kyklop zahynul rychlou, násilnou smrtí. Rozpadající se zbytky záchranných člunů tkvěly dosud ve svých výložnících a větší část nadstavby vypadala, jako by ji rozdrtila obrovitá pěst. Z modrozeleného šera pomalu vystoupil podivný můstek ve tvaru krabice. Dvě podpěrné nohy na pravoboku se vahou ohnuly, ale nakloň trupu na opačnou stranu vychýlení vyrovnal. Na rozdíl od zbytku lodi zaujímal můstek dokonale horizontální rovinu. Tma na druhé straně kormidelny budila zlověstný dojem. Pitt rozsv-til vodotěsnou baterku a pomalu vplul dovnitř. Dával si při tom dobrý pozor, aby ploutvemi nezvířil kal usazený na podlaze. Matné světlo se prodralo přes slizem pokrytá okénka čelní přepážky. Pitt setřel nános ze skleněného krytu lodních hodin. Ručičky, které ztratily původní lesk, se zastavily ve 12.21 hod. Rovněž si prohlédl velký kompas na podstavci. Jeho vnitřek zůstal až dosud vodotěsný a střelka, která volně plavala v petroleji, ukazovala spolehlivě k magnetickému severu. Pitt odhadl, že kurs lodi byl 340 stupňů. Po stranách kompasu stály proti sobě dva sloupkům podobné objekty. Vyrůstaly z podlahy a nahoře se vějířovitě rozevíraly. Byly poseté kolonií mořských hub, které ve světle baterky získaly sytě červenou barvu. Pitt ometl vršek objektu nalevo. Objevil se skleněný kryt, jímž bylo možno jen s obtížemi spatřit slova PLNÝ CHOD, POLOVIČNÍ, POMALU, STROJE NA MINIMUM, STOP a ZASTAVIT MOTORY. Byl to telegraf spojující můstek se strojovnou. Mosazná ručička ukazovala na první položku stupnice. Pitt se přemístil na protilehlou stranu a očistil sklo telegrafu na pravoboku. Ukazatel ustrnul na nápisu ZASTAVIT MOTORY. Jessie, která byla asi osm stop za Pittem, náhle vydala vodou ztlum-ný skřek, z nějž mu přeběhl mráz po zádech. Otočil se napůl v obavách, že uvidí, jak se ji snaží odvléct nějaký žralok, ale Jessie zběsile mávala rukou směrem ke dvěma předmětům, které vyčnívaly z nánosu. Pohledem prázdných očí na ně zíraly dvě lidské lebky, zanesené naplaveninami až po nosní otvory. Pitta vyvedla z míry představa, že byli sledováni kostlivci. Kostra dalšího člena posádky spočívala u paty kormidla. Jedna kostlivcova paže byla dosud vklíněna mezi jeho paprsky. Pitt uvažoval, zda by jeden z nich nemohl být nešťastný kapitán Worley. Víc toho zde k vidění nebylo, a tak Pitt vyvedl Jessii ven z kormidelny a zamířil do chodbičky se schodištěm vedoucím do ubytovací sekce osádky i pasažérů. Takřka v tutéž chvíli pronikli Gunn a Giordino do malého nákladového prostoru. V této části lodi nebyla vrstva nánosů ani jeden palec silná. Schodiště končilo v chodbičce, po jejíž obou stranách se nalézaly malé

kajuty. V každé z nich bylo možno najít kavalec, porcelánové umyvadlo, rozhá-zené osobní předměty a kosterní pozůstatky jejich obyvatel. Pitt brzy přestal počítat mrtvé. Zastavil se a přifoukl si do kompenzátoru vzduch, aby své tělo ustálil ve stabilní, horizontální poloze. Sebelehčí dotek jeho ploutví by zvířil mračno oslepujícího nánosu.
Pitt zaťukal Jessii na rameno, posvítil na malou místnost vybavenou vanou a dvěma klozety a tázavé pokrčil rameny. Jessie se zašklíbila, jak jí to alespoň náustek dovoloval a učinila komické, leč zamítavé gesto. Pitt omylem zavadil spínačem svítilny o parovodní trubku, která se táhla u stropu. Náhlá tma, jež se kolem rozhostila, byla tak absolutní a drtivá, jako by za nimi zaklaplo víko rakve. Pitt, který neměl nejmenší chuti déle prodlévat v nekonečné tmě Kyklopovy hrobky, opět rychle rozsvítil. Kužel světla odhalil kolonie jasně žlutých a červených mořských hub, jež se uchytily na stěnách chodby. Brzy bylo jasné, že v této části žádné stopy po La Doradě nenajdou. Vydali se proto zpátky chodbičkou a vynořili se opět na palubě přídové nástavby. Čekal tu na ně Giordino, který ukazoval na poklop zatuhlý ve zpola otevřené pozici. Pitt proklouzl dovnitř, přičemž láhve jeho kyslíkového přístroje zařinčely o hranu otvoru, a spustil se podél silně zkorodovaného žebříku. Proplul místností, která vypadala jako prostor pro zavazadla, a změtí dějících předmětů se proplétal k nadpozemskému svitu Gunnovy baterky. Míjel hromádku kostí uvolněných z kloubů. Pitt si všiml lebky, jejíž spadlá čelist a zející otvor úst evokovaly strašlivý výkřik děsu. Gunn horečně zkoumal jakousi přepravní bednu, mezi níž a lodní přepážku byly vklíněny dvě hrůzu nahánějící lidské kostry. Pittovi se na okamžik rozbušilo srdce v rozechvělém očekávání, že se jim podařilo nalézt nejvzácnější poklad moří. Potom Gunn vzhlédl a Pitt spatřil v jeho očích hořké zklamání. Bedna byla prázdná.
Marné pátrání však přineslo jedno překvapivé odhalení. V temném stínu, ležel podoben zhroucené gumové panně potápěčský skafandr. Paže byly rozevřeny, nohy uzavřeny do velkých zatěžkávacích bot podobných těm, které nosíval Frankenstein. Mosazná helma a náplecník zakrývaly hlavu a krk. Pupeční šňůra potápěčova života, jež se skládala z dýchací trubice a telefonního kabelu, se vinula jak šedý had ještě nějakých šest stop od helmy, kde byla přerušena.

Povlak bahna a usazenin ukazoval, že tu skafandr leží již řadu let. Pitt odvázal nůž, jenž měl připevněný k lýtku, a s jeho pomocí začal povolovat šroub, kterým byl utažen skleněný kryt průzoru v helmě. Zprvu to šlo ztuha, ale postupně ho uvolnil dost na to, aby si vystačil s pouhými prsty. Hlava chráněná gumovým oděvem a ochrannými ventily helmy si dosud podržela vlasy a zbytky měkkých tkám'. Pitt a jeho skupina nebyli první', kdo nazřel do tajemství' strašidelné Kyklopovv hrobky. Kdosi je předešel a vzal s sebou sochu La Dorady.

Kapitola 22

Pitt pohlédl na své staré potápěčské hodinky značky Doxa a rozvrhl dekompresní zastávky. Ke každé připočítal minutu navíc jako pojistku, která měla zaručit, že v krvi a tkáních nevzniknou bublinky plynu a nedojde tak ke kesonové nemoci. Poté. co opustili Kyklopa, vyměnili si téměř prázdné bomby za rezervn' láhve uložené poblíž rondely a zahájili pomalý výstup k hladině. Několik stop nad dnem si Gunn a Giordino přifoukli vzduch do kompenzačních vest, aby si zachovali požadovanou hloubku, a začali se zaobírat oním neskladným balíkem, který vynesli ze vzducholodi. Pod nimi ležel ve slabém světle mořských hlubin opuštěný a k zapomnění odsouzený Kyklop. Než uplyne další desetiletí, začnou se jeho zrezlé boky hroutit do sebe, a než mine sto let, pokryje nepokojné mořské dno jeho ubohé pozůstatky rubášem nánosů a jenom několik nerovností povlečených korály bude svědčit o místě jeho věčného spočinutí. Hladina nad jejich hlavami projevovala rtuťovitý nepokoj. Na další dekompresní zastávce začali pociťovat drtivou sílu vysoko se zvedajících vln a měli co dělat, aby se v té prázdnotě, jež je obklopovala, udrželi pohromadě. Na zastávku ve dvaceti stopách hloubky nebylo ani pomyšlení. Zásoba vzduchu byla téměř vyčerpána a v hloubce je čekala jenom smrt utopením. Neměli na vybranou, museli na hladinu a pokoušet osud v bouři, která zuřila nad nimi. Jessie se zdála být vyrovnaná a odhodlaná. Zřejmě nepředpokládá, uvědomil si Pitt, že by jim na hladině mohlo hrozit nějaké nebezpečí. Myslela jenom na to, že opět spatří nebe. Pitt ještě jednou zkontroloval čas na hodinkách a ukázal palcem nahoru. Začali stoupat. Jessie se držela Pitta za nohu, Gunn s Giordinem táhli balík. Pitt pohlédl vzhůru a jenom několik stop nad sebou spatřil závity proudící pěny. Vynořil se mezi dvěma vlnami a byl strmou zelenavou stěnou přenesen přes vysoký zpěněný vrchol s takovou lehkostí, jako by nevážil víc než kačenka v dětské vaničce. Do uší mu vřeštěl vítr, tříšť slané vody bičovala jeho tváře. Zvedl si brýle a zamžikal víčky očí. Na východě se obloha černala jako uhel tmavými, vířícími mračny, která letěla vysoko nad šedozeleným mořem. Bouře se blížila zlověstnou rychlostí. Zdálo se, jako by skokem překonávala vzdálenost od jednoho obzoru k druhému. Jessie, která se vynořila vedle Pitta, zírala dokořán otevřenýma očima na černý příkrov, jenž se řítil jejich směrem. Co to je?" vyhrkla přes náustek dýchacího přístroje. Hurikán," zařval Pitt, aby překřičel svištět větru. Přichází rychleji, než se myslelo." Pane Bože!" vydechla Jessie.
Odhoďte zátěžní pás a uvolněte si popruhy lahví," vyzval ji Pitt. Zbylým dvěma mužům nebylo třeba nic říkat. Oba se již zbavili výstroje a otvírali balík, který dotáhli na hladinu. Přihnaly se mraky a oni se ocitli v soumračném světě zbaveném všech barev. Všichni ustrnuli nad divokou silou živlů. Vítr náhle zdvojnásobil svou rychlost a vrhl do vzduchu vodní tříšť s pěnou strženou z hřebenů vln. Balík, který s sebou tak umíněně vlekli od chvíle, kdy opustili gondolu Prosperteera, se najednou prudce otevřel a stal se z něj nafukovací člun s přívěsným motorem o síle dvaceti

koní. Giordino s Gunnem se překulili přes jeho okraj a začali horečně strhávat vodotěsný obal z motoru. Divoký vítr rychle hnal člun od Pitta a Jessie. Mezera začala nabývat hrozivých rozměrů. Plovoucí kotvu!" zarval Pitt. Vyhoďte plovoucí kotvu!"
Gunn ho v svištění větru sotva zaslechl. Zvedl plátěný pytel ve tvaru kužele, jehož ústí rozevírala kovová obruč, a pustil ho na laně pevně upoutaném k úvazníku na přídi přes bok člunu. Jakmile kotva nabrala vodu, člun se otočil proti větru a zpomalil rychlost plavby. Giordino se stále potýkal s motorem. Gunn hodil Pittovi lano a ten ho uvázal Jessii kolem hrudi. Zatímco se nechala vléct k lodi, Pitt za ní plaval. Vlna, která se přes něj přelila, mu strhla brýle a slaná voda ho bodala do očí. Když si uvědomil, že vzbouřené moře unáší člun rychleji, než dokáže plavat, zdvojnásobil své úsilí. Giordino svalnatými pažemi sáhl do vody, uchopil Jessii za zápěstí a vytáhl ji do člunu s takovou samozřejmostí, jako by byla desetilibrovým mořským okounem. Pitt mžoural očima, z nichž zbyly jenom dvě štěrbinky. Lano, které mu dopadlo na rameno, prakticky neviděl. Dobře si dokázal představit, jak se Giordino naklání přes okraj a s úsměškem ve tváři přitahuje lano. Potom už těžce oddychující Pitt ležel na dně divoce se zmítajícího malého plavidla a mrkal, aby vypudil z očí sůl. Ještě chvíli a to lano k tobě nedosáhlo," hulákal Giordino. Jak je zábava, utíká čas fakt hrozně rychle," odvětil Pitt řevem. Giordino zvedl nad Pittovou sebejistou replikou oči k nebi a vrátil se k motoru. Bezprostřední nebezpečí, jemuž museli čelit, se jmenovalo převržení. Než se podaří nastartovat motor, který by jim poskytl alespoň minimum stability, mohla je některá z dotírajících vln obrátit dnem vzhůru. Pitt s Gunnem přehodili přes boky člunu pytle se zátěží, čímž prozatím hrozbu odvrátili. Vítr dosáhl ďábelské sny. Rval jim vlasy, zmítal jejich těly, vodní tříšť je bodala, jako by byli vystaveni písečné bouři. Malý nafukovací člun se ohýbal pod náporem zešílevšího moře, motal se v sevření vichřice, ale překlopit se zatím odmítal. Pitt si klekl na dno z tvrdé pryže, uchopil pravou rukou záchranné lano a otočil se zády k větru. Potom natáhl levou ruku. Byl to starý, osvědčený námořnický trik. Pokud byl člověk na severní polokouli, mířila natažená ruka do středu bouře. Usoudil, že se nalézají mírně mimo střed. Žádná chvíle na oddech v relativním klidu oka hurikánu je nečekala. Hlavní linie jeho postupu probíhala dobrých čtyřicet mil severozápadně, a tak to nejhorší teprve mělo přijít.
Zasáhla je vlna a potom další; dvě v rychlém sledu, což by dokázalo zničit záda většího a pevnějšího plavidla. Ale tento houževnatý, nafukovací zakrslík setřásl vodu a vydral se zpátky na hladinu jako hravý tuleň. Všem se podařilo najít si pevný chyt, a tak to nikoho nespláchlo do moře. Konečně jim Giordino signalizoval, že se mu podařilo natočit motor. Nikdo ho pro skučení větru neslyšel. Pitt s Gunnem rychle vytáhli kotvu a pytle se zátěží. Pitt stočil ruku do kornoutu a zařval do Giordinova ucha: Jeď po větru!" Uniknout do strany bylo nemožné. Spojené síly větru a vody by je převrhly. Zamířit proti směru bouře by znamenalo schytat takový výprask od dotírajících vln, že by to člun nemohl ve zdraví přežít. Jedinou jejich šancí bylo vydat se cestou nejmenšího odporu. Giordino zasmušile přikývl a přidal plyn. Člun se ostře obrátil do brázdy mezi dvěma vlnami a vyrazil vpřed přes moře, které se změnilo poletující vodní tříští v jednolitou bílou plochu. Všichni jeho pasažéři leželi natažení na podlaze, jenom Giordino seděl s jednou rukou omotanou záchranným lanem, zatímco druhou svíral řídicí páku motoru. Pomalu začalo ubývat světla; do příchodu večera zbývala pouhá ho-dina. Bylo dusno a horko, nesnadno se dýchalo. Takřka souvislá stěna větrem hnané vody snižovala viditelnost na méně než tři sta yardů. Pitt si půjčil Gunnovy potápěčské brýle a vyhlédl přes okraj člunu. Bylo to jako stát pod Niagarskými vodopády a dívat se vzhůru. Když hurikán otevřel naplno stavidla své zloby, pocítil Giordino ledový dotek beznaděje. To, že se jim dařilo přežívat tak dlouho, byl svým způsobem malý zázrak. Zápolil s valícím se mořem s jakousi potlačovanou zuřivostí, rval se o to, aby jejich titěrnou oázu nepohltil příval vody. Neustále přidával a ubíral plyn, snažil se proplouvat přímo mezi vysoko se tyčícími hřebeny vln. Co chvíli se ostražitě ohlížel do propasti zející třicet stop za zádí jejich člunu. Giordino věděl, že je jim na tomto světě vyměřeno snad už jen několik minut, snad celá hodina, budou-li mít zcela mimořádné štěstí. Bylo by tak snadné stočit člun na bok a skončit to hned. Dovolil si krátký pohled na ostatní a spatřil na Pittových rtech široký, povzbudivý úsměv. Pokud jeho téměř třicetiletý kamarád pociťoval blízkost smrti, nedával to ani v nejmenším znát. Pitt mu bezstarostné zamával a dál zíral přes bok člunu. Giordino si nemohl pomoci, ale hrozně rád by věděl, co vlastně vyhlíží. Pitt zkoumal vlny. Dmuly se výše a strměji, vítr hnal zpěněného bělouše z vrcholku do průrvy. A potom dalšího a dalšího. Odhadoval vzdálenost mezi jednotlivými hřebeny a zdálo se mu, že se spojují jako linie útočných oddílů, které zpomalily svůj postup. Dno se zvedalo. Příboj je zahnal do mělčích vod.
Pitt napínal zrak, aby pronikl pohledem chaotickou vodní stěnu. Pomalu. jako by vyvolával fotografii, se začal objevovat mlhavý obrázek. První jeho dojem byl, že zírá na jakési zkažené zuby, na zčernalé stoličky drhnuté bílou zubní pastou. Jak se obrázek zaostřoval, stále zřetelněji na něm vyvstávala tmavá skaliska, o něž se rozbíjely vlny v neutuchajících explozích bělostné pěny. Vracející se vlny narážely do příchozích a k nebi vzlétaly sloupy stříbřité tříště. Potom se příboj na okamžik uklidnil a Pitt spatřil nízký útes táhnoucí se rovnoběžně se skalami, jež vytvářely přírodní hradbu před širokou, hladkou pláží. Odhadoval, že by to mohl být kubánský ostrov Cayo Santa Maria. Pitt si dokázal živě představit další' děsivou možnost: těla rozervaná na kousky o korálové útesy nebo rozdrcená o rozeklaná skaliska. Setřel si sůl ze skla brýlí a znovu upřel zrak před sebe. Nabízela se jim naděje na přežití v poměru jedna ku tisíci. Giordino to viděl také - malou zátoku ukrytou mezi skalami. Zamířil k ní, i když věděl, že snáze by se mu navlékala nit do jehly na otřásající se pračce. V příští půlminutě je vířící šroub motoru společně s bouří zanesly o sto yardů dál. Moře u útesu vyvřelo ve špinavou pěnu a rychlost větru se zvýšila natolik, že vodní tříšť společně s tmou téměř znemožňovala vidění. Jessie celá strnula a zesinala v obličeji. Pitt zaznamenal její pohled. Měla v očích strach a

důvěru zároveň. Objal ji rukou a pevně stiskl. Přihnala se příbojová vlna a zasáhla je jak lavina řítící se z vrcholu hory. Šroub závěsného motoru se vynořil z pěny a rozběhl se naplno, ale jeho nesouhlasné zaječení zaniklo v ohlušujícím rachotu příboje. Gunn otevřel ústa ve snaze vydat varovný výkřik, ale žádný zvuk se neozval. Vlna se přehnala přes člun se zničující silou a vyrvala Gunnovi z rukou záchranné lano. Pittovi se naskytl obrázek kamaráda rotujícího vzduchem jako drak utržený z provázku. Člun pohřbený pod pěnou byl vržen na útes. Korál prořízl pogumovanou tkaninu vzduchových komor; sada břitev by to nedokázala lépe. Kolem se mihlo silně pokryté dno. Na několik okamžiků se ocitli zcela pod vodou. Potom člun konečné vyplul nad hladinu a necelých padesát yardů volného moře jej dělilo od rozeklané, temně se rýsující mokré hradby. Po dechu lapající Gunn se vynořil jen několik stop od člunu. Piti se natáhl, popadl ho za ramenní popruh kompenzátoru a vytáhl na palubu. Záchrana přišla právě včas. Další vlna se převalila přes útes s řevem stáda šílené zvěře prchající z lesa před ohněm. Giordino zarputile visel na motoru, jenž monotónním vrčením dával vědět, že využívá všech koňských sil, které dokáži jeho písty vyvinout. Vědomi, že jejich křehké plavidlo bylo roztrháno na cáry, nebylo nikterak povzbuzující. Za to, že se dosud vznášelo na hladině, vděčilo vzduchu uvězněnému v poškozených nafukovacích komorách. Měli již téměř na dosah proláklinu mezi skalami, když je zachytila další vlna, dvojnásobně vysoká oproti předchozím, která čím byla blíže pobřeží, tím větší nabírala rychlost. Pitt pohlédl vzhůru. Tyčily se nad nimi hrozivé věže. u jejichž úpatí se vařila voda jako v kypícím kotli. Člun byl vynesen vzhůru po přední straně vlny a Pitt na okamžik propadl naději, že by se včas mohli přehoupnout přes její vrchol. Ten se však náhle překlopil dopředu a s burácivým třeskem narazil do skal naproti proláklině. Rozervaný člun vylétl do vzduchu i s posádkou a padal do maelstromu, který se pod nimi rozevřel. Pitt zaslechl z dálky Jessiin výkřik, jenž sotva pronikl k jeho omámené mysli. Pokusil se odpovědět, ale vtom se kolem zatmělo. Člun dopadl s takovou prudkostí, že se motor utrhl z nosníku a přistál na pláži. Potom už si Pitt nic nepamatoval. Otevřel se před ním černý vír a vtáhl ho do sebe.

Kapitola 23

Muž, jenž byl hnací silou projektu Jerseyské kolonie, ležel na gauči v kanceláři přísně utajovaného hlavního štábu. Dával odpočinout očím a uvažoval o schůzce, kterou si dal s prezidentem na golfovém hřišti. Leonard Hudson po čertech dobře věděl, že prezident není z těch, kteří by klidně seděli a trpělivě čekali na další překvapivý kontakt. Výkonný ředitel byl podnikavec, který nic nenechával náhodě. Třebaže informátoři, které měl přímo v Bílém domě, ani zplavodajské služby nehlásili žádné známky zvýšené aktivity, byl si jist, že prezident hledá způsob, jak proniknout za oponu, která halila vnitřní jádro. Téměř cítil, že sítě byly rozhozeny.
Jeho sekretářka lehce zaklepala na dveře a posléze je otevřela. Nezlobte se, že ruším, ale máte na videotelefonu pana Steinmetze. Chtěl by s vámi mluvit." Hned jsem tam."
Hudson si zavazoval tkaničky bot a mezitím si urovnával myšlenky. Podobně jako počítač uložil jeden problém do paměti a zaměřil se na další. Na potyčku se Steinmetzem se rozhodně netěšil, třebaže se ten člo-věk nacházel čtvrt milionu mil daleko. Eli Steinmetz byl ten typ inženýra, který překonává překážky tím, že navrhne řešení a potom je uskuteční vlastníma rukama. Právě pro jeho improvizační schopnosti jej Hudson vybral za šéfa Jerseyské kolonie. Absolvoval techniku na Kalifornské universitě a získal hodnost magistra na Massachusettském technologickém institutu. Později působil jako konzultant celé řady stavebních projektů v dobré polovině zemí světa, včetně Ruska. Když mu členové „vnitřního jádra“ nabídli možnost vybudovat první lidmi obývanou základnu na Měsíci, vyžádal si týden na rozmyšlenou, zatímco jeho mozek již zápolil s onou hrůzu budící koncepcí a mlhavou logistikou celého projektu. Nakonec přijal, ovšem za předpokladu, že budou splněny jím stanovené podmínky. On a pouze on vybere budoucí osazenstvo kolonie. Nebudou v něm žádní piloti nebo nafoukaní kosmonauti. Všechny vesmírné lety budou řízeny pozemním kontrolním střediskem nebo počítačem. Budou přijati pouze muži, jejichž specializace bude při stavbě základny k užitku. Mezi prvními třemi kosmonauty, Steinmetze v to nepočítaje, kteří zahájili vý-stavbu základny na Měsíci, byli dva stavební inženýři a jeden odborník na využití sluneční energie. O měsíc později dorazili biolog, geochemik a zahradník. Další vědci a technici následovali podle toho, jakých zkušeností a vědomostí bylo zapotřebí. Hudson a ostatní členové „vnitřního jádra“ zpočátku považovali za vážnou překážku Steinmetzův věk - bylo mu třiapadesát let, když vstoupil na povrch Měsíce, a nyní dosáhl věku devětapadesáti let - nakonec vsak dali přednost zkušenostem před mládím a nikdy svého rozhodnutí nelitovali. Nyní Hudson zíral do monitoru videotelefonu na velitele základny, který v ruce třímal láhev s ručně psanou etiketou. Na rozdíl od ostatních kolonistů, kteří si nechávali růst plnovous, byl Steinmetz hladce oholen. Vyholenou měl i hlavu. Tmavý nádech pleti harmonoval s břidlicově černýma očima. Patřil k již páté generaci amerických Židů, ale klidně by mohl vstoupit do muslimské mešity, aniž by vzbudil pozornost. Co říkáte takovéhle soběstačnosti?" otázal se Steinmetz. Lunární Chateau Chardonnay, 1989. Není to z bůhvíjak velké sklizně. Měli jsme hroznů právě na čtyři láhve. Chtěli jsme počkat na úrodu příštího roku, ale zmocnila se nás netrpělivost." Vidím, že jste si dokonce vyrobili vlastní láhve," zjišťoval Hudson. Ano, naše průkopnická chemická továrna už jede na plný výkon. Zvýšili jsme objem produkce tak, že dokážeme během patnácti dnů zpracovat téměř dvě tuny měsíční půdy na dvě stě liber nepříliš kvalitního železa nebo na pět set liber skla."

Steinmetz podle všeho seděl u dlouhého, nízkého stolu uprostřed malé jeskyně. Měl na sobě tenké bavlněné tričko a sportovní šortky. Vidím, že jste si udělal pohodlí," řekl Hudson.
Nepamatujete si, co jsme si po přistání stanovili jako prioritu?" zeptal se Steinmetz s úsměvem. Utěsnit vchod do jeskyně a vytvořit uvnitř takový tlak a atmosféru. abyste mohli pohodlně pracovat bez skafandrů." Neumíte si představit, jaká to byla úleva, když jsme po osmi měsících ze sebe mohli shodit to zatracené brnění a vzít si normální oblečení." Murphy důkladně monitoroval vaše teploty a má za to, že se zvyšuje koeficient tepelné absorpce stěn jeskyně. Navrhuje, abys vyslal ven někoho, kdo by o půl stupně zmenšil úhel nastavení slunečních kolektorů." Mrknu se na to."
Hudson se odmlčel. „Už to nebude trvat dlouho, Eli."
Změnilo se toho hodně, co jsem odešel?"
Je to prakticky stejné, jen více smogu, hustější doprava, více lidí." Steinmetz se rozesmál. „Leo, nesnažíte se mě ukecat na další služební cestu?" Ani nápad. Až se vrátíte na Zem, stanete se nejslavnější osobností svého oboru od Lindberghových dob." Čtyřiadvacet hodin před odletem budou všechny záznamy sbaleny a bezpečně uloženy v transportní lodi." Doufám, že si nehodláte na cestu domů otevřít to vaše lunární víno." Kdepak. Večírek na rozloučenou si uspořádáme tak, abychom měli dost času dokonale vystřízlivět." Hudson se pokoušel dobrat k tomu, co měl na srdci, oklikou, ale potom se rozhodl, že bude lépe, když půjde přímo k věci. Krátce před odletem budete mít co do činění s těmi Rusy," pronesl monotónním lilasem. To jsme už probrali," odvětil Steinmetz pevně. Není důvod se domnívat, že by přistáli blíže než dva tisíce mil od Jerseyské kolonie." Tak je vyhledejte a zničte. Na takovou loveckou expedici jste vybaveni. Jejich vědci nebudou ozbrojeni. Že by je někdo napadl na Měsíci, to je to poslední, co by mohli očekávat. Já i moji chlapci budeme rádi chránit své hospodářstvíčko, ale nemůžete po nás chtít, abychom stříleli po bezbranných lidech, kteří pro nás neznamenají žádnou hrozbu." ,,Eli, poslouchejte mě," naléhal Hudson. Jedna velice reálná hrozba tu je. Pokud Sověti nějak odhalí existenci Jerseyské kolonie, mohou se přemístit do její blízkosti. A vzhledem k tomu, že v tu dobu už budete na cestě k domovu, bude pro ně opuštěná kolonie snadnou kořistí." Tu možnost si uvědomuji právě tak dobře jako vy," pronesl Steinmetz nakřáplým hlasem, a nelíbí se mi ani za mák. Ale svůj odlet už nemůžeme bohužel odkládat. Dostali jsme se za hranice svých možností. Já svým mužům nemohu nařídit, aby tu zůstali dalších šest měsíců nebo rok, dokud si vaši přátelé někde nenapískají novou loď, která by nás bezpečně dopravila k Zemi. Přičtěte to na vrub smůle a Rusákům, kteří nestanovili pro přistání své lodi dřívější datum. Ale my máme na Měsíc vlastnické právo," vztekal se Hudson. Američan jako první vstoupil na jeho povrch a teď jsme ho dokonce kolonizovali. Pro Boha živého, Eli, přece ho nepřenecháte té bandě zlodějských komunistů." K sakru, Leo, na Měsíci je dost místa pro všechny. Kromě toho tady to není právě rajská zahrada. Mimo jeskyni se denní a noční teploty liší až o dvě stě padesát stupňů Celsia. Pochybuju, že by tu z toho mohlo byt třeba jen hráčské doupě. Podívejte, i kdyby ti kosmonauti spadli přímo do naší kolonie, rozhodně tu nenajdou žádný zlatý důl informací. Všechna shromážděná data poletí s námi na Zem. A to, co tu necháme, můžeme zničit." Nebuďte blázen. Proč ničit něco, co můžou využít další kolonizátoři, stálí kolonizátoři, kterým se bude hodit všechno, co jim nějak usnadní začátek?" Steinmetz viděl na obrazovce, jak se Hudsonův obličej vzdálený od něj 240 000 mil zardívá. Leo, moje hledisko je jasné. Bude-li to třeba, budeme kolonii bránit, ale neočekávejte od nás, že utvoříme ozbrojený sbor, který bude zabíjet nevinné kosmonauty. Jedna věc je zničit kosmickou sondu bez osádky, ale zavraždit člověka za to, že si činí nárok na zemi, po níž má právo chodit právě tak jako my, to je něco jiného." Po tomto prohlášení nastalo tíživé ticho, ale Hudson od Steinmetze těžko mohl čekat jiný postoj. Ten člověk nebyl žádný zbabělec. Právě naopak. Hudson se doslechl mnohé o jeho rvačkách a výtržnostech. Steinmetze bylo možné srazit na zem, ale pokud dokázal vstát a vztek v něm dosud vřel, uměl se bít jako ztělesněný ďábel. Šiřitelé jeho legendy nedokázali ani spočítat, kolik hostů venkovských putyk za svůj život seřezal. Hudson protrhl hradbu mlčení jako první. Předpokládejme, že sovětští kosmonauté přistanou do padesáti mil od vás. Bude to pro vás dostatečným důkazem, že chtějí obsadit Jerseyskou kolonii?" Steinmetz poposedl ve svém, z kamene vytesaném křesle. Nebyl ochotný činit ústupky. Vyčkejme a uvidíme."
Nikdo ještě nevyhrál bitvu tím, že se stáhl do defenzívy," poučil ho Hudson. Pokud přistanou na dostřel a budou jevit snahu vydat se ke kolonii, přistoupíte na kompromis a zaútočíte?" Steinmetz souhlasně přikývl. Tlačíte mě ke zdi a nedáváte mi mnoho možností." V sázce je příliš mnoho," řekl Hudson. A vy stejně nemáte na vybranou."

Kapitola 24

Mlha, která obestírala Pittův mozek, se rozplynula a jeho smysly se blikavě vracely k životu jako světélka na kontrolním panelu. Namáhal se otevřít oči a zaostřit je na nejbližší objekt. Dobré půl minuty zíral na vodou svraštělou pokožku levé ruky a potom na oranžový ciferník svých potápěčských hodinek, jako by je viděl poprvé v životě. V kalném soumraku ukazovaly fluorescentní ručičky půl sedmé a čtyři minuty. Uplynuly pouhé dvě hodiny od okamžiku, kdy upustili zničenou gondolu vzducholodě, ale Pittovi to připadalo jako věčnost a zároveň měl pocit, jako by vše prožil jenom ve snu. Vítr se dosud s řevem hnal od moře rychlostí expresního vlaku a vodní tříšť spolu s deštěm mu bubnovala do zad. Pokusil se zvednout s oporou o ruce a o kolena, ale měl pocit, jako by mu někdo zalil nohy do betonu. Ohlédl se a zjistil, že je má napůl pohřbené v písku, jak mu je stále podemílala zpět se vracející voda příboje.

Pitt ještě chvíli ležel, jako nějaká otlučená, nepotřebná věc, kterou kdosi odhodil, a sbíral síly. Po obou stranách pláže se tyčily balvany jako činžáky nad malou uličkou. Jeho první uvědomělou myšlenkou bylo, že to Giordino dokázal, že se provlékl průrvou ve skalní bariéře jak ouškem jehly. Potom zaslechl ve skučícím větru slabé Jessiino volání. Uvolnil si nohy a silou vůle se vyškrábal na kolena. Zachvíval se v náporech bouře a dávil vodu, která se mu dostala do nosu, clo úst i do hrdla.
Po pichlavém písku napůl dolezl, napůl doklopýtal k Jessii která omámeně seděla, vlasy splihlé na ramena, s Gunnovou hlavou v klíně. Vzhlédla a její oči, v nichž se zračila beznaděj, se náhle rozšířily nezměrnou úlevou. Díky Bohu," zamumlala, ale ta slova pohltil hluk bouře.
Pitt ji objal kolem ramen, aby ji uklidnil. Potom svou pozornost obrátil ke Gunnovi. Gunn byl částečně při vědomí. Zlomeny kotník natekl do velikosti fotbalového míče. Ve vlasech nad čelem se šklebila ošklivá tržná rána a tělo bylo na mnoha místech pořezáno ostrými korály. Ale žil a dýchal zhluboka a pravidelně. Pitt si zaštítil oči rukou a obhlížel břeh. Giordino nebyl v dohledu. Pitt se tomu vzpíral uvěřit. Po několika vteřinách vstal a nakloněn proti vichřici ženoucí se od moře zoufale se snažil proniknout valící se tmu. Ve vírech opadající příbojové vlny spatřil záblesk oranžové a okamžitě poznal roztrhané pozůstatky nafukovacího člunu. Gumové zbytky byly uchopeny a odvlečeny vratným příbojem, aby je vzápětí vrhla ke břehu další vlna. Pitt se, široce rozkročen, vpotácel do vody až po kyčle, nevšímaje si nižších vln, které se kolem něj valily. Potopil se pod rozedraný člun a šmátral rukama jako slepec Jeho tápající prsty nahmataly pouze rozedranou tkaninu. Poháněn potřebou naprosté jistoty táhl člun ke břehu. Do zad ho udeřila vysoká vlna. Podařilo se mu, aniž by věděl jak, udržet nohy pod sebou a dotáhnout člun na mělčinu. Když se pěna rozplynula a stekla zpátky, spatřil nohy vykukující zpod potrhané pogumované tkaniny. Po počátečním otřesu zaplavila jeho mysl fanatická neochota připustit, že by jeho přítel mohl být po smrti. V horečném spěchu, zapomínaje na dotírající vichr, strhal rozpárané zbytky nafukovacího člunu a odhalil kolmo plovoucí tělo, jehož hlava vězela ve vzduchové komoře. Naději vystřídal optimismus, jenž ho zasáhl jako rána pěstí do žaludku. Giordino možná ještě žije.
Pitt vyprostil Giordinovu hlavu a naklonil se k jeho obličeji. V hloubi duše trnul strachy, že spatří známky smrtelné promodralosti. Ale tváře měly barvu a Giordino dýchal - přerývaně a mělce, ale dýchal. Tomu malému, statnému Taliánovi se podařilo přežít díky vzduchu, jenž zůstal uvězněn v plovákové komoře.
Pitt se náhle cítil k smrti vyčerpán. Byl fyzicky i duševně na dně. Potácel se ve větru, jenž se ho snažil povalit. Jenom pevné odhodlání zachránit sebe i ostatní mu dodávalo síly. Pomalu, omezován v pohybu nesčetnými odřeninami a řeznými ranami, vzal Giordina do náruče. Měl pocit, jako by jeho sto pětasedmdesát liber vážilo dobrou tunu. Gunn, který se nyní již při plném vědomí choulil k Jessii, upřel tázavý pohled na Pitta, jenž s námahou vlekl bezvládné Giordinovo tělo po větrem umetené pláži.
„Musíme najít nějaký úkryt před větrem," zařval Pitt. Hlas mu poté, co se nalokal slané vody, zdrsněl. Můžeš chodit?" Jessie v odpověď zaječela: Pomůžu mu." Potom Gunna objala kolem pasu, zapřela se nohama a vytáhla ho do vzpřímené polohy, Pitt supící pod těžkým břemenem zamířil k řadě palem lemujících pláž. Každých dvacet stop se ohlížel. Jessii se nějak podařilo uchovat si potápěčské brýle, a tak byla jediná, kdo vydržel mít oči otevřené a dívat se přímo před sebe. Vláčela téměř polovinu váhy Gunna, který s očima zavřenýma před bodavým pískem vedle ní komicky poskakoval a táhl za sebou silně oteklou nohu.
Doplahočili se mezi stromy, ale ani tady je hurikán nešetřil. Vichřice ohýbala vrcholky palem téměř k zemi a cupovala jejich listy na kousky s výkonností šrotovače. Kokosové ořechy padaly na zem s vražednou razancí dělových koulí. Jeden se letmo dotkl Pittova ramena a jeho slupka mu natrhla kůži. Bylo to jako by procházeli bombardovanou zemí nikoho. Pitt skláněl hlavu a mžoural stranou na zem přímo před sebou. Než si stačil uvědomit, kam kráčí, vrazil do plotu z drátěného pletiva. Pohlédl vpravo, potom vlevo, ale nikde neviděl žádný průchod. Přelézt ho nepřipadalo v úvahu. Plot byl nejméně deset stop vysoký a na jeho vrcholu se stáčely husté spirály ostnatého drátu. Pitt si rovněž všiml malých porcelánových izolátorů a uvědomil si, že pletivo je uzpůsobeno k připojení na zdroj elektrického proudu. Kam ted?" křikla Jessie.
Vedle nás," zařval jí Pitt do ucha. Já skoro nevidím."
Jessie kývla hlavou doleva a vykročila s pajdajícím Gunnem po boku. Skupina dobrodruhů se belhala vpřed, bičována na každém kroku neúprosným vichrem.
Za deset minut urazili pouhých padesát yardů. Pittovi už docházely síly. Přestával cítit ruce a Giordino se mu začínal vysmekávat z náruče. Zavřel oči a poslepu počítal kroky. Přímý směr udržoval tak, že se ramenem lehce dotýkal plotu. Byl si jist, že hurikán musel zpřetrhat dráty elektrického vedení. Protože zaslechl, jak Jessie něco křičí, nepatrné pootevřel jedno oko. Jejich vůdkyně energicky ukazovala před sebe. Pitt klesl na kolena, jemně položil Giordina na zem a zadíval se ve směru Jessiiny paže. Jako obrovité kopí tam ležela na zborceném plotu vichřicí vyvrácená palma. S děsivou náhlostí padla noc a nad jejich hlavami se zatáhlo jako smola černé nebe. Poslepu přešli povalený plot. motajíce se a padajíce jako opilí slepci, vedeni instinktem a sebekázní, která jim nedovolovala ulehnout a nechat vše osudu. Jessie statečně kráčela v čele. Pitt si hodil Giordina přes rameno a držel se pásu Gunnových plavek ani ne tak proto, aby získal oporu, ale aby se navzájem neztratili. Sto yardů, potom dalších sto yardů a náhle jako by Gunna s Jessii pohltila země. Pitt, který ztratil oporu se zvrátil nazad. Zaúpěl, protože Giordino mu padl na hrud a pod jeho vahou se mu nedostávalo kyslíku. Vyškrabal se zpod něj a tápal rukou ve tmě před sebou, ale nic tam nebylo. Jessie i

Gunn spadli z osm stop vysokého břehu na silnici utočenou v terénu. Viděl pod sebou jejich nejasné, k sobě se choulící obrysy. Neublížili jste si?" zeptal se křikem.
Už jsme tak dosekaný, že je těžko říct." Gunnův hlas byl zastřený hukotem vichřice, ale zase ne tak zastřený, aby Pitt nepoznal, že se ozývá skrze zaťaté zuby. .Jessie?"
.Já jsem v pořádku“. myslím."
Můžete mi píchnout s Giordinem?"
Pokusím se."
Pošlu ho dolů," řekl Gunn. Zvládneme to."
Pitt posunul Giordina na hranu svahu, uchopil ho za paže a opatrně ho spustil do čekajících rukou. Gunn s Jessii přidržovali bezvládného kamaráda za nohy, dokud k nim Pitt neslezl a nepomohl jim to těžké tělo složit bezpečně na zem. Jakmile se tak stalo, Pitt se rozhlédl a udělal si přehled o situaci.
Silnice pod úrovní terénu skytala úkryt před vichřicí a poletujícími zrnky písku, a tak mohl Pitt konečně otevřít oči. Vozovka, kterou tvořila upěchovaná drť z mušlí, se zdála být málo využívaná. Ani v jednom směru nebylo vidět žádné světlo, což ovšem Pitta příliš nepřekvapovalo, když uvážil, že obyvatelé pobřeží byli evakuováni ještě předtím, než hurikán udeřil plnou silou. Jessie a Gunn byli na pokraji zhroucení, dech se jim zkrátil v trýznivý sípot. Pitt si uvědomoval, že sám dýchá rychle a lopotně a že mu srdce buší jak přetopený parní stroj. Ale třebaže byli vyčerpaní a potlučení, cítili se za bariérou z poloviny umenšující sílu vichřice jako v ráji. O dvě minuty později začal Giordino sténat. Potom se pomalu posadil a rozhlížel se kolem sebe. Kristepane, to je tma," mumlal si pod vousy, zatímco jeho mysl pomalu prorážela hustou mlhu, která ji zastírala. Pitt k němu poklekl a řekl: „Vítej zpět do země živých mrtvol."
Giordino zvedl ruku a dotkl se Pittova obličeje. Dirk?"
Osobně."
Co Jessie a Rudí?"
Oba jsou tady."
To je kde tady?"
Asi míli od pláže." Pitt se neobtěžoval vysvětlováním toho, jak se jim podařilo přežít přistání, či jak se dostali na silnici. To mohlo počkat. Bolí tě něco?" Všechno. Hrudník mám jako v ohni. Myslím, že jsem si vykloubil levé rameno, jednu nohu jako bych měl utrženou v koleni a v týlu mi škube, že to není hezké. Ksakru," zaklel znechuceně, čert to vem. Myslel jsem si, že člun protáhnu mezi skalami. Omlouvám se, že jsem to podělal." Věř mi, že nebýt tebe, byla z nás potrava pro ryby," usmál se Pitt a opatrně zkoumal Giordinovo koleno. Usoudil, že se jedná o přetrženou šlachu. Potom obrátil pozornost k ramenu. Se žebry, s kolenem, ani se zabedněnou hlavou nic nenadělám, ale jestli se na to cítíš, mohl bych vrátit to rameno na své místo." Mám pocit, že tohle jsi na mně zkoušel už na střední škole, když jsme hráli fotbal. Lékař našeho týmu tehdy na tebe svolával hromy blesky. Tvrdil, žes to měl nechat na něm."
Protože to byl sadista," řekl Pitt a chopil se Giorclinovy paže. Můžeme?" Jen do toho, urvi mi ji."
Pitt škubl a kloub zapadl s hlasitým lupnutím na své místo. Giordinovo vyjeknutí odumřelo v úlevném vzdechu. Pitt poslepu šmátral ve tmě za cestou, dokud nenašel silnou větev, ulomenou ze zakrslé borovice, kterou dal Giordinovi, aby ji použil místo berle. Jessie podepřela Gunna tak, že ho uchopila za paži, zatímco Pitt pomohl Giordinovi zvednout se na zdravou nohu a objal ho kolem pasu. Tentokrát se ujal vedení Pitt. V duchu si hodil mincí a vydal se doprava. Plahočili se těsně podél vysokého náspu, aby se chránili před neutuchajícími útoky vichřice. Šlo se jim nyní snadněji. Žádný hluboký písek, jímž by se museli brodit, žádné spadané stromy, o něž by zakopávali, dokonce ani trýznivé jehličky větrem hnaného deště, které díky svahům kolem silnice létaly nad jejich hlavami. Nic než plochá silnice mířící do skličující tmy. Po hodině cesty Pitt odhadl, že urazili asi tak míli a půl. Chystal se vyhlásit přestávku, aby si mohli odpočinout, když náhle Giordino zavětřil a zastavil se tak neočekávaně, že se vysmekl Pittovi, jenž ho podpíral, a skácel se na silnici.
Pitt nasál vzduch. Vůně nebyla příliš silná, ale cítil ji. Zvedl Giordina a pustil se vpřed. Vůně plátků masa opékaného nad dřevěným uhlím byla s každým krokem silnější a silnější. Po dalších padesáti yardech narazili na masivní bránu, jejíž mříže byly zformovány do tvaru delfínů. Po obou stranách se do tmy táhla rozbitým sklem na vrchu chráněná zeď, v níž byla vestavěna strážnice, která, snad vzhledem k hurikánu, zela prázdnotou. Brána, vypínající se svými dvanácti stopami k ebenové černi nebes, byla zamčená, ale vnější i vnitřní dveře strážného domku byly odemčené, a tak jím prošli. O kousek dál končila silnice kruhovou příjezdovou cestou, která procházela kolem čehosi, co vypadalo jako rozlehlá mohyla. Čím více se blížili, tím více se ukazovalo, že se jedná o stavbu pevnostního typu, jejíž střecha a tři strany byly zakryty písčitou půdou, z níž vyrůstaly palmy a zakrslé keře. Strohé průčelí budovy postrádalo okna a mělo pouze jediné mohutné mahagonové dveře s reliéfy ryb, které vypadaly jako živé.
.,To mi připomíná egyptské pohřební' chrámy," podotkl Gunn. Nebýt těch zdobných dveří'," ozval se Pitt, „řekl bych, že je to nějaké vojenské skladiště." Jesiie uvedla vše na správnou míru. Odizolovaný dům. Hlína je ideálním izolantem proti výkyvům teploty a nepřízni počasí. Je to stejný princip, jako někdejší drnové chaty na amerických prériích. Znám architekta, který se na ně specializuje." Vypadá to opuštěně," usoudil Giordino.
Pitt zkusil dveřní knoflík, a když zjistil, že s ním lze otáčet, otevřel dveře. Odkudsi ze setmělého interiéru k nim zavanula vůně jídla. Ale voní zabydleně," prohlásil Pitt.

Vstupní hala, vydlážděná dlaždicemi se španělskými motivy, byla osvětlena několika velkými svícemi na vysokém svícnu. Stěny byly z otesaných bloků černé lávy a jedinou výzdobu představoval hrůzu bu-dící obraz muže visícího ze zubaté tlamy jakési mořské příšery podobné hadu. Vešli dovnitř a Pitt za nimi zavřel dveře. Z jakéhosi divného důvodu se vytí bouře zvenčí a jejich unavené oddechování spojilo s mrtvolným klidem domu. .Je tu někdo?" zvolal Pitt. Opakoval svou otázku ještě dvakrát, ale jedinou odpovědí bylo strašidelné ticho. Zšeřelá chodba lákala, ale Pitt zaváhal. V nose jej polechtala jiná vůně. Tabákový kouř. Ještě silnější než onen smrtícímu plynu podobný čoud, jenž vycházel z doutníků admirála Sandeckera. Pitt nebyl žádný odborník, ale to věděl, že drahé doutníky páchnou odporněji než ty levné. Usoudil, že takový kouř mohou produkovat jen prvotřídní havana. Tak co soudíte?" obrátil se k ostatním.
Máme na vybranou?" zeptal se Giordino bezbarvým hlasem.
Dvě možnosti," odvětil Pitt. Bud odsud můžeme vypadnout, dokud to jde, a rvát se s hurikánem. Potom, až bude po něm, můžeme zkusit ukrást nějakou loď a vrátit se na Floridu-" Nebo se vydat na milost Kubáncům," přerušil ho Gunn. V kostce řečeno."
Jessie zavrtěla hlavou a pohlédla na něj měkkýma, něžnýma očima. Vrátit se nemůžeme," řekla klidně, beze stopy strachu. Bouře bude trvat několik dní a nikdo z nás není v takovém stavu, aby venku přežil další čtyři hodiny. Jsem pro to, abychom to zkusili s Castrovým režimem. Nejhůře nás mohou zavřít do vězení a ministerstvo zahraničí vyjedná naše propuštění." Pitt pohlédl na Gunna. Rudi, co ty na to?"
.Jsme na dně, Dirku. To. co říká Jessie, má logiku."
Ale, jak ty to vidíš:"'
Giordino pokrčil rameny. Stačí slovo, kamaráde, a poplavu zpátky do Států." Pitt věděl, že to myslí vážně. Ale musíme si přiznat, že tím moc nezískáme. Nerad to říkám, ale myslím, že bychom měli hodit ručník do ringu." Pitt se rozhlédl po svých společnících a uvědomil si, že nemohl mít větší štěstí na lidi, kteří by lépe dokázali čelit nepříjemné situaci, a nemusel být vizionář, aby si uvědomil, že je čekají nepříjemné chvilky. Tak dobře," souhlasil se smutným úsměvem. Nabourejme jim dýchánek." Vydali se chodbou a vzápětí prošli obloukovým vchodem do velké místnosti vyzdobené starožitnostmi španělské provenience. Na stěně byly zavěšeny obrovské tapisérie, které zobrazovaly galeony plující po moři za západu slunce nebo hnané zuřící bouří na útesy. Také nábytek prozrazoval zálibu v námořní plavbě a místnost byla osvětlena starými lod-ními lucernami, jež byly vyrobeny z mědi a barevných skel. V krbu praskající oheň vytápěl pokoj na teplotu běžnou v sauně. Nikde nebylo živé duše.
To je strašidelné," zašeptala Jessie. Náš hostitel má úděsný vkus." Pitt zvedl ruku. Hlasy," řekl tiše. .Jde to támhle z toho vchodu, jak jsou u něj ta brnění." Vnikli do další chodby, která byla každých deset stop kalně osvětlena svíčkami. Zvuk smíchu a nezřetelných mužských i ženských hlasů zesílil. Pod oponou před nimi vycházelo světlo. Na chvilku se zastavili, potom ji odhrnuli a prošli dovnitř. Ocitli se v dlouhé jídelně, v níž se nacházelo asi čtyřicet lidí, kteří ustali uprostřed hovoru a zírali na Pitta a jeho společníky s užaslými výrazy vesničanů, kteří poprvé spatřili vetřelce z vesmíru. Ženy byly oděné v elegantních večerních róbách, zatímco jedna polovina mužů na sobě měla smokingy a druhá vojenské uniformy. Číšníci, čekající, až dostanou pokyn, aby obsloužili hosty, stáli bez hnutí jako postavy z filmu, který se náhle zastavil. Strnulé ticho bylo husté jak vlněná deka. Celá scéna připomínala hollywoodské melodrama z počátku tři-cátých let. Pitt si uvědomil, že on a jeho přátelé musí skytat otřesný pohled. Pro-máčené, roztrhané oblečení, po těle samy šrám a odřenina, tržné rány a polámané kosti. Splihlé vlasy. Museli připomínat zmáčené krysy, které právě vylezly z kanálu.
Pitt pohlédl na Gunna a otázal se: Jak se španělsky řekne .Omluvte náš vpád?"'
Nemám tušení. Ve škole jsem měl francouzštinu."
Potom to Pittovi došlo. Většina uniforem patřila sovětským důstojníkům vysokých hodností. Pouze jediný z nich byl pravděpodobně Kubánec. Jessie byla ve svém živlu. Podle Pittova názoru se nemohla chovat s větší pompou, třebaže na ní safari oblek visel roztrhaný na cáry. .„Najde se mezi vámi gentleman, který by nabídl dámě židli?" zeptala se. Dříve, než se mohla dočkat odpovědi, vtrhlo do jídelny deset mužů, kteří se tvářili jak sfingy, obklopili je v těsném kruhu a namířili jim na břicha automatické pistole ruské výroby. Měli ledově studené oči a rty semknuté tak, že z ničí i zbyly jen úzké linky svědčící o tom, že byli vycvičeni, aby zabíjeli na povel.
Giordino, který vypadal jako drbán hledající obživu v popelnicích, se napřímil v celé své výšce. Už jste někdy viděli tolik usmívajících se obličejů najednou?" zeptal se v lehkém konverzačním tónu. Už dlouho ne," odvětil Pitt, jemuž na rtech začínal pohrávat pohrdavý úšklebek. Naposled u Little Big Hornu." Jessie je neslyšela. Jako v transu se protlačila mezi ozbrojenci, zastavila se poblíž čela stolu a zírala na vysokého, šedovlasého muže oděného ve večerním obleku, jenž na ni upíral pohled plný neskonalého úžasu. Jessie si sčísla z čela mokré, zacuchané vlasy a zaujala rafinovanou pózu divoké kočky. Potom promluvila měkkým, pánovitým hlasem. Raymonde, buď tak laskav a nalej své ženě sklenku vína

Kapitola 25

Hagen vyjel z centra Colorado Springs po čtyřiadevadesátce východním směrem. Po devatenácti mílích odbočil doprava na Enoch Road a dorazil k hlavnímu vchodu Střediska vesmírných operací. Zařízení v ceně dvou miliard dolarů, vybudované na 640 akrech půdy a zaměstnávající 5 000 uniformovaných i civilních pracovníků, kontrolovalo všechny starty vojenských vesmírných lodí, lety raketoplánů, jakož i programy monitorování satelitů. Kolem střediska se rozprostírala na tisícovkách akrů oblast osídlená společenstvím lidí zabývajících se vesmírným programem, vědecká pracoviště, průmyslové zóny, výzkumné ústavy vyspělých technologií, továrny a testovací polygon leteckých sil. Během pouhých deseti let se řídkou travou zarostlá země, spásaná malými stádečky dobytka, stala hlavním městem světového kosmického výzkumu".Hagen mávl identifikační kartou, zajel na parkoviště a zastavil proti vedlejšímu vchodu bytelné budovy. Zůstal prozatím ve voze a otevřel kufřík, z nějž vytáhl svůj ošuntělý diář. Nalistoval stránku, na které byla uvedena tři jména a přidal čtvrté. Raymond LeBaron, Leonard Hudson, Gunnar Eriksen, Generál Clark Fisher. Místo pobytu neznámé.
Totéž.
Totéž.
Colorado Springs.

Hagen svým telefonátem z Pattendenových laboratoři do hotelu Drake vyburcoval jednoho dávného kamaráda v FBI, jenž se přes číslo Ansona Jonese dostal k tajné lince domu pro důstojníky na Petersonově základně vojenského letectva u Colorado Springs. Dům byl obýván čtyřhvězdičkovým generálem dárkem Fisherem, šéfem Hlavního vojenského velitelství vesmírných letů. Vydávaje se za příslušníka deratizační kontroly, vnutil se do generálovy domácnosti, kam ho vpustila pani generálová. Naštěstí pro něj ho považovala za příležitost seslanou jí samotným nebem, aby si mohla postěžovat na armády pavouků, které zamořily prostory celého domu. Hagen ji pozorně vyslechl a slíbil zaútočit proti hmyzu všemi zbraněmi, které má ve svém arsenálu. Potom, zatímco se pani v kuchyni motala pod nohy kuchařce, která experimentovala s novým receptem na garnáty na meruňkách, zpřevracel generálovu pracovnu naruby. Jeho pátrání odhalilo pouze fakt, že Fisher je, pokud jde o konspiraci, dokonalý pedant. Hagen nenašel nic v zásuvkách stolu, v pořadačích, či v tajných úkrytech, které by mohly posloužit sovětskému agentovi. Rozhodl se počkat na večer, až se generál vrátí domů, a přehrabat mu kancelář v kosmickém středisku. Když odcházel zadními dveřmi, paní Fisherová právě mluvila do telefonu, a tak mu jenom mávla na rozloučenou. Hagen se na okamžik zastavil a zaslechl, jak říká generálovi, aby někde cestou koupil láhev sherry. Hagen uložil diář do kufříku a z kufříku vytáhl plechovku dietní coly a tlustý salámovy sendvič s nakrájenými nakládačkami zabalený ve voskovém papíru, na němž byly z obou strany vytištěny reklamy jakéhosi lahůdkářství. Když slunce zapadlo za Skalnaté hory, nad Coloradem se okamžitě výrazně ochladilo. Stín Pikes Peak se natáhl přes planinu a vrhl závoj tmy na zemi beze stromů. Hagen si úchvatné krásy, která se mu nabízela za předním sklem vozu, nevšímal. Pokud ho něco znepokojovalo, tak to byla skutečnost, že dosud nechytil jediného člena “vnitřního jádra“' za ruku. Tři muži uvedeni na seznamu se skrývali bůhvíkde a čtvrtý byl do té doby, než mu bude prokázána vina, nevinný. Žádná fakta, jen telefonní číslo a tušení, že Fisher patři ke spiknuti kolem Jerseyské kolonie. Musel mít naprostou jistotu, a co bylo nejdůležitější- zoufale potřeboval nalézt nitku, která by ho dovedla k dalšímu muži. Hagen zarazil svého bloudícího ducha a zaostřil pohled do zpětného zrcátka. Postranním vchodem právě vycházel jakýsi muž v modré důstojnické uniformě. Dveře mu přidržoval seržant s pěti prýmky, či jaké hodnosti uděluje vojenské letectvo svým odvedencům. Důstojník se čtyřmi hvězdičkami na náramenících byl hezký muž vysoké, atletické postavy, jenž trochu připomínal Gregoryho Pecka. Seržant ho doprovodil přes chodník k čekajícímu sedanu vojenského letectva a otevřel mu dveře s vojačkou řízností. Hagenovi se na té scéně cosi nezdálo. Posadil se proto zpříma, otočil se a vyhlédl troufale z bočního okénka. Fisher se právě předkláněl, aby se mohl posadit na zadní sedadlo. Hagenovi v tu chvíli blesklo. Generál držel kufřík. Ovšem ne. jak bývá zvykem, za držadlo. Třímal ho pod paži a tiskl si ho k hrudi jako ragbyový míč. Hagenovi nedělalo nejmenší problém odložit svůj pečlivě vypracovaný plán k ledu. Na místě se rozhodl, že zaimprovizuje, a hned zapomněl na svůj záměr prohlédnout si generálovu kancelář. Kdyby jeho náhlý záblesk inspirace neměl slavit úspěch, mohl se vždycky vrátit. Natočil motor a vyrazil ostře z parkoviště za generálovým vozem. Fisherův řidič dojel ke křižovatce a stihl na žluté světlo odbočit na silnici označenou číslem 94. Hagen počkal, až odjedou dosud čekající auta. Potom projel na červenou a šlápl na plyn. Dotáhl se na modry vůz vojenského letectva natolik, aby v jeho zpětném zrcátku mohl sledoval řidičův obličej. Držel se na stále stejné pozici a dával pozor, zda řidič nezachytí jeho pohled. Nic takového se však nestalo. Seržant nebyl podezíravý a nehlídal si zadek. Hagen správně usoudil, že se tomu muži nedostalo výcviku v obranné taktice řízení, zaměřené proti možnému te-roristickému útoku. Za mírným ohybem dálnice se v dohledu objevila světla nákupního střediska. Hagen mrkl okem na tachometr. Seržant ujížděl rychlosti pěti mil za hodinu pod povoleným limitem. Hagen vybočil do vnějšího pásu a předjel ho. Lehce přidal na rychlosti a potom opět zpomalil, aby mohl odbočit na příjezdovou cestu k nákupnímu středisku, sázeje na to, že alespoň v jednom z těch krámků budou prodávat likéry a že generál Fisher nezapomněl na instrukci své ženy. aby koupil láhev sherry. Vůz vojenského letectva však pokračoval přímo.

„K čertu!" zaklel Hagen. Rázem mu došlo, že každý voják by si likér koupil v prodejně na základně, kde stoji daleko méně než v maloobchodě. Hagen na chvíli uvízl za ženou, která se snažila vycouvat z parkoviště. Když se mu konečně podařilo vymanit ze sevřeni, vystřelil zpátky na dálnici takovým stylem, že za nim zůstal pach spálené gumy. Naštěstí pro něj chytil Fisherův šofér na příští křižovatce červenou, a tak ho Hagen dohnal a mohl ho znovu předjet. Ve snaze získat co největší' náskok sešlápl plyn až na podlahu. Po dvou mílích odbočil na úzkou silničku vedoucí k hlavní bráně Petersonovy základny vojenského letectva. Ukázal svou identifikační kartu strnule stojícímu strážnému, který byl vybaven modrým baretem, hedvábným šátkem kolem krku stejné barvy a pouzdrem z černé kůže, které obsahovalo revolver s pažbou vykládanou perletí. Kde bych našel krám?" zeptal se Hagen.
Strážný ukázal po silnici. Přímo k druhé stopce. Tam zahněte k vodojemu. Je to takovej velkej šedej barák. Nemůžete ho minout." Hagen poděkoval a odejel právě v okamžiku, kdy dorazil Fisherův automobil, jejž strážný poslal gestem ruky bez zastavení dál. Hagen nijak nespěchal, dodržoval maximální rychlost stanovenou na základně a v klidu zastavil na parkovišti obchodu asi pouhých padesát stop před Fisherem. Nacpal se mezi Jeep Wagoneer a dodávku Dodge v campingové úpravě, která spolehlivě zakryla větší část jeho vozu. Hagen zhasl světla, a aniž by vypnul motor, vyklouzl ven. Generálův automobil zastavil a Hagen se k němu beze spěchu vydal přímou cestou. Byl zvědav, zda Fisher vystoupí a půjde koupit láhev sherry sám, nebo zda pošle svého řidiče. Hagen se musel pousmát. Měl vědět, že to je předem daná věc. Generál poslal samozřejmě seržanta. Hagen dospěl k vozu právě v okamžiku, kdy seržant procházel dveřmi obchodu. Rychlý pohled, zda ho někdo nepozoruje ze zaparkovaného auta, či zda ho nemůže spatřit některý zákazník tlačící vozík po parkovišti. Vzduch je čistý, pomyslel si.
Bez sebemenšího zaváhání, bez zbytečných pohybů, vytáhl Hagen z kapsy všité pod rukáv pláště obušek z tvrzené gumy, prudce otevřel dveře a máchl rukou. Žádný pozdrav, žádná zbytečná konverzace. Obušek dopadl Fisherovi přesně na správné místo čelisti. Hagen popadl kufřík spočívající v generálově klíně, zabouchl dveře a nedbale odkráčel k vlastnímu autu. Od počátku do konce akce uplynuly nanejvýš čtyři vteřiny. Cestou k hlavní bráně zvažoval časové možnosti. Fisher bude v bezvědomí dobrých dvacet minut, ale možná až hodinu. Sedm minut dával seržantovi na to. aby nalezl polici se sherry, zaplatil ji a vrátil se k vozu. Dalších pět mu bude trvat, než si všimne, že generál na zadním sedadle neusnul, a než vyhlásí poplach. Hagen měl ze sebe upřímnou radost. Než si vojenská policie na základně vůbec uvědomí, k čemu vlastně došlo, bude na půl cesty do Colorado Springs. Krátce po půlnoci začal nad jižním Coloradem padat předčasný sníh. Zpočátku tál, jakmile se dotkl země, ale brzy se vytvořila slupka ledu a na ní začala růst bělostná pokrývka. Dále na východ musela dopravní policie kvůli sněhové bouři uzavřít některé venkovské silničky. Hagen seděl v malém tryskovém letadle typu Lear bez identifikačních znaků, které stálo na vzdálenějším konci rozjezdové dráhy, a studoval obsah generálova kufříku. Většinou se jednalo o vysoce tajné materiály související s každodenními operacemi kosmického střediska. Jedna složka se týkala letu raketoplánu Gettysburg, jenž měl před pouhými dvěma dny odstartovat z Vanderbergovy základny vojenského letectva v Kalifornii. Hagena obveselilo, když našel v prostředním oddílu kufříku pornografický časopis. Pravou perlu však představoval v černé kůži vázaný notes, který obsahoval celkem třicet devět jmen a telefonních čísel. Žádné adresy či poznámky, pouze jména a čísla rozdělená do tří sekcí. V první jich bylo čtrnáct; ve druhé sedmnáct; ve třetí osm. Hagenovi nebylo žádné z nich povědomé. Možná, že se prostě jednalo o Fisherovy přátele či známé. Když si prohlížel třetí seznam, byl již tak unavený, že měl pocit, jako by se písmenka rozprjela po papíru
Náhle ho do očí udeřilo první jméno v seznamu. Nikoli příjmem, ale křestní jméno.
Užasl, že mohl přehlédnout něco tak jednoduchého, kód tak zřejmý, že by ho nikdo za kód nepovažoval. Přepsal si seznam do svého diáře a ke třem jménům přidal jejich skutečné ekvivalenty. Gunnar Monroe/Eriksen
Irwin Dupuy
Leonard Murphy/Hudson
Daniel Klein
Slevě Larson
Ray Sampson/LeBaron
Dean Beagle
Clyde Ward
Osm jmen místo devíti. Vtom Hagen zavrtěl hlavou nad tím, jak pomalu mu to zapaluje. Je přece jasné, že si generál nebude zapisovat do notesu své vlastní jméno a číslo.
Byl téměř doma, ale jeho radost tlumila únava; nespal posledních 24 hodin a riziko krádeže generálova přineslo nečekané ovoce. Místo jedné nitky jich měl najednou pět - všechny zbývající členy “vnitřního jádra“'. Zbývalo jediné - porovnat jména s telefonními čísly a bude mít celou síť v úhledném balíčku. To však bylo toužebné přání. Dopustil se školácké chyby, když si během telefonického hovoru s generálem dárkem Fisherem, alias Ansonem Jonesem, pustil pusu na špacír. Pokoušel si namluvit, že šlo o chytrý krok, jenž měl dohnat spiklence k tomu, aby udělali chybu a odhalili se. Nyní si však uvědomil, že to byla z jeho strany domýšlivost spojená s pořádnou dávkou blbosti.
Fisher vzburcuje celé vnitřní jádro', pokud tak již neučinil. Už se s tím nedalo nic dělat. Škodu nebylo možno odvrátit. Nezbývalo, než pokračovat stejným směrem. Hagen právě zíral do prázdna, když ze své kabiny vykoukl pilot letadla. Promiňte, že vás ruším, pane Hagene, ale sněhová bouře má ještě zesílit. Z kontrolní věže mi hlásili, že chtějí uzavřít

letiště. Jestli hned neodstartujeme, můžeme dostat povolení třebas až zítra odpoledne." Hagen přikývl. Není důvod, abychom tu zůstávali."
Řeknete mi, kam máme namířeno?"
Následovala krátká pauza, během niž Hagen hleděl do poznámek ve svém diáři. Rozhodl se, že Hudsona si nechá až na konec. Kromě toho, Eriksen, Hudson a Daniel Klein, či kdo to ve skutečnosti byl, měli všichni stejné směrové číslo. Pro Clydea Warda se rozhodl proto, že město, na něž ukazovalo jeho číslo, bylo pouhých pět set mil jižně od Colorado Springs. Do Albuquerque," řekl nakonec.
Ano pane," odvětil pilot. Pokud se připoutáte, můžeme být během pěti minut ve vzduchu." Jakmile pilot zmizel ve své kabině, Hagen se svlékl do trenýrek a uložil se do měkkého lůžka. Než se kola odlepila od zasněžené dráhy, spal spánkem spravedlivých.

Kapitola 26

Bázeň, kterou v Bílém domě budil šéf prezidentova štábu Dan Fawcett, byla nezměrná. Zaujímal jednu z nejmocnějších pozic ve Washingtonu. Byl držitelem těch nejsvětějších tajemství. Jeho rukama procházely všechny možné i nemožné dokumenty určené prezidentovi. A nikdo, včetně členů kabinetu a vůdčích osobnosti" kongresu, nevstoupil bez jeho svolení do Oválné pracovny Nepamatoval si, že by někdo neakceptoval jeho zamítavou odpověď. A tak si nebyl jist, jak by mel reagovat na pohled doutnajících očí admirála Sandeckera, který stál před jeho pracovním stolem. Fawcett dosud neviděl člověka, v němž by tak vřelo vzteky, a cítil, že admirál musí vynakládat všechny své síly, aby se ovládl. Promiňte, pane admirále," omlouval se Fawcett, ale v prezidentově programu není jediná mezírka. Nevidím způsob, jak bych vás do něj mohl zařadit."
Pusťte mě k němu," žádal Sandecker.
Není to možné," odvětil Fawcett rozhodně.
Sandecker se svatokrádežně opřel rukama o svazek listin navršených na Fawcettově stole a předklonil se tak, že jejich nosy od sebe dělilo jen několik palců.
Řekněte tomu zkurvenci," zavrčel, že právě zabil tři z mých nejlepších přátel. A jestli mi neudá po čertech dobré důvody, proč to udělal, rovnou se seberu a odhalím veřejnosti tolik utajených špinavostí, aby to stačilo tu jeho dokonalou vládu zkompromitovat na zbytek funkčního období. Vysvětlil jsem to dost jasně, Dane?" Fawcett seděl neschopen překonat svůj úžas ani narůstající nevoli. Tím si jenom zničíte vlastní kariéru. Co by to mělo za smysl?" Vy mě neposloucháte. Povím vám to ještě jednou. Prezident nese odpovědnost za smrt mých nejlepších přátel. Jednoho z nich jste znal. Jmenoval se Dirk Pitt. Nebýt Pitta, tak si prezident dnes nehoví v Bílém domě, ale leží na mořském dně. A já nyní žádám vysvětlení, proč Pitt musel zemřít. A jestli mě to bude stát kariéru šéfa NOS, vám může byt srdečně jedno." Sandeckerova tvář byla nyní tak blízko jeho obličeje, že Fawcett podléhal pocitu, jako by jenom z admirálova rudého plnovousu sršelo tolik energie, kolik jí on sám nedá dohromady za celý svůj život. Pitt je mrtvý?" zeptal se přihlouple. Nedoneslo se mi-" Řekněte prezidentovi, že jsem tady," skočil mu Sandecker do řeči. Určitě mě přijme." Ta zpráva přišla tak náhle, s tak mrazivou silou, že Fawcetta vyděsila. Budu prezidenta o Pittovi informovat," řekl pomalu. Neobtěžujte se. Jsem si jist. že to ví. Máme přístup ke stejným zpravodajským informacím.
Potřebuji čas, abych zjistil, o co jde," řekl Fawcett.
Žádný čas," prohlásil Sandecker hlasem tvrdým jak žula. Zítra se má v senátu hlasovat o prezidentově návrhu na výdaje určené na rozvoj jaderné energetiky. Představte si. co by se mohlo stát, kdyby se George Pitt dozvěděl, že je prezident zodpovědný za smrt jeho syna. Nemusím vám líčit, k čemu by došlo, pokud by pan senátor odepřel podporu prezidentově politice a postavil se do opozice." Fawcett byl sdostatek bystrý na to, aby vycítil vzdálenou hrozbu. Odsunul se od stolu, spráskl ruce a chvíli na ně zíral. Potom vstal a vydal se směrem k chodbě. Pojdte se mnou, pane admirále. Prezident má jednání s ministrem obrany Jessem Simmonsem. Touto dobou by měli být pomalu u konce." Sandecker čekal před Oválnou pracovnou, zatímco Fawcett vešel s omluvou dovnitř a šeptem prohodil s prezidentem několik slov. Po dvou minutách se objevil Jess Simmons a vyměnil si s admirálem přátelský pozdrav. Fawcett, který stál za ním, gestem naznačoval, že může vstoupit.
Prezident vyšel zpoza stolu a potřásl Sandeckerovi rukou. Z jeho tváře nebylo možné nic vyčíst, měl uvolněny a vyrovnaný postoj a inteligentní oči pevně vzdorovaly sálajícímu pohledu návštěvníka. Omluvil byste nás, Dane?" otočil se k Fawcetovi. Rád bych s panem admirálem pohovořil o samotě."
Fawcett beze slova opustil místnost a zavřel za sebou dveře. Prezident ukázal na křeslo a usmál se. Co kdybychom se posadili a udělali si pohodlí?"
Raději postojím," odvětil Sandecker plochým hlasem. Jak je libo." Prezident se složil do mohutně polstrovaného křesla a zkřížil nohy před sebou. Neměl v úmyslu chodit kolem horké kaše. Mrzí mě, co se stalo Pittovi i ostatním," prohlásil. Nikdo nechtěl, aby k tomu došlo."
Mohu se vás ve vší úctě zeptat, co se tu ksakru děje?"
„Povězte mi, pane admirále, budete mi věřit, když vám řeknu, že v okamžiku, kdy jsem vás žádal o posádku pro tu vzducholoď, nešlo zdaleka jen o pouhé pátrání po zmizelé osobě?" .Jenom když mi podáte solidní vysvětlení."

A budete mi věřit, když vám řeknu, že se paní LeBaronová kromě toho, že hledala svého manžela, rovněž podílela na snaze realizovat plán, jehož cílem bylo otevření přímé komunikační linie mezi mnou a Fidelem Castrem?"
Sandecker se na prezidenta upřeně zadíval a na okamžik se ho zmocnila zlost. Ani v nejmenším necítil k tomuto vůdci národa žádnou posvátnou úctu. Viděl příliš mnoho prezidentů přicházet a odcházet, viděl příliš mnoho jejich lidských slabosti. A neznal jediného, kterému by měl chuť postavit pomník.
Ne, pane prezidente, to neberu," prohlásil sarkastickým tónem. Pokud mi slouží paměť, máte v Douglasu Oatesovi velmi schopného státního sekretáře, jenž má podporu ministerstva zahraničí. Řekl bych, že lze s Castrem komunikovat přímo přes existující diplomatické kanály." Prezident se křivě pousmál. .Jednání mezi zeměmi, které si nejsou přátelsky nakloněny, se občas musí odchýlit od běžného politického standardu. To jistě nepopíráte." Nepopírám."
Vy se do politiky nepletete, nezajímají vás státnické záležitosti, neúčastníte se washingtonských společenských dýchánků, jste proti kamarádíčkování a klikaření. Je to tak, pane admirále?" Ano."
„Ale pokud bych vám dal rozkaz, uposlechnete ho."
.Jistě, pane." odvětil Sandecker bez váhání. Samozřejmě pokud by nebyl protiprávní, nemorální nebo protiústavní."
Prezident se zamyslel. Potom přikývl a ukázal ke křeslu. Prosím vás, admirále. Mám málo času, ale pokusím se vám v krátkosti vysvětlit, o co jde." Počkal, až se Sandecker usadí. Tak tedy, před pěti dny byl našemu ministerstvu zahraničí propašován z Havany dokument psaný Fidelem Castrem. V zásadě se jedná o návrh na vydláždění cestičky k pozitivním a konstruktivním vztahům mezi Kubou a Amerikou." Co vás na tom tak leká?" otázal se Sandecker. Castro usiluje o bližší vztahy s námi od doby, co ho Reagan v Grenadě nakopal do zadku." To je fakt," připustil prezident. Ovšem dosud jedinou dohodou, které jsme dosáhli, bylo zvýšení imigračních kvót pro kubánské disidenty přicházející do Ameriky. Jenže Castro chce, abychom mu pomohli vymanit se z ruského jha." Sandecker na něj hleděl skeptickým okem. Castro je svou nenávistí vůči Spojeným státům přímo posedlý. Proč by ksakru jinak neustále nacvičoval invazi. A Rusové se nenechají jenom tak vytěsnit z jediné oblasti západní polokoule, kde mohou uplatňovat svůj vliv. Kdyby jim náhodou přeskočilo a odepřeli Kubě pomoc, tak se ostrov utopí v močálu vlastní ekonomické nemohoucnosti. Kuba se s největší pravděpodobností nedokáže postavit na vlastní nohy, protože jí chybí surovinové zdroje. Já bych si na Fidela nevsadil, ani kdyby jeho snahám tleskal sám Bůh. Ten chlap je skutečně nevyzpytatelný," uznal prezident. Ale nepodceňujte jeho úmysly. Sověti se topí ve vlastním ekonomickém bahně. Paranoidní podezřívavost Kremlu vůči okolnímu světu zvedla vojenské výdaje Sovětského svazu do tak astronomických výšin, že si je nemůže dovolit. Životní standard jeho občanů je na nejnižší úrovni ze všech průmyslových zemí. Zemědělská i průmyslová produkce a export ropy se dostaly až na samé dno. Chybí mu prostředky, aby mohl pokračovat v masivní'pomoci zemím východnímu bloku. A ve vztahu ke Kubě dosáhl situace, kdy více požaduje než dává. Dny miliardových dotací, půjček s nízkými úroky a levných dodávek zbraní jsou u konce. Je veta po živobytí na cizí účet."
Sandecker zavrtěl hlavou. „Přesto bych to, být v Castrově kůži, považoval za špatný obchod. Že by kongres schválil miliardovou částku na pomoc Kubě, o tom nemůže být řeči, a dvanáct milionů obyvatel ostrova může sotva existovat bez dovezeného zboží." Prezident pohlédl očkem na hodiny stojící na krbové římse. „Mám už jenom několik minut. Castro se nebojí ani tak ekonomického chaosu či kontrarevoluce, jako pomalého, plíživého zvyšování sovětského vlivu na jeho vládu. Vyslanci Moskvy si tady trochu odloupnou, támhle malinko nakradou a trpělivě vyčkávají na pravou chvíli, kdy budou schopní získat hlavní slovo v kubánských mocenských strukturách, a tím i kontrolu nad zdroji státu. Jenže nyní se Castro probral ze spánku a zjišťuje, že se jeho kremelští přátelé pokoušejí vyrabovat zemi pod jeho záštitou. Jeho bratr Raúl byl ohromen, když zjistil v jak jsou jeho důstojnické sbory infiltrovány Kubánci, kteří přenesli svou loajalitu na Sovětský svaz." To mě udivuje. Kubánci Rusy nenávidí. Jejich pohled na život nemá s tím ruským nic společného."
Kuba jistě nikdy neměla v úmyslu stát se figurkou na šachovnici sovětských zájmů, jenže po revoluci absolvovalo ruské univerzity na tisíce kubánských studentů, z nichž mnozí, než by se vrátili domů. kde je čekala státem nařízená práce, kterou mohli nenávidět a která mohla být zdraví i životu nebezpečná, se nechali zviklat lákavou nabídkou prestiže a peněz. Ti šikovnější, kteří vlastní budoucnost povýšili nad patriotismus, se tajně zřekli Castra a slíbili svou věrnost Sovětskému svazu. A to se musí uznat, že Rusové své sliby plní. Za pomoci vlivu, který mají na kubánskou vládu, dotlačili své nové poddané na mocenské pozice. Kubánci Castra dosud uctívají." namítl Sandecker. „Nedovedu si představit, že by jenom stáli a dívali se, jak si ho Moskva totálně podrobuje." Prezident se zasmušil. .Je tu reálná hrozba, že Rusové zavraždí brady Castrovy a vinu svalí na CIA. Nic snazšího, když vezmete v potaz, že se tato agentura v šedesátých letech několikrát o antentát na Castra pokusila. což je navíc všeobecně známá věc." „A Kremlu se tak otevře cesta k vytvoření loutkové vlády." Prezident přikývl. „A tím se dostáváme k jím navrhovanému americko-kubánskému paktu. Castro nechce Rusy vyplašit, aby nemohli podniknout žádná protiopatření, dokud nepřistoupíme na hru, jejímž důsledkem by bylo jejich vytlačení z karibské oblasti. Bohužel však nezareagoval na mou ani Oatesovu odpověď." „To vypadá na ten starý trik s holí a mrkví, který má podráždil vaše chutě." Vidím to zrovna tak."
„A co s tím vším mají společného LeBaronovi?"
Ti do toho prostě spadli," řekl prezident s jistou dávkou ironie. Ten příběh znáte. Raymond LeBaron se vydal se svou stařičkou vzducholodí jakoby hledat loď s pokladem, ovšem ve skutečnosti měl na mysli jiný úkol. Kubánskému pobřežnímu vyhledávacímu systému se podařilo zachytit LeBaronovu vzducholoď právě v době, kdy byl na inspekci obranného velitelského komplexu u Havany Raúl Castro. Toho zčistajasna napadlo, že kontakt s ní by mohl přinést

užitek. A tak nařídil pobřežní stráži, aby ji zadržela a dopravila na letiště poblíž města Cárdenas." Zbytek si dokážu domyslet." usoudil Sandecker. Kubánci doplnili plyn, posadili na palubu velvyslance, který u sebe měl návrh americko-kubánské smlouvy, a vypustili vzducholoď do vzduchu. Počítali s tím. že převládající větry ji zanesou do Států." .Jste blízko," připustil prezident s úsměvem. Jen s tím rozdílem, že se nemohli spoléhat na rozmary větru. Do gondoly nasedl blízký Fidelův přítel s dokumenty a pilot, který dovedl vzducholoď do blízkosti Miami. Oba pak skočili několik mil od pobřeží do vody, kde je vylovila čekající jachta
„Zajímalo by mě, odkud potom pocházela ta tři těla nalezená ve vzducholodi," prohlásil Sandecker. To zřejmě mělo byt jakési melodramatické představení, jimž se Castro snažil osvědčit své dobré úmysly. Neměl jsem zatím čas se tím důkladněji zaobírat." Nepojali Rusové nějaké podezření?"
Zatím ne. Jejich nadřazený postoj vůči Kubáncům jim zabraňuje docenit sílu latinského důmyslu." Takže Raymond LeBaron je v pořádku kdesi na Kubě."
Prezident rozhodil ruce. Mohu to pouze předpokládat. Zdroje CIA hlásí, že Sovětské výzvědné služby žádají, aby byl LeBaron vyslechnut. Kubánci se k tomu zavázali a od té doby LeBarona nikdo neviděl." Nepokusíte se požádat o jeho vydáni?" zeptal se Sandecker. Situace je už tak příliš delikátní, než abychom takový požadavek mohli vyložit na jednací stůl. Pokud se nám podaří uspokojivě formulovat a podepsat americko-kubánský pakt, nepochybuji o tom, že Castro převezme LeBarona z ruského opatrování a vrátí nám ho." Prezident se odmlčel a upřel zrak na hodiny. Už jsem měl být na poradě s rozpočtáři." Vstal a pohlédl ke dveřím. Potom se obrátil k Sandeckerovi. Abych to shrnul. Jessie LcBaronová byla v krátkosti obeznámena se situací a naučila se zpaměti naši odpověď Castrovi. Naším plánem bylo vrátit vzducholoď s nějakým LeBaronem na palubě. To, že moje odpověď byla odeslána stejnou cestou, jakou přišel jeho návrh, mělo být pro Castra jasným signálem. Něco se ale zhatilo. Ve dveřích jste se potkal s Jessem Simmonsem. Seznámil mne s fotografiemi, které pořídil náš vzdušný průzkum. Kubánská hlídková helikoptéra začala na vzducholoď střílet místo toho, aby ji zastavila a doprovodila na letiště u Cárdenas. Potom z jakéhosi neznámého důvodu explodovala a společně se vzducholodí se zřítila do moře. Admirále, musíte si uvědomit, že jsem kvůli citlivé povaze té mise nemohl vyslat záchranné síly. Pitta je mi opravdu líto. Měl jsem vůči němu dluh, který jsem nestačil splatit. Můžeme se jenom modlit, aby Jessie LeBaronová a vaši přátelé nějak přežili." Nikdo nemůže přežít havárii v oblasti, kterou se přehnal hurikán," prohlásil Sandecker kousavě. Musíte mi odpustit, pane prezidente, ale i myšák Mickey by dal do kupy lepší operaci."
V prezidentově obličeji se mihl bolestný výraz. Evidentně se chystal říct něco na svou obhajobu. Ale potom otevřel dokořán dveře. Promiňte, pane admirále, spěchám na tu poradu." Víc už nepromluvil. Vyšel z Oválné pracovny a nechal zmateného Sandeckera na místě samotného.

Kapitola 27

Jeden z nejhorších hurikánů, Evička, olízl pobřeží ostrova a stočil se na severovýchod k Mexickému zálivu. Vítr se nyní pohyboval rychlostí pouhých čtyřiceti mil za hodinu, ale trvalo ještě další dva dny, než byl vystřídán mírným pasátem z jihu. Ostrov Cayo Santa Maria se zdál byt zcela bez života. Nikde nebylo známky po člověku ani zvířeti. Před deseti lety, ve chvíli překypující přátelstvím, ho Fidel Castro přenechal jako akt dobré vůle svým komunistickým spojencům. Posléze plivl do tváře Bílého domu tím, že ho prohlásil za teritorium Sovětského svazu. Domorodce, kteří byli v tichosti leč nesmlouvavě přestěhováni na mateřsky ostrov, nahradily technické jednotky GRU (Hlavní ředitelství rozvědky sovětského generálního štábu), jež byla vojenskou složkou KGB, a ty začaly budovat vysoce utajovanou podzemní stavbu. Práce probíhaly po etapách a pouze pod příkrovem tmy. Pod piskem a palmami celý komplex pomalu dostával tvar. Špionážní letadla CIA ostrov monitorovala, ale analytikům se nepodařilo prokázat výskyt žádného obranného zařízení ani žádné větší dodávky materiálu po moři či vzdušnou cestou. Zvětšené fotografie ukazovaly jenom několik rozpadajících se cest, které zdánlivě nikam nevedly. Ostrov byl studován pouze rutinně a nikdy se nepodařilo odhalit nic, co by ohrožovalo bezpečnost Spojených států. Pitt se probudil kdesi pod povrchem větrem trýzněného ostrova do stále rozsvíceného fluorescenčního světla. Ležel na posteli s matracemi vystlanými prachovým peřím ve sterilně čistém pokojíku. Nemohl si vzpomenout, že by kdy ležel v něčem tak pohodlném. Rozhodl se, že se musí. podaří-li se mu ještě někdy vrátit do Washingtonu, po takovém lůžku poohlédnout. Pokud si odmyslel odřeniny, bolavé klouby a lehký tepot v hlavě, cítil se poměrně dobře. Zíral do šedivě vymalovaného stropu a rozpomínal se na události minulého večera: Jessiino setkání s manželem; stráže eskortující jeho, Giordina a Gunna na ošetřovnu, kde jim ruská lékařka s tělem jako kuželka ošetřila rány; plátky skopového k večeři v jídelně mužstva, která měla stále ještě hodně daleko i do té nejhorší vývařovny pro řidiče kamiónů ve východním Texasu; a konečně jeho uzamčení na pokoji s toaletou, umývadlem, postelí a úzkým dřevěným šatníkem. Vklouzl rukama pod pokrývku a zkoumal své tělo. Kromě několika yardů leukoplasti a gázy byl zcela nahý. Žasl nad fetišistickou zálibou ruské lékařky v obvazech. Spustil nohy na betonovou podlahu a vsedě zvažoval další svůj pohyb. Močový měchýř mu signalizoval, že je dosud člověkem, a tak se přemístil ke komodě. Měl chuť na šálek kávy. Jeho věznitelé mu ponechali hodinky. Ukazovaly za pět minut dvanáct. Jelikož za celý svůj život nespal více než devět hodin v kuse, správně předpokládal, že je ráno. O chvíli později se již skláněl nad umyvadlem a oplachoval si stude-nou vodou obličej. Jediný ručník, který

měl k dispozici, byl hrubý a téměř nepřijímal vlhkost. Pitt přešel k prádelníku a otevřel ho. Našel v něm na ramínku khaki košili s kalhotami stejné barvy a k tomu sandály. Než se však oblékl, odstranil několik obvazů z ran, které již začaly zasychat, a v radosti ze znovunalezené svobody pohybu se několikrát ohnul v pase. Poté se pokusil otevřít těžké železné dveře. Závora byla dosud zamčená, a tak zabušil na silný kovový plát. Zadunění se rozlehlo v betonových zdech. Dveře se otevřely. Stál v nich chlapec ne starší než devatenáct let v pracovním oděvu sovětské armády a mířil mu na břicho automatickou pistolí velkou asi jako obyčejné kladívko. Ukázal dlouhou halou doleva a Pitt mu vyhověl. Míjeli několik obdobných železných dveří a Pitt uvažoval, zda některé z nich neukrývají Gunna a Giordina. Zastavili se u výtahu, jehož dveře držel dokořán otevřené jiný strážce. Vešli dovnitř a Pitt ucítil v nohách, že se klec dala do pohybu. Pohlédl na indikátor nad dveřmi a všiml si, že disponuje světélky pro pět pater. Pořádně rozlehlá stavbička, pomyslel si. Výtah se zastavil a automatické dveře se otevřely. Pitt a jeho strážce vstoupili do klenuté místnosti vybavené kobercem. U dvou bočních stěn stály police se stovkami knih. Většina z nich byla v angličtině, z nich opět většina byla od nejpopulárnějších amerických současných autorů. Celou vzdálenější zeď pokrývala mapa Severní Ameriky. Ta místnost Pittovi připadala jako něčí soukromá pracovna. Nechyběl zde velký starožitný stůl s řezbami, jehož mramorová deska byla poseta výtisky Washington Post, New York Times, Wall Street Journal a USA Today. Na stolcích po obou stranách vchodu ležely kupy technických časopisů včetně Computer Technology, Science Digest, 2. Air Force Journal. Na tmavě rudém koberci s hustým vlasem stálo pravidelně rozmístěno šest židlí polstrovaných zelenou kůží. Strážce vděčný za jeho mlčení se vrátil do výtahu a nechal Pitta samotného v prázdné místnosti. Čas obhlédnout si opičáka, pomyslel si Pitt, ale nijak se nenamáhal zkoumat, zda někde na stěně nenajde čočku videokamery. Měl pramálo pochyb o tom, že je skutečně někde v místnosti ukrytá a zaznamenává každý jeho pohyb. Rozhodl se, že vyzkouší reakci svých hostitelů. Opile se zapotácel, vyvalil oči v sloup a složil se na koberec. Během patnácti vteřin se otevřely tajné dveře, jejichž hrany dokonale lícovaly s rovnoběžkami a poledníky obrovské mapy, a do místnosti vstoupil malý, upravený mužík v elegantně střižené uniformě sovětského důstojníka. Poklekl a zahleděl se do Pittových pootevřených očí. Slyšíte mě?" zeptal se anglicky.
Ano," zamumlal Pitt.
Rus přešel ke stolu, vzal sklenku a nalil do ní jakousi tekutinu z křišťálové karafy. Potom se vrátil a zvedl Pittovi hlavu. Vypijte to," nařídil.
Co to je?"
Courvoisier s ostrou, štiplavou chutí," odvětil ruský důstojník s dokonale americkým přízvukem. Dobré na všechny bolesti."
Dávám přednost Remy Martin. Má bohatější a hladší chuť," řekl Pitt, chápaje se sklenky. „Na zdraví." Usrkával koňak, dokud ho všechen nevypil, potom zlehka vstal, našel si židli a posadil se. Důstojník se pobaveně usmál. „Zdá se, že jste se rychle zotavil, pane“." Snodgrass, Elmer Snodgrass. z Moline, ve státě Illinois." Pěkné místo pro život," podotkl Rus. Zároveň přešel ke stolu a posadil se za něj. Já jsem Petr Velikov." Generál Velikov, pokud si správně pamatuji sovětská hodnostní označení." Přesně tak," souhlasil Velikov. Dáte si ještě koňak?"
Pitt zavrtěl hlavou, pozoruje současně muže za stolem. Odhadoval, že Velikov nebude vyšší než pět stop a sedm palců, že má tak sto třicet liber váhy a že mu může táhnout na padesátku. Pod příjemně přátelským vzezřením Pitt vycítil jakýsi spodní chlad. Generálovy krátce zastřižené, nad čelem ustupující vlasy byly černé. Pouze kotlety měl lehce prošedivělé. Jeho oči byly modré jako alpská jezera a v obličeji se světlou pokožkou jako by se projevoval spíše odkaz starých Římanů než slovanských předků. Obléci ho do tógy a na hlavu mu nasadit vavřínový věnec, bude moci pózovat pro mramorovou bustu Julia Caesara.
Doufám, že vám nebude vadit, když vám položím několik otázek," řekl Velikov zdvořile. Vůbec ne. Pro zbytek dne nemám nic naléhavého. Můj čas patří vám." Ve Velikovových očích se na okamžik objevil chladný lesk, jenž však rychle vybledl. Co kdybyste mi pověděl, jak jste se dostali na Cayo Santa Maria." Pitt rozhodil ruce v bezmocném gestu. Nemá smysl utrácet váš čas. Mohu se vám klidně přiznat. Jsem šéf Ústřední zpravodajské služby. Mě a radu mých ředitelů napadla pěkná propagandistická akce. Najmout vzducholoď a po celé Kubě rozsít kupóny na toaletní papír. Bylo mi řečeno, že je ho tu akutní nedostatek. Naneštěstí Kubánci s naší marketingovou strategií nesouhlasili, a tak nás sestřelili
Generál Velikov vrhl na Pitta tolerantní leč podrážděný pohled. Nasadil si na nos brýle a otevřel složku ležící" na stole. „Vaše materiály, pane Pitte - Dirk Pitt, čtu-li dobře -, se zmiňují, že máte sklon k suchému humoru."
Zmiňují se rovněž o tom, že jsem patologický lhář?" „Ne. zdá se, že máte fascinující minulost. Škoda, že nestojíte na naší straně."
Ale jděte, pane generále, jaká asi budoucnost může čekat nonkonformistu v Moskvě?"
Bohužel nijak příjemná."
Oceňuji vaši upřímnost."
Co kdybyste mi řekl pravdu?"
.Jenom pokud budete ochoten jí uvěřit."
Myslíte, že nemohu?" Ne, pokud se budete zavile držet oné komunistické mánie vidět za každým kamenem spiknutí CIA."
„Zdá se, že máte Sovětský svaz ve značné nevážnosti."

Jmenujte mi jediný váš čin za posledních sedmdesát let, který by si zasloužil ocenění pro svůj humánní náboj. Člověk za boha nepochopí. jak je možné, že si Rusové neuvědomují, že jsou celému světu pro smích. To vaše impérium je ten nejžalostnější vtip v dějinách lidstva. Jednadvacáté století je za dveřmi a vaše vláda jedná, jako by zůstala vězet ve třicátých letech." Velikov nehnul brvou, ale Pitt si povšiml lehkého zarudnutí jeho tváří. Bylo zřejmé, že generál není zvyklý na to, aby ho poučovali lidé, na něž se jako na nepřátele svého státu díval svrchu. Upíral na Pitta pohled soudce, který zvažuje, zda má usvědčeného vraha odsoudit k trestu smrti. Potom se zatvářil hloubavě. Postarám se, aby se vaše připomínky dostaly do politbyra," pronesl suše. A teď, když jste se, pane Pitte, vypovídal, rád bych slyšel, jak jste se sem dostal."
Pitt kývl směrem ke karafě. Myslím, že bych si dal ten koňak." Poslužte si."
Pitt si nalil půlku sklenky a vrátil se na svou židli. To, co vám řeknu, bude naprostá pravda. Chtěl bych, abyste pochopil, že nemám nejmenší důvod lhát. Co vím, tak má cesta nemá nic společného s jakoukoli špionážní misí. Sledujete mne. pane generále?" Ano."
Máte zapnutý magnetofon?"
Velikov zdvořile přikývl. Mám."
Pitt vylíčil do detailu svůj objev splašené vzducholodi, setkání s Jessií LeBaronovou v kanceláři admirála Sandeckera, poslední Prosperteerův let a konečně únik ze spárů hurikánu. Vyhnul se samozřejmě jakékoli zmínce o Giordinově sestřelení hlídkového vrtulníku i o jejich sestupu ke Kyklopovi. Velikov během Pittovy řeči nezvedl oči. Probíral se materiály před sebou, aniž jakkoli změnil výraz tváře. Choval se, jako by jeho mysl byla kdesi ve vzdálenosti světelného roku, jako by neslyšel jediné slovo. Pitt se rozhodl hrát jeho hru. Vzal sklenku s koňakem a vstal ze židle. Sebral výtisk Washington Postu, aby v něm zalistoval. Překvapilo ho, když si všiml, jaké je v tiráži uvedené datum. Musíte mít výkonný kurýrní systém." podotkl.
Prosím?"
Ty noviny jsou staré pouhých několik hodin."
Pět. přesně řečeno."
Koňak Pitta příjemně hřál v prázdném žaludku. Po třetí sklence překonal svou rozpačitost a přešel do útoku. Proč zadržujete pana LeBarona?" zeptal se.
V tuto chvíli je naším hostem."
To nevysvětluje, proč už dva týdny držíte v tajnosti fakt, že je naživu." Necítím potřebu vám to vysvětlovat, pane Pitte."
Jak to, že se pan LeBaron účastní noblesní večeře v obleku, zatímco já a mí přátelé musíme jíst a oblékat se jako obyčejní vězni?" Protože přesně to jste, pane Pitte. Obyčejní vězni. Pan LeBaron je velmi bohatý a mocný muž, jenž může mnohé objasnit. Zatímco vy jste zde pouze na obtíž. Uspokojilo toto vysvětlení vaši zvědavost?" Ani v nejmenším," zívl Pitt.
Jak se vám podařilo zničit ten vrtulník?" zeptal se náhle Velikov. Házeli jsme po něm botama." odsekl Pitt popuzeně. Co byste čekal od civilistů, mezi nimiž je žena, ve čtyřicet let staré vzducholodi?"
Vrtulníky nevybuchují ve vzduchu jen tak pro nic za nic." Možná do něj praštil blesk."
Tak tedy, pane Pitte, jestliže smyslem vaši cesty bylo jenom hledání stop po zmizelém panu LeBaronovi a pátráni po pokladu, jak mi vysvětlíte hlášeni' kapitána hlídkové lodi, v němž se tvrdí, že gondola byla tak rozstřílena, že v ni nikdo nemohl přežit? A co ten záblesk světla, který vyšel ze vzducholodi těsně před explozí helikoptéry? A jak si mám vysvětlit fakt, že v místě, kam dopadly trosky vzducholodi nenašla hlídková loď po nikom, kdo by přežil, ani památku? A vy se nyní jak zázrakem vynoříte na tomhle ostrově uprostřed hurikánu, kdy si hlídka musí hledat úkryt před větrem. Dost zvláštní shoda okolností, nemyslíte?" Co z toho vyvozujete?"
Vzducholoď byla bud řízena na dálku, nebo střelci z helikoptéry zničili jinou osádku. Vy s paní LeBaronovou jste byli k pobřeží dopraveni ponorkou, ale během přistávacího manévru vás moře vyvrhlo na skály, a tak došlo k vašim zraněním." Disponujete ohromnou dávkou fantazie, pane generále, ale bohužel se mýlíte. Pouze ta část, která se týká přistání, odpovídá pravdě. Zapomínáte na to nejdůležitější - na motiv. Proč by vám čtyři neozbrojení ztroskotanci lezli přímo do rány?" „Na to dosud nemám odpověď," připustil Velikov s odzbrojujícím úsměvem. Ale máte v úmyslu ji získat."
Pane Pitte, já nejsem člověk, který by se jen tak smířil s neúspěchem. Váš příběh, třebaže je nápaditý, neobstojí." Generál zmáčkl tlačítko domácího telefonu. Brzy si opět promluvíme." Kdy předpokládáte, že vejdete ve styk s naší vládou, aby mohlo být zahájeno jednání o našem propuštění?" Velikov věnoval Pittovi blahosklonný pohled. Omlouvám se. Zapomněl jsem se zmínit o tom, že vaše vláda byla zpravena před necelou hodinou." O naší záchraně?" Nikoli, o vaší smrti."
Pittovi chvíli trvalo, než mu svitlo. Docházelo mu to postupně. Ztvrdly mu rysy a jeho pohled se zavrtal do Velikova. Můžete mi to vysvětlit, generále?"
Velmi snadno," pronesl Velikov přátelsky, jako by trávil čas tlacháním s listonošem. Ať za to může náhoda nebo jste to měli v plánu, vstoupili jste do našeho vojenského zařízení nejvyššího stupně utajení, jaké vlastníme za hranicemi Sovětského svazu. Nemůžeme vám dovolit odejít. Až se dozvím pravdu, budete muset všichni zemřít."

Kapitola 28

Hagen se oddával své nejmilejší zálibě - jídlu. Ušetřil si hodinu, aby se mohl těšit z oblíbeného mexického pokrmu. Nakonec to všechno spláchl tequilou. Zaplatil účet, vyšel z restaurace a vyrazil autem na adresu, kterou přiřadil ke jménu Clyde Ward. Jeho zdroj u telefonní společnosti zjistil, že číslo z černého notesu generála Fishera patři veřejnému aparátu u benzínové pumpy. Zkontroloval si čas. Za šest minut by na ně měl zavolat z parkoviště jeho piloti. Čerpací stanici nalezl v průmyslové zóně poblíž seřadiště vlaků. Byla samoobslužná a nesla jméno jemu neznámé firmy. Přirazil ke stojanu, jehož červený nátěr se téměř ztrácel pod silným nánosem mastnoty, a strčil ústí tankovací pistole do otvoru palivové nádrže. Krátce po přistání na albuquerqueském letišti si Hagen pronajal vůz a odčerpal z nádrže deset galonů benzínu, aby jeho zastávka získala punc přirozenosti. Vzduch uvězněný v nádrži zachrchlal, Hagen zašrouboval víčko a vrátil pistoli do stojanu. Potom vešel do kanceláře. Zrovna štrachal v peněžence, když telefon začal zvonit. Jediný pumpař ve službě, který právě opravoval píchlou pneumatiku, si otřel ruce do hadru a zvedl sluchátko. Hagen zachytil jednosměr-nou konverzaci. Melův servis“. Koho?“. Tady žádný Clyde není“. Ano, naprosto jist. Musíte mít špatné číslo“. Číslo souhlasí, ale já tu pracuju už šest let a o žádném Clydovi jsem nikdy neslyšel."
Pumpař zavěsil, přistoupil k pokladně a usmál se na Hagena. „Tak kolik toho máte?" Deset celých dva galonů. Třináct dolarů, padesát sedm centů." Zatímco dával pumpař dohromady drobné na dvacetidolarovku, rozhlížel se Hagen nenápadně po stanici. Musel obdivovat profesionalismus, s nímž byly tyto kulisy vytvořeny, neboť o nic jiného než o kamufláž nešlo. Podlaha kanceláře a olejárna neviděly už léta koště. Ze stropu visely pavouci sítě, nářadí bylo rezavé a dlaně a nehty pumpaře vypadaly, jako by nikdy nespatřily krém na ruce. Jestli však Hagena něco skutečně ohromilo, pak to byl kontrolní systém. Cvičeným okem zaznamenal nenápadně umístěné elektrické vedení, které nepatřilo k běžnému vybavení čerpa-cích stanic. Kamery a štěnice sice neviděl, ale jasně cítil jejich přítomnost. Mohl byste pro mě něco udělat?" zeptal se Hagen poté, co mu pumpař vrátil drobné. Co by to mělo bejt?"
Motor mi vydává nějaký divný zvuk. Mohl byste se mrknout pod kapotu, co mu je?" Proč ne. Stejně tu nemám moc co dělat."
Hagen si všiml pumpařova dokonalého účesu a zapochyboval, že by byl dílem místního holiče. Rovněž zaznamenal mírné vydutí nohavice jeho kalhot těsně nad vnějším kotníkem. Hagenův vůz stál na vzdálenější straně druhého stojanu směrem od vlastní budovy stanice. Nastartoval motor a zatáhl za páčku, jíž se otevíralo víko kapoty. Pumpař si opřel nohu o nárazník a zíral na chladič. .Já nic neslyším."
Pojdte na tuhle stranu," vyzval ho Hagen. Odtud je to hlasitější." Stál zády k silnici, ukrývaje se za vozem a jeho zvedlou kapotou před elektronickým kontrolním systémem. Jakmile se pumpař naklonil nad blatníkem a strčil hlavu do motorového prostoru, vytáhl Hagen z koženého pouzdra, které měl připevněné na opasku za zády, revolver a vrazil hlaveň mezi pumpařovy půlky. To, co ti zrovna zajíždí do řiti, je magnum .375 s dvaapůlpalcovou hlavní. Je naládovaná brokovými náboji. Rozumíš?" Pumpař strnul, ale nedával najevo strach. .Jasně, kámo, rozumím." A víš, co dokážou broky na krátkou vzdálenost?"
Vím."
Výborně, takže měj na paměti, že pokud zmáčknu spoušť, udělám do tebe pěkný tunel, od zadnice až do hlavy." O co vám jde, kamaráde?"
Co se to stalo s tím tvým rádoby buranským přízvukem?" zeptal se Hagen. Jak přišel, tak odešel."
Hagen sáhl volnou rukou dolů a vytáhl zpod nohavice pumpařových kalhot malou automatickou berettu ráže 38. V pořádku, kamaráde, kde najdu Clydea?" Nikdy jsem o něm neslyšel."
Hagen vrazil hlavni své zbraně do mužovy kostrče takovou silou, že mu roztrhl kalhoty a pumpař zaúpěl bolesti. Pro koho pracujete?" vyjekl.
Pro „vnitřní jádro" odvětil Hagen.
To je blbost."
Hagen opět zatlačil na krátkou hlaveň. Pumpař zasténal a obličej se mu zkřivil bolesti'. Kdo je to Clyde?" zeptal se Hagen.
Clyde Booth," zasyčel pumpař přes sevřené rty.
Nerozumím, příteli."
.Jmenuje se Clyde Booth."
Pověz mi o něm něco."
Říká se, že je génius. Vynalézá a vyrábí zařízení používaná ve vesmíru. Tajné systémy pro vládu. Nevím přesně co, jsem jen členem bezpečnostní služby." Kde ho najdu?"
Továrna je deset mil západně od Santa Fe. Jmenuje se Z-Tech." Co znamená to Z?"
Zadák," odpověděl pumpař. Booth hrál fotbal za Arizonu." Věděls, že se ukážu?"
Řekli nám, abychom si dávali pozor na nějakého tlustého chlápka." Kolik dalších lidi je rozmístěných kolem pumpy?" otázal se Hagen. Tři. Jeden je na ulici v tahači návěsů, další na střeše skladiště za čerpačkou a třetí v té červené dodávce, co parkuje hned vedle mezi westernovým barem a jídelnou."
Proč nic nepodnikli?"
Máme příkaz vás jenom sledovat."

Hagen vrátil revolver do pouzdra. Potom z pumpařovy automatické pistole vyjmul náboje, hodil je na zem a kopl pod auto. .„No dobrá," řekl. Ted se seber a pěkně pomalu se vrať." Než se pumpař stačil dostat do půli cesty ke své kanceláři, zatáčel Hagen za roh bloku domů. Ještě čtyřikrát prudce uhnul ze směru, aby se zbavil dodávky a tahače a potom vyrazil plnou rychlostí k letišti.

Kapitola 29

Leonard Hudson vystoupil z výtahu, který ho svezl do srdce velitelství Jerseyské kolonie. V ruce nesl zmokly deštník, z nějž dosud odkapávala voda, a módní kufřík z leštěného kaštanu. Nedíval se vpravo vlevo a odpovídal na pozdravy členů svého štábu strohým pokynutím. Hudson nebyl typ nervózního člověka, ani nebyl škarohlíd, ale měl hlavu plnou starostí. Zprávy, které dostával od ostatních věštily nebezpečí, že někdo nepovolaný pronikl do tajemství jejich pečlivě utajovaných operací.
Vše to úsilí, které vynaložili na vybudováni kolonie na Měsíci - jejich důmysl, jejich vize, životy, peníze i pracovní síla - vše mohlo nyní kvůli neznámému vetřelci přijít nazmar. Vešel do své rozlehlé, avšak prostě zařízené kanceláře, kde na něj již čekal Gunnar Eriksen. Eriksen seděl na gauči, usrkával z šálku horké kávy a kouřil fajfku. Jeho okrouhlý, prázdný obličej nesl zasmušilý výraz a oči se mu slabě leskly. Byl oblečen nedbale v drahém kašmírovém sportovním saku, ve svetru žlutohnědé barvy s výstřihem do V a ve vlněných kalhotách stejné barvy. Klidně by mohl prodávat vozy značky jaguár a ferrari. Hudson pověsil deštník a položil kufřík na stůl. Mluvil jsi s Fisherem a Boomem?" zeptal se. Ano."
Mají nějakou představu, kdo by to mohl být?"
Žádnou."
Je zvláštní', že nikdy nenechává žádné otisky prstů," podotkl Hudson, zatímco si sedal na gauč vedle Eriksena. Ze skleněné konvice si nalil šálek kávy. Eriksen vyfoukl ke stropu obláček kouře. .Ještě podivnější' je. že na všech videozáznamech, kde ho máme, je jeho podoba rozmazaná." Musí' u sebe nosit nějaké elektronické rušící zařízeni'."
„Zřejmě žádný obyčejný soukromý detektiv." uvažoval Eriksen. Ale špičkový profesionál s hodně silným zázemím." Vyzná se, má k dispozici veškeré identifikační' papíry i bezpečnostní' karty. Ta povídačka, kterou nakrmil Mooneyho, že je kontrolorem Hlavního účetního úřadu, byla prvotřídní. Sám bych mu ji zbaštil." Co o něm máme?"
.Jen kupu popisů, které navzájem nesouhlasí', až na jeho rozměry. Jednomyslně se shodují v tom, že jde o tlusťocha."
.Je možné, že by na nás prezident poštval zpravodajskou službu." Kdyby tomu tak bylo." pronesl Hudson pochybovačně, šlapala by nám na paty armáda tajných agentů. Tenhle člověk, jak se zdá, pracuje sám." Uvážil jsi možnost, že prezident mohl v tichosti najmout agenta, který působí mimo vládní struktury? Napadlo mě to, ale nejsem o tom ani zdaleka přesvědčen. Náš přítel v Bílém domě je napíchnutý na Oválnou pracovnu. Zaznamená každý hovor a má přehled o každém, kdo vejde do části vyhrazené úřadování. Prezident má samozřejmě ještě svou soukromou linku, ale já pochybuji, že by takovouhle akci mohl řídit po telefonu." Je zajímavé," navázal Eriksen, že ten špekoun zahájil své pátrání v ústavu, kde jsme přišli na myšlenku Jerseyské kolonie." To je fakt," souhlasil Hudson. Prohrabal Mooneyho kancelář v Pattendenovych laboratořích, zjistil číslo na generála Fishera a dokonce poznamenal, že po mně chceš, abych ti zaplatil za letadlo." A zřetelné narážky na naši fingovanou smrt," pronesl zamyšleně Eriksen. To znamená, že si nás spojuje dohromady." Potom se vydal do Colorada, praštil Fishera po hlavě a sebral mu blok se jmény a čísly hlavních představitelů projektu Jerseyské kolonie, včetně těch, kteří patří k „vnitřnímu jádru“. Potom musel prohlédnout past, kterou jsme mu nastražili, abychom ho svedli ze stopy v Novém Mexiku, a ztratil se nám z dohledu. Jeden z našich lidí, který sledoval albuquerqueské letiště zaznamenal přílet nějakého tlustého muže v soukromém tryskáči, jenže z toho nic nebylo, protože ten chlap po dvou hodinách zase odletěl." „Musel si přece najmout auto a prokázat se nějakými papíry." Hudson zavrtěl hlavou. „Nic. Ukázal řidičák a kreditní kartu na jméno George Goodfiy z New Orleansu, jenže nikdo takový neexistuje." Eriksen vyklepal popel z fajfky do skleněné misky. .Je divné, že neodjel do Santa Fe a nepokusil se proniknout do blízkosti Clyda Boome." Mám za to, že se snaží" pouze shromáždit fakta."
Ale kdo ho platí? Rusové?"
.„KGB jistě ne," usoudil Hudson. „Její agenti by pro přenos tak delikátních informací nepoužili telefon, ani by se neproducírovali v soukromém tryskáči. Ne, tenhle člověk jedná rychle. Řekl bych, že dostal po čertech krátkou lhůtu."
Eriksen civěl do šálku s kávou. Do pěti dnů má na Měsíci přistát sovětská družice. To musí mít nějakou souvislost."
Možná máš pravdu."
Eriksen upřel na Hudsona pohled. Takže je jasné, že ta moc, o kterou se dotyčný vetřelec opírá, musí být prezident," řekl tiše. Hudson pomalu přikývl. Zavíral jsem před tou možností oči," doznal vzdáleným hlasem. Doufal jsem, že si vezme za své zabezpečení Jerseyské kolonie proti vpádu Rusů." Z toho, cos mi říkal o vašem setkání, nebyl představě bitvy mezi našimi a sovětskými kosmonauty nijak zvlášť nakloněn. Asi ho moc nepotěší, až se dozví, že Steinmetz zničil tři sovětské kosmické lodi." .Jedno mi nejde do hlavy," podotkl Hudson. Pokud budeme uvažovat, že v tom má prsty prezident, proč by potom při všech svých možnostech vyslal jen jediného muže?" Protože si, jakmile jednou připustil existenci Jerseyské kolonie, uvědomil, že naši stoupenci budou mít přehled o každém jeho kroku, a správně

předpokládal, že bychom mu hodili spoustu falešných udiček, abychom zmařili pátrání. Moudrý muž, ten pan prezident. Vytasil se s tajemným chlápkem, který rozvalil naše hradby dříve, než jsme si stačili uvědomit, co se děje." Snad je stále ještě čas podstrčit mu falešnou stopu." Příliš pozdě. Ten tlusťoch má Fisherův zápisník," namítl Eriksen. Ví, kdo jsme a kde nás najde. Představuje zcela reálnou hrozbu. Začal u ocasu a teď se propracovává k hlavě. Poslyš, Leo, jestli ten chlap projde těmihle dveřmi, prezident jistě učiní opatřeni, aby zabránil konfrontaci lidi, které máme v Jerseyské kolonii, se sovětskými kosmonauty." Naznačuješ tím, že musíme toho tlouštíka uklidit?" zeptal se Hudson. Ne," opáčil Eriksen. Bude lépe, když se nebudeme stavět proti prezidentovi. Jenom ho na pár dni uložíme k ledu." .Jsem zvědav, kde se vyloupne příště," přemítal Hudson. Eriksen metodicky nacpával fajfku tabákem. Začal svůj hon na čarodějnice v Oregonu, odtud pokračoval do Colorada a odtud do Nového Mexika. Řekl bych, že další zastávku chystá v Houstonu, v kanceláři našeho člověka z NASA." Hudson vyťukal číslo na číselníku telefonu, který ležel na stole. Škoda, že u toho nebudu moct být, až toho zmetka lapíme do pasti."

Kapitola 30

Piti strávil následující dvě hodiny v posteli na zádech. Naslouchal zvukům otvíraných a zavíraných kovových dveří, špicoval uši, aby slyšel kroky za zdí své cely. Mladičký strážce mu přinesl oběd a čekal, až se Pitt nají. Než odešel, zkontroloval, zda má všechno kuchyňské náčiní, s nímž do cely vešel. Tentokrát byl lépe naladěn a beze zbraně. Rovněž nechal během jídla otevřené dveře, a dal tak svému vězni příležitost prostudovat si, jak jsou zajištěné. Pitt užasl, když zjistil, že se nejedná o těžkou bezpečnostní závoru, ale o docela obyčejný dveřní zámek. Jeho cela zřejmě nebyla původně zamýšlena jako vězení. Daleko spíše šlo o nějaký sklad. Pitt se porýpal lžící v misce divně zavánějícího dušeného rybího masa a vrátil ji zpět. Daleko více než brynda, která, jak věděl, představovala první krok psychického nátlaku, jenž měl oslabit jeho obranné mechanismy, ho zajímal způsob uzamykání dveří. Strážce vyšel ven a trhnutím dveře zavřel. Pozorný Pitt zaslechl jednoduché, energické cvaknutí. Poklekl a pozorně zkoumal mezeru mezi dveřmi a zárubní. Činila asi šestinu palce. Potom se dal do prohlídky cely ve snaze najít nějaký předmět dostatečně tenký, aby jím mohl odtlačit západku. Rošt postele, na němž ležela matrace, byl vyroben ze dřeva. Nikde nic kovového, nic tvrdého, nic plochého. Kohoutky i hubice umyvadla byly keramické a spoje odpadu holýma rukama rozmontovat nedokázal. Stejné to bylo u trubky vedoucí k nádržce toalety. Více štěstí měl s prádelníkem. Kterýkoli z pantů by skvěle posloužil zamýšlenému účelu, jenže Pitt je nemohl odšroubovat nehty. Právě uvažoval o svém problému, když se otevřely dveře. Na prahu stál jeho strážce. Chvíli pozorně obzíral celu očima. Potom nevybíravým způsobem vystrkal Pitta ven a vedl ho bludištěm betonových chodeb, až konečně zastavil u dveří označených číslem 6. Pitt byl hrubě vstrčen do malé, krabici podobné místnůstky, v níž to odporně páchlo. Prostředkem cementové podlahy vedl kanálek. Zdi byly vymalovány pochmurnou červení, ve které se ztrácely skvrny, jimiž byly potřísněny. Jediná, na kabelu visící žárovka, zajišťovala kalné žluté světlo. Byla to ta nejdepresivněji působící místnost, jakou kdy Pitt spatřil. Jediným kusem nábytku byla levná, zle zjizvená dřevěná židle. Pitta však především zaujal muž, který na židli seděl. Oči. které mu hleděly vstříc, byly zcela bez výrazu a chladné jako kostky ledu. Pitt nedokázal odhadnout mužovu výšku, ale jeho hrud a ramena byly tak rozložité, že působily až deformovaným dojmem. Vzhled kulturisty, jenž obětoval tisíce hodin úsilí a prolil hektolitry potu. Hlavu měl zcela oholenou a jeho obličej by bylo možné považovat téměř za hezký, nebýt beztvarého nosu, jenž ostře kontrastoval s ostatními partiemi. Muž měl na sobě pouze gumáky a tropické šortky. Pittovi připadal povědomý, jenom ten bismarkovský knírek ho mátl. Aniž by vzhlédl, začal předčítat seznam zločinů, z nichž byl Pitt obviněn. Začínal narušením kubánského vzdušného prostoru a pokračoval sestřelením helikoptéry, usmrcením její posádky, prací pro CIA a ilegálním vstupem na výsostné území cizího státu. Obvinění končilo nezákonným proniknutím do zakázané vojenské zóny. Muž hovořil čistou americkou angličtinou s mírným západním akcentem. Co vy na to?"
Vinen všemi hříchy."
Obrovská ruka mu podala kus papíru a pero. Podepište, prosím, to přiznání." Pitt vzal pero, rozprostřel papír po zdi a podepsal ho, aniž by jej četl. Vyšetřovatel zadumaně pohlédl na podpis. Mám dojem, že jste se spletl." Jak to?"
Vy se přece nejmenujete Benedict Arnold."
Pitt luskl prsty. Propánajána, máte pravdu. To bylo minuly týden. Tenhle týden jsem Miliard Filimore." „Velmi zábavné."
„Vzhledem k tomu, že generál Velikov už informoval americké úřady o mé smrti," promluvil Pitt vážně, nechápu, k čemu vám může byt takové přiznáni dobré. Připadá mi to jako dávat penicilínové injekce kostlivci. K čemu by to mohlo sloužit?" Pojistka proti případnému incidentu, propagandistické důvody a také pro lepší vyjednávací pozici," odvětil vyšetřovatel přátelsky. Důvodů by se našla spousta." Odmlčel se a četl si ve složce na stole. Tady, v materiálech generála Velikova, čtu, že jste vedl projekt záchrany vraku Irské císařovny na řece Sv. Vavřince." To je pravda."
Věřím vám, dělal jsem na tom samém."
Pitt si ho pozorné prohlížel. Byl mu povědomý, ale nějak si ho nedokázal zařadit. Zavrtěl hlavou. Nevzpomínám si, že byste pracoval v mém týmu. Jak se jmenujete?" Foss Gly," odvětil muž pomalu. Makal jsem s Kanaďany na tom,

abychom vám tu operaci překazili." Najednou se v Pittově mysli zformoval obraz remorkéru kotvícího v doku quebeckého přístavu Riniouski. Zachránil tehdy jednomu britskému agentovi život tím, že praštil Glye do hlavy francouzákem. S mocnou úlevou si vzpomněl, že ten byl k němu v tu chvíli otočený zády a nemohl ho tedy vidět. Potom jsme se ovšem nikdy nesetkali tváří v tvář," řekl Pitt chladně a pozorně sledoval, zda nespatří v Glyově výrazu znamení neblahé vzpomínky, avšak ten ani nemrkl. Asi ne."
To jste ale daleko od domova."
Gly pokrčil rozložitými rameny. Dělám pro toho, kdo za mé speciální služby vysolí nejvíc dolarů." V tomto případě chrli mašinka na peníze ruble."
Proměněné ve zlato," dodal Gly. S heknutím se protáhl a začal se zvedat. Pokožka jeho těla byla tak napjatá, žíly natolik vystouplé, že to skutečně působilo groteskním dojmem. Vstal ze židle a pohlédl vzhůru. Hladká báň jeho lebky spočinula na úrovni Pittovy brady. Pane Pitte, moc rád bych si s vámi povídal o minulosti, ale potřebuji vaši odpověď na několik otázek a podpis pod to přiznání." Budu s vámi diskutovat o čemkoli, pokud se mi dostane ujištění, že se LeBaronovým ani mým přátelům nic nestane." Gly neodpověděl, pouze na něj zíral pohledem, který neměl daleko k lhostejnosti. Pitt měl pocit, že se chystá k ráně, a tak se připravil couvnutím uhnout. Ale Gly měl jiný záměr. Místo úderu zvedl pomalu ruku a stiskl Pittovi sval ramene tam. kde začíná krk. Zpočátku byl stisk mírný, potom však začal sílit, až Pittem náhle prošlehla bolest, jako by ho ožehl plamen ohně. Pitt uchopil oběma rukama Glyovo zápěstí a pokoušel se vykroutit té ocelové čelisti, ale právě tak se mohl snažit vytrhnout letitý dub z kořenů. Tiskl zuby tak mocně, až měl pocit, že mu popraskají. Skrze rostoucí žár ve svém mozku matně zaslechl Glyův hlas. Tak tohle si můžete ušetřit, Pitte. Stačí, když mi řeknete, kdo řídil váš vpád na tenhle ostrov a co jste měli za lubem. Pokud nejste přesvědčený masochista, pak není nutné, abyste trpěl. Věřte mi, že vás taková zkušenost nebude nijak těšit. Povězte generálovi, co chce vědět. Vaše tajemství zajisté nezmění běh dějin. Určitě na něm nezávisí tisíce životů. Chcete snad zažít jak se vaše tělo mění den po dni na kaši, jak vám praskají kosti, pukají klouby a jak se z vašich svalů stává beztvará břečka? Protože přesně to se stane, pokud nebudete spolupracovat. Rozumíte?" Gly povolil stisk a bezbřehá bolest polevila. Pitt, trochu se potáceje, hleděl polootevřenýma očima na svého mučitele a masíroval si ošklivou modřinu, která se mu rozlézala po rameni. Uvědomoval si, že ať bude říkat cokoli, pravdu či lež, stejně to nebude bráno za bernou minci. Mučení bude pokračovat, dokud nepřijde o poslední zbytky fyzických sil a nestane se vůči němu imunní. Dostáváte odměnu za každé přiznání?" zeptal se zdvořile. Nepracuji za provize," řekl Gly s přátelským humorem.
„Vyhrál jste," prohlásil Pitt bezstarostně. Mám nízký práh bolesti. Co chcete, abych přiznal? Pokus o atentát na Fidela Castra? Nebo spiknutí, které má změnit ruské poradce na demokraty? Pouze čistou pravdu, pane Pitte."
„Tu jsem už řekl Velikovovi."
Ano, mám vaši výpověď na pásce."
Potom také víte, že paní LeBaronová, Al Giordino, Rudí Gunn a já jsme se snažili zjistit okolnosti zmizení pana LeBarona a zároveň jsme pátrali po vraku, v němž měl údajně být poklad. Co je na tom tak podezřelého?" Generál Velikov v tom vidí zástěrku pro daleko závažnější misi." Například?"
Pokus navázat spojení s bratry Castrovými."
Směšné, že to směšnější už ani být nemůže. Snad existují jednodušší způsoby, jak se mohou naše vlády domluvit."
Gunn nám řekl všechno," prohlásil Gly. Vy jste měl vést operaci tak, abyste zabloudili do kubánských vod, kde jste měli být zajati pobřežní stráží a dopraveni na pevninu. Tam jste měli předat informace životně důležité pro navázání tajných americko-kubánských vztahů." Pitt byl upřímně vedle. Tohle pro něj byla španělská vesnice. To je nejpraštěnější historka, jakou jsem kdy slyšel." Proč jste tedy byli ozbrojení a zničili jste ten kubánský vrtulník?"
Žádné zbraně jsme neměli," lhal Pitt. Ten vrtulník z ničeho nic explodoval přímo před námi. Nedokážu říct proč." Tak mi vysvětlete, jak je možné, ze kubánská hlídková loď nenašla nikoho živého na místě nehody." Byli jsme ve vodě. Byla tma a moře bylo rozbouřené. Neviděli nás." A přesto jste dokázali plavat šest mil v hurikánu, všichni čtyři jste se drželi pohromadě a společně jste vylezli na břehu Cayo Santa Maria. Jak je to možné?" Asi jsme měli štěstí."
Kdo tu potom vykládá praštěné historky?"
Pitt neměl příležitost odpovědět. Gly se bez sebemenšího varování zhoupl v kolenou a vrazil Pittovi pěst do boku, hned vedle levé ledviny. Bolest přišla současně s náhlým pochopením situace. Ve chvíli, kdy se Pitt nořil do černých vod zapomnění, natáhl ruku k Jessii, ale ta se jen zasmála a nepokusila se jej zadržet.

Kapitola 31

Téměř u ucha mu zněl hluboký, rezonující hlas. Slova byla nejasná a přicházela jakoby z dáli. Po okrajích jeho postele pochodovaly armády škorpiónů a sekali ho jedovatými ocásky do boku. Otevřel oči. Jasné fluorescenční světlo ho oslňovalo, a tak je opět zavřel. Zdálo se mu, že má mokrý obličej. Pomyslil si, že asi plave, a tak máchl rukou. Opět se ozval hlas. Tentokrát méně rezonující. Ležte klidně, kolego. Jenom vám otírám tváře."
Pitt opět otevřel oči a spatřil před sebou staršího, šedovlasého muže s rysy učence, jenž na něj upíral měkký, srdečný pohled. Muž se na Pitta usmál. Bolí to hodně?"
Drobátko."

Chcete trochu vody?"
Ano. prosím."
Když se muž postavil, téměř se dotýkal temenem hlavy stropu. Vytáhl z malého plátěného chlebníku hrníček a naplnil ho vodou z kohoutku. Pitt si držel bok a velmi pomalu si sedal. Cítil se na umření a uvědomoval si, že má hlad jako vlk. Kdy vlastně naposledy jedl? Byl tak otupělý, že si nemohl vzpomenout. S pocitem vděčnosti přijal hrníček a rychle vypil jeho obsah. Potom pohlédl na svého dobrodince. Starý dobrý bezohledný prachář Raymond, jestli se nemýlím."
LeBaron se upjatě usmál. Ne že by se mi ten titul dvakrát zamlouval." „Není snadné vás najít."
„Moje žena mi vyprávěla, jak jste ji zachránil život. Rád bych vám poděkoval." Podle generála Velikova je záchrana pouze dočasná."
LeBaronův úsměv se vytratil. Co vám říkal?"
Říkal, cituji: .Všichni budete muset zemřít.'"
Zdůvodnil to nějak?"
Vykládal mi, že jsme se vetřeli na nejutajovanější vojenské zařízeni Sovětského svazu." LeBaron se zamyslel. Potom prohlásil: Velikov vám lhal. Tahle stavba byla původně budována, aby shromažďovala data z mikrovlnných přenosů v okolí Spojených států, jenže rychlý vývoj špionážních družic způsobil její zastarání ještě dříve, než byla dokončena."
Jak to víte?"
„Dovolili mi volný pohyb po ostrově, což je něco nepředstavitelného, pokud by zdejší zařízeni bylo skutečné tak vysoce utajované. Nikde jsem tu neviděl žádné komunikační zařízení, žádné antény. Také jsem se tu seznámil s řadou kubánských návštěvníků, kteří občas pustili nějakou tu informaci. Přinejlepším lze tohle místo považovat za cosi jako útočiště obchodníků, doupě, kde si ředitelé různých společnosti' dojednávají obchodní strategie pro příští rok. Také se tu scházejí vysoce postavení sovětští a kubánští představitelé, aby se společně podíleli na tvorbě vojenské i civilní politiky." Pittovi dělalo problém se soustředit. Levá ledvina ho pekelně bolela a byl ospalý. Dovrávoral se k toaletě. Jeho moč byla růžová krví, ne však příliš. Cítil, že poškození nebude vážné. Asi bychom v tomhle rozhovoru neměli pokračovat," řekl Piti. „Pravděpodobně tu někde budou štěnice." LeBaron zavrtěl hlavou. To si nemyslím. Objekt na této úrovni nebyl konstruován s ohledem na maximální bezpečnost, protože odtud není cesty. Je to tu jako ve staré francouzské trestanecké kolonii na Ďábelských ostrovech; nelze odtud utéct. Kuba je vzdálená dvacet mil. Vody se tu hemží žraloky a proudy směřují na volné moře. Nejbližší zemí v opačném směru jsou Bahamy, sto deset mil na severovýchod. Pokud pomýšlíte na útěk, pak vám radím, zapomeňte na něj." Pitt se opatrně posadil na postel. Viděl jste ostatní?"
Ano."
.Jak na tom jsou?"
Giordino a Gunn jsou spolu na jednom pokoji asi třicet stop odtud po chodbě. Díky svým zraněním byli dosud ušetřeni návštěvy místnosti číslo šest. Až dosud se s nimi zacházelo celkem slušně." .,Co Jessie?"
LeBaronův výraz mírně strnul. Generál Velikov nám laskavě přidělil pokoj pro významné hosty. Dokonce smíme večeřet s důstojníky." .Jsem rád, že jste nemuseli absolvovat tu šestku."
„Ano, máme s Jessií štěstí, že se nám dostává lidského zacházení." LeBaronův hlas zněl svou monotónností poněkud nepřesvědčivě. Jeho očím chyběla jiskra. Tohle nebyl muž, jenž ve světě obchodu proslul svými odvážnými až nezodpovědně dobrodružnými kousky i okázalými neúspěchy. Zdálo se, že nemá naprosto nic společného s oním podivuhodně výkonným dynamem, o jehož rady se ucházeli finančníci i světoví vůdci. Připadal Pittovi jako upachtěný farmář, kterého nelítostný bankéř připravil o půdu. A jak si stoji Buck Caesar a Joe Cavilla?" zeptal se Pitt. LeBaron smutné pokrčil rameny. Buck se během cvičeni mimo budovu ztratil svému strážci a pokusil se utéci z ostrova za pomoci kmene spadlé palmy, který využil jako prám. Jeho tělo, nebo to, co z něj zbylo po útoku žraloků, vyplavilo moře o tři dny později. Pokud jde o Joea, ten po několika návštěvách šestky upadl do komatu a zemřel. Hrozná škoda. Neměl naprosto žádný důvod, aby nespolupracoval s generálem Velikovem." Vy jste nikdy nemusel absolvovat návštěvu u Fosse Glye?" Ne, téhle zkušenosti jsem byl ušetřen. Proč, to nemám tušeni. Možná si generál Velikov myslí, že by mě mohl využít jako cenný argument při vyjednávání." Tím jsem byl vyvolen já," řekl Pitt zachmuřeně. Rád bych vám pomohl, ale generál Velikov byl k mým prosbám, aby nechal Joea na pokoji, hluchý. Stejně tak se staví k vám."
Pitta pošetile napadlo, proč vlastně LeBaron o Velikovově hodnosti mluví s takovou úctou. Já ten brutální způsob vyšetřováni nechápu. Co tím získali, že zabili Cavillu? Co si mysli', že vymlátí ze mě?" Pravdu." řekl LeBaron prostě. Pitt na něj upřel ostrý pohled. Pravda, jak já ji znám, je taková, že vy a váš tým jste se vydali pátrat po Kyklopovi a při tom jste zmizeli. Vaše žena potom společně s námi zahájila vlastní pátrání po vraku v naději, že najdeme něco, co by nás přivedlo na vaši stopu. Povězte mi, kde v tom něco skřípe." LeBaron si otřel pot, který mu náhle vyrašil na čele. Se mnou se přít nemusíte, Dirku, já vám věřím. Z hlediska ruské mentality je za každou pravdou nějaká lež."
Mluvil jste s manželkou. Jistě vám vylíčila, jak se nám podařilo nalézt Kyklopa a přistát na tomhle ostrově." LeBaron sebou při zmínce o Kyklopovi viditelně trhnul. Náhle jako by se Pitta zalekl. Vzal chlebník, vykročil ke dveřím, které se téměř okamži-tě otevřely, a byl pryč.
V místnosti číslo šest Foss Gh na něho již čekal. Seděl tam co podmračené zlo, lidsky vražedný stroj, lhostejný vůči utrpení či smrti. Páchl rozkladem. LeBaron tiše stál a třesoucíma se rukama mu podával chlebník. Gly ho prohledal,

vylovil z něj malý magnetofon a převinul pásku. Chvíli poslouchal, aby se ke své spokojenosti ubezpečil, že hlasy jsou zřetelné. Věří vám?" zeptal se Gly.
Ano, nesnažil se vůbec nic skrývat."
Pracuje pro CIA?"
Tomu nevěřím. Jeho přistání u tohohle ostrova je pouhým dílem náhody." Gly vyšel zpoza stolu, sevřel kůži po straně LeBaronovy hrudi, a zakroutil jí. Vydavatel vyvalil oči a v bolesti, která pronikala jeho tělem, lapal po dechu. Pomalu se svezl na kolena. Gly se sehnul tak, aby jeho mrazivě zlověstný pohled působil na LeBarona ze vzdálenosti pouhých několika palců. Nedělej ze mě vola, sráči," pronesl varovně, nebo ti zmrzačím tu tvou sladkou ženušku."

Kapitola 32

Ira Hagen zamířil rovnou za Hudsonem a Eriksenem. Cestu do Hustonu si ušetřil. Byla by zbytečná. Palubní počítač tryskového letadla mu dodal všechny informace, které potřeboval. Stopa, jíž bylo texaské telefonní číslo v bloku generála Fishera, vedla do kanceláře ředitele leteckých operací NASA, Irwina Mitchella. alias Irvina Dupuye. Z dalšího jména na seznamu, Steva Larsona, se po bližším zkoumání vyklubal Steve Busch. jenž byl ředitelem leteckého výzkumného střediska NASA v Kalifornii. Devět malých Indiánků, a už byli čtyři".
Hagenův seznam členů "vnitřního jádra"' vypadal nyní takto: Raymond LeBaron"„„„„Naposledy údajně na Kubě
Generál Mark Fisher"„Colorado Springs
Clyde Boom"„„„„„„„Albuquerque
Irwin Mitchell"„„„„.Houston
Steve Busche"„„„„„„.Kalifornie
Dean Beagle(?)"„„„„. Filadelfie (Totožnost a místo pobytu nejisté)
Daniel Klein(?)"„„„„Washington, D.C. (Detto)
Leonard Hudson"„„„„.Maryland (místo pobytu nejisté)
Gunnar Eriksen"„„„„.Maryland (Detto)
Do konce stanovené lhůty zbývalo šestašedesát hodin. Plynule prezidenta informoval o svých pokrocích a varoval ho, že možná nestihne dovést pátrání až do konce. Prezident již sestavoval tým důvěryhodných lidí, který měl zatknout členy "vnitřního jádra"' a dopravit je na místo, které prezident teprve určí. Hagen ukrýval v rukávu trumf, a tím byla blízkost bydlišť posledních třech mužů v seznamu. Spoléhal na to, že všichni tři sedí pod jednou střechou.
Hagen se rozhodl pozměnit své zvyky: nečekal s pronájmem vozu až přistanou na filadelfském mezinárodním letišti. Pilot z letadla objednal lincolna, jenž byl přistaven u paty schodiště, tak aby do něj mohl Hagen rovnou nastoupit. Během čtyřiadvacet mil dlouhé cesty, která vedla podél řeky Schuykill do národního parku Valley Forge, pracoval na zprávě pro prezidenta a promýšlel plán, který by urychlil vyhledám Hudsona a Eriksena, jejichž společné číslo se ukázalo být číslem odpojeného přístroje v neobývaném domě poblíž Washingtonu. Když limuzína projížděla kolem parku, kde v zimě roku 1777 - 1778 tábořila armáda George Washingtona, zavřel Hagen kufřík. Mnoho stromů dosud neslo zlaté listoví a kolem ubíhající kopce neměly zatím čas zhnědnout. Řidič zabočil na cestu, která se vinula kolem kopce dominujícího parku a byla z obou stran obehnaná starou kamennou zídkou. Historicky zájezdní hostinec U koně a artilerie byl vybudován roku 1790 jako stanice drožek a občerstvovna projíždějících kolonizátorů a byl usazen mezi úpravnými trávníky a hájky stromů, jejichž koruny poskytovaly blahodárný stín. Tento malebný tříposchodový dům s modrými okenicemi a okázalou přední verandou byl vystaven z vápence. Reprezentoval původní farmářskou architekturu a nesl proto tabulku, která oznamovala, že se jedná o národní historickou památku. Hagen vystoupil z limuzíny, vyšplhal po schodech na verandu vybavenou replikami starých houpacích křesel a vešel do haly plné starožitného nábytku seskupeného kolem příjemného krbu, v němž praskala hořící polena. V jídelně mu dívka oblečená do kroje původních kolonizátorů ukázala volný stůl. Je tu někde Dean?" zeptal se, jako by na odpovědi ani dost málo nezáleželo.
Ano, pane," odvětilo děvče vesele. Pan senátor je v kuchyni. Mám ho zavolat?"
Byl bych mu vděčný, kdyby se mi mohl chvilku věnovat."
„Chcete zatím jídelníček?"
Ano, buďte tak laskavá."
Hagen si prohlížel menu a zjišťoval, že nabídka tradičních amerických jídel je více než lákavá. Přesto se jeho myšlenky ubíraly jiným směrem. Je možné, uvažoval, aby Dean Beagle byl senátorem Deanem Porterem, jenž kdysi předsedal mocnému zahraničnímu výboru a těsně prohrál v pre-zidentských primárkách s Georgem McGovernem? Vzhledem ke skutečnos-ti, že byl členem senátu po téměř třicet let, zanechal po sobě, třebaže byl již dva roky v důchodu, v americké politice nesmazatelnou stopu. Lítacími dveřmi z kuchyně prošel holohlavý muž, jemuž muselo být hodně přes sedmdesát. Otíral si ruce o spodní okraj zástěry. Nijak úchvat-ná postava, obličej hodného dědy. Zastavil se před Hagenem a upřel na něj nic neříkající pohled. Chtěl jste se mnou mluvit?" Hagen vstal ze židle. Senátor Porter?"
Ano."

.Jmenuji se Ira Hagen. Jsem sám majitelem restaurace, která se specializuje na americká jídla, i když ne tak tvůrčím způsobem jako vy." Leo mi říkal, že se u mě možná objevíte," řekl Porter neotesaně. Neposadíte se?"
Dáte si něco k jídlu, pane Hagene?"
Měl jsem to v úmyslu."
Potom mi dovolte, abych vám nabídl láhev vína z místní sklizně." Děkuji."
Porter zavolal na servírku a objednal. Potom se obrátil k Hagenovi a podíval se mu zpříma do očí. Kolik z nás jste už objevil." S vámi šest," odvětil Hagen.
Máte štěstí, že jste nejel do Houstonu. Leo tam pro vás připravil uvítací výbor." Pane senátore, jste členem “vnitřního jádra“' od samého začátku?" Přidal jsem se ve čtyřiašedesátém a pomáhal jsem zajišťovat tajné financování." Musím ocenit vaši prvotřídní práci."
.Jestli tomu dobře rozumím, pracujete pro pana prezidenta." Správně."
.Jaké má s námi úmysly?"
Nakonec vám předat vyznamenání, které si všichni zasloužíte. Ale jeho prvořadým zájmem je zabránit vašim lidem na Měsíci, aby rozpoutali válku." Servírka přinesla orosenou láhev bílého vína. Porter zkušeným pohybem vytáhl zátku, nalil trochu do sklenky, dlouze usrkl a poválel víno v ústech. Potom přikývl. Ujde," řekl spokojeně a nalil i Hagenovi. Pane Hagene, před patnácti lety udělala naše vláda stupidní chybu, když se vzdala naší vesmírné technologie v dětinské hře, které se nabubřele říkalo ,podání ruky v kosmu'. Jestli si vzpomínáte, jednalo se široce publikovaný americko-sovětský program, jehož cílem bylo spojení našeho Apolla a ruského Sojuzu na oběžné dráze. Já jsem byl od prvopočátku proti, jenže byly to roky zmírňování mezinárodního napětí a můj hlas byl hlasem volajícího na poušti. Rusům jsem nevěřil tehdy a nevěřím jim ani dnes. Celý jejich vesmírný program byl založen na politické propagandě a po čertech málo na technologickém pokroku. A tak jsme Rusům předali americkou technologii, která byla o dvacet let před nimi. Ještě dneska, po všech těch letech, je sovětské technické vybavení ve srovnání s tím, čeho jsme dosáhli my, ubohá veteš. Vyhodili jsme oknem čtyři miliony dolarů na vědecké dárečky. Skutečnost, že jsme Rusákům líbali zadek, zatímco oni nás do něj kopali, jenom potvrzuje Bamumúv výrok, že ,se co minutu rodí jeden pitomec'. Zařekl jsem se, že nedovolím, aby se něco takového ještě někdy opakovalo. Proto také nehodlám mlčet a dovolit Rusákům, aby ukradli ovoce Jerseyské kolonie. Kdyby oni byli v technologickém předstihu, není pochyb o tom, že by nám na Měsíci přistát nedovolili." Takže souhlasíte s Leonardem, že první Rusy, kteří budou chtít přistát na Měsíci, je třeba zlikvidovat." Udělají vše, co je v jejich moci, aby se zmocnili všech vědeckých poznatků, které budou na naší měsíční základně k dispozici. Berte skutečnost takovou, jaká je, pane Hagene Naši agenti nenakupují ruskou technologii a nepašují ji na Západ. Sověti se musí spoléhat na náš pokrok, protože jsou příliš hloupí a krátkozrací, než aby dokázali jít vlastní cestou." Nemáte o Rusech právě vysoké mínění," podotkl Hagen.
Až se Kreml rozhodne budovat lepší svět místo toho, aby ho rozděloval a diktoval mu svou vůli, potom možná změním názor." Pomůžete mi najít Lea?"
Ne," prohlásil senátor prostě.
To nejmenší, co může vnitřní jádro udělat, je poslechnout si argumenty pana prezidenta." Proto vás poslal?"
Doufá, že se mi podaří vás všechny najít, dokud je ještě čas." Čas na co?"
Za necelé čtyři dny přistanou první sovětští kosmonaute na Měsíci. Pokud je vaši lidé z Jerseyské kolonie povraždí, ruská vláda by se mohla chtít revanšovat sestřelením našeho raketoplánu nebo zničením naší orbitální stanice." Senátor pohlédl na Hagena očima, z nichž se staly kousky ledu. Zajímavý úsudek. Zdá se mi, že nám nezbude než vyčkat věcí příštích. Nemám pravdu?"

Kapitola 33

Pitt využil zapínáni řemínku hodinek, aby jím vyšrouboval vruty upevňující panty prádelníku. Potom vsunul plochou část jednoho z pantů mezi západku a futro. Pasovala téměř dokonale. Nyní už musel jenom počkat, až se ukáže strážce s večeří. Ležel na posteli a zíval. V myšlenkách se zaobíral Raymondem LeBaronem. Jeho představa o podobě tiskového magnáta se rozpadla na prach. LeBaron nedostál velikosti reputace, která ho předcházela. Ani jednou se nezmínil o Jessii, Alovi či Rudim. Jistě by po něm poslali nějakou zprávu, aby ho povzbudili. Na LeBaronově jednání bylo cosi podezřelého. Při zvuku cvaknuvší západky se posadil. Dovnitř vešel strážný s podnosem v ruce. Podal ho Pittovi, který si ho položil na klín. Tak jakoupak delikatesu máme dneska?" zeptal se Pitt zvesela. Strážce znechuceně ohrnul ret a nevýrazně pokrčil rameny. Pitt ho nemohl z ničeho vinit. Na podnose ležel malý bochníček nedopečeného chleba bez chuti a miska odporného dušeného kuřecího masa. Pitt měl hlad, ale daleko důležitější bylo, aby nezeslábl. Silou vůle to svinstvo dokázal spolykat a dokonce se nepozvracet. Nakonec vrátil podnos strážci, jenž vyšel na chodbu a zavřel za sebou dveře. Pitt vyletěl z postele, poklekl a strčil pant mezi západku a zárubeň. Takřka současně zatlačil ramenem do dveří a cvakl druhým pantem, aby napodobil zvuk zaskočivší západky. Jakmile uslyšel, že se strážcovy kroky ztrácejí v dáli, pootevřel dveře, odtrhl kousek obvazu, jímž měl ovázanou ránu na paži, a nacpal ho do vybrání v zárubni, aby západka nemohla zapadnout a dveře zůstaly odemčené. Sundal si sandále a nacpal si je za šortky. Zavřel

dveře, vzal připravený vlas a přelepil jím škvíru. Potom se, bezhlučně našlapuje, s tělem nalepeným u zdi vydal vpřed po prázdné chodbě. Nikde nebyl žádný strážce, nikde ani památky po nějakém bezpečnostním zařízení. Pitt zamýšlel najít v první řadě své přátele a naplánovat útěk, ale po dvaceti yardech objevil úzkou únikovou šachtu kruhového průřezu s žebříkem, který vedl vzhůru do tmy. Rozhodl se, že zjistí, kam vede. Byl to nekonečný výstup a Pitt si uvědomoval, že se jím dostává až do horních pater podzemní stavby. Konečně jeho šmátrající ruka nahmatala nad hlavou dřevěný poklop. Pitt se do něj opřel zády a zatlačil. Ozvalo se hlasité zaskřípění. Pitt zadržel dech a strnul. Pět minut uplynulo a nic se nedělo, žádný křik se neozval. Když se mu konečně podařilo zvednout poklop tak vysoko, aby se mohl porozhlédnout, zjistil, že se dívá na betonovou podlahu jakési garáže, v níž stálo několik vojenských a stavebních vozidel. Budova to byla rozlehlá, osmdesát stop šířky, sto délky a snad patnáct stop ke stropu, podepřenému řadou ocelových nosníků. V garáži byla tma, jenom na jednom jejím konci byla kancelář, v níž se svítilo. Uvnitř seděli u stolu dva Rusové a hráli šachy. Pitt se vylezl z únikové šachty, proplížil se kolem zaparkovaných vozidel a podlezl pod okny kanceláře, až se dostal k hlavnímu vchodu. Až dosud šlo všechno překvapivě snadno, ale tam, kde by to čekal nejméně, mu najednou hrozil nezdar. Dveře byly ovládány elektricky. Neexistoval způsob, jak je aktivovat, aniž by přitom vzbudil pozornost obou šachistů. Postupoval ve stínu podél stěn a hledal jiný východ. V hloubi duše tušil, že je to marné snažení. Pokud se tato budova nalézala na povrchu, byla pravděpodobně zasypána hlínou a měla pouze jediná těžká posuvná vrata, jimiž bylo možné dostat se dovnitř i ven. Pitt absolvoval kolem stěn celý okruh a vrátil se na místo, odkud vyšel. Ve své sklíčenosti byl zralý se vzdát, když tu se náhle podíval vzhůru a ve střeše spatřil větrací otvor. Zdál se být dostatečně široký, aby se jím mohl protáhnout. Pitt tiše vyšplhal na střechu nákladního vozu, sáhl nad hlavu a zachytil se jednoho z nosníků. Po něm se pak picl po pídi dosoukal k otvoru vzdálenému nějakých třicet stop a prolezl jím ven. Závan čerstvého, vlhkého vzduchu byl osvěžující. Odhadoval, že míchající vítr nyní vane rychlostí asi dvaceti mil za hodinu. Nebe bylo zatažené jenom částečně a Měsíc, jenž byl ve své čtvrti, poskytoval dostatek světla, aby bylo vidět předměty do vzdálenosti asi sta yardů. Dalším problémem bylo, jak se dostat na druhou stranu vysoké zdi, jíž byl objekt obestavěn. Strážnice byla tentokrát obsazena, a tak nemohl využit stejné cesty jako před dvěma dny. Nakonec mu štěstí opět přispěchalo na pomoc. Došel podél zdi k malé odvodňovací propusti. Vlezl do ní, ale vzápětí ho zastavily ve stěnách zapuštěné železné tyče, které však ve slaném tropickém vzduchu natolik zrezavěly, že je snadno roztáhl od sebe. O tři minuty později už klusal pod palmami, lemujícími do terénu zanořenou cestu. Nikde nebyli vidět žádní strážní ani kamery a nízké křoviny pomáhaly skrýt jeho siluetu, která se rýsovala na světle zbarveném písku. V běhu zabočil k pláži, až se dostal k elektrickému plotu. Konečně našel část, která bývala poškozená hurikánem. Díra, již kdosi zacelil, ale Pitt věděl, ze je na správném místě, protože palma, která způsobila zkrat, ležela opodál. Poklekl a začal zpod plotu vyhrabávat písek. Čím hlouběji se dostával, tím více se uvolňovaly stěny jámy a padaly na dno. Trvalo mu téměř hodinu, než vytvořil kráter dost hluboký na to, aby se jím mohl po zádech prosmeknout na druhou stranu. Bolelo ho rameno i ledvina a lilo z něj jak z nasáklé houby. Snažil se vrátit po vlastni stopě na pláž u skal, kde před dvěma dny přistáli. Zdálo se mu, že krajina je v slabém světle Měsíce jiná, ale těžko si mohl pamatovat, jak vypadala, když do něj při cestě opačným směrem bušila vich-řice a oči měl téměř zavřené. Potloukal se po pláži sem a tam a pátral mezi skalisky. Už se chystal to vzdát, když jeho oči zachytily odraz měsíce na jakémsi předmětu, který vykukoval z pisku. Přišel blíž a zjistil, že se jedná o palivovou nádrž motoru jejich nafukovacího člunu. Osa a šroub vězely pod povrchem asi třicet stop od hranice vysokého přílivu. Odhrabával vlhký písek tak dlouho, až se mu podařilo motor vytáhnout. Potom si ho hodil na rameno a vydal se po pláži dál od ruské pevnosti. Pitt neměl představu, kam jde ani kde by měl motor schovat. Nohy se mu bořily do písku a šedesát liber vážící břemeno mu ztěžovalo chůzi. Vždy po několika yardech musel zastavit a odpočívat. Překonal asi dvě míle, když narazil na plevelem zarostlou cestu, která procházela několika řadami opuštěných a chátrajících domků nahloučených kolem malé laguny. Většina z nich sotva bývala něčím víc než pouhými chatrčemi. Svého času nejspíš rybářská vesnice, pomyslel si Pitt. Nemohl tušit, že jde o jednu z osad, jejíž obyvatelé byli po převzetí ostrova Sověty násilně přesídleni na pevninu. Vděčně shodil motor z ramene a začal prohledávat domy. Stěny a střechy byly z vlnitého plechu a odpadového dřeva. Ze zařízení toho zbylo pramálo. Našel dokonce loď vytaženou na břeh, ale jakákoli naděje na její využiti okamžitě uhasla. Dno bylo dávno uhnilé. Pitt uvažoval i o tom, že by postavil vor, ale to by zabralo příliš mnoho času. Také se nemohl pustit do práce v tak slabém světle a navíc bez nářadí. Světélkující ciferník jeho hodinek ukazoval půl druhé. Pokud chtěl ještě najít Giordina a Gunna a promluvit si s nimi, musel sebou hodit. Napadlo ho, kde sežene do nalezeného motoru benzín, ale už neměl čas o tom uvažovat. Spočítal si, že mu bude trvat dobrou hodinu, než se dostane do své cely. U jedné zborcené chatrče nalezl starou litinovou vanu. Položil motor na zem a vanu přes něj překlopil. Potom navrch naházel nějaké pneumatiky a plesnivé matrace a vydal se zpátky. Palmovým listem zahlazoval otisky vlastních stop dokud se nedostal dobrých pětasedmdesát stop daleko. Vplížit se zpátky bylo snazší než se dostat ven. Nesměl jenom zapomenout narovnat železné tyče v propusti. Překvapeně uvažoval, proč se ostrovní pevnost nehemží příslušníky ostrahy, potom ho však napadlo, že nad touto oblastí neustále prolétají americké špionážní letouny, jejichž kamery mají neuvěřitelnou schopnost přečíst z výše devadesáti tisíc stop značku na golfovém míčku. Sověti si museli spočítat, že bude lépe dát přísně utajovanému zařízení vzhled opuštěného ostrova, na němž není živáčka. Kubánští disidenti prchající před Castrovou vládou se mu vyhnou a případné exilové komando vtrhne rovnou na Kubu. S vědomím toho, že tu nikdo nepřistane a nikdo odtud neodejde, nebylo vlastně před kým ho hlídat. Pitt se spustil větracím otvorem a nikým nespatřen se vrátil přes garáž k únikové šachtě. Na chodbě vládlo ticho. Zkontroloval

dveře své cely. Vlas byl dosud na svém místě. Nyní hodlal nalézt Gunna s Giordinem. Nechtěl však zároveň příliš pokoušet své štěstí. Třebaže jejich uvěznění mělo poněkud nedbaly charakter, vždy existovala možnost odhalení. Pokud by Pitta nyní nachytali mimo celu, znamenalo by to konec. Velikov a Gly by ho, když už ne rovnou popravili, tak alespoň zavřeli tak, aby neměl úniku. Cítil však, že musí riskovat. Další příležitost by se již nemusela naskytnout. V betonové chodbě se rozléhal sebemenší zvuk. Uslyší-li kroky, bude mít dost času na návrat, pokud se ovšem nepustí při své pátrací akci příliš daleko. Místnost sousedící s jeho celou sloužila jako skladiště barev. Věnoval několik minut jeho průzkumu, ale nenašel nic, co by se mohlo hodit. Dva pokoje naproti byly prázdné. Ve třetím byl uskladněn instalatérský materiál. Potom otevřel další dveře a zíral do překvapených obličejů Gunna a Giordina. Rychle vklouzl dovnitř, dávaje dobrý pozor, aby za ním dveře nazapadly. Dirku!" vykřikl Giordino.
Potichu," zašeptal Pitt.
Chlape, to jsem rád, že tě vidím."
Zkontrolovali jste si, jestli tu není odposlech?" zeptal se Pitt. Půl minuty po tom, co nás sem šoupli," ujistil ho Gunn. Tenhle pokoj je čistej." Pitt si všiml tmavých odstínů fialové kolem Giordinových očí. Vidím, žes měl na šestce schůzku s Fossem Glyem." Moc zajímavý rozhovor. I když poněkud jednostranný."
Pitt pohlédl na Gunna, ale neviděl na něm žádné stopy násilí. A co ty?" Je příliš chytrej na to, aby mi vytloukl mozek z hlavy," řekl Gunn s nuceným úsměvem a ukázal si na zlomený kotník. Sádra byla pryč. Vyžíval se v tom, že mi kroutil nohou." A Jessie?"
Gunn si vyměnil s Giordinem zachmuřený pohled. Obáváme se nejhoršího," prohlásil. Když jsme pozdě odpoledne vystupovali z výtahu, zaslechli jsme ženský jekot." Vraceli jsme se z výslechu od toho slizkýho zmetka Velikova." To je ten jejich systém. Generál jedná v sametových rukavičkách a potom vás předá péči ocelových pěstí pana Glye," vysvětloval Pitt a rázoval vztekle po pokojíku. „Musíme najít Jessii a vypadnout odtud." Jak?" zajímal se Giordino. Poctil nás návštěvou LeBaron a ten zdůrazňoval, že útěk z ostrova je zhola nemožný." Když se můžu takhle potloukat po baráku, pak nemám důvod brát toho zazobance vážně," prohlásil Pitt nakysle. Myslím, že z něj Gly udělal naprostou amébu." Souhlas."
Gunn se otočil na bok, aby si šetřil zlomený kotník. .Jakým způsobem chceš ale opustit ostrov?" Našel jsem motor z našeho člunu, a tak jsem ho zašil pro případ, že by se mi nepodařilo ukrást člun." Cože?" Giordino upíral na Pitta nevěřící pohled. Ty ses coural venku?" Nebyla to zrovna procházka zahradami," odvětil Pitt. Ale objevil jsem únikovou cestu k pláži." Ukrást člun je nemožné," pronesl Gunn.
Vis něco, co já nevím?"
Moje povrchní znalost ruštiny mi přišla vhod. Začal jsem vnímat, co si mezi sebou šeptají naši strážci. Také jsem pár detailů vykoumal z Velikovových papírů v jeho kanceláři. Podstatné je, že ostrov zásobuje v noci ponorka." Proč to dělají tak složitě?" zamumlal Giordino. Řekl bych, že lodí by to bylo daleko efektivnější." To by znamenalo vybudovat přístavní zařízení, které by bylo vidět ze vzduchu," vysvětloval Gunn. Ať se tu děje, co se tu děje, Rusáci s tím dělaj tajnosti." To můžu potvrdit," souhlasil Pitt. Dali si dokonce pořádnou práci s tím, aby ostrov vypadal opuštěně." Žádný div, že to s nimi tak zamávalo, když jsme vešli hlavním vchodem," uvažoval Giordino nahlas. To by vysvětlovalo to vyšetřování a mučení."
Všechno mluví pro to, abychom vzali draka a zachránili si život." A varovali naše zpravodajské služby," dodal Gunn.
Na kdy plánuješ, že vezmem roha?" zeptal se Giordino.
Zítra, hned po večeři."
Gunn upřel na Pitta dlouhý, pevný pohled. Budeš muset jit sám, Dirku." Společně jsme přišli, společně odejdeme."
Giordino zavrtěl hlavou. Nemůžeš nás všechny odnést na hřbetě." Má pravdu," souhlasil Gunn. Al a já jsme ve stavu, že neujdeme padesát stop. Raději zůstaneme, než abychom zmařili tvoje šance. Seber LeBarona a Jessii a uháněj do Států." To si nerisknu, abych do naši úmluvy zasvětil LeBarona. Jsem si jist, že na nás donáší. Když mi vykládal, že je tenhle ostrov jenom takové letovisko pro obchodníky, tak lhal, až se mu od huby prášilo." Gunn zavrtěl nevěřícně hlavou. Kdo to kdy slyšel - letovisko spravované armádou, která mučí své hosty." Zapomeň na LeBarona." Giordinovy oči potemněly vztekem. Ale pro Boha živého, zachraň Jessii, nebo ji Gly, ten zkurvysyn, zabije." Pitt přešlapoval v rozpacích. Nemůžu si přece odejit a nechat vás tu napospas." Když to neuděláš," řek! Gunn hrobovým hlasem, umřeš s nám; a nezbude nikdo, kdo by doma podal zprávu o tom, co se tu děje."

Kapitola 34

Zasmušilá nálada se s uplývajícím časem trochu uvolnila. K ranní ceremonii se shromáždila necelá stovka lidi. Navzdory přítomnosti prezidenta se pouze jediná televizní stanice obtěžovala vyslat svůj štáb. Hlouček lidi stál tiše v odlehlé části parku Rock Creek a naslouchal závěru prezidentova krátkého projevu. „.a tak jsme se dnes ráno sešli, abychom vzdali opožděný hold osmi stům amerických mužů, kteří zahynuli na Štědrý den roku 1944 poté, co byla u francouzského přístavu Cherbourg torpédována loď Leopoldville. Ještě nikdy nebyla obětem takové válečné tragédie odepírána úcta, kterou si zasluhuji. Ještě nikdy nebyla taková tragédie tak dokonale přehlížena." Prezident se odmlčel a kývl hlavou k zahalené soše. Rubáš se svezl k zemi a odhalil postavu stojícího vojáka, v jehož očích se zračilo

pochmurné odhodlání. Na sobě plášť stejnokroje, přes rameno karabinu M-l. V tom v bronzu a v životní velikosti vyvedeném bojovníkovi se zračilo jakési bolestné důstojenství, umocňované vlnou, která mu zalévala kotníky. Po krátkém potlesku si začal prezident, jenž sloužil v Koreji jako poručík dělostřelecké roty námořní pěchoty, potřásat rukou s těmi, kdo přežili zkázu Leopoldvillu, ale i s dalšími veterány divize Panterů. Jak se propracovával ke své limuzíně, podal ruku desátému muži v radě a v tu chvíli jako by do něj udeřil hrom. Dojemná řeč, pane prezidente," řekl povědomý hlas. Mohli bychom si promluvit o samotě?"
Rty Leonarda Hudsona byly roztaženy do ironického úsměvu. Nijak se nepodobal nosiči holí Reggiemu Salazarovi. Měl husté šedé vlasy a satanskou bradku. Pod tvídovým sakem měl vlněný rolák, flanelové kalhoty měly barvu kávy a anglické kožené boty byly vyleštěny do vysokého lesku. Vypadal, jako by vystoupil z reklamy na koňak v časopise Town & Country. Prezident se otočil k členovi ochranky, který stál ani ne stopu za jeho ramenem. Tento pán mě doprovodí do Bílého domu." Veliká čest pro mne, pane," řekl Hudson.
Prezident na něj chvilku zíral a pak se rozhodl pokračovat ve hře. Roztáhl ústa do přátelského úsměvu. Přeci se nezřeknu příležitosti vyměnit si pár válečných příběhů se starým kamarádem, že Joe?". Prezidentská kolona zahnula na Massachusetts Avenue, červená světla vzplála, sirény přehlušily zvuky husté dopravy. Ani jeden z mužů dobré dvě minuty nepromluvil. Konečně Hudson odkryl karty. „Vzpomínáte si, kde jsme se poprvé potkali?"
Ne," lhal prezident. Nejste mi vůbec povědomý."
Asi jste musei setkat se spoustu lidí“."
Abych byl upřímný, měl jsem v hlavě důležitější věci."
Hudson si nevšímal zdánlivého prezidentova nepřátelství. Třeba jak mě dostat do vězení?" Uvažoval jsem spíše o něčem podobnějším kanalizaci."
Nejste pavouk, pane prezidente, a já nejsem moucha. Může se zdát, že jsem vlezl do pasti, když jsem se posadil do auta, které je obklopené armádou vašich osobních strážců, ale můj pokojný odchod je garantován." Opět ten trik s falešnou bombou?"
Jeho modifikace. V jedné z místních čtyřhvězdičkových restaurací byla zespoda k desce stolu připevněna plastická trhavina. Přesně osm minut před tím, než k tomu stolu přišli posnídat senátor Adrian Gorman a státní sekretář Douglas Oates." Blafujete."
Možná, ale pokud ne, potom moje uvěznění sotva bude stát za to krveprolití v přeplněné restauraci."
Co chcete tentokrát?"
Abyste odvolal toho svého čmuchala."
Prokristapána, mluvte jasně."
Setřeste mi ze zad Iru Hagena, dokud ještě může dýchat." Koho?"
Iru Hagena, vašeho dávného kamaráda, se kterým se znáte už od školních let a který pracovával na ministerstvu spravedlnosti." Prezident hleděl z okna, jako by se rozpomínal. Mám dojem, že to jsou už celé věky, co jsem naposledy mluvil s Irou." Nemusíte lhát, pane prezidente. Najal jste ho, aby vystopoval .vnitřní jádro'." Co že jsem?" Prezident se tvářil, jako by byl skutečně překvapen. Potom se rozesmál. Zapomínáte, kdo jsem. Stačí jediný telefonát a máte za zadkem FBI, CIA a nejméně dalších pět tajných služeb." Tak proč jste to neudělal?"
Protože jsem se ptal svých poradců přes vědu a několika uznávaných kapacit kosmického výzkumu. Všichni se shodli na tom, že Jerseyská kolonie je pouhý výplod vaší fantazie. Vykreslil jste mi to pěkně, ale nejste nic než podvodník, který prodává své halucinace." Hudson se nechal vyvěsí z rovnováhy. Přisahám, že Jerseyská kolonie je skutečnost."
Ano, a nachází se někde mezi Oz a Shangri-la."
Věřte mi, Vinci, až se naši první kolonisté vrátí z Měsíce, budete to vy, kdo tu událost oznámí světu a rozžehne tak oheň představivosti celého lidstva." Prezident ignoroval drzé oslovení. Jestli byste ode mne rád slyšel nějaké prohlášení, pak leda o jakési fiktivní bitvě o Měsíc. Ale co tím sledujete? Jste snad reklamní agent Hollywoodu a snažíte se udělat reklamu nějakému filmu nebo jste upláchl z blázince?" Hudson nedokázal potlačit záblesk vzteku. Vy idiote!" vyštěkl. Nemůžete se přece obracet zády k největšímu úspěchu vědy v dějinách lidstva." Sledujte mě."
Prezident zvedl telefon pro dorozumívání s řidičem. Rogere, zajedte k chodníku a zastavte. Můj host si vystoupí." Řidič bezpečnostní služby zvedl za skleněnou přepážkou ruku na znamení, že rozuměl. Potom uvědomil další vozy prezidentovy kolony.
O chvilku později kolona odbočila do tiché postranní uličky rezidenční čtvrti a zastavila u obrubníku.
Prezident se natáhl a otevřel dveře. Konec legrace, Joe. Nevím, co jste si to vyfantazíroval o Hagenovi, ale jestli se dozvím, že se mu něco stalo, budu u soudu první, kdo dosvědčí, že jste mu vyhrožoval smrti'. Pokud jste si ovšem už nezadělal na obvinění z hromadné vraždy v té vaší noblesní restauraci."
Hudson vzteky bez sebe lezl z limuzíny. Zaváhal napůl již venku a napůl ještě ve voze. Děláte obrovskou chybu," prohlásil. To u mě není nic nového," prohlásil prezident a propustil ho. Potom se zvrátil do sedačky, usmívaje se pod vousy. Mistrovské představení, pomyslel si. Hudsonovi se houpe půda pod nohama, a tak buduje barikády v nesprávných ulicích. Zajistit během jediného týdne odhalení památníku na počest Leopolduillii byl chytrý krok. Pravda, snad trochu nepohodlný pro veterány, ale dobrý pro toho starého špiona Hagena. Hudson stál na travnatém parkovišti a díval se, jak kolona odbočuje na další křižovatce. Byl celý popletený, dezorientovaný. Máš nasráno v hlavě, ty byrokrate!" zařval v zoufalství.

Žena. která kolem něj procházela se psem na vodítku, si ho změřila znechuceným pohledem.
Poblíž zastavila neoznačená dodávka značky Ford. Hudson si do ní nastoupil. Interiér byl pohodlně vybaven koženými kapitánskými křesly rozmístěnými kolem stolu z leštěného sekvojového dřeva. Zatímco usedal, dva muži v dokonalých oblecích na něj upírali zraky plné očekávání. Tak jak to šlo?" otázal se jeden z nich.
Ten tupec mě vyrazil," odvětil Hudson popuzeně. Prohlásil, že s Hagenem nemluvil už celé roky, a jestli ho zabijeme nebo vyhodíme do vzduchu tu restauraci, mu bylo naprosto fuk. To mě nepřekvapuje," prohlásil nakvašeně muž s hranatým, rudým obličejem a orlím nosem. Ten chlap je zatracenej pragmatik." Gunnar Eriksen drtil mezi zuby vyhaslou fajfku. Co dál?" zeptal se. Tvrdil, že Jerseyská kolonie je pouhá smyšlenka."
Poznal tě?"
Myslím, že ne. Stále mi říkal Joe."
Mohl to jenom hrát."
Byl ovšem hodné přesvědčivý."
Eriksen se otočil na druhého muže. Co ty na to?"
Hagen je záhada. Důkladně jsem prezidenta sledoval a nezjistil jsem, že by byli jakkoli ve styku." Co myslíš, nemohl do toho Hagena zatáhnout ředitel nějaké tajné služby?" zeptal se Eriksen. Určitě ne obvyklým postupem. Jediná schůzka, kterou si dal s někým od zpravodajců, byla se Samem Emmettem z FBI. Ke zprávě jsem se nedostal, ale muselo to mít co do činění s těmi třemi mrtvolami, co byly nalezeny v LeBaronově vzducholodi. A to je všechno." Ne, určité něco podnikl," promluvil Hudson tichým, ale sebejistým hlasem. Obávám se, že jsme podcenili jeho intelekt." V jakém smyslu?"
Věděl, že ho opět vyhledám, abych ho přiměl stáhnout Hagena." Jaks na to přišel?" zeptal se orlí nos.
Hagen," odvětil Hudson. Žádný tajný agent, který za něco stojí, by na sebe neupoutal pozornost. A Hagen byl jeden z nejlepších. Musel mít dobrý důvod pro to, aby Fisherovi tím telefonátem signalizoval svou existenci, i pro osobní setkání se senátorem Porterem." Ale jaký by měl prezident důvod jít nám po krku, když po nás nic nechce, nic od nás nežádá?" zeptal se Eriksen. Hudson zavrtěl hlavou. To mě právě děsí, Gunnare. Za boha nemůžu přijít na to, co tím mohl sledovat." V diskrétní vzdálenosti za dodávkou, nenápadný v dopravním zmatku centra města, se držel starý, zaprášený kempingový vůz s georgijskou poznávací značkou. V jeho zadní části seděl u stolku Ira Hagen se sluchátky na hlavě a mikrofonem před ústy. Právě si otvíral láhev vína značky Martin Ray Cabernet Sauvignon. Najednou nechal víno vínem a jal se točit knoflíkem hlasitosti mikrovlnného přijímače, jenž byl zabudován do dvouďvkového magnetofonu. Potom nadzdvihl jedno sluchátko. Ztrácejí se. Přidejte trochu." Řidič s falešným, řídkým vousem a s baseballovou čepicí, jež nesla nápis Atlanta Braves, odpověděl, aniž se ohlédl. Musel jsem zvolnit kvůli tomu taxíku, co se nacpal přede mě. Za příští křižovatkou budeme mít zase správnou vzdálenost." Držte se v dohledu, dokud nezaparkujf."
Co se děje, zátah na překupníky drog?"
Nic tak exotického," odvětil Hagen. Jsou podezřeli, že provozuji pojízdnou pokerovou hernu." To je teda nářez," poznamenal řidič.
Hazard je pořád ještě protizákonný."
To prostituce taky a je to setsakra větší sranda."
Hlavně nespouštějte oči z té dodávky," řekl Hagen. A ať se vám nevzdálí víc než na jeden blok." Vysílačka zapraskala. Kotleto, tady Hospoda."
Slyším tě, Hospodo."
Máme Svíčkovou v dohledu, ale potřebovali bychom jít níž. Jestli se jim někde pod stromy podaří zamíchat mezi auta podobné barvy, mohli bychom je ztratit."
Hagen se otočil a pohlédl zadním oknem vzhůru k vrtulníku. Jakou máte výšku?"
Spodní mez v této části města je třináct set stop. Ale to je jenom půl problému. Svíčková míří ke Kapitolu. Nad touto oblastí nesmíme létat." Vydržte Hospodo. Postarám se vám o výjimku."
Hagen zvedl sluchátko mobilního telefonu, během minuty vyřídil, co bylo třeba, a opět se spojil s pilotem helikoptéry. Hospodo, tady Kotleta. Smíte zaujmout jakoukoli letovou hladinu, pokud tím neohrozíte lidské životy. Jasné?"
Člověče, vy musíte mít pořádnej vliv."
Můj šéf má ty správné konexe. Nespouštějte Svíčkovou z oči." Hagen zvedl víko drahého piknikového koše od Abercomieho & Fitche a otevřel si plechovku paštiky z husích jater. Potom si nalil sklenku vína a vrátil se k poslechu hovoru, který se odehrával před nimi. Nebylo pochyb, že ve voze je Leonard Hudson. A Gunnar Eriksen byl zmíněn křestním jménem. Identita třetího muže však zůstávala tajemstvím. Hagena ta velká neznámá popuzovala. Osm mužů “vnitřního jádra“' již znal, ale číslo devět se dosud ztrácelo v mlhách. Ti muži v dodávce mířili“. kam? Kterýpak ústav slouží jako ústředí projektu Jerseyské kolonie? Pitomé jméno, Jerseyská kolonie. O čem vypovídá? Že by to mělo něco společného se státem New Jersey? V tom názvu se musí skrývat řešení, něco, co snad vysvětluje, jak je možné, že existence měsíční zá-kladny zůstala vysokým vládním úředníkům tak dlouho utajena. Kdosi nadaný vyšší mocí než Hudson či Eriksen musel být tím klíčem. Snad poslední muž v seznamu jmen členů .“vnitřního jádra“'. Tady Hospoda. Svíčková odbočila severovýchodně na Rhode Island Avenue." Jedu za nimi," odpověděl Hagen.

Rozevřel před sebou mapy Washingtonu a Marylandu a začal si zakreslovat červenou pastelkou trasu, kterou urazili. Opustili oblast města a vjeli do okresu Prince Jiřího. Rhode Island Avenue se změnila na státní dálnici č. l a stočila se na sever, k Baltimoru. Máte představu, kam mají namířeno?" zeptal se řidič.
Ani tu nejmenší," odvětil Hagen. Ledaže“." zabručel si pod vousy. Marylandská univerzita. Necelých dvanáct mil od centra Washingtonu. Hudson a Eriksen se budou držet nějaké akademické instituce, aby mohli využívat její výzkumná zařízení. Hagen promluvil do mikrofonu. Hospodo, dávejte dobrý pozor. Svíčková možná zamíří k univerzitě."
Rozumím, Kotleto."
O pět minut později odbočila dodávka z dálnice a projela městečkem College Park. Potom, zhruba po další míli, zajela k velkému nákupnímu středisku, které z obou stran uzavíraly známé obchodní domy. Několik akrů parkovací plochy bylo zaplněno automobily zákazníků. V dodávce ustala veškerá konverzace a Hagen ztratil přehled. Ksakru!" zaklel.
Tady Hospoda," ozval se pilot vrtulníku.
Slyším vás."
Svíčková právě vjela pod velký výběžek před hlavním vchodem. Ztratil jsem je z dohledu." Čekejte, dokud se znovu neobjeví a potom se na ně pověste." Hagen vstal od stolku a přemístil se za řidiče. Přilepte se jim na zadek." Nemůžu. Mezi námi je nejmíň šest aut."

Vystoupil někdo? Šel někdo z nich do obchodu?"
Těžko říct v té tlačenici. Ale vypadalo to, jako by z té dodávky vykoukly dvě nebo tři hlavy." Prohlédl jste si dobře toho muže, co přistoupil ve městě?" zeptal se Hagen. Šedé vlasy a bradka. Štíhlý, tak pět stop a devět palců. Rolák, tvídové sako, hnědé kalhoty. Ano, poznal bych ho." Objedte parkoviště a porozhlédněte se po něm. Možná se snaží' vyměnit auta. Já se jdu podívat do prodejny." Svíčková se hnula," hlásil pilot vrtulníku.
Držte se ji, Hospodo," nařídil Hagen. Jdu chvilku na vzduch." Rozumím."
Hagen vyskočil z vozu a spěchal davy zákazníků do nákupního střediska. Bylo to jako hledat tři jehly v kupce sena. Věděl, jak vypadá Hudson a měl fotografii Gunnara Eriksena, ale jak jeden tak druhy mohli být dosud v dodávce. Horečně pobíhal od obchodu k obchodu, prohlížel si obličeje lidí, civěl na každou mužskou hlavu, která se objevila nad hladinou ženských účesů. Proč musí být zrovna víkend, pomyslil si. Být to ve všední den, mohl by sem vypálit z děla a nikoho by v takhle časnou hodinu nezasáhl. Po necelé hodině bezvýsledného pátrání vyšel ven a zastavil kempingový vůz. Našel jste je?" zeptal se, třebaže předem znal odpověď.
Řidič zavrtěl hlavou. Jeden okruh mi zabral skoro deset minut. Je tu těsno a většina řidičů, když hledají místo, kde by zaparkovali, se chová jak šílenci. Vaši podezřelí mohli, zatímco jsem byl na druhé straně, klidně vyjet jiným vjezdem.
Hagen udeřil vztekle pěsti do kapoty vozu. Už byl tak blízko, tak zatraceně blízko, že stačilo jen vpadnout do cílové pásky.

Kapitola 35

Pitt vyřešil problém, jak spát při neustále rozsvíceném fluorescenčním svědě tak, že jednoduše vylezl na prádelník a vytočil zářivky ze zdířek. Ráno ho probudil teprve strážný, který mu nesl snídani. Cítil se svěží, a tak se pustil do husté kaše, kterou dostal k jídlu, jako by to byla jeho oblíbená pochoutka. Dozorce se zdál být zhaslým světlem vyveden z míry, ale Pitt jenom rozhodil ruce v bezmocném gestu a dojedl svou kaši. O dvě hodiny později byl odveden do kanceláře generála Volíkova, kde musel dle předpokladů nekonečné chvíle čekat, což mělo nalomit jeho psychickou odolnost. Pane Bože, pomyslel si, ti Rusáci jsou průhlední, až to není pěkné. Ale hrál tu hru s sebou. Přecházel po mrštnosti a dělal, že je nervózní. Příštích čtyřiadvacet hodin mělo být přinejmenším kritických. Byl si jist, že dokáže z pevnosti opět uniknout, ale nemohl tušit, jaké nové překážky se mu mohou postavit do cesty, či zda bude schopen fyzicky fungovat po dalším rozhovoru s Fossem Glyem. Nelze nic odkládat, nelze ustoupit. Ještě v noci se musí stůj co stůj dostat z ostrova. Velikov konečně vstoupil do místnosti, a než promluvil, několik okamžiků si Pitta prohlížel. Choval se upjatě a v jeho očích se zračil nepřehlédnutelný chlad. Pokynul Pittovi, aby se posadil na tvrdou židli, která při poslední návštěvě v kanceláři nebyla. Když promluvil, zaznával z jeho hlasu výhružný tón.
Podepíšete přiznáni, že jste špion?"
Když vám to udělá radost."
Pane Pitte, rozhodně se vám nevyplatí, budete-li si chtít se mnou zahrávat."
Pitt neovládl zlost, která přemohla jeho zdravy rozum. Nemíním se chovat slušně ke špinavcům, kteří mučí ženy."
Velikov zvedl obočí. Vysvětlete to."
Pitt opakoval Gunnova a Giordinova slova, jako by byla jeho vlastní. V těch vašich chodbách se všechno rozléhá. Slyšel jsem křik paní LeBaronové." Tak to vidíte." Velikov si nacvičeným gestem ulízl vlasy. Z toho sám vidíte, že byste měl raději spolupracovat. Když mi řeknete pravdu, možná najdu způsob, jak učinit vašim přátelům pobyt zde snesitelnějším." Pravdu už znáte. Proto jste se dostal do slepé uličky. Čtyři lidé vám vyprávějí stejný příběh. Nepřipadá to takovému profesionálovi, jako jste vy, divné? Čtyři lidé, které jste nechal jednoho po druhém mučit a kteří dávají na stejné otázky stejné odpověďi. Ta vaše fosilní posedlost přiznáními je důsledkem naprosté plochosti ruské mentality.

Když podepíšu, že jsem špion, budete po mně chtít, abych doznal další zločiny proti tomu vašemu úžasnému státu, včetně toho, že jsem plival na chodník. Vaše taktika je zrovna tak zaostalá jako vaše architektura a kuchařské recepty. Jeden požadavek jde v patách druhému. Pravda? Vy byste pravdu neviděl, ani kdyby vyrostla tady ze země a nakopala vás do koulí." Velikov tiše seděl a prohlížel si Pitta s opovržením, jaké může chovat jen Slovan vůči Mongolovi. Požádám vás ještě jednou o spolupráci." Jsem jenom námořní inženýr. Neznám žádná vojenská tajemství." Mě zajímá pouze to, co vám vaši nadřízení řekli o tomhle ostrově a jak jste se sem dostali." A co z toho? Už jste dal jasně najevo, že já a mí přátelé máme zemřít." Možná byste si mohli prodloužit život."
V tom není rozdíl. Už jsme vám řekli všechno, co víme."
Velikov bubnoval prsty do desky stolu. Stále chcete tvrdit, že jste na Cayo Santa Maria přistáli čistě náhodou?" Chci." A chcete, abych věřil, že ze všech těch ostrovů a pláží na Kubě se paní LeBaronová trefila přesně na místo - a to bez jakýchkoli předchozích znalostí, měl bych dodat - kde přebývá její manžel?" Přísahám. Sám jsem měl co dělat, abych tomu uvěřil. Ale přesně tak se to stalo." Velikov upíral na Pitta pronikavý pohled, ale zdálo se, že vycítil onu integritu, s níž se nemohl smířit. Mám času, kolik je ho na světě, pane Pitte. A jsem přesvědčen, že mi můžete poskytnout mimořádně důležité informace. Promluvíme si opět, až vás přejde ta arogance." Generál stiskl knoflík na stole, jenž přivolal strážného. Ve tváři se mu usadil úsměv, ale nebyla v něm žádná spokojenost, ani stín radosti. Pokud něco, pak se v něm zračil smutek. Omluvte mou prudkost," řekl Foss Gly. Zkušenost mě naučila, že nečekaná akce přináší lepší výsledky než taková, kterou lze dlouho dopředu předvídat." Když Pitt vešel do místnosti číslo šest, nepadlo ani slovo. Udělal jediný krok přes práh, když ho Gly, jenž stál za napůl otevřenými dveřmi, udeřil do křížové oblasti těsně nad ledvinou. Pitt zalapal bolestí po dechu a téměř omdlel, ale nakonec se mu nějak podařilo udržet se na nohou. No a teď, když jsem si získal vaši pozornost, snad byste mi něco rád sdělil." Už ti někdo řekl, že jsi případ pro psychiatra?" zamumlal Pitt přes sevřené rty. Viděl, protože to čekal, jak vylétla pěst. Rána ho otočila stranou. Zapotácel se, dopadl na zeď a svezl se na zem, předstíraje bezvědomí. Cítil v ústech krev a uvědomoval si, že ztrácí cit v levé části obličeje. Nechal oči zavřené a ležel bezvládně jak hadrový panák. Musel se vcítit do té sadistické hromady slizu, aby dokázal odhadnout Glyovy reakce na své odpovědi a postoje a předvídat, kdy a kam dopadne další rána. Neměl prostředek, jímž by mohl vzdorovat jeho brutální síle. Jediným jeho zájmem bylo přežít vyšetřování bez vážnější újmy na zdraví. Gly došel ke špinavému umývadlu, naplnil kbelík vodou a vychrstl ho na svého vězně. No tak, pane Pitte. Já se vyznám v lidech. Vy jistě vydržíte víc než jen takovejhle štulec.
Pitt se vydrápal na ruce a na kolena. Plival krev na betonovou podlahu a sténal tak přesvědčivě, že téměř budil lítost. Nemůžu vám říct víc, než už jsem řekl," zahuhlal. Gly ho zvedl, jako by byl malé děcko, a usadil do židle. Pitt koutkem pravého oka spatřil, jak se k němu blíží v zlověstném švihu Glyova pravá pěst. Zmírnil náraz, jak nejlépe uměl, tím, že chytil ránu těsně nad lícní kost, pod spánek. Několik vteřin vstřebával omračující bolest a opět sehrál mdloby. Další vědro vody, další sténání a úpění. Gly se k němu sehnul tak, že si hleděli zblízka do obličeje. Pro koho pracujete?" Pitt zvedl ruce a sevřel si bolestně tepající hlavu. Najala si mě pani LeBaronová, abych zjistil, co se stalo s jejím manželem." Vysadila vás ponorka."
Odlétli jsme z Florida Keys vzducholodí."
Důvodem vašeho příchodu bylo získat informace důležité pro předáni moci na Kubě." Pitt nakrčil zmateně obočí. Předání moci? Nevím, o čem to mluvíte." Rána, která tentokrát dopadla na solar plexus, mu vyrazila dech. Gly se klidně posadil a sledoval, co se bude dít. Pitt strnul ve snaze nabrat do plic vzduch. Měl pocit, že mu selhalo srdce, po skráních se mu řinul pot, plíce měl jak zauzlované. Stěny místnosti se mu před očima vlnily a ujížděly. Gly jako by se zlobně usmíval na konci dlouhého tunelu. .Jaké byly vaše další rozkazy po vylodění na Cayo Santa Maria?" Žádné," opáčil Pitt skřípavým hlasem.
Gly vstal, aby ho znovu udeřil. Pitt se mu opile složil k nohám, chvíli se kolíbal a začal padat s hlavou svěšenou ke straně. Nyní měl Glye přečteného. Poznal jeho slabinu. Stejně jako většina sadistů byl Gly v podstatě zbabělec. Mít rovnocenného soupeře, nevěděl by, jak se vykroutit. Gly se ohnul a napřáhl k ráně, ale náhle strnul jak solný sloup v němém úžasu. Pitt sevřel ruku v pěst a pravým hákem, do něhož vložil všechnu sílu, kterou dokázal sebrat, zasáhl Glye do nosu. Roztříštil mu chrupavku a zlomil kost. Následovaly dva rychlé údery levačkou a další solidní hák. Ale právě tak mohl mlátit do nárožního kamene Empire Statě Building.
Každý jiný by skončil vleže na zádech. Gly se jenom zapotácel, ustoupil o několik kroků a stál tam, zatímco mu obličej pomalu brunátněl vzteky. Z nosu mu crčela krev, ale on si toho nevšímal a zvedl k Pittovi zaťatou pěst. Za to tě zabiju," řekl. Běž do prdele," odvětil vzdorně Pitt. Popadl židli a mrštil ji přes místnost. Jeho soupeř ji mávnutím ruky srazil do strany. Pitt si všiml výrazu Glyových očí a uvědomil si, že jeho rychlost má podlehnout převaze hrubé síly. Gly vyrval ze zdi umyvadlo, doslova ho utrhl a zvedl nad hlavu. Udělal tři kroky a mrštil jím po Pittovi, jenž v jediném křečovitém pohybu uskočil stranou a rychle sehnul hlavu. Umyvadlo k němu plachtilo jako sejf padající z vysokého domu a on věděl, že zareagoval o zlomek později, než bylo třeba. Instinktivně vymrštil ruce v beznadějné snaze odrazit letící masu železa a porcelánu. Pittova záchrana přišla ode dveří. Roh umyvadla zasáhl petlici a vytrhl ji z úchytu. Dveře se rozlétly a Pitt vyletěl silou nárazu na chodbu, kde se složil k nohám vylekaného strážce. Bolest vystřelující z břicha a pravé paže splynula s bolestí, která ho bodala v hlavě a v boku. Byl sinavý v obličeji. Jeho tělem otřásaly záchvěvy nevolnosti. Pak ale ze sebe setřásl mdloby, které mu již kynuly na pozdrav, a postavil se, rukama se opíraje o stěnu. Gly uvolnil prudkým pohybem umývadlo, které zablokovalo dveře, a propaloval Pitta pohledem, který by bylo možné

popsat jako vražedný. Jste mrtvý muž, Pitte. Budete umírat pomalu, kousek po kousíčku, budete škemrat, abych vás provždy zbavil bolesti. Až se příště setkáme, rozlámu vám všechny kosti v těle a vyrvu vám srdce zaživa." V Pittových očích nebylo možno vyčíst ani za mák strachu. Povznesená nálada pomalu odplavovala jeho bolest. Přežil. Dostal co proto, ale cesta je volná. Příště, až se setkáme," řekl pomstychtivě, budu mít s sebou pořádnej kyj

Kapitola 36

Pitt usnul, sotva se za pomoci strážného vrátil do cely. Probudil se o tři hodiny později. Ležel několik minut, dokud mu nezačal pracovat mozek. Jeho tělo i obličej byly nekonečným mořem zhmožděnin, ale kosti držely pohromadě. Přežil. Posadil se, spustil nohy na zem a chvíli čekal, až pomine závrať. Donutil se vstát a pustit se do protahovacích cviků, které by ho zbavily nepříjemné ztuhlosti. Zalila ho vina slabosti, jíž však silou vůle odolal, a dál pokračoval ve cvičeni, dokud mu svaly a klouby nezvláčněly. Přišel strážný s věčeří, a když odcházel, Pitt opět pohotově zachytil západku dříve, než mohla zaskočit. Manévr vypiloval tak, že ho zvládl bez sebemenšího zaváhání. Vyčkal, a když neslyšel žádné kroky či hlasy, vykročil na chodbu. Čas byl drahocenný. Musel toho zvládnout příliš mnoho za těch několik málo hodin tmy. Toužebně si přál, aby mohl dát sbohem Giordinovi a Gunnovi, ale každý okamžik navíc v této pevnosti by snížil jeho naději na úspěch. Prvořadé nyní bylo najit Jessii a vzít ji s sebou. Ležela za pátými dveřmi, které vyzkoušel, na betonové podlaze, pod sebou jenom špinavou deku. Její nahé tělo neneslo jedinou stopu po mučení, ale kdysi krásný obličej groteskně naběhl fialovými podlitinami. Gly ve své potměšilosti odvedl svou zlovolnou práci tím, že ponížil její sebeúctu a zohavil to, čeho si na sobě krásná žena cení nejvíce: obličej. Pitt se sehnul a vzal jí hlavu do dlaní. Jeho rysy vyjadřovaly něhu, oči mu však plály vztekem. Stravovala ho touha po odplatě. Tak divoce toužil po kruté mstě, že se z toho roztřásl. Ještě nikdy nepoznal tak bezbřehou zášť. Skřípal zuby a zároveň Jessii'jemně třásl, aby ji probudil k životu. Jessie. Jessie, slyšíš mě?"
Jessie zaostřila zrak a rty se jí s chvěním pootevřely. Dirku," zasténala. Jsi to ty?" Ano, odvedu tě odtud."
Odvedeš“. jak?"
Objevil jsem způsob, jak odtud utéct."
Ale jsme na ostrově. A Raymond říkal, že z něj není úniku." Schoval jsem motor z našeho člunu. Pokud se mi podaří postavit malý vor-" Ne!" zašeptala Jessie neústupně.
S námahou se posadila a v oné naběhlé masce, která bývala jejím ob-ličejem, se objevil výraz soustředění. Pitt ji vzal kolem ramen tak, aby se o něj mohla opřít. Nehýbej se," řekl.
Musíš jít sám," rozhodla Jessie.
V tomhle stavu tě tu nenechám."
Jessie zavrtěla slabě hlavou. Ne. Jenom bych zvyšovala nebezpečí, že tě dopadnou." Promiň," řekl Pitt. Ale ať se ti to líbí nebo ne, jdeš se mnou." Copak to nechápeš," prosila Jessie. .Jsi naše jediná šance na záchranu. Pokud se ti podaří dostat zpátky do Států a říct prezidentovi, co se tu děje, bude nás Velikov muset nechat naživu." Co s tím má prezident společného?"
Víc než si myslíš."
Takže Velikov měl pravdu. Spiknutí existuje."
Neztrácej čas dohady. Běž už, prosím tě, běž. Když zachráníš sebe, můžeš zachránit i nás." Pitt cítil, jak ho přemáhá vlna obdivu. Jessie nyní vypadala jako odhozená panenka, zbitá a bezmocná. Pitt si však uvědomoval, že její zevní krása úzce souvisí s krásou vnitřní, jež pramenila ze statečnosti a rozhodnosti. Sklonil se k ní a lehounce ji políbil na naběhlé a rozpukané rty. Dokážu to," pronesl sebejistě. Slib mi, že vydržíš do mého návratu."
Jessie se pokusila usmát, ale ústa ji neposlouchala. Ty jsi šašek bláznivej. Přece se nemůžeš vracet na Kubu." Uvidíš."
Mnoho štěstí," šeptla Jessie. Odpusť mi, že jsem ti takhle zkomplikovala život." Pitt se zašklebil, ale do očí se mu hrnuly slzy. To se právě chlapům na ženskejch líbí. Že nám nedovolí se nudit."
Znovu ji políbil, tentokrát na čelo a otočil se k odchodu. Klouby na opálených pěstích mu zbělaly.
* * *
Během výstupu po žebříku únikové šachty ho bolela paže. Když dosáhl vrcholu, chvíli si odpočinul a teprve potom otevřel poklop a vyplížil se do tmy garáže. Oba vojáci opět seděli nad partií šachu. Zřejmě to byl běžný způsob, jak překlenout nudné hodiny služby. Jenom zřídka se obtěžovali pohlédnout směrem k zaparkovaným vozidlům. Nebyl nejmenší důvod předpokládat nějaké potíže. Zřejmě jsou to mechanikové, usoudil Pitt, a nikoli členové stráže.
Pustil se do průzkumu garáže: ponky, maznice, sklady olejů a náhradních dílů, zednické nářadí. Nákladní vozy měly na spodcích připevněny pětigalonové kanystry. Pitt na ně lehounce poklepával, až našel jeden plný. Ostatní byly v lepším případě poloprázdné. Tápal kolem ponků s nástroji, až nalezl gumovou hadičku, kterou použil k odčerpání benzínu z nádrže jednoho z nákladáků. Dva kanystry s celkem deseti galony paliva bylo všechno, co mohl unést. Nyní stál před problémem, jak je dostat skrz větrací otvor ve střeše.
Pitt vzal vlečné lano, které viselo na stěně, a přivázal jeho konce k držadlům kanystrů. Potom uchopil lano ve středu a vyšplhal k nosníkům. Pomalu, sleduje přitom, zda je pozornost mechaniků upřená cele na hru, vytáhl kanystry jeden po druhém nahoru a prostrčil je větracím otvorem. V dalších dvou minutách je již vláčel přes prostranství mezi budovou a

zdí k odvodňovací propusti. Rychle roztáhl tyče a spěšně prolezl na druhou stranu. Obloha byla čistá a srpek Měsíce plul v oceánu hvězd. Do uší mu šepotal lehounký vánek a noční vzduch mu chladil tváře. V duchu se horoucně modlil, aby moře bylo klidné.
Bez zvláštních důvodů tentokrát kráčel po opačné straně cesty. Postupoval pomalu. Těžké kanystry mohly za to, že měl pocit, jako by mu měly upadnout ruce. Chodidla se mu bořila do měkkého písku. Musel každých dvě stě yardů zastavit, aby popadl dech a nechal odeznít narůstající bolest v rukách a ramenou. Pitt poskakoval a protahoval se na okraji široké mýtiny obklopené hustým porostem palem, tak hustým, že se jejich kmeny téměř dotýkaly jeden druhého. Natáhl se a rukama ometl kousek před sebou. Ucítil kovovou síť, která byla v písku téměř neviditelná. Jelikož byl zvědavý, nechal kanystry na místě a obezřetně se vydal na obhlídku okraje mýtiny. Kovová síť se zvedala dva palce nad povrch a táhla se přes celý volný prostor. Směrem ke středu se svažovala, takže měla konkávní tvar. Podobala se mělké míse. Pohladil kůru jedné z palem, které obklopovaly okraj mýtiny. Nebyla pravá. Kmen i listy byly zkonstruovány z hliníkových trubek potažených realisticky působícím materiálem z opískovaného plastiku, jenž byl zbarven tak, aby oklamal americké špionážní letouny a jejich pronikavé kamery. Podobných palem tu bylo asi padesát. Jednalo se o gigantickou anténu, a kmeny falešných palem maskova-ly hydraulická ramena, která jí pohybovala. Pitt ustrnul, kdvž si uvědomil důsledky svého objevu. Nyní věděl, že pod pískem ostrova je ukryto ohromné komunikační středisko. Ale pro jaké účely?
Pitt neměl čas o tom přemýšlet. Avšak více než předtím byl odhodlán dosáhnout svobody. Pokračoval dál, skrývaje se v temných stínech. Vesnice byla dál, než si pamatoval. Když konečně dospěl do místa, kde schoval motor, lapal po dechu a pot se z něj řinul proudem. S úlevou upustil kanystry a položil se na staré matrace, které zakrývaly vanu. Klímal asi hodinu. Třebaže neměl času nazbyt, ten krátký odpočinek ho znatelně osvěžil a umožnil jeho mysli vyburcovat se k tvůrčímu výkonu. V hlavě mu vykrystalizoval nápad, jenž byl tak neuvěřitelně prostý, že nechápal, proč na něj nepřišel již dříve. Odnesl kanystry k laguně. V hromadě harampádí objevil zdravou fošnu bez známek hniloby. Poslední úkol byl nejtěžší. Bezvýchodnost je matkou vynalézavosti, říkal si Pitt v duchu.

Tři čtvrtě hodiny mu trvalo, než přetáhl starou vanu z místa jejího odpočinku dolů k moři. S pomocí fošny, kterou využil jako nosník, připevnil motor k zadní části vany. Potom vyčistil benzínový filtr a vyfoukal přívod paliva. Kus stočeného plechu mu posloužil jako trychtýř, s jehož pomoci naplnil palivovou nádrž motoru. Bude ho moci později využít, ucpe-li prstem menši otvor, k vylévání vody. Nakonec, poté co utěsnil vypouštěcí otvor hadrem, urazil z vany železnou tyčí čtyři ozdobné nohy. Musel dvanáckrát zatáhnout za startovací šňůru, než motor s prskáním naskočil a začal pravidelně příst. Pitt vanu zatáhl do hlubší vody, kde se již sama vznášela na hladině. Potom si do ni vlezl. Jeho váha i váha dvou plných kanystrů zajišťovala překvapivě slušnou stabilitu. Spustil šroub na hřídeli do vody a posunul rychlostní páku do polohy vpřed. Podivné plavidlo se pomalu vydalo lagunou k průlivu. Měsíční paprsky poskytovaly dost světla, a tak Pitt viděl, že je moře poměrně klidné. Soustředil se na svůj úkol. Musel ještě před východem slunce prorazit nízkými, ani ne dvě stopy vysokými vlnami co nejdál od ostrova. Zpomalil a počítal vlny, které měly tendenci se lámat. Přišlo jich devět těsně za sebou a po nich následovala dlouhá prohlubeň. Pitt přidal plyn a usadil se na zádi. Další vlna byla nízká a zbortila se přímo před nim. Najel přídí do kypící pěny. Vana se zakymácela, ale vzápětí šroub zabral a přes další vlnu se přehoupla dříve, než její vrchol mohl přepadnout. Pitt vyrazil vítězný pokřik. To nejhorší měl za sebou. Věděl, že objevit ho mohou pouhou náhodou. Vana byla příliš malá, než aby ji mohl zachytit radar. Ubral trochu plyn, aby šetřil motor i palivo. Potom ponořil ruku do vody a odhadl, že se může pohybovat rychlosti asi čtyř uzlů. Do rána by měl spolehlivě opustit kubánské teritoriální vody. Pitt vzhlédl k obloze, aby se zorientoval. Vybral si hvězdu, kterou se hodlal řídit, a vydal se směrem k Bahamskému průlivu.

ČÁST TŘETÍ
Selenos 8

Kapitola 37

30. října 1989 Kazachstán, SSSR
Z kotoučů ohně jasnějších než sibiřské slunce se k mrazivě modrému nebi zvedl Selenos 8 se stodesetitunovou lunární stanici, která ve svých útrobách nesla lidskou osádku. Super raketa a čtyři pomocné motory. které dokázaly vyvinout tah 14 milionů liber, za sebe vrhaly l 000 stop dlouhý a tři sta stop široký oranžovožlutý plamen. Do okolí odpalovací rampy se vyvalil bílý kouř a rachot motorů otřásal okny ještě ve vzdálenosti dvanáct mil. Zpočátku se raketa zvedala ztěžka, až se zdálo, že nebude vůbec schopna vzlétnout. Potom však nabrala rychlost a s hřměním zamířila k obloze.

Generální tajemník Komunistické strany Sovětského svazu Antonov sledoval start rakety přes pancéřové sklo bunkru dalekohledem upevněným na trojnožce. Sergej Kornilov a generál Jasenin stáli vedle něj a pozorně naslouchali hovoru, který vedli kosmonaute s řídicím střediskem. Inspirativní pohled," vydechl Antonov užasle.
Učebnicový start," souhlasil Kornilov. Oběžné dráhy dosáhnou do čtyř minut." Jde všechno dobře?"
Ano, soudruhu generální tajemníku. Všechny systémy pracují normálně. Raketa se pohybuje přesně po stanovené dráze."
Antonov zíral na dlouhý jazyk plamene, dokud mu nezmizel z dohledu. Teprve potom s povzdechem odstoupil od dalekohledu. Nu soudruzi, věřme, že tohle kosmické představeni přiměje zraky celého světa, aby se odvrátily od letu raketoplánu k nové americké orbitální stanici." Jasenin souhlasně přikývl a sevřel Kornilovovi rameno. Gratuluji, Serjožo. Sovětsky svaz připraví Američany o předpokládaný triumf." Nic, co bych si mohl přičítat k dobru," řekl skromně Kornilov. Za to můžeme děkovat především nebeské mechanice, která nám otevřela několik hodin před jejich plánovaným stanem okno výhodné pro cestu na Měsíc." Antonov hleděl na oblohu jako uhranutý. Předpokládám, že americké tajné služby neví nic o skutečnosti, že naši kosmonaute nejsou takoví, za jaké je mají." Podfuk bez vady na kráse," řekl Jasenin bez obalu. Záměna pěti vědců za speciálně trénované vojáky proběhla hladce krátce před startem." Myslím, že totéž můžeme tvrdit o způsobu provedení výměny vědecké aparatury za zbraně," lichotil si Kornilov. Ti vědci, jejichž experimenty jsme museli zrušit, málem způsobili výtržnost. A technici, kteří dostali příkaz přizpůsobit vnitřek stanice novým hmotnostním poměrům a požadavkům na uskladnění zbraní, se vztekali, že jim nechceme sdělit, proč mají na poslední chvíli provádět takové změny. Jejich nespokojenost se určitě utajit nepodaří."
‚Jen se kvůli tomu nenech připravit o spánek," smál se Jasenin. Američané nepojmou žádné podezření aspoň do chvíle, než se přestane ozývat ta jejich úžasná měsíční základna." Kdo je velitelem přepadového komanda?" zeptal se Antonov. Major Grigorij Lejčenko, odborník na partyzánský způsob boje. Major dosáhl řady vítězství v bojích proti afghánským povstalcům. Za jeho kvality se mohu osobně zaručit. Je to vynikající a zároveň loajální voják." Antonov zamyšleně přikývl. Dobrý výběr, soudruhu generále. Ale není měsíční terén přece jen drobátko jiný oproti tomu, na který byl zvyk-lý v Afghánistánu?" Nemůže být pochyb, že major Lejčenko dovede operaci do úspěšného konce."
Zapomínáš na americké astronauty," řekl Kornilov.
A co je s nimi?"
Z fotografii je zřejmé, že i oni mají zbraně. Modlím se, aby to nebyli nějací fanatici, co budou svou základnu bránit s přílišnou zarputilostí." Jasenin se shovívavě pousmál. Serjožo, ty se modlíš? Ke komu? Snad ne k Bohu? Jakmile Lejčenko se svými muži zahájí útok, pak jim ani pánbíček nepomůže. Výsledek je předem daný. Vědci nemohou obstát v konfrontaci s vojáky naučenými zabíjet." Hlavně je nepodcenit. Jen to jsem chtěl říct."
Tak dost!" ozval se Antonov hlasitě. Nebudu poslouchat žádné defetistické řeči. Major Lejčenko má hned dvojí výhodu. Jednak překvapení a potom lepší výzbroj. Za necelých šedesát hodin začne první skutečná vesmírná bitva. A já nepředpokládám, že by ji mohl Sovětský svaz prohrát." V Moskvě zatím seděl Vladimír Polevoj u svého stolu v centrále KGB na Dzeržinského náměstí a pročítal zprávu, kterou mu zaslal generál Velikov. Když vešel Lev Majskij a bez vyzvání se posadil, ani nezvedl hlavu. Majskij měl nevýrazný obličej, jenž odrážel prázdnotu a jednorozměrnost jeho osobnosti. Byl Polevého zástupce a náčelník První hlavní správy, ozbrojené složky KGB. zabývající se zahraničními operacemi. Jeho vztahy s Polevým nebyly nijak vřelé, ale oba se vzájemně doplňovali. Konečně Polevoj provrtal Majského pohledem. Rád bych slyšel nějaké vysvětlení." Přítomnost LeBaronových nebylo možné předvídat," pronesl Majskij lapidárně. Možná ne paní LeBaronové a jejích lovců pokladů, ale jistě to neplatí o jejím manželovi. Proč ho Velikov převzal od Kubánců?" Generál si myslel, že by mohl posloužit při jednání s ministerstvem zahraničí Spojených států, až budou odstraněni bratři Castrové." Jeho dobrý úmysl se změnil v nebezpečnou hru," namítl Polevoj. Velikov mě ujistil, že nechává LeBarona důkladně hlídat a že mu podsouvá falešné informace." Přesto tu je jisté nebezpečí, že by mohl zjistit, jaké je skutečné posláni Cayo Santa Maria." Potom by musel jednoduše zmizet."
A Jessie LeBaronová?"

Osobně se domnívám, že ona a její přátelé se nám budou hodit jako nastrčené figurky, až budeme potřebovat na CIA svalit odpovědnost za předpokládanou katastrofu."
Odhalil Velikov nebo naši agenti ve Washingtonu nějaké plány americké špionáže na infiltraci ostrova?" Ne," odvětil Majskij. Prověrka ukázala, že nikdo z posádky vzducholodi nemá v současnosti žádné vztahy se CIA ani s armádou."
Vyřidte Velikovovi, že nechci žádné kiksy," řekl Polevoj rozhodným tónem. Jsme příliš blízko cíle."
Vyřídím."
Ozvalo se zaklepání a do dveří vstoupila sekretářka. Beze slova předala Polevému nějaký papír a opustila místnost. Polevého obličej náhle zbrunátněl vzteky. Do prdele! Zrovna o tom mluvím a už je to tady!"
Co prosím?" Hlášení mimořádné důležitosti od Velikova. Jeden z vězňů utekl." Majskij nervózně trhl rukama. To není možné. Na Cayo Santa Maria není jediný člun, a jestli byl takový pitomec, že se rozhodl plavat, tak se bud utopí, nebo ho sežerou žraloci. Nedostane se daleko. Kdo je to?" .Jmenuje se Dirk Pitt. Podle Velikova je z té skupiny nejnebezpečnější." Bezpečný nebezpečný -" Polevoj ho zarazil pohybem ruky a začal přecházet po místnosti. V jeho tváři se zračil hluboký neklid. Musíme předejít nepředvídatelným událostem a celou akci o týden uspíšit."

Majskij nesouhlasně zavrtěl hlavou. Do té doby jednak nestačí lodě dorazit k Havaně, a také není v naší moci změnit termín oslav. Tam budeme mít Fidela a vysoké vládní činitele pěkně pohromadě. Všichni se budou chtít blýsknout svým projevem. Věci se daly do pohybu a my načasování té exploze už nemůžeme změnit. ‚Rum s colou' je nutné bud odvolat nebo je třeba pokračovat podle plánu." Polevoj spráskl ruce v gestu zoufalé nerozhodnosti. ‚Rum s colou' - stupidní jméno pro operaci takového významu."
Další důvod pro to, abychom pokračovali. Díky naší dezinformační kampani se už začala šířit šeptanda o plánu CIA na zničení Havany. Název ‚Rum s colou' je zjevně americké provenience. Žádná cizí vláda nebude předpokládat, že se zrodila v Moskvě." Polevoj pokrčil souhlasně rameny. Tak dobře, ale nechci ani pomyslet, jaké by to mělo důsledky, kdyby ten Pitt nějakým zázrakem přežil a vrátil se do Států." Jsem si jist, že už je na pravdě Boží," pronesl Majskij pevným hlasem.

Kapitola 38

Prezident strčil hlavu do kanceláře Daniela Fawcetta a mávl rukou. Nevstávejte. Chci vám jen říct, že jdu nahoru poobědvat se svou ženou." „Nezapomeňte, že máme za tři čtvrtě hodiny schůzku se šéfy tajných služeb a s Dougem Oatesem," připomněl mu Fawcett.
Slibuji, že tam budu včas."
Prezident se otočil a nastoupil do výtahu, který ho vyvezl do druhého poschodí, kde se nalézala obytná část Bílého domu. Ira Hagen na něj čekal v Lincolnově apartmá. Iro, vypadáš unaveně." Hagen se usmál. Už jsem dávno měl být v kanafasu." .Jak si stojíme?" Zjistil jsem identitu všech devíti členů .“vnitřního jádra“'. Sedm z nich jsem přesně lokalizoval. Jenom Leonard Hudson a Gunnar Eriksen mi zatím v síti neuvázli."
Nepodařilo se ti je sledovat z toho nákupního střediska?" Hagen zaváhal. Nevyšlo to." Sovětská raketa s lunární stanicí odstartovala před osmi hodinami," řekl prezident. Už nemůžu déle čekat. Odpoledne dám příkaz zadržet tolik členů .“vnitřního jádra“', kolik budeme schopni. Pověříš tím armádu nebo FBI?"
Ani jedny, ani druhé. Tato čest připadne jednomu starému kamarádovi z námořní pěchoty. Už jsem mu předal tvůj seznam jmen a adres."
Prezident se odmlčel a upřel na Hagena zrak. Říkáš, že jsi identifikoval všech devět osob, ale tvoje zpráva se zmiňuje pouze o osmi." Hagen na okamžik zaváhal, ale potom sáhl do vnitřní kapsy kabátu a vytáhl z ní přeložený arch papíru. Šetřil jsem jméno posledního muže, dokud si nebudu absolutně jist. Ale hlasový analytik potvrdil mé podezření."
Prezident si vzal od Hagena papír, rozložil ho a přečetl si rukou napsané jméno. Potom si sňal brýle a unaveně je otíral, jako by nevěřil vlastním očím. Potom si strčil papír do kapsy. Myslím, že mi to v zásadě bylo jasné, ale vnitřně jsem se bránil uvěřit v jeho spoluvinu." Nesud tak příkře, Vinci. Ti muži jsou patrioté, žádní zrádci. Jejich jediným zločinem je mlčení. Vem si případ Hudsona nebo Eriksena. Celé ty roky předstírat, že nejsou mezi živými. Pomysli, jakou bolest to muselo způsobit jejich přátelům a rodinám. Tenhle národ jim nikdy nebude moci vynahradit oběť, kterou přinesli, ani pochopit význam toho, čeho dosáhli." To má být kázání, Iro?"
Jo, pane, má."
Prezident si náhle uvědomil, jaký vnuřní zápas musí Hagen podstupovat. Pochopil, že jeho kamarád není dosud v hloubi své duše připraven na závěrečnou konfrontaci. Hagenova loajalita balancovala na ostří nože." Iro, děláš přede mnou tajnosti."
Vinci, lhát ti nebudu."
Ty vis, kde se Husdon s Eriksenem skrývají."
Řekněme, že mám po čertech silné tušení."
Mohu ti věřit, že je přivedeš?"
Ano."
Jsi dobrý zvěd, Iro."
Kam je chceš dopravit a kdy?"
Do Camp Davidu," odvětil prezident. Zítra ráno v osm hodin." Budeme tam."
Tebe ale vzít do party nemohu, Iro."
Bylo by to od tebe pěkné gesto, Vinci. Zkus to chápat jako určitý druh odměny. Myslím, že bych si zasloužil být u toho až do konce. Dlu-žíš mi to." Prezident se zamyslel. Máš pravdu. To je to nejmenší, co mohu udělat." * * *
Martin Brogan, šéf CIA, Sam Emmett z FBI a státní sekretář Douglas Oates povstali, protože do konferenčního sálu vstoupil prezident v doprovodu Dana Fawcetta. Prosím seďte, pánové," vyzval je prezident s úsměvem. Několik minut strávili povídáním o ničem, dokud se nedostavil Alan Mercier, poradce pro národní bezpečnost. Promiňte mi to zpoždění," omluvil se a rychle vklouzl do křesla. Neměl jsem ani čas vymyslet si pořádnou výmluvu."
Čestný člověk," rozesmál se Brogan. Tfuj tajfl."
Prezident balancoval perem nad poznámkovým blokem. .Jak daleko jsme s tím kubánským paktem?" zeptal se s pohledem upřeným na Oatese. Dokud nedokážeme zahájit tajný dialog s Castrem, bude celá věc u ledu."
.Je nějaká naděje, že se Jessii LeBaronové podařilo doručit naši odpověď?"

Brogan zavrtěl hlavou. Pravděpodobnost, že se jí podařilo navázat kontakt, je mizivá. Alespoň mám ten dojem. Naše zdroje nám od sestřelení vzducholodě nic nehlásili. Všeobecně se má za to, že je mrtvá." Nějaké poselství od bratří Castrů?" Nic."
Co přišlo z Kremlu?"
Vnitřní spory mezi Castrem a Antonovem by se mohly v nejbližší době provalit," řekl Mercier. Zdroje, které máme na kubánském ministerstvu války, tvrdí, že se Castro chystá stáhnout své jednotky z Afghánistánu." Tím je to jasné," podotkl Fawcett. Antonov nebude jenom nečinně přihlížet."
Emmett se předklonil a spojil ruce na desce stolu. To je už čtyři roky stará věc. Castro si tehdy na Rusech vyškemral, aby mohl z půjček, které od šedesátých let soustavně narůstaly až do výše deseti miliard dolarů, splácet pouze úroky. Kubánská ekonomika se svým zadlužením dostala do slepé uličky, a když Antonov Castra požádal, aby vyslal kubánské vojáky do Afghánistánu, nezbylo mu, než se podrobit. A nešlo jen o pár rot, ale o dvacet tisíc mužů." Jaké odhaduje CIA ztráty?" zeptal se prezident, obraceje se k Broganovi. „Naše statistiky hovoří přibližně o šestnácti stech mrtvých, dvou tisících raněných a kolem pěti set nezvěstných." Dobrý Bože, to je více než dvacet procent."
.Jeden z důvodů, proč Kubánci Rusy tak nenávidí," pokračoval Brogan. Castro je jako člověk topící se mezi děravou pramicí, ze které na něj míří samopaly, a luxusní jachtou, jejíž pasažéři ho lákají na láhve šampaňského. Pokud mu hodíme lano, Kreml ho zničí." Což se chystají udělat tak jako tak," dodal Emmett.
Máme nějakou představu, jak a kdy má k atentátu dojít?" otázal se prezident. Brogan se zavrtěl nervózně na židli. Naše zdroje zatím nedokázaly odhalit žádný časový plán." Míra utajení je v tomto případě tak vysoká, že jsem ještě nic podobného nezažil," řekl Mercier. Náš odposlechový kosmický systém sice zachytil nějaká data související s touto operací, ale počítače je nedokázaly rozluštit. Máme jenom pár drobností, které nám nic neříkají o jejich konkrétních plánech." Víte, kdo to řídí?" zajímal se prezident.
Generál Petr Velikov z GRU. Je považován za jakéhosi mága infiltrace, který dovedné manipuluje vlády zemí třetího světa. Byl strůjcem nigerijského převratu, k němuž došlo před dvěma lety. Marxistická vláda, kterou tam dosadil, se naštěstí dlouho neudržela." Operuje mimo Havanu?"
Ten chlap je hrozný tajnůstkář," odvětil Brogan. Dokonale splňuje představu člověka, který tam není. Velikova nikdo neviděl na veřejnosti už čtyři roky. Jsme si naprosto jisti, že řídí celou operaci z nějakého úkrytu." Zdálo se, že prezidentovi potemněly oči. Takže vše, co máme k dispozici, je jakási vágní teorie o tom, že Kreml plánuje atentát na bratry Castrovi, že vinu chtějí svalit na nás a potom převzít vládu nad Kubou za pomoci svých loutek, které dostávají rozkazy přímo z Moskvy. No tak pánové, na základě takovéhohle coby kdyby nemůžu jednat. Potřebuji fakta."
Je to pohled založeny na známých faktech," vysvětloval Brogan. Známe jména Kubánců, kteří jsou na sovětských výplatních listinách a kteří čekají v ústraní na převzetí moci. Naše informace plně potvrzují záměr Kremlu zabít oba Castry. CIA se tak stává ideálním obětním beránkem, protože Kubánci dosud nezapomněli na Zátoku sviní ani na nemotorné snahy této zpravodajské služby v době Kennedyho vlády spáchat na Fidela atentát prostřednictvím mafie. Ujišťuji vás, pane prezidente, že věci přikládám mimořádný význam. Šedesát agentů všech úrovní, jak na Kubě tak mimo ni, se snaží ze všech sil proniknout za Velikovovu bezpečnostní bariéru."
A přesto nedokážeme s Castrem navázat otevřeny dialog, jímž bychom si mohli vzájemně prospět." Ano, pane," řekl Oates. Castro vzdoruje snahám o jakýkoli oficiální kontakt."
Copak si neuvědomuje, že jeho dny mohou být sečteny?" zeptal se prezident.
Pohybuje se ve vakuu," odpověděl Oates. Na jednu stranu se cítí být v bezpečí, jelikož ví, že je pro masy Kubánců stále ještě idolem. Málo národních vůdců se může těšit takové úctě a zbožňování vlastního lidu, jakého se dostává jemu. Ovšem na druhou stranu nedokáže plně chápat, jak smrtelné nebezpečí představují Sověti pro jeho vládu i jeho samotného."
Vy mi tedy říkáte," zachmuřil se prezident, že pokud se nám nepodaří průlom v rovině zpravodajských služeb, nebo pokud nedostaneme do Castrovy skrýše někoho, kdo by ho přiměl poslechnout si naše argumenty, můžeme jenom sedět na zadku a sledovat, jak Kuba upadá pod bezvýhradnou sovětskou nadvládu."
Ano, pane prezidente," souhlasil Brogan. Přesně tak to je."

Kapitola 39

Hagen se pustil znovu do pátrání. Potloukal se po nákupním středisku a lhostejně si prohlížel zboží v obchodech. Vůně pražených oříšků mu připomněla, že ještě nejedl. Zastavil se u vesele pomalovaného vozíku a koupil si sáček pražených oříšků kešú. Aby dal odpočinout nohám, posadil se na pohovku v obchodě s domácími spotřebiči a několik minut sledoval stěnu dvaceti televizorů naladěných na stejný kanál. Na obrazovkách běžel hodinu starý záznam startu raketoplánu Gettysburg z kosmodromu v Kalifornii. Od vzletu prvního raketoplánu v jednaosmdesátém roce se do vesmíru dostalo tímto dopravním prostředkem přes tři stovky kosmonautů, a tak mu dnes nikdo, až na sdělovací prostředky, nevěnoval mnoho pozornosti. Hagena, který se opět vydal na obchůzku, zaujala výloha, za níž bylo vidět diskžokeje pouštějícího nahrávky pro rádio umístěné v objektu nákupního střediska. Prodíral se davy nakupujících žen, ale jeho pozornost byla zaměřena na občas se vyskytnuvší muže. Ti si zřejmě vybírali přestávku na oběd a na rozdíl od

žen. které hledaly v marné naději, že objeví lepší zboží za nižší ceny, brali, co jim padlo pod ruku. V bufetu zaznamenal dva muže ládující se sendviči. Neměli žádné nákupní kabely, ani svým oděvem nepřipomínali prodavače. Byli oblečení ve stejném, nedbale elegantním stylu jako dr. Mooney z Pattendenových laboratoří.
Hagen je sledoval do velkého obchodního domu. Muži se svezli eskalátorem do suterénu, prošli nákupní zónou a vešli do chodby v pozadí, která byla označena nápisem Vstup pouze pro zaměstnance." V Hagenově hlavě se rozezvučel varovný zvonek. Vrátil se k pultu, na němž byla navršena prostěradla, svlékl si kabát a strčil si tužku za ucho. Počkal, až se prodavač bude věnovat zákazníkovi, popadl stoh prostěradel a zamířil do chodby.
Troje dveře vedly do skladišť, dvoje do odpočívárny a jedny byly označeny Nebezpečí - Vysoké napětí." Prudce je otevřel a vpadl dovnitř. Za stolem sedící člen ochranky polekaně vzhlédl. Hej, vy, tady nemáte co -"
Víc už říct nestačil. Hagen mu hodil prostěradla do obličeje a zneškodnil ho úderem malíkové hrany do krku. Za druhými dveřmi byli hned dva strážní a Hagen je složil v necelých čtyřech vteřinách. Přikrčen se rychle rozhlédl, aby mohl čelit případné hrozbě. Na sto párů očí na něj zíralo v němém úžasu. Hagen stál v místnosti, která jako by ubíhala do nekonečna. Od zdi ke zdi byla naplněna lidmi, prosklenými kancelářemi, počítači a komunikačním zařízením. Dlouhou chvíli stál a žasl nad rozlehlostí toho prostoru. Potom přistoupil k vyděšené sekretářce, popadl ji za paži a zvedl ji ze židle.
Leonard Hudson!" vyštěkl. Kde ho najdu?"
Strach jí zažehl světélka v očích jako ve dvojici reflektorů. Ukázala hlavou doprava. T-t-ty mo-mo-modré dveře n-na p-p-pravo," vykoktala. Vřelé díky," řekl Hagen se širokým úsměvem na rtech.
Pustil dívku a svižným krokem prošel ztichlou místností. Obličej, pro případ, že by se mu někdo opovážil vstoupit do cesty, svraštil do výhružného šklebu. Nikdo se však ani v nejmenším o nic nepokusil. Dav zvědavých za-městnanců se před ním rozestupoval jako Rudé moře. Když došel k modrým dveřím, ještě se rozhlédl po mozkovém trustu a komunikačním centru programu Jerseyské kolonie. Musel Hudsona obdivovat. Vskutku nápaditý způsob kamufláže. Středisko ukryté pod nákupním střediskem nevzbuzovalo žádné nebo zcela nepatrné podezření. Vědci, technici a sekretářky mohli přicházet a odcházet mezi zákazníky a jejich vozy se na parkovišti jednoduše ztratily mezi stovkami jiných.
Vlastní radiostanice byla rovněž dílem génia. Koho by mohlo napadnout, že souběžně s vysíláním žebříčku čtyřiceti nejúspěšnějších nahrávek pro sousední univerzitní pospolitost komunikují její provozovatelé s Měsícem. Hagen strčil do dveří a vstoupil do místnůstky, která trochu připomínala kabinu zvukaře. Hudson a Eriksen seděli k němu zády a zírali do velkého monitoru. Bylo v něm vidět obličej a vyholenou hlavu muže, jenž se zarazil uprostřed věty. Kdo je ten člověk za vámi?" Hudson se zběžně ohlédl přes rameno. Buď zdráv, Iro." Hlas věrně odrážel podobu očí: Hagen takřka slyšel praskot ledových ker. Byl jsem zvědav, kdy se ukážeš." Pojdte dál," pronesl Eriksen stejně chladným tónem. Přišel jste právě včas, abyste si mohl promluvit s naším člověkem na Měsíci."

Kapitola 40

Pitt opustil kubánské výsostné vody a proťal hlavní lodní trasu Bahamského průlivu. Ale štěstí ho opustilo. Jediná loď, která proplula v dohledu, ho nezaregistrovala. Obrovsky tanker s panamskou vlajkou jej míjel na vzdálenost nejvýše jedné míle. Pitt vstal, napřimuje se co nejvýše a zároveň tak, aby přitom nepřevrhl vanu, a mával košilí. Ale osádka jeho titěrné plavidlo přehlédla. Na to, že důstojník držící hlídku na můstku namíří svůj dalekohled na správné místo a přesně v tu chvíli vlna vyzdvihne vanu do výše, by žádný bookmaker, který na sebe jenom trochu dbá, sázku nepřijal. Bylo to k uzoufání: lodka představovala na rozlehlém moři příliš nepatrný cíl. Pittovy pohyby byly čím dál tím mechaničtější. Po téměř dvaceti hodinách strávených v houpající se, úzké vaně mu znecitlivěly nohy a na zadku, neustále se otírajícím o tvrdé dno, mu naskákaly bolestivé puchýře. Tropické slunce se do něj nemilosrdně opíralo, ale protože byl již silně opálený, hrozilo mu jen nepatrné nebezpečí, že se spálí. Moře zůstávalo i nadále klidné, ale i přesto měl neustále plné ruce práce, aby udržel vanu přídí proti vlnám a zároveň stíhal vylévat vodu. Poslední kapku benzínu nalil do nádrže a kanystry naplnil mořskou vodou, aby měl zátěž. Ještě patnáct dvacet minut; tak dlouho ještě může udržet motor v chodu, než se mu přestane dostávat paliva. A pak bude po všem. Bez možnosti řízem se vana brzy zalije vodou a potopí se.
Začínal ztrácet vědomí; již šestatřicet hodin nezamhouřil oka. Bojoval proti spánku. Ztěžklou, vodou svraštělou rukou kormidloval plavidlo a vyléval z něj vodu. Nekonečné hodiny upíral zrak k horizontu, ale žádná spásná lod do nepatrného výseku moře, jenž zaujímal, nemířila. Do dna jeho pomalu se plahočících necek vrazilo několik žraloků; jeden z nich se přiblížil tak neopatrně, že mu lopatky šroubu vysekly do ploutve zub. Pitt na ně lhostejně civěl. Ve své otupělosti spřádal plán, jak je připraví o oběd tím, že otevře ústa a utopí se. Pak si ale uvědomil, že vymýšlí hlouposti, a rychle je vypudil z hlavy. Vítr nepatrně zesílil. Přeháňka mu nadělila na dno vany asi palec vody. Nebyla nejčistější, ale lepší než nic. Nabral několikrát do dlaní a lačně pil. Voda ho osvěžila. Pitt pohlédl na západ, k třpytícímu se horizontu. Do hodiny zavládne tma. Poslední jiskřička naděje zhasne se západem slunce. I kdyby se mu nějak podařilo zůstat nad vodou, nikdo ho neuvidí. Pozdě bycha honiti, pomyslel si. Proč jenom neukradl baterku. Motor náhle vynechal a opět naskočil. Ubral plyn, kolik mu jen strach dovolil, vědom si toho, že tím jen o minutu či dvě oddaluje

nevyhnutelné. Pitt musel posbírat všechnu svou vůli, aby nerezignoval. Přisahal si, že bude vylévat vodu, dokud mu ruka neupadne, nebo dokud nějaká vlna neotočí bezmocně se kolébající vanu dnem vzhůru. Vylil jeden z kanystrů. Až se vana potopí, uvažoval, použije ho jako plovák. Nehod-lal se vzdát, dokud mu údy nevypoví službu. Věrný motor si odkašlal, jednou, potom podruhé a zhasl. Pitt musel poslouchat jeho vrčení celou noc a den a to náhle nastalé ticho jej téměř dusilo. Seděl v plavidle odsouzeném k zániku na obrovském a lhostejném moři pod čistou oblohou bez jediného mráčku. Dařilo se mu držet vanu nad hladinou další hodinu, až do soumraku. Byl tak unavený, tak fyzicky vyčerpaný, že si nevšiml, jak se o nějakých pět set yardů dále cosi pohnulo. Velitel Kermit Fulton se odvrátil od okuláru periskopu a v jeho obličeji se objevil tázavý výraz. Pohlédl přes řídicí místnost útočné ponorky Děrnému svého výkonného důstojníka. Máme něco na přístrojích?"
Důstojník promluvil do jednoho z místních telefonů. Na radaru nic, kapitáne. Sonar hlásil malý kontakt, ale ten skončil asi před minutou." Co to podle něj mělo byt?"
Údajně malý lodní motor, ne více než dvacet koní."
To je divné," usoudil Fulton. Ověříme si to. Zpomalte na třetinu, změňte kurs o pět stupňů doleva."
Kapitán opět přitiskl čelo k opěrce okuláru a nastavil větší zvětšení. Potom se pomalu, s výrazem úžasu ve tváři otočil k důstojníkovi. Dejte rozkaz k vynoření."
„Viděl jste něco?" zeptal se výkonný důstojník.
Kapitán beze slova přikývl. Všichni, kdo byli přítomni ve velitelské sekci upřeli na Fultona zraky v napjatém očekávání. Iniciativy se ujal důstojník, Kapitáne, nemohl byste nám k tomu něco říct?" .Jsem na moři třiadvacet let," odpověděl kapitán, a myslel jsem si, že jsem už viděl všechno. Ale af se propadnu, jestli tam nahoře neplave, téměř sto mil od nejbližšího břehu, chlap ve vaně."

Kapitola 41

Od zmizení vzducholodi opouštěl admirál Sandecker svou kancelář jenom zřídka. Zabral se cele do práce, která brzy ztratila jakýkoli smysl. Jeho rodiče, třebaže staří, byli dosud naživu. Žili i jeho bratr a sestra. Sandeckera nikdy předtím nepotkala žádná osobní tragédie. Během let strávených u vojenského námořnictva se podrobil svému údělu. Na navázání hlubšího vztahu s nějakou ženou mu nezbývalo dost času. Mel několik dobrých přátel, kteří se převážné rekrutovali z příslušníků vojenského námořnictva. Vybudoval zed mezi sebou a svými nadřízenými i podřízenými a kráčel si střední cestou. Ještě před padesátkou dosáhl hodnosti admirála, ale od té doby stagnoval. Ve chvíli, kdy kongres odhlasoval jeho jmenování do funkce ředitele Národní oceánografické společnosti, se vrátil do života. Navázal vřelé přátelství se třemi neuvěřitelnými muži, kteří ho sice plně respektovali, ale nejednali s ním jinak, než by byli jednali s mužem na vedlejší barové stoličce. Úkoly, které musela agentura zvládat, je semkla dohromady. Al Giordino, extrovert, jenž se s oblibou dobrovolně ujímal těch nejnepříjemnějších akcí a jenž kradl Sandeckerovi jeho drahé doutníky. Rudi Gunn, poháněný vpřed snahou o dosažení dokonalosti, přirozený organizační talent, člověk, který by si nedokázal udělat nepřítele, ani kdyby se o to snažil. A potom Pitt, který se více než kdo jiný zasloužil o znovuoživení Sandeckerova tvůrčího ducha. Brzy si začali být blízcí jako otec a syn.
Pitta provázely nezávislý postoj k životu a sarkasticky humor stejně spolehlivě jako kometu ohon. Jakmile vstoupil do místnosti, hned v ni všechno ožilo. Sandecker se marně pokoušel zahnat vzpomínky, odpoutat se od minulosti. Zvrátil se do opěradla židle, zavřel oči a poddal se svému žalu. Vědomi, že ztratil všechny tři najednou, to bylo něco, co nemohl pochopit, něco, co ho ochromovalo.
Zatímco myslel na Pitta, na telefonním přístroji jeho osobní linky zablikalo světélko a ozval se tlumený, rolničkový hlas zvonku. Admirál si krátce promnul spánky a zvedl sluchátko. Ano?" .Jirne, jsi to ty? Dostal jsem tvé číslo od našeho společného přítele v Pentagonu."
Omlouvám se. Byl jsem myšlenkama jinde. Nepoznávám váš hlas."" Tady Clyde. Clyde Monfort."
Sandecker strnul. Clyde, co se děje?"
Právě mi přišlo hlášení jedné z našich ponorek, která se vrací z nácviku vylodění na Jamajce."
Co s tím mám společného?"
Velitel té ponorky hlásí, že ani ne před dvaceti minutami vylovili trosečníka. Není sice běžné, aby naše nukleární ponorky brali na palubu neznámé osoby, ale tenhle chlapík prohlašuje, že pracuje pro tebe a dost se čílil, když ho kapitán nenechal odeslat zprávu." Pitt!" Správně," souhlasil Monfort. Přesně tohle jméno udává. Dirk Pitt. Jak to víš?"
Bohu díky!"
Osvědčil se?" Ano, ano, je zcela důvěryhodný," ujišťoval ho Sandecker netrpělivě. A co ostatní?"
Žádní nebyli. Pan Pitt byl sám ve vaně."
Řekni to ještě jednou."
Kapitán přísahá, že to byla vana s malým lodním motorem." Jelikož Pitta dobře znal, nepochyboval admirál ani na vteřinu o pravdivosti toho tvrzení. Za jak dlouho byste ho mohli vyzvednout vrtulníkem a dopravit na nejbližší letiště, ze kterého by mohl odletět do Washingtonu?"

Jime, sám dobře víš, že to není možné. Nemůžu ho uvolnit dříve, než ponorka zakotví na základně v Charlestonu." Clyde, zůstaň na drátě. Zavolám po jiné lince do Bílého domu a získám povolení." To tam máš takové slovo?" zeptal se Monfort nedůvěřivě.
To si piš."
Jime, můžeš mi říct, co se děje?"
Dej na mě a bud rád, že to nevíš."
Sešli se v Bílém domě na banketu, pořádaném na počest ministerského předsedy Indie Radžíva Gándhího, jenž byl ve Spojených státech na přátelské návštěvě. Herci a odboroví předáci, sportovci a miliardáři, ti všichni odložili názory, které je rozdělovaly, a smísili se jako sousedé, kteří se setkali na večírku. Bývalí prezidenti Ronald Reagan a Jimmy Carter hovořili a jednali, jako by nikdy neopustili západní křídlo. V rohu zaplněném květinami stáli státní sekretář Douglas Oates s Henry Kissingerem a vyměňovali si válečné historky, zatímco zadák Hustonských olejářů, posledních vítězů Super Bowiu, stál před krbem a nepokryté civěl do výstřihu moderátorky zpravodajství ABC Sandry Maloneiové. Prezident si připil s ministerským předsedou Gándhím a potom mu představil Charlese Murphyho, který nedávno přeletěl Antarktidu v horkovzdušném balónu. Pro prezidenta si přišla manželka, zavěsila se do něj a odvedla si ho na taneční parket reprezentační jídelny. Jeden z pobočníků Bílého domu zachytil pohled Dana Fawcetta a kývl směrem ke dveřím. Fawcett k němu přešel, vyslechl ho a vydal se k prezidentovi. Řetěz subordinace byl dobře promazán. Promiňte, pane prezidente, ale právě dorazil kurýr z kongresu s návrhem zákona. Je třeba, abyste ho podepsal ještě před půlnocí." Prezident kývl na znamení, že rozumí. O žádný zákon pochopitelně nešlo. Bylo to smluvené znamení signalizující naléhavé poselství. Omluvil se manželce a přešel halou k malé soukromé pracovně. Počkal, až Fawcett zavře dveře, a zvedl sluchátko. Tady prezident."
„Admirál Sandecker, pane."
Copak se děje, pane admirále?"
Mám na druhém drátě velitele námořních sil v Karibském moři. Právě mě informoval, že jeden z mých lidi, který zmizel společně s Jessií LeBaronovou, byl zachráněn jednou z našich ponorek." Podařilo se ho identifikovat?"
Je to Dirk Pitt."
Ten člověk je bud nezničitelný nebo ho miluje štěstěna," řekl prezident s náznakem úlevy v hlase. Za jak dlouho by tu mohl být?" Admirál Clyde Monfort čeká na povoleni zajistit přednostní transport." Můžete mě s ním spojit?" Moment, pane." Po krátké odmlce se ozvalo cvaknutí. Pane Monforte, slyšíte mě?"
Slyším." U telefonu prezident. Poznáváte můj hlas?"
Ano, pane, poznávám." Potřebuji mít pana Pitta co nejrychleji ve Washingtonu. Rozumíte mi?" Chápu, pane prezidente. Postarám se, aby ho letadlo vojenského námořnictva dopravilo ještě před úsvitem na Andrewsovu základnu vojenského letectva." Zajistěte mimořádné utajení, admirále. Ponorku nechte na moři a piloty nebo kohokoli jiného, kdo se dostane k Pittovy blíž jak na sto yardů, strčte na tři dny pod zámek."
Po krátkém zaváhání se ze sluchátka ozvalo: Provedu, pane prezidente." Děkuji. A ted, když mě omluvíte, bych si rád promluvil s admirálem Sandeckerem."
Jsem tu, pane prezidente."
Slyšel jste? Admirál Monfort nám Pitta dodá na Andrewsovu základnu před rozbřeskem." Osobně ho tam uvítám."
Výborně. Převezte ho vrtulníkem na ředitelství CIA v Langley. Bude ho tam čekat Martin Brogan, zástupci mé kanceláře a někdo z ministerstva zahraničí, aby si vyslechli jeho hlášení."
.Je možné, že do věci příliš světla nevnese."
Asi máte pravdu," řekl prezident unaveně. „Očekávám příliš mnoho. Zřejmě vždycky očekávám příliš mnoho." Zavěsil a těžce si povzdechl. Chvilku si rovnal myšlenky a potom je uložil do přihrádky ve svém mozku, odkud je později bude moci opět vyjmout. Technika, kterou si dříve či později osvojí každý prezident. Přecházet od krizových záležitostí k banalitám a zase zpět, jako když cvakne vypínačem, patřilo k neodmyslitelným podmínkám jeho funkce. Fawcett, který poznal každé hnutí prezidentovy mysli, trpělivě čekal. Nakonec řekl: Možná by nebylo špatné, kdybych se té schůzky zúčastnil." Prezident na něj upřel smutný pohled. Vy se mnou hned po východu slunce odletíte do Camp Davidu."
Fawcett na něj nechápavě hleděl. Nic takového ve vašem diáři nemám. Větší část dopoledne byste měl věnovat schůzkám s kongresmany nad návrhem rozpočtu." Budou muset počkat. Zítra mám mnohem důležitější jednání." Mohl bych jako šéf vaší kanceláře vědět, s kým budete jednat?" Se skupinou mužů, kteří si říkají ‚vnitřní jádro'."
Fawcett civěl na prezidenta upřeným pohledem a obličej mu pomalu kameněl. Nechápu." Ale chápete, Dane. Jste jedním z nich."
Než se omámený Fawcett zmohl na odpověď, odešel prezident z kanceláře a vrátil se k dění na banketu.

Kapitola 42

Žuchnuti kol přistávajícího dvoumotorového tryskáče vojenského námořnictva Pitta probudilo. Venku byla dosud tma, ale okýnkem bylo možno spatřit první proužky oranžové, razící cestu novému dni. Puchýře, které utrpěl třením o dno vany mu téměř znemožňovaly sedět, a tak spal na boku v poloze skrčence. Bylo mu hrozně a měl žízeň na cokoli, co by

nepřipomínalo ovocné džusy, které do něj v ponorce násilím a v neskutečných kvantech lil přespříliš úzkostlivý doktor. Uvažoval, co udělá, pokud se ještě někdy setká s Fossem Glyem. Sebedábelštější trest, jaký dokázala zplodit jeho mysl, mu nepřipadal dost krutý. Bolest, kterou Gly působil Jessii, Giordinovi a Gunnovi, ho pronásledovala. Trpěl pro svůj útěk pocitem viny. Skučení tryskových motorů umlklo a dveře se otevřely. Sešel nemotorně po schodech dolů, kde ho objal Sandecker. Admirál mu jen zřídkakdy potřásl rukou, a tak tento nečekaný výlev citů Pitta překvapil. Rošťáci mají vždycky štěstí," řekl Sandecker chraplavým hlasem, těžce hledaje slova. Tím lépe," odvětil Pitt s úsměvem, Sandecker ho uchopil za paži a vedl ho k připravenému vozu. Čekají na tebe v hlavním štábu CIA v Langley, aby tě mohli vyslechnout." Piti se náhle zastavil, .Jsou naživu," oznámil krátce. Naživu?" ustrnul Sandecker. Všichni?" Rusové je drží pod zámkem a mučí je tam jeden dezertér."
V Sandeckerově obličeji se objevil nechápavý výraz. Ty jsi byl na Kubě?" Na ostrově, který k ní patři," vysvětloval Pitt. Musíme dát Rusákům co nejrychleji na vědomi, že jsem se zachránil, abychom jim zabránili-" Ne tak rychle," přerušil ho Sandecker. Nestačím tě sledovat. Ještě lepší by bylo, kdybys počkal a vyprávěl svůj příběh až v Langley. Začínám mít podezření, že ty, když spadneš do potoka, vylezeš z něj s kapsama plnýma pstruhů." Když přelétali město, začalo pršet. Pitt si čelním sklem prohlížel oněch 219 akrů, které obklopovaly budovu vystavenou z betonu a šedého mramoru, jež byla sídlem americké armády pláště a dýky". Z výšky působila opuštěným dojmem, v okolí nebyl patrný žádný pohyb. Dokonce i parkoviště bylo zaplněno z pouhé třetiny. Jediné lidská tvary, které Pitt zaznamenal, patřily soše Nathana Halea, nejslavnějšího národního špiona, jenž se dopustil té chyby, že se nechal chytit a pověsit. Na okraji přistávací plochy vyčkávali dva vysocí hodnostáři s deštníky, kteří ve spěchu zavedli Pitta se Sandeckerem do konferenční místnosti v budově. Bylo tu šest mužů a jedna žena. Martin Brogan potřásl Pittovi pákou a představil ho ostatním. Pitt jednoduše pokývl hlavou a promptně zapomněl jejich jména. Brogan se ujal slova: Slyšel jsem, že jste absolvoval drsnou cestu." Rozhodně bych ji nedoporučoval pro turistiku," odvětil Pitt. Mohu vám nabídnout něco k jídlu a Pitt?" zeptal se Brogan vlídným tónem. Šálek kávy, něco ke snídani?" Nepohrdl bych lahví studeného piva“." Samosebou." Brogan zvedl telefon a prohodil do sluchátka pár slov. Hned tu bude." Konferenční místnost byla vybavena jako běžná kancelář. Stěny byly vymalovány na béžovo a stejnou neutrální barvu měl i koberec, nábytek vypadal, jako by pocházel z výprodeje. Prostor, který neoživovaly žádné obrazy ani jiná výzdoba, měl sloužit výhradně pracovním účelům. Brogan nabídl Pittovi židli, ale ten ji odmítl s ohledem na postižené pozadí. Všechny pohledy v místnosti patřily jemu, a tak se začínal cítit jako přírůstek zoologické zahrady za nedělního odpoledne.
Brogan na něj vrhl povzbuzující úsměv. Nyní bych vás poprosil, abyste nám vylíčil od počátku, co jste viděl a slyšel. Vaše vypověd bude zaznamenána na magnetofon a přepsána. Potom se vás budeme ptát. Souhlasíte?" Dorazilo pivo. Pitt se dlouze napil, uvolnil se a začal vyprávět celý příběh od opuštění Key West až po šťastné vynoření ponorky několik yardů od potápějící se vany. Dával si načas. Nic nevynechal, neopomněl sebemenší detail. Trvalo mu to téměř hodinu a půl, ale jeho posluchači ho pozorně sledovali, nenarušujíce tok jeho řeči otázkami. Když skončil, opatrně uvelebil své bolavé tělo do židle a klidně sledoval, jak se všichni sklánějí nad poznámkovými bloky. Brogan vyhlásil krátkou přestávku, během níž nechal přinést letecké fotografie Cayo Santa Maria, složky s materiály o Velikovi a Glyovi a kopie výpovědi. Po čtyřiceti minutách věnovaných studiu dotyčných materiálů zahájil Brogan dotazování. Ve vzducholodi jste s sebou měli zbraně. Proč?"
Protože jsme odhadovali, že vrak Kyklopa bude ležet v kubánských vodách. Zdálo se nám proto vhodné vzít s sebou štít na ochranu proti kulkám a raketomet pro případ, že bychom se museli bránit." Uvědomujete si ovšem, že váš neodůvodněný útok na kubánský vrtulník zašel za rámec vládní politiky." Tu větu pronesl muž, který, jak si Pitt rozpomenul, pracoval pro ministerstvo zahraničí.
Přidrželi jsme se nadřazeného zákona," řekl Pitt se sardonickým úsměvem na rtech.
Mohu vědět, o jaký zákon se jedná?"
Pochází z Divokého západu, mluví se v něm cosi o sebezáchově. Kubánci stříleli jako první, asi tisíckrát, pokud mohu odhadovat. Teprve potom je Giordino sundal." Brogan se usmál. Pitt byl muž dle jeho gusta. Nás především zajímá váš popis onoho ruského zařízení na ostrově. Říkal jste, že ostrov není střežen."
Nad zemí jsem jediného strážného viděl ve vratech do objektu. Na plážích a na cestách nikdo nehlídal. Jediným bezpečnostním opatřením byl elektricky nabitý plot."
To vysvětluje, proč naše infračervené kamery neodhalily žádné stopy lidské činnosti," řekl analytik, který poulil oči na fotografie, které ležely před ním.
To je Rusům dost nepodobné," uvažoval pracovník CIA. Většinu svých tajných základen se jim podařilo prozradit tím, že přehnali bezpečnostní opatřeni." Tento případ to není," řekl Pitt. Tady zvolili opačný extrém a dosud se jim vyplácel. Generál Velikov prohlásil, že se jedná o nejcitlivější vojenské zařízení Sovětského svazu, které neleží na jeho území. A já se vsadím, že nikdo od vás o něm neměl až dosud ani tušení." Dejme tomu, že nás doběhli," připustil Brogan. Za předpokladu, že to, co jste nám řekl, je pravda." Pitt upřel na Brogana studený pohled. Potom se namáhavě zvedl ze židle a vykročil ke dveřím. No dobrá, jak myslíte. Lhal jsem. Diky za pivo." Smím vědět, kam jdete?"
Svolat tiskovou konferenci," prohlásil Pitt, adresuje svá slova přímo Broganovi. Mařím s vámi drahocenný čas. Čím dříve oznámím zprávu o svém útěku a o svém požadavku na propuštění manželů LeBaronových a pánů Giordina a Gunna, tím dříve bude Velikov donucen zastavit jejich mučení. Ale hlavní je, že bude muset zabránit jejich popravě."
Nastalo ohromené ticho. Nikdo z lidí u konferenčního stolu nevěřil, že Piti skutečně hodlá odpustit místnost, nikdo

kromě Sandeckera. Admirál seděl a usmíval se jako vlastník vítězného fotbalového mužstva. Martine, možná bys to měl odvolat. Právě vám byl představen vrcholný kousek výzvědné práce, a pokud to nikdo v téhle místnosti není schopen rozpoznat, potom navrhuji, abyste se všichni poohlédli po jiném zaměstnání." Brogan možná byl egoista mimořádné ráže, nicméně nebyl blázen. Rychle vstal a zastavil Pitta u dveří. Promiňte starému Irčanovi, který se spálil víckrát, než dokáže spočítat. Třicet let v téhle práci z vás nutně udělá nevěřícího Tomáše. Pomozte nám rozluštit tu hádanku, prosím. Potom si promluvíme o tom, co bychom mohli udělat pro vaše přátele." Bude vás to stát další pivo," řekl Pitt.
Brogan se zasmál a s ním i ostatní. Ledy byly prolomeny a otázky pr-šely ze všech stran stolu. Je tohle Velikov?" zeptal se analytik, ukazuje mu fotografii. Ano, generál Petr Velikov. Mluví doslova a do písmene dokonalou angličtinou s americkým přizvukem. Málem bych zapomněl: ve svých materiálech měl všechno o mně, včetně osobního profilu."
Sandecker pohlédl na Brogana. To vypadá, jako by Sam Emmett měl ve svém oddělení špicla."
Brogan se sarkasticky pousmál. Až se to Sam dozví, tak tím nebude právě nadšen."
Mohli bychom dát dohromady scénář Velikovova způsobu vyšetřování," řekl mohutný muž, který seděl proti Pittovi. Byl bych rád, kdybyste mi potom mohl načrtnout obrázek jeho manýr." S radostí," odvětil Pitt.
A tohle je ten vyšetřovatel s pádnou rukou? Foss Gly?"
Pitt pohlédl na druhou fotografii a přikývl. Je o dobrých deset let starší než na té fotce, ale je to on." Americký žoldák, narozený v Arizoně," informoval shromážděné analytik. „Neříkal jste, že jste se setkali už dříve?" Ano, během pátrání po Irské císařomě pro Severoatlantický pakt. Možná si na to vzpomínáte."
Brogan přikývl. Ano, vzpomínám." „Abychom se vrátili k té pevnosti," ozvala se žena. Podlaží má kolik?" Podle ukazatele ve výtahu pět, všechny v podzemí." Máte představu, o jak rozsáhlý se jedná objekt?" Vše, co jsem viděl, byla moje cela, chodba, Velikovova kancelář a autopark. Jo, a ještě vstup do horní obytné části, která byla vyzdobená jako španělský hrad." Síla zdí?" Asi dvě stopy."
Kvalita stavby?" Dobrá. Žádné průsaky, nikde viditelné trhliny v betonu." Typ vozidel v autoparku?" Dva vojenské nákladní vozy. Zbytek stavební stroje - buldozer, bagr a osobní jeřáb."
Žena vzhlédla od svého poznámkového notesu. Promiňte, ale to poslední, říkal jste osobní jeřáb?" Ano," souhlasil Pitt. Speciálně upravený nákladák s plošinou na teleskopickém ramenu pro práci ve výškách. Využívají se třeba při ořezávání větví stromů nebo při natahování telefonních drátů." Přibližná velikost anténní mísy?"
Těžko odhadnout v té tmě. Asi tak tři sta yardů na dvě stě. Do správné polohy ji nastavují hydraulická ramena, maskovaná jako palmy." Celistvá nebo síťová?"
Sítová."
Obvody, odbočnice, relé?"
Nic z toho jsem neviděl, což ovšem neznamená, že tam nemohou být." Brogan, který dosud nezasahoval, zvedl ruku a upřel pohled na přičinlivě vyhlížejícího muže, jenž seděl uprostřed stolu. Co ty na to, Charlie?" Málo technických údajů na to, aby se dal určit přesný účel. Ale jsou tři možnosti. První je, že se jedná o odposlouchávací stanici, schopnou zachycovat telefonické, radiové a radarové signály nad Spojenými státy. Jako druhá připadá v úvahu možnost, že jde o mohutnou rušičku, která zatím čeká v klidu na rozhodný okamžik, jako je první jaderný úder. V tom případě by byla náhle aktivována a narušila by veškerou životně důležitou vojenskou i obchodní komunikaci. Třetí možnost je, že má schopnost předávat do našeho komunikačního systému falešné informace. No a ta nejhorší varianta: takhle velká a propracovaná anténa by mohla být schopna plnit všechny tři funkce." Svaly v Broganově tváři se napjaly. Skutečnost, že pouhých dvě stě mil od pobřeží Spojených států bylo zkonstruováno takto supertajné špionážní zařízení, šéfa CIA žádným nadšením nenaplňovala. Co by pro nás z té nejhorší varianty vyplývalo?"
Obávám se, že se jedná o vyspělé a výkonné zařízení schopné vstupovat do radiových či telekomunikačních přenosů a využívat přitom nové zpoždovací technologie, která umožňuje nové generaci počítačových syntetizerů imitovat hlas volajícího a měnit smysl hovoru. Žasl byste, jak lze vaše slova po telefonu zmanipulovat, aniž byste to zjistil. Po pravdě řečeno, stejný typ zařízení má i lod Národní bezpečnostní agentury. Takže nás Rusové dostihli," podotkl Brogan.
Jejich technologie nebude zřejmě tak propracovaná jako naše, ale zdá se, že udělali krok navíc a dali jí větší rozměry." Pracovnice tajné služby upřela na Pitta zrak. Říkal jste, že ten ostrov zásobuje ponorka." Tak mě informoval pan LeBaron. A z toho mála, co jsem viděl, usu-zuji, že na pobřeží není žádné přístaviště." Sandecker si pohrával s nezapáleným doutníkem. Ukázal jím na Brogana. Vypadá to, Martine, že Sověti udělali nezvykle rozsáhlá opatření, jenom aby vás při pátrání nad Kubou svedli ze stopy."
Během vyšetřování vyšlo jasně najevo, jaký strach mají z odhalení," řekl Pitt. Velikov byl přesvědčen, že jsme vaši agenti." To tomu parchantovi nemůžete mít za zlé," soudil Brogan. Váš příchod s mm musel pořádně zamávat." Pane Pitte, mohl byste nám říct něco o lidech, které jste viděli na tom večírku v pevnosti?" otázal se učeně vypadající muž v bezovém svetru. Podle hrubého odhadu tam mohlo byt tak šestnáct žen a kolem pětadvaceti mužů -" Říkal jste žen?" Ano." Jakého typu?" zeptala se jediná žena v místnosti.
Pittovi to nedalo, aby se nezeptal: Co míníte tím typem?" Vždyť víte," odpověděla žena zcela vážně. Manželky, jemné svobodné dámy, nebo šlapky?" Rozhodně ne šlapky. Většina z nich byla v uniformě. Zřejmě patřily k Velikovovu

štábu. Ty, které měly snubní prsteny, byly zřejmě manželkami kubánských civilistů a důstojníků, kteří tam byli přítomni." Čím ten Velikov myslí?" položil Brogan otázku, aniž by ji směřoval na někoho konkrétního. Kubánci s manželkama v zařízení, které podléhá nejvyššímu stupni utajeni? To nedává vůbec smysl." Sandecker hleděl zamyšleně na desku stolu. Jistý smysl by to dávalo, a to za předpokladu, že Velikov ten ostrov využívá nejen pro elektronickou špionáž." Na co narážíš, Jime?" zeptal se Brogan.
Ten ostrov by také mohl být výbornou základnou pro operace, které by měly vést ke svržení Castrovy vlády." Brogan na něj užasle zíral. Jak to víš?" Prezident mě poinformoval," odvětil pyšně Sandecker. Chápu," ucedil Brogan, ale bylo zřejmé, že nechápe. Podívejte se, já vím, že je tohle všechno velmi důležité," ozval se Pitt, ale každou minutou, kterou strávíme spekulacemi, budou Jessie, AI a Rudí blíže smrti. Já očekávám, že vytáhnete všechno, co máte v rukávu, abyste je zachránili. Můžete začít tím, že Rusy uvědomíte, že jsem naživu a že jsem všechno vyklopil." V odpověď na Pittovu žádost zavládlo podivné ticho. Nikdo, kromě Sandeckera, se na něj nedíval. Zvláště lidé od CIA uhýbali očima. Musíte mi odpustit," řekl Brogan chladně. Ale myslím, že to by nebyl moudrý krok." Ze Sandeckerových oči náhle vyšlehly blesky vzteku. Dávej si pozor na to, co říkáš, Martine. Je mi jasné, že ti v hlavě vrtá nějaký machiavelistický komplet. Ale já tě varuji, kamaráde. Tys mě do toho zatáhl a já nehodlám dopustit, aby mí přátelé byli doslova hozeni na pospas žralokům." V téhle hře jde o mnoho," bránil se Brogan. Udržovat Velikova v nevědomosti může být daleko prospěšnější." A obětovat několik životů pro zpravodajské hrátky?" pronesl Pitt hořce. V žádném případě." Prosím vás, poslouchejte mě chvilku," žadonil Brogan. Souhlasím s tím, abychom vypustili zprávu o tom, že víme, že jsou LeBaronovi a vaši přátelé z agentury naživu. Potom obviníme Kubánce z toho, že je vězní v Havaně." To si vážně myslíte, že Velikov naletí na takovou blbost?" Nepředpokládám, že na to naletí. Není to žádný kretén. Ale vycítí zradu a bude mu vrtat v hlavě, kolik toho o ostrově víme. A to je všechno, na co se zmůže - bude zvědavy. Zároveň zkalíme vodu prohlášením, že naše znalost je podložena fotografiemi, které ukazují váš nafukovací člun vyplavený na pobřeží Kuby. To by mělo ochránit naše zajatce a udržovat Velikova v nejistotě. To hlavní sousto ale bude objev Pittova těla bahamským rybářem." Co to proboha vymýšlíš?" žasl Sandecker.
Ještě jsem to pořádně nepromýšlel," připustil Brogan. Ale podstata myšlenky je v tomhle: musíme propašovat pana Pitta zpátky na ostrov." Jakmile skončil Pittův výslech, Brogan se vrátil do své kanceláře a zvedl telefon. Musel se probojovat přes řadu obvyklých překážek, než na druhé straně vzal konečně sluchátko prezident. Martine, vemte to hopem. Zrovna odlétám do Camp Davidu." Právě jsme vyslechli Dirka Pitta."
Přinesl vám nějaké vědomosti?" Pitt se postaral o průlom, o kterém jsme hovořili. Do Velikovova štábu?"

Kapitola 43

Po příletu do Camp Davidu prezident lehce posnídal. Počasí bylo na tu dobu neobvykle teplé. Vypuklo indiánské léto, a tak si prezident oblékl pouze bavlněné kalhoty a pulovr s krátkým rukávem. Seděl ve velkém ušáku s několika složkami na klíně a studoval osobní materiály příslušníků “vnitřního jádra“'. Poté, co přečetl poslední složku, zavřel oči a zvažoval své možnosti. Přemýšlel o tom, co řekne mužům, kteří čekali v hlavní jídelně. Hagen vstoupil do pracovny a tiše stál, dokud prezident neotevřel oči. Vše je připraveno, pokud jsi připraven i ty, Vinci."
Prezident se pomalu zvedl. Tak to bych se do toho asi měl dát." Členové “vnitřního jádra“'" seděli kolem dlouhého jídelního stolu, přesně tak, jak si to prezident přál. Nebyli přítomni žádní strážci, a také jich nebylo třeba. Shromáždění muži patřili k úctyhodným občanům, kteří neměli v úmyslu dopustit se trestného činu. Když prezident vstoupil, uctivě vstali, ale hlava státu jim pohybem ruky dala najevo, že toho není třeba. Bylo jich osm: na jedné straně stolu seděli generál Fisher, Booth, Mitchell a Busche, proti nim pak Eriksen, senátor Porter a Dan Fawcett. Hudson seděl ve vzdálenějším čele stolu. Chyběl pouze Raymond LeBaron. Všichni se pohodlně usadili, projevujíce nejvyšší možnou míru sebevědomí, a svým neformálním oblečením připomínali golfové hráče v klubu. Nebyla na nich patrná sebemenší známka napětí.

Dobré ráno, pane prezidente," pozdravil senátor Porter zvesela. Za co vděčíme té cti, že nám bylo dovoleno zúčastnit se tohoto tajuplného shromáždění?"
Prezident si odkašlal. Všichni dobře víte, proč jste tady. Takže si nemusíme hrát na schovávanou." „Nechcete nám náhodou pogratulovat?" zeptal se ho Clyde Booth sarkasticky. Poct se vám dostat může, ale také nemusí," řekl prezident chladně. Záleží na tom."
Na čem?" zeptal se zprudka Gunnar Eriksen.
Myslím, že panu prezidentovi kráčí o to," ujal se slova Hudson, abychom dali Rusům právo podílet se na kolonizaci Měsíce." O to a o přiznání se k hromadné vraždě."
Karta se obrátila. Členové “vnitřního jádra“' strnuli a civěli na prezidenta s výrazem leklé ryby. Briskně uvažující senátor Porter jako první vyrazil do protiútoku. Máte na mysli nějakou mafiánskou střílečku nebo jde o jed do čaje? Směl bych vědět, pane prezidente, o čem to ksakru mluvíte?"
O takové maličkosti, jako je devět mrtvých sovětských kosmonautů." ‚O těch. kteří zahynuli na počátku programu Sojuz?" otázal se Dan Fawcett.

Ne," odpověděl prezident. O těch devíti Rusech, kteří byli zabiti v lunárních sondách Selenos."
Hudson se chytil okraje stolu a poulil oči, jako by seděl na elektrickém křesle. Ale Seleny přece žádnou posádku neměly." Rusové chtěli, aby si to svět myslel, ale ve skutečnosti nesla každá sonda tři muže. Jednu z posádek máme u ledu v márnici nemocnice Waltera Reeda, pokud byste měli zájem prohlédnout si ostatky." Nikdo by to do nich neřekl a oni sami se považovali za mravně vyspělé občany, kteří nezištně pracují ve prospěch své země. Poslední, čeho by se kdokoli z nich nadál, byla představa, že se jednoho dne podívají do zrcadla a spatří v něm chladnokrevného vraha. Říci, že prezident měl své obecenstvo v hrsti, by zdaleka nevyjadřovalo situaci. Hagen seděl naprosto ohromen. Tohle pro něj byla novinka. Pokud se mnou budete mít trpělivost," pokračoval prezident, dovolil bych si trochu spekulace na základě mně známých faktů. Začal bych tím, že vy a vaši kolonisté na Měsíci jste dosáhli neuvěřitelného úspěchu. Skláním se před vaší vytrvalostí a géniem a jsem si jist, že v následujících týdnech se před vámi bude stejným způsobem sklánět celý svět. Nicméně, dopustili jste se nevědomky hrozné chyby, která by snadno mohla vrhnout na váš úspěch stín. Ve své jinak chvályhodné snaze pozvednout vlajku Spojených států jste přehlédli mezinárodní smlouvu o vesmírném prostoru, regulující aktivity na Měsíci, která byla podepsána roku 1984 Spojenými státy, Sovětským svazem a třemi dalšími zeměmi. Potom jste se rozhodli prohlásit Měsíc, obrazně řečeno, za suverénní půdu označenou nápisem ‚Zákaz vstupu. Nepovolaní budou zastřeleni. Vážnost své hrozby jste doložili zničením tří sovětských sond. Jedné z nich, Selenu 4, se podařilo vrátit k Zemi, kde obíhala osmnáct měsíců, než se nad ní podařilo opět získat kontrolu. Sovětští technici se pokoušeli navést ji na přistání do kazachstánské stepi, ale poškozená loď místo toho dopadla do moře poblíž Kuby. Pod záminkou honby za pokladem jste vyslali Raymonda LeBarona, aby se pokusil ji nalézt dříve, než se to podaří Rusům. Stopy poškození způsobeného vašimi kolonisty by mohly vyprávět celé příběhy, a tak bylo nutné, aby zbytky lodi zmizely. Jenže Kubánci vás předešli a potopenou sondu vyzdvihli a kosmonauty našli, sice nic nevědí…. Ledaže“."
Prezident se zarazil. Ledaže by Raymond LeBaron nevydržel mučení a vyklopil, co ví o Jerseyské kolonii. Vím z důvěryhodného zdroje, že byl zajat Kubánci a předán sovětské vojenské rozvědce, GRU." Raymond nepromluví," prohlásil zlostně Hudson.
To možná ani nemusí," odvětil prezident. Před několika hodinami analytici tajné služby, které jsem požádal, aby znovu prověřili sovětská vesmírná data, která získali během pobytu Selena 4 na návratové oběžné dráze, zjistili, že jeho údaje o měsíčním povrchu byly odeslány do pozemní sledovací stanice na ostrově Sokotra poblíž Jemenu. Chápete důsledky, pánové?" Chápeme, kam míříte," promluvil generál Fisher. Sověti by mohli mít v ruce důkaz existence Jerseyské kolonie." Ano, a velmi snadno si spočítají, že vaši lidé tam nahoře mají něco společného se zkázou jejich Selenu. A můžete se spolehnout, že vám odplatí stejnou mincí. Žádné hovory po horké lince, žádné diplomatické noty, žádná vyhlášení pro TASS nebo pro Pravdu. Bitva o Měsíc se odehraje za mlčení obou stran. Když to všechno sečtete dohromady, pánové, vychází z toho, že odstartujete válku, kterou třeba nebude možné zastavit." Muži kolem stolu byli ohromení, ochromení a rozhněvaní. Hněvali se však sami na sebe, na to, že nezakalkulovali rizika, která nemohli ovlivnit. Chvíli trvalo, než si uvědomili plný dosah strašné pravdy. Pane prezidente, vy mluvíte o sovětské odplatě," ozval se Fawcett. Máte nějakou představu jaká je její pravděpodobnost?" Uvažujte, jak byste se zachoval, být v jejich kůži. Představte si, že zbývá ještě týden do startu Selena 8. Být já Antonovem, nařídil bych, aby byl vědecký charakter jeho mise změněn na vojenskou operaci. Za nějakých čtyřiadvacet hodin dosedne Selenos 8 na měsíční povrch, a já nepochybuji, že speciální sovětské komando obklíčí Jerseyskou kolonii a zaútočí na ni. A ted mi povězte, jestli se základna dokáže sama ubránit?" Generál Fisher pohlédl na Hudsona, potom se obrátil k prezidentovi a pokrčil rameny. To nemohu tvrdit. Nikdy jsme neuvažovali o možnosti, že by základna byla napadena vojenskou silou. Pokud si dobře vzpomínám, jediné zbraně, které tam mají k dispozici, jsou dvě pistole a raketomet." Mimochodem, kdy mají vaši kolonisté opustit Měsíc?"
Měli by odletět do šestatřiceti hodin," odpověděl Hudson. Jsem zvědavý," řekl prezident, jak hodlají proletět zemskou atmosférou? Jejich lunární modul na to jistě není stavěný." Hudson se usmál. Přistanou v raketoplánu na Kennedyho kosmodromu na Cape Canaveral." Prezident si povzdechl. Gettysblirg. To mě, hlupáka, nenapadlo. Už je spojený s orbitální stanicí."
Jeho osádce jsme to ještě neoznámili," ujal se slova Steve Busche z NASA, ale jakmile překonají šok z toho, jak se jim tam zčista jasná objeví kolonisté v transportním modulu, budou více než ochotni přijmout na palubu nějaké ty pasažéry navíc."
Prezident mlčel a pozoroval členy “vnitřního jádra“". Náhle jako by posmutněl. Bolestná otázka, kterou si nyní musíme klást všichni, zní, zda kolonisté tohle škobrtnutí přežijí."

Kapitola 44

Opravdu myslíte, že se to podaří?" zeptal se Pitt.
Vysloužilý plukovník námořní pěchoty Spojených států amerických Ramon Kleist se zhoupl na patách a podrbal se na zádech vycházkovou holí. Pokud budeme s to se stáhnout jako jednotka i s našimi padlými, potom ano, věřím, že ta mise může být dotažena do úspěšného konce." Nic lak složitého se nemůže povést na sto procent," namítal Pitt. Zničit

pevnost a anténu, k tomu zabít Velikova a celý jeho štáb, to mi přijde jako přece jenom příliš velké sousto." Vaše svědectví a fotografie, které pořídila naše neviditelná letadla, potvrzují slabá obranná opatření." Kolik lidí tvoří vaši skupinu?" zajímal se Pitt.
Třicet jedna, i s vámi."
Rusové musí zjistit, kdo jim zlikvidoval tajnou základnu. Budete píchat do vosího hnízda." To je všechno součástí našeho plánu," prohlásil Kleist lehkomyslně. Plukovník stál rovně, jako by spolkl pravítko. Jeho hrud hrozila co chvíli prorazit květovanou košilí. Pitt odhadoval, že mu může být něco přes pětapadesát. Byl snědší pleti. Narodil se v Argentině jako dítě bývalého důstojníka SS, který po válce utekl z Německa, a dcery liberijského diplomata. Rodiče ho poslali studovat na soukromou školu do New Yorku, kterou však opustil. Poté se rozhodl vstoupit do služeb vojenského námořnictva.
Myslel jsem, že existuje nepsaná dohoda mezi CIA a KGB: my nebudeme likvidovat vaše agenty a vy nám za to nebudete zabíjet naše." Plukovník upřel na Pitta nevinný pohled. Co vás přivedlo na nápad, že by naše strana udělala něco tak ošklivého?" Pitt neodpovídal. Zíral na plukovníka a čekal, co z něj vypadne. Tahle operace bude provedena kubánskými speciálními bezpečnostními silami," vysvětloval. Jejich obdobou naši SEALS. Nebo, po pravdě řečeno, dokonale vycvičenými uprchlíky, oblečenými v kubánských polních uniformách. Dokonce i jejich spodní prádlo bude kubánsky vojenský standard. Zbraně, hodinky a další vybavení bude sovětské výroby. A právě tak výsadek bude proveden ze strany bližší Kubě." Hezky vymyšlené."
Dbáme na efektivitu."
Tu operaci řídíte vy?"
Kleist se usmál. Kdepak, já jsem už příliš starý na to, abych se vrhal příbojem na pláž. Přepadové komando povede major Angelo Quintana. Uvidíte se s ním v našem táboře v San Salvadoru. Já zůstanu u Pé-té-zet-účka." Mohl byste to opakovat?"
„Podmořský transportér pro zvláštní učely. Právě sestrojenému pro takové operace, jako je tato. Uvidíte sám, že je velmi zajímavé." Netroufl bych si tvrdit, že jsem vycvičený pro boj." Vy se omezíte na to, že zavedete skupinu k pevnosti a ukážete jí větrací otvor do garáže. Potom se vrátíte na pláž a zůstanete v úkrytu, dokud operace neskončí." Máte pro tu razii připravený nějaký časový harmonogram?" Kleist nasadil bolestný výraz. Raději takové akci říkáme tajná operace." Promiňte, nečetl jsem dosud vaše příručky o sémantice." Abych odpověděl na vaši otázku, přistání je naplánováno na dvě hodiny ráno, ode dneška za čtyři dny." Čtyři dny jsou dlouhá doba. To už může být na záchranu mých přátel pozdě." Zdálo se, že Kleist upřímně sdílí jeho starost. Pro nás až příliš krátká, už tak šidíme přípravu, jak nejvíc je to možné. Potřebujeme čas, abychom vyloučili všechny nahodilosti, abychom se připravili na každou možnou i nemožnou situaci. Ten plán musí mít tak málo mezer, jak to jen naše počítačové taktické programy zvládnou." A co když se do vašeho plánu vloudí chyba, kterou bude mít na svědomí čistě lidské selhání?" Z Kleistovy tváře se ztratila přátelská vřelost a byla nahrazena chladným a tvrdým výrazem. Pokud by mohl někdo selhat, pane Pitte, pak jste to vy. Kromě pomoci boží, bude úspěch či neúspěch spočívat především na vašich bedrech." Lidé ze CIA byli důkladní. S přesností stopek si přesouvali Pitta z kanceláře do kanceláře, z výslechu k výslechu. Plány na eliminaci Cayo Santa Maria postupovaly s rychlostí prérijního požáru. Pohovor u plukovníka Kleista proběhl necelé tři hodiny poté, co ho vyslechl Martin Brogan. Došel k poznání, že existuje na tisíce plánů na všechny možné varianty obsazení kteréhokoli karibského ostrova a kterékoli země ve střední a jižní Africe. Počítačové válečné hry vytvářely série možných řešení. Expertům na tajné operace potom už jenom zbývalo vybrat program, který se nejvíce blížil realitě, a vypilovat ho. Ještě než se Pitt mohl najíst, musel si protrpět tělesnou prohlídku. Lékaři uznali, že je v dobré kondici, napumpovali ho vitamíny a předepsali mu časný spánek, aby se mu otupělá mysl nadobro nerozklížila. Jako ošetřovatelku mu přidělili vysokou ženu s vysokými lícními kostmi a s vlasy spletenými do copu. Měla ho v pravý čas doprovodit do správného pokoje. Představila se jako Alice, žádné příjmení, žádný titul. Měla na sobě měkké světle hnědé šaty a krajkovou halenku. Pittovi se zdála být docela hezká a nachytal se při úvaze, jak by asi musela vypadat schoulená na saténovém prostěradle. Pan Brogan vám zajistil jídlo v šéfovské jídelně," informovala ho tónem průvodkyně turistů. Pojedeme výtahem." Pitt si náhle na něco vzpomněl. Potřeboval bych si zatelefonovat." Nezlobte se, ale to není možné."
Smím vědět proč?"
Zapomněl jste, že máte být mrtvý?" otázala se ho Alice věcným tónem. Jeden telefonát kamarádovi nebo milence a můžete zničit celou operaci."
Jistě, jistě. Pyskem hoď, potopíš loď," zarýmoval Pitt sarkasticky. Podívejte, potřebuji nějakou informaci od naprosto cizího člověka. Představím se mu falešným jménem." Nezlobte se, ale nejde to."
Pittovi se v mysli vybavil obrázek poškrábaného fonografu. Dejte mi telefon, nebo něco provedu."
Alice na něj upřela zvídavý pohled. Co například?"
Půjdu domů," řekl Pitt prostě.
Podle rozkazu pana Brogana máte opustit budovu až těsně před odletem do tábora v San Salvadoru. Než se dostanete ke dveřím, budete mít na sobě svěrací kazajku."
Piti se cestou po chodbě začal loudat. Potom se náhle otočil a vešel do místnosti, jejíž dveře nebyly nijak označené. Klidně prošel kolem polekané sekretářky a vstoupil do kanceláře. Jakýsi mužík s nakrátko zastřiženými šedými vlasy a s cigaretou v ústech, jenž zapisoval do grafu jakési podivné značky, na něj upřel pohled vyjadřující pobavené

překvapení. Pitt vyloudil svůj nejlepší úsměv okoukaný od politiků a řekl: Omlouvám se, ale mohl bych si od vás zavolat?" Pokud tady pracujete, pak víte, že použití neautorizovaného telefonu je proti interním regulím." Pak je to v pořádku," ujistil ho Pitt, protože já tu nepracuju." Nemáte šanci dostat se na vnější linku," přesvědčoval ho šedivec. Tak se dívejte."
Pitt zvedl sluchátko a požádal telefonistku, aby ho spojila s kanceláří Martina Brogana. Během několika vteřin se přihlásila Broganova sekretářka.
Jmenuji se Dirk Pitt. Informujte, prosím, pana Brogana, že pokud mi nebude do minuty umožněno si zatelefonovat, postarám se mu o příšernou scénu." S kým mluvím?"
Už jsem vám to řekl."
Pitt byl neústupný. Tvrdošíjně odmítal přijmout zápornou odpověď. Trvalo mu dalších dvacet minut klení, řevu a všemožných nechutných výstupů, než dal Brogan souhlas k hovoru mimo budovu s výhradou, že Alice bude stát vedle něj a hlídat, o čem bude řeč.
Jeho průvodkyně mu ukázala malou soukromou kancelář s telefonem. Máme interní operátorku. Dejte jí číslo a ona vás spojí." Pitt se chopil sluchátka. Haló, jak se jmenujete?"
Jennie Murphyová," odpověděl eroticky podbarvený hlas.
Jennie, začali bychom Baltimorem. Potřeboval bych číslo na Weehawken Marine Products." Vteřinku. Hned ho zjistím."
Jennie si vyžádala číslo od baltimorské telefonní ústředny. Poté, co vysvětlil svůj problém čtyřem různým lidem, dostal Pitt spojení na výkonného předsedu správní rady - titul obvykle udělovaný přestárlým vedoucím pracovníkům, kteří již byli odsunuti na vedlejší kolej. Tady Bob Conde. Čím mohu sloužit?"
Pitt pohlédl na Alici a zamrkal. Jack Farmer. Pane Conde, pracuji na federálním archeologickém výzkumu a v jednom vraku se mi podařilo najít starou potápěčskou helmu, kterou byste snad mohl identifikovat." Udělám, co bude v mých silách. Můj dědeček začal s tímhle podnikem před osmdesáti lety. Vlastníme poměrně rozsáhlé záznamy. Máte její sériové číslo?" Ano, bylo na štítku připevněném na náplecníku." Pitt zavřel oči a vybavil si obraz helmy, kterou měly na hlavě pozůstatky člověka nalezené uvnitř Kyklopa. Je tam napsáno ‚Weehawken Products, lne., typ V, číslo série 58/67/c'." Standardní helma vojenského námořnictva," prohlásil Conde bez zaváhání. Vyrábíme je od roku 1916. Odlitá z mědi, s bronzovými součástmi. Má čtyři skleněné průzory." Vy jste je prodávali vojenskému námořnictvu?"
Většina zakázek směřovala právě tam. A vlastně jim je dodáváme dodnes. Typ V, modifikace l se dodnes používá pro jisté druhy prací, kdy je dodávka vzduchu zajišťována z povrchu. Tato helma byla ale prodána komerčnímu zákazníkovi." Odpusťte, že se tak ptám, ale jak to víte?"
Podle sériového čísla. Padesát osm je rok výroby. Šedesát sedm je číslo výrobku a C znamená, že je určená pro komerční prodej. Jinými slovy jedná se o šedesátou sedmou přilbu, kterou naše továrna vyrobila roku 1958 a která byla prodána komerční záchranářské společnosti."
Myslíte, že by bylo možné zjistit, kdo konkrétně ji koupil?" Mohlo by to zabrat dobré půl hodiny. Staré údaje v počítači nemáme. Raději vám zavolám zpátky." Alice zavrtěla hlavou. Počkám u telefonu, pane Conde. Vláda si to klidně může dovolit." Jak myslíte." Conde dostál svému slovu. Ozval se znovu za jednatřicet minut. Pane Farmere, náš úředník zjistil, co potřebujete."
Jsem jedno velké ucho."
Helma s potápěčským oděvem, hadicí a ostatním vybavením byla pro-dána soukromé osobě. Dotyčného jsem čistě náhodou znal osobně. Jmenoval se Hans Kronberg. Potápěč ze staré školy. Prodělal kesonovou nemoc víckrát než kdokoli jiný. Hans se ošklivě zmrzačil, ale s potápěním nepřestal." Víte, co se s ním stalo?" Pokud si vzpomínám, to vybavení si koupil kvůli pátrání někde u Kuby. Proslýchalo se, že ho kesonová nemoc vyřadila jednou provždy."
„Napamatujete si, kdo ho najal?"
Ne, už je to dávno," povzdechl si Conde. Myslím, že si sám našel partnera, který měl pár dolarů. Hansův původní potápěčský oblek byl starý a rozdrbaný. Byl samá záplata. Hans žil z ruky do huby, stěží si vydělal na jakés takés živobytí. A potom sem jednoho dne přijde, koupí si celé to vybavení a zaplatí hotově."
Děkuji vám. Moc jste mi pomohl," řekl Pitt. Není zač. Jsem rád, že jste zavolal. Je to zvláštní. Mohu vědět, kde jste tu helmu našel?"
Ve starém ocelovém vraku poblíž Baham."
Conde si ten výjev snažil představit a na chvilku se odmlčel. Takže starý dobrý Hans se už nevynořil. Asi by raději umřel doma v posteli." Nevíte, kdo ještě by si mohl na pana Kronberga vzpomenout?" Abych byl upřímný, nevím. Všichni potápěči ze starých časů už ode-šli na pravdu Boží. Snad jedině vdova po Hansovi. Dodnes mi posílá vánoční pohledy. Žije v domově důchodců." Nevíte, ve kterém - jak se jmenuje?"
Myslím, že je to v Leesburgu, ve Virginii. Jak se jmenuje, nemám tušení. Když už jsme u jmen, paní se jmenuje Hilda."
Děkuji vám, pane Conde. Moc jste mi pomohl."
Pane Farmere, kdybyste se někdy ocitl v Baltimoru, stavte se na slovíčko. Od té doby, co mě synáčci odstavili od kormidla společnosti, mám spoustu času povídat si o starých časech." Velmi rád," řekl Pitt. Na shledanou."

Potom přerušil spojení a zavolal Jennii Murphyovou. Požádal ji, aby zjistila a vytáčela čísla domovů důchodců v Leesburgu, dokud nenarazí na ten, v němž žije Hilda Kronbergová. Po čem to pasete?" zeptala se ho Alice.
Pitt se usmál. Hledám Eldorádo."
Velmi vtipné."
To je právě potíž s týpky od CIA," řekl Pitt. Nechápou vtipy."

Kapitola 45

Dodávka značky Ford vjela na příjezdovou cestu pečovatelského domu Winthropovo sídlo a zastavila u servisního vchodu. Fordka měla po obou stranách na modrém základě namalované ukázky různých způsobů aranžování květin. Nápis Matčin ráj květin" byl vyveden zlatým písmem.
Prosím vás, nezdržujte se dlouho," žádala ho Alice netrpělivě. Za čtyři hodiny už musíte byl v Sán Salvadoru."
Udělám, co bude v mých silách," slíbil Pitt, oblečeny do šoférské uniformy, a vyskočil s kyticí růží z vozu. To je mi záhadou, jak jste přemluvil pana Brogana k téhle exkurzi." Pitt se usmál a zavřel dveře. To je otázka vydírání."
Pečovatelsky dům Winthropovo sídlo bylo idylické zařízení pro občany na sklonku života. Bylo tu devítijamkové golfové hřiště, krytý tropický bazén, elegantní jídelna a bujné zahrady. Hlavní budova byla vystavena spíše jako pětihvězdičkový hotel než jako nudné sanatorium. Žádný zchátralý domov pro chudé stařečky, pomyslel si Pitt. Winthropovo sídlo vyzařovalo vytříbený vkus bohatých občanů pokročilého věku. Začínalo mu vrtat hlavou, jak si může vdova po potápěči, který nevěděl jak vyjít s penězi, dovolit takový luxus. Prošel postranními dveřmi k recepci a ukázal květiny. Mám tu dodávku pro paní Hildu Kronbergovou." Recepční se na něj zpříma zadívala a usmála se. Pittovi se zdála být celkem přitažlivá: dlouhé, temně rudé, lesknoucí se vlasy a šedomodré oči v úzkém obličeji. Nechtě je na pultu," vyzvala ho sladce. Řeknu ošetřovatelce, aby jí je donesla." Mám je doručit osobně," ohradil se Pitt. Přináším s nimi navíc nějaký vzkaz." Recepční přikývla a ukázala k bočním dveřím. Paní Kronbergovou zřejmě najdete u bazénu. Ale nečekejte, že bude při smyslech. Často se uchyluje mimo realitu." Pitt poděkoval a litoval, že ji nemůže pozvat na večeři. Prošel dveřmi a vybral se dolů po rampě. Zasklený bazén byl navržen jako havajská zahrada se skálou černé lávy a vodopádem. Optal se dvou starších žen, a ty mu ukázaly Hildu Kronbergovou. Seděla v kolečkovém křesle, upírala oči do vody a její myšlenky se toulaly bůhví kde. Paní Kronbergová?"
Stará dáma si zastínila oči rukou a vzhlédla. Ano?"
Jmenuji se Dirk Pitt a rád bych se vás na něco zeptal, kdyby vás to neobtěžovalo." Aha, pan Pitt, že ano?" zeptala se měkkým hlasem a zkoumala jeho uniformu i kytici. Co by po mě mohl chtít kluk v uniformě poslíčka?" Pitt se usmál slovu kluk" a podal jí kytici. Týká se to vašeho posledního manžela, Hanse." Vy jste tu s ním?' zeptala se podezíravě.
Ne, jsem úplně sám."
Paní Kronbergová byla chorobně hubená a kůži měla průhlednou jako hedvábný papír. Vlasy nad silně nalíčeným obličejem byly odborně obarvené. Za své diamantové prsteny by si mohla pořídit flotilu vozů značky Rolls-Royce. Pitt odhadoval, že bude o dobrých patnáct let mladší než oněch pětasedmdesát, na které vypadala. Hilda Kronbergová byla žena čekající na smrt. A přece, když se při vyslovení jména svého muže usmála, její oči jako by se smály také.
Vypadáte příliš mladě na to, abyste znal Hanse," řekla.
Vyprávěl mi o něm pan Conde z Weehawken Marině."
Bob Conde, no ovšem. Hrával s Hansem poker."
Vy jste se po jeho smrti už nevdala?"
Ano, vdala jsem se."
Přesto užíváte dál jeho jméno."
To je dlouhá historie, která by vás nezajímala."
Kdy jste Hanse viděla naposledy?"
Bylo to ve čtvrtek. Vidím ho, jak odplouvá na parníku Monterey do Havany. Desátého prosince 1958. Hans se vždycky štval za nějakou chimérou. Vydal se se svým partnerem na honbu za pokladem. Přísahal, že se vrátí s takovým množstvím zlata, že mi za ně koupí dům, o jakém jsem vždycky snila. Bohužel se už nevrátil." Pamatujete si na jeho partnera?"
Jemné rysy paní Kronbergové náhle ztvrdly. O co vám jde, pane Pitte. Kdo vás za mnou poslal?" Pracuji u Národní oceánografické společnosti jako vedoucí zvláštních projektů," odpověděl Pitt. Během průzkumu potopené lodi, která se jmenuje Kyklop, jsem zřejmě objevil pozůstatky vašeho muže." Vy jste našel Hanse?" zeptala se pani Kronbergová překvapeně. Nemohl jsem ho s určitostí identifikovat, ale potápěčská helma, kterou jsem na jeho ostatcích našel, patřila jemu." Živitel Hans byl dobrý člověk, ale žili jsme si dobře, než než umřel."
Ptala jste se mě, jestli jsem tu s nimi, napověděl jí.
Rodinná ostuda, pane Pitt. Dávám si dobrý pozor. Já si nenaříkám. On mě hlídá. Utíkám z reálného světa, protože jsem se pro to sama rozhodla“." Její hlas poklesl do ztracena. Stará paní upřela pohled kamsi do daleka. Pitt ji musel zachytit, než se uzavře do ulity své samoty. Řekl vám ten dotyčný, že byl Hans zavražděn?" Paní Kronbergová zamžikala víčky a tiše zavrtěla hlavou.

Pitt k ní poklekl a vzal ji za ruku. Někdo mu přeřízl lano a dýchací hadici, když pracoval pod vodou." Paní se znatelně zachvěla. Proč mi to říkáte?"
Protože to je pravda, paní Kronbergová. Dávám vám své slovo. Ten, kdo s Hansem pracoval, ho pravděpodobně zabil, aby se mohl zmocnit jeho podílu." Paní Kronbergová seděla, jako by byla v transu. Vy víte o La Doradě."
Ano," odvětil Pitt. Vím, jak se dostala na Kyklopa. Také vím, že ji Hans a jeho partner vyzvedli." Hilda si začala hrát s jedním ze svých diamantových prstenů. V hloubi duše jsem Raye vždycky podezírala, že Hanse zabil." V Pittově tváři bylo možno číst, jak pomalu začíná chápat otřesnou pravdu. Rozhodl se pro odvážný tah. Myslíte, že pan Ray LeBaron Hanse zavraždil?" Stará dáma přikývla.
To nečekané odhalení zastihlo Pitta nepřipraveného. Trvalo mu nějakou tu chvilku, než opět našel ztracenou rovnováhu. Motivem byl poklad?" zeptal se vlídně. Ne. Tím motivem jsem byla já." Stará paní zavrtěla hlavou. Pitt v tichosti vyčkával.
Stávají se všelijaké věci," začala šeptem. Tehdy jsem byla mladá a hezká. Věřil byste tomu, že jsem bývala hezká, pane Pitte?" Stále jste velice hezká."
Myslím, že byste potřeboval brýle, nicméně děkuji za kompliment." A navíc pohotová."
Paní ukázala na hlavní budovu. Nevykládali vám, že jsem drobet přihlouplá.' Recepční naznačovala, že nejste zcela při smyslech."
Malé divadýlko, které s nimi hraju. Udržuje je to v nejistotě." V očích jí zazářily hvězdičky, ale vzápětí se v nich usadil jakýsi vzdálený výraz. Hans byl milý člověk, o sedmnáct let starší než já. Do mé lásky se mísil soucit s jeho postižením. Byli jsme svoji třetí rok, když přivedl domů Raye na večeři. Brzy se z nás tří stali dobří přátelé. Hans s Rayem se spolu pustili do vyzvedávání cenných předmětů ze starých vraků a prodávali je starožitníkům a sběratelům. Ray byl v té době hezký a temperamentní muž, a tak netrvalo dlouho a já se do něho zamilovala." Paní zaváhala a upřela na Pitta pohled. Už jste někdy hluboce miloval dvě ženy současně, pane Pitte?" Obávám se, že se mi taková zkušenost vyhnula."
Divné na tom bylo, že jsem nepociťovala žádnou vinu. Podvádět Hanse se pro mě stalo vzrušujícím dobrodružstvím. Ne že bych byla nečestný člověk. Ale nikdy předtím jsem nelhala blízkému člověku a nikdy mě netrápily výčitky svědomí. Nyní děkuji Bohu, že se to Hans před svou smrtí nedozvěděl."
Můžete mi říct něco o tom pokladu?"
Když Ray absolvoval Stanford, strávil několik let tím, že se potloukal po brazilských pralesích a hledal zlato. O La Doradě se poprvé doslechl od nějakého amerického geometra. Nevzpomínám si na podrobnosti, ale byl přesvědčený, že byla na palubě Kyklopa právě v době jeho zmizení. On a Hans strávili dva roky tím, že vláčeli po Karibském moři jakýsi detektor kovů. Nakonec ten vrak našli. Ray si vypůjčil od své matky nějaké peníze, aby mohli nakoupit potápěčské vybavení a malou lod. Odplul napřed na Kubu, aby pro plánovanou akci připravil základnu, zatímco Hans dokončoval nějakou práci u New Jersey." Dostala jste někdy od Hanse, poté co odplul tím parníkem, dopis, volal vám?
Telefonoval z Kuby. Říkal jen, že příští den s Rayem odplouvají k vraku. O dva týdny později se vrátil Ray a řekl mi, že Hans umřel na kesonovou nemoc a že byl pohřben do moře." A poklad?" Podle Raye to byla obrovská zlatá socha," odvětila paní Kronbergová. Nějak se mu podařilo ji vyzvednout na palubu a odvézt ji na Kubu." Pitt vstal, protáhl se a opět poklekl. To je divné, že ji nepřevezl do Států." Měl strach z Brazílie, ze státu Florida, z federální vlády, z ostatních lovců pokladů i z námořních archeologů. Obával se, že by mu mohli sochu sebrat, zabavit, že by mohla být zajištěna soudní cestou a že by nemusel nakonec dostat vůbec nic. A pak tu byl samosebou berňák. Ray neměl chuf odevzdávat miliony dolarů na daních, když se tomu mohl vyhnout. A tak kromě mě o svém objevu nikomu neřekl." Co se stalo se sochou potom?"
Ray vyjmul obrovský rubín z jejího srdce, rozřezal ho na malé kameny a prodal je kus po kuse." A to byl počátek finančního impéria pana LeBarona," podotkl Pitt. Ano, ale dříve než Ray mohl rozřezat smaragdovou hlavu a roztavit zlato, dostal se k moci Castro, a tak mu nezbylo než sochu ukrýt." Takže La Dorada je dosud schovaná někde na Kubě." Ray se tam určitě nemohl vrátit a vyzvednout si ji, tím jsem si jista."
„Vídala jste se s panem LeBaronem i později?"
No aby ne," pronesla stará dáma vesele. Vzali jsme se." Vy jste byla první paní LeBaronová?" zeptal se Pitt, naplněn úžasem. Třiatřicet let."
Ale podle záznamů se jeho první manželka jmenovala Hillary a umřela před několika lety." Když Ray zbohatl, začal dávat jménu Hillary přednost. Však taky znělo vznešeněji. Moje smrt, to bylo pro něj jediné možné řešení, když jsem onemocněla - rozvádět se s invalidní ženskou by mu připadalo nechutné, A tak Hillary LeBaronovou pohřbil, zatímco Hilda Kronbergová usychá tady.'" To mi připadá totálně nelidské."
Můj manžel byl šlechetný, ne-li soucitný muž. Žili jsme dva různé životy. Ale mě to nevadí. Občas sem za mnou jezdí Jessie." Druhá paní LeBaronová?"
Velmi okouzlující a inteligentní žena."
Jak za něho může být provdaná, když jste dosud naživu?"
Stará dáma se zářivě usmála. To Ray projednou šlápl vedle. Lékaři mu řekli, že mám před sebou jenom pár měsíců života. Jenže já jsem jim vypálila rybník a jsem tu od té doby už sedm let." Takže krom toho, že je vrah a zloděj, je i bigamista."

Paní Kronbergová se nepřela. Ray je komplikovaný muž. Bere víc, než dává." Já být vámi, tak ho přibiju na nejbližší kříž."
Já už na to nestačím, pane Pitte." Pohlédla na něj a v očích jí náhle zamžikala veselá světélka. Ale vy byste mu mohl něco provést místo mě." Co například."
Najít La Doradu," vydechla horlivě. Najít tu sochu a předat ji světu. Aby se na ni lidé mohli chodit dívat. To by Raye ranilo víc, než kdyby přišel o svůj časopis. Ale co je ještě důležitější: Hans by si to takhle přál." Pitt ji vzal za ruku. Paní Kronbergová," řekl měkkým hlasem, udělám všechno, co bude v mých silách."

Kapitola 46

Hudson zaostřil obraz a kývl na pozdrav obličeji, který na něj hleděl z obrazovky. Eli, mám tu někoho, kdo by si s tebou rád popovídal." Vždycky se rád seznámím s novou tváří," odvětil Steinmetz rozradostněně. Hudsona nahradil před videokamerou a obrazovkou cizí muž, jenž si ho chvíli fascinovaně prohlížel, než se zmohl na slovo.
Jste opravdu na Měsíci?" zeptal se konečně.
Tak se podívejte," vyzval ho Steinmetz s příjemným úsměvem na rtech. Zmizel z obrazovky, sňal z trojnožky přenosnou kameru a namířil ji přes čtvercové okno ven - na povrch Měsíce. Promiňte, ale Zemi vám ukázat nemohu, protože jsme na odvrácené straně." Věřím vám." Steinmetz vrátil kameru na své místo a opět se před ni usadil. Potom se předklonil a chvíli civěl do monitoru. Jeho úsměv se pomalu vytratil a v očích se objevil tázavý vyraz. Jste ten, kdo si myslím, že jste?" Poznal jste mě?"
Vypadáte jako prezident. I hlas by odpovídal." Nyní bylo na prezidentovi, aby se usmál. Napadlo mě, že si možná nebudete jist. Opustil jste Zemi ještě v době, kdy jsem byl senátor, a noviny tam nahoru asi nedostáváte."
Pokud je Měsíc vůči Zemi v příznivém postavení, můžeme si naladit většinu komunikačních družic. Osádka stanice se při poslední přestávce na odpočinek dívala na HBO, kde běžel novy film s Paulem Newmanem. Zrovna tak hltáme CNN - jak hladoví psi." Vaše kolonie představuje neuvěřitelný úspěch. Národ vám za ni bude navždy vděčný." Děkuji, pane prezidente, i když mě překvapuje, že Leo tak nedočkavě oznámil úspěch celé operace ještě před naším návratem na Zemi. To nebylo v plánu." K žádnému veřejnému oznámení nedošlo," zvážněl prezident. Kromě vás a lidí z kolonie jsem jediný člověk mimo.vnitřní jádro, který ví o vaší existenci, snad až na Rusy." Steinmetz na něj zíral přes 240 000 mil kosmického prostoru. Jak by se mohli dozvědět o Jerseyské kolonii?" Prezident pohlédl na Hudsona, který stál mimo zorné pole kamery. Hudson zavrtěl hlavou Fotografický průzkum Měsíce z družic Selenos," odvětil prezident, vyhýbaje se zmínce o tom, že sondy nesly lidskou posádku. Jedné z nich se podařilo odeslat získaná data zpět do Sovětského svazu. Myslíme si, že ukazují Jerseyskou kolonii. Máme rovněž důvod k domněnce, že vás Rusové podezírají ze zničení jejich sond." Ve Steinmetznwrh očích se objevila neblahá předtucha. Myslíte si; že na nás chtějí zaútočit, je to tak?"
Ano, Eli, myslím," přiznal prezident. Sovětská měsíční stanice Selenos 8 vstoupila před třemi hodinami na oběžnou dráhu Měsíce. Počítače NASA zjistily, že se nechystá přistát na přivrácené, nýbrž na odvrácené, tmavé straně, ve vašem sousedství. Riskantní počin, pokud by Rusové nesledovali jednoznačný cíl." Jerseyskou kolonii."
V jejich přistávacím modulu bude sedm mužů," pokračoval prezident. Dva z nich musí být piloti. To znamená, že pět jich zbývá pro boj." Nás je deset," řekl Steinmetz. Dva na jednoho. To nejsou špatné vyhlídky." Až na to, že oni mají za sebou perfektní výcvik a daleko větší palebnou sílu. Ti muži budou jistě představovat vražedný tým toho nejtěžšího kalibru, jakým Rusové disponují."
Vykreslil jste mi to pěkně tmavými barvami, pane prezidente. Co nám navrhujete?" Dosáhli jste daleko více, než mohl kdokoli z nás očekávat. Ale okolnosti jsou proti vám. Zničte kolonii a zmizte, než dojde ke krveprolití. Chci, abyste se dostali bezpečně na Zemi. Jen tak se budete moci těšit z poct, které si zasloužíte." Myslím, že si ne dost plně uvědomujete, kolik úsilí nás stálo tohle tady vybudovat." ,,Ať to stálo, co to stálo, vaše životy jsou cennější."
Šest let nám smrt dýchala na paty," pronesl pomalu Steinmetz. Na pár hodinách navíc už nesejde." Nechci, abyste ztratili všechno v marném boji," naléhal prezident. Promiňte, pane prezidente, ale mluvíte s člověkem, který ztratil dědečka na jistém kopečku písku, zvaném Wake Island. Nechám o tom hlasovat, ale už předem znám výsledek. Ostatní chlapci také nebudou chtít prásknout do bot. Zůstaneme a budeme bojovat." Prezident pociťoval pýchu i zklamání současně. .Jaké máte zbraně?" zeptal se unaveným hlasem. Náš arzenál se skládá z jednoho použitého raketometu, pro který nám zbývá poslední střela, z pušky M-14 National Match a z tercové pistole ráže 22. Vzali jsme to s sebou pro sérii experimentů s gravitací." Jste na tom neskonale hůř, Eli," zoufal si prezident. Copak si to neuvědomujete?" Ne, pane. Hodlám využít naší odbornosti."
Jaké odbornosti?"
Rusové jsou hosté."
No a?"
My jsme domácí tým," řekl Steinmetz a zatvářil se prohnaně. A domácí tým má vždycky výhodu."

Přistáli!" vykřikl Sergej Kornilov a současně si udeřil pěstí do dlaně. Selenos 8 je na Měsíci!" V místnosti určené významným osobnostem, ve spodním podlaží sovětského střediska řízení letů, propukli inženýři a vědci v divoký jásot. Generální tajemník pozvedl sklenku šampaňského. Ať žije Sovětský svaz a jeho komunistická strana." Přípitek zopakovali přední představitelé vlády a do místnosti se natlačili vysocí důstojníci armády. Na první krok, který jsme učinili na naší cestě k dobytí Marsu," připil generál Jasenin. Na Mars," odpověděl mu sbor hlubokých hlasů.
Antonov položil prázdnou sklenku na podnos a obrátil se k Jaseninovi. Jeho obličej náhle zvážněl. Jak dlouho bude majorovi Lejčenkovi trvat, než se dostane k základně?" zeptal se. Vezmeme-li v úvahu čas, který si vyžádá zabezpečení všech systémů modulu, rekognoskace terénu a rozmístění mužů na pozice, řekl bych tak čtyři hodiny." Jak daleko přistáli?"
Selenos 8 dosedl podle plánu za nízkým prstencem kopců necelé tři kilometry od místa, kde Selenos 4 zjistil ty kosmonauty," odpověděl generál. To je snad dost blízko," namítl Antonov. Pokud Američani sledovali jeho sestup, Lejčenko ztratí výhodu momentu překvapení." Nepochybuji, že i tak svůj úkol splní."
Jste si naprosto jist?"
Máme výhodu v Lejčenkově zkušenosti a v palebné síle našich zbraní, soudruhu tajemníku." VJaseninově obličeji se objevil výraz kouče, který právě poslal svého borce do ringu proti jednorukému boxerovi. Američané nemají vůbec žádnou šanci."

Kapitola 47

Major Grigorij Lejčenko ležel nataženy v jemném, šedivém prachu měsíčního povrchu a upíral zrak na pustinu, která se táhla pod černočernou oblohou. Tichá, strašidelná krajina se podobala vyprahlé poušti Seistanské pánve v Afghánistánu. Kamenité planiny a okrouhlým mohylám podobné kopce mnoho záchytných bodů neposkytovaly. Připomínalo mu to moře pálené sádry, a přece mu ta krajina připadala zvláštně povědomá. Bránil se nutkání ke zvracení. On i jeho muži trpěli nevolností. Během své cesty ze Země neměli čas si zvyknout na stav beztíže, jako tomu bylo za týdny a měsíce, které strávili ve vesmíru kosmonauté programu Sojuz. Dostalo se jim pouze několikahodinové instruktáže, jak zacházet s ochrannými systémy měsíčních skafandrů, krátkého poučení o podmínkách, které mohou očekávat na Měsíci, a seznámení s lokalizací americké základny. Přes skafandr ucítil dotek čísi ruky. Aniž se ohlédl, zeptal se prostřednictvím v helmě zabudované vysílačky. Co jsi zjistil?" Poručík Dimitrij Petrov ukázal k plochému údolí, jež se rozkládalo mezi dvěma krátery asi tisíc metrů vlevo. Stopy vozidla a šlápoty, které vedou do toho stínu pod okrajem levého kráteru. Objevil jsem tam tři, možná čtyři malé budovy."
Přetlakové skleníky," řekl Lejčenko. Umístil krabici podobný dalekohled na trojnožku a přitiskl hledí helmy na široký okulár. Zdá se, že z boku kráteru vychází pára." Odmlčel se, zatímco zaostřoval. Ano, teď to vidím jasně. Je tam ve skále něco jako vchod, asi vzduchotěsné dveře vedoucí do toho jejich zařízení. Žádné známky života. Okolí vypadá opuštěně." Mohli by se skrývat v záloze," podotkl Petrov.
Kde?" zeptal se Lejčenko, prohlížeje si otevřený prostor až k horizontu. Ty roztroušené kameny jsou příliš malé, než aby se za nimi mohli schovávat lidé. V terénu nejsou žádné zlomy, žádné známky obranných opatření. Kosmonaut by tu v objemném, bílém skafandru vypadal jak sněhulák na škváře. Ne, určitě se zabarikádovali v té jeskyni." To není nejlepší obranná pozice. Vše hraje pro nás."
Mají pořád ten raketomet."
Proti mužům, roztaženým ve volné formaci, jim moc platný nebude." To je pravda, jenže se nebudeme mít kde krýt a nemáme jistotu, že nedisponují dalšími zbraněmi," vyjadřoval svou nejistotu Petrov. „Máme rozkaz, abychom nezpůsobili na zařízení zbytečné škody," řekl Lejčenko. Budeme se muset dostat dovnitř-" Něco se tam hýbe!" vykřikl Petrov.
Lejčenko pohlédl do dalekohledu. Za jedním ze skleníků se vynořilo podivně vyhlížející vozítko a zamířilo jejich směrem. Bílá vlajka, připevněná k anténě, schlíple visela v atmosféře bez vzduchu. Pozoroval je. dokud nezastavilo asi padesát metrů od nich a na měsíční půdu nevystoupila jakási postava. Zajímavé," pronesl zamyšleně Lejčenko. Američané chtějí vyjednávat." Mohla by to být nějaká finta. Způsob, jak zjistit naši sílu." Nemyslím. Kdyby jednali z pozice síly, nesnažili by se s námi kontaktovat pod vlajkou příměří. Jejich rozvědka a odposlouchávací systémy na Zemi je varovali před naším příletem. Musejí si uvědomovat, že jsme lepší. Američani jsou kapitalisté. Na všechno se dívají z pozice kšeftu. Když nemají na to, aby bojovali, budou se snažit s námi domluvit." Vy tam půjdete?" zeptal se Petrov.
Neubude nás, když si s ním promluvím. Nezdá se, že by byl ozbrojen. Možná by bylo možné je přesvědčit, aby vyměnili svůj život za neporušenou základnu."

Máme rozkaz nebrat zajatce."
Nezapomněl jsem," odsekl Lejčenko stroze. Když už jsme tak blízko cíli, tak ten most překročíme. Řekněte ostatním, ať z Američana nespouštějí oči. Pokud zvednu levou ruku, zahajte palbu." Podal svůj automat Petrovovi a lehce se zvedl na nohy. Se 194 librami, které vážil skafandr, puška a vak autonomního systému zabezpečeni životních

podmínek obsahující kyslíkovou regenerační jednotku a výměník tepla s odlučovačem vlhkosti, činila jeho celková hmotnost 360 liber. Jeho váha na Měsíci ovšem byla pouhých 60 liber. Vydal se napůl krokem, napůl poskoky, pohybem typickým ve slabé přitažlivosti Měsíce, k lunárnímu vozítku. Zastavil se asi pět metrů před nim. Americký kolonizátor, který se dosud bezstarostně opíral o přední kolo, poklekl a napsal do olověně zbarveného prachu číslo. Lejčenko pochopil a naladil svůj přijímač na udanou frekvenci. Potom kývl hlavou. Slyšíte mě?" zeptal se Američan špatnou ruštinou.
Mluvím anglicky," odpověděl Lejčenko.
Výborně. To zabrání případnému nedorozumění. Jmenuji se Eli Steinmetz." Vy jste šéf základny Spojených států na Měsíci?"
Ano, vedoucí projektu."
Major Lejčenko, Sovětský svaz."
Steinmetz k němu přistoupil a oba si neohrabaně potřásli rukou. Vypadá to, že máme nějaký problém, majore."
Problém, kterému se ani jeden z nás nemůže vyhnout."
Mohli byste se otočit a vrátit se do svého přistávacího modulu," navrhl Steinmetz. Mám své rozkazy," prohlásil Lejčenko pevným hlasem.
Máte v úmyslu napadnout mou kolonii a zmocnit se ji."
Ano."
Vidíte nějaký způsob, jak se vyhnout krveprolití?" Mohli byste kapitulovat." To je legrační," podotkl Steinmetz. Chtěl jsem vás požádat o totéž." Lejčenko si byl jistý, že Steinmetz blufuje, ale obličej za zlatě zbarveným průzorem zůstal nečitelný. Lejčenko viděl pouze vlastní odraz. „Musíte si uvědomit, že vaši lidé se mým nemohou vyrovnat."
V přestřelce do posledního muže byste zřejmě vyhráli," souhlasil Steinmetz. Ale zůstat venku mimo váš modul můžete jenom několik hodin. Potom se budete muset vrátit, abyste si doplnili vzduch. Počítám, že dvě hodiny už máte za sebou." Stále nám zbývá dost času na to, abychom dokončili své dílo," prohlásil Lejčenko sebevědomě. Musím vás varovat, pane majore. Vlastníme tajnou zbraň. Vy i vaši muži určitě zemřete." Pustá lež, pane Steinmetzi. Od amerického vědce bych čekal něco chytřejšího." Od technika," opravil ho Steinmetz. V tom je rozdíl." To je fuk," opáčil Lejčenko netrpělivě. Jako voják nebyl při vyjednávání ve svém živlu. Dychtil po přímočaré akci. Myslím, že nemá cenu tenhle rozhovor déle protahovat. Bylo by od vás rozumné, kdybyste poslal své muže ven a v klidu nám předal základnu. Zaručuji vám, že budete bezpečně dopraveni na Zemi." Lžete, majore. Někdo z nás bude muset zemřít. Ať vy nebo my. Nelze dovolit nikomu z poražených, aby na Zemi vypovídal o tom, co se tu stalo." Mýlíte se, pane Steinmetzi. Vzdejte se a dostane se vám slušného zacházení." .Je mi líto, ale na tom se nedohodneme." Pak ovšem nemůžete očekávat žádné slitování." S tím počítám," řekl Steinmetz zasmušile. Pokud zaútočíte, padne odpovědnost za ztráty na lidských životech na vaši hlavu." V Lejčenkovi se vzedmula vlna vzteku. Jako člověk odpovědný za smrt devíti sovětských kosmonautů na tom, pane Steinmetzi, nejste tak, abyste mi mohl kázat o humanismu." Lejčenko si tím nebyl jist, ale stejně by přísahal, že Steinmetz celý strnul. Aniž by čekal na odpověď, otočil se na podpatku a odklusal. Ještě se ohlédl přes rameno. Steinmetz ještě několik okamžiků nehnutě stál. Potom se pomalu vrátil do vozítka a vyrazil zpět na základnu. Od zadních kol se mu zvedaly malé obláčky prachu. Lejčenko se pousmál. Do dvou hodin, nanejvýš do tří, splní své poslání. Po návratu ke svým mužům opět důkladně pomocí dalekohledu prozkoumal strukturu rozeklaného povrchu před měsíční základnou. Konečně spokojen s tím, že se mezi kameny nikde neskrývají američtí kolonizátoři, vydal rozkaz roztáhnout se do volné formace a vyrazit vpřed. Tým sovětských elitních vojáků vykročil bez nejmenšího tušeni, ze Stemmetzova past již čeká.

Kapitola 48

Poté, co Steinmetz dorazil ke vchodu do podzemního velitelství Jerseyské kolonie, líně zaparkoval lunární vozítko a pomalu se šoural dovnitř. Dával si na čas a takřka cítil, jak Lejčenko sleduje každý jeho krok. Jakmile se dostal Rusům z dohledu, zastavil se těsně u vzduchotěsných dveří a rychle prošel malým bočním tunelem, který se postupně zvedal vnitřním svahem kráteru. Cestou vířil malé obláčky prachu, jež zaplňovaly úzkou chodbu, a tak si musel neustále otírat průzor, aby vůbec viděl. Absolvoval padesát schodů a o minutu později se přikrčen plížil k otvoru, který vedl k malé plošince zakamuflované velkou šedou plachtou, která dokonale splývala s okolním povrchem. Tady ležela další postava a hleděla do teleskopického zaměřovače pušky. Willie Shea, geofyzik, si všiml, že není sám, teprve když se Steinmetz položil vedle něj. Zdá se, že jsi na ně velký dojem neudělal," řekl s nepatrným náznakem bostonského přízvuku. Ti Slované se právě chystají zaútočit na naši usedlost." Z výhodně zvýšeného postu Steinmetz jasně viděl majora Lejčenka a jeho muže, jak postupují údolím. Přicházeli jako lovci plížící se za kořistí a nijak se nepokoušeli využít vysokého terénu stran kráteru. Uvolněný lupek by příliš brzdil rychlost postupu. Místo toho se hnali cikcak po ploché zemi a každých třicet čtyřicet stop se vrhali na břicho, využívajíce každého balvanu, každé zalomené kontury v terénu. Zřejmě ani vynikající střelec by si netroufal zasáhnout ty kličkující a uhýbající postavy.
Vystřel asi deset stop před prvního," vyzval Steinmetz svého druha. Chci vidět, jak budou reagovat."

.Jestli mají naladěno na naši frekvenci, dozví se o každém našem kroku," protestoval Shea. Neměli čas si nás naladit. Mlč a střílej."
Shea pokrčil ve skafandru rameny, namířil pomocí nitkového kříže teleskopu a stiskl spoust. Díky neexistenci vzduchu, jímž by se mohl šířit zvuk, byl vystřel překvapivě nehlučný. Lejčenko, před nímž se zvedl obláček prachu, okamžitě padl k zemi. Ostatní muži následovali jeho příkladu. Obzírali okolí zaměřovacími dalekohledy automatů a čekali na další palbu. Ale nic se nedělo. Viděl někdo, odkud to přišlo?" zeptal se Lejčenko.
Odpovědi byly negativní. Zastřelují se," usoudil seržant Ivan Ostrovskij, veterán zocelený afghánskou válkou, kterému se stále nechtělo věřit, že přišel na Měsíc skutečně bojovat. Ukázal prstem na místo vzdálené před nimi asi dvě stě metrů. Co říkáte na ty barevné šutry, soudruhu majore?" Lejčenko si teprve nyní všiml balvanů potřísněných oranžovou barvou, které ležely roztroušeny v neuspořádané linii, vedoucí napříč údolím. Pochybuji, že to má s námi něco společného," řekl. Zřejmě půjde o nějaký experiment."
Myslím, že ten výstřel přišel odněkud shora," ozval se Petrov. Lejčenko vytáhl z pouzdra dalekohled, připevnil ho k trojnožce a pečlivě zkoumal svahy a okraj kráteru. Slunce bíle žhnulo, ale protože jeho paprsky neprocházely vrstvou vzduchu, v němž by se mohly rozptýlit, byli by astronauti stojící ve stínu skalní formace téměř neviditelní. Nic," řekl Lejčenko nakonec.
Jestli čekají, až se přiblížíme k té díře, potom musí mít málo munice." Za dalších tři sta metrů už budeme vědět, co nám chystají za přivítání," zamumlal Lejčenko. Jakmile se dostaneme za skleníky, nebude na nás od vchodu do té jeskyně vidět." Zvedl se na jedno koleno a mávl rukou před sebe. Roztáhněte se a dávejte pozor."
Pět sovětských bojovníků vyskočilo a vyrazilo vpřed. V okamžiku, kdy dosáhli oranžových kamenů, se před nimi opět rozprskl jemný písek zvířený výstřelem a oni se znovu vrhli k zemi, vytvářejíce rozeklanou čáru bílých postav, jejichž hledí se blýskala v intenzivních paprscích slunce. Od skleníků je dělilo pouhých sto metrů, ale nevolnost je zbavovala síly. Byli to zocelení muži, tak jako válečníci kdekoli na světě, avšak museli vzdorovat nevolnosti vyvolané pobytem v kosmickém prostoru a zároveň se potýkat s nepřátelským prostředím. Lejčenko věděl, že se může spolehnout na jejich ochotu jít daleko za hranice svých možností. Pokud se jim však nepodaří vynutit si během příští hodiny vstup do bezpečné atmosféry základny, budou mít pramalou naději vrátit se k přistávacímu modulu dříve, než jim systémy zabezpečující životní funkce vypovědí službu. Vyhlásil minutu na odpočinek, během níž se opět věnoval průzkumu terénu, který byl před nimi. Lejčenko byl ostřílený kozák se schopností vytušit nastraženou past. Jeho život potřikráte visel na vlásku, když mu při třech různých hlídkách nastražili afghánští vzbouřenci léčku, a on se tímto hrubým způsobem naučil jemnému umění poznat hrozící nebezpečí. Nešlo o to, co je vidět, nýbrž o to, co zůstalo zrakům skryté, o to, co rozeznělo výstražný zvonek v jeho hlavě. Ty dva výstřely nic vážného nezpůsobily. Něco mu říkalo, že byly záměrně špatně mířené. Že by vážné varování? Ne, to muselo znamenat něco jiného. Rozčiloval ho skafandr, jenž ho věznil. Toužil po pohodlném a účelném maskovacím oděvu, jenž by ho však neuchránil před spalujícím žárem slunce a kosmickým zářením. Přinejmenším čtyřikrát ucítil v hrdle pachuť žluči. Ve snaze polykat se dusil. Zatracená situace, pomyslel si vztekle. Nic se mu na ní nelíbilo. Jeho muži jsou zcela nekrytí. Neměl představu, jakými zbraněmi jsou Američané vybaveni. Věděl jen, že disponují raketometem. A nyní byli pod palbou lehkých ručních zbraní. Jedinou Lejčenkovou útěchou bylo, že kolonisté pravděpodobně použili k výstřelům pušku nebo snad dokonce pistoli. Pokud by disponovali automatickými zbraněmi, mohli je zastavit již o dobrých sto metrů dříve. A co ten raketomet? Proč se ho už nepokusili využít? Na co čekají? Nejvíce ho však znepokojoval naprostý nedostatek pohybu na straně kolonistů. Skleníky, zařízení a malé laboratorní moduly, rozseté kolem vchodu do jeskyně, se zdály být opuštěné. Nestřílejte, dokud neuvidíte cíl," nařídil. Až se dostaneme k těm skleníkům, opět se seskupíme a zaútočíme na stanoviště uvnitř kopce." Lejčenko čekal, dokud každý z jeho čtyř mužů nepotvrdí, že pochopil jeho záměr, a potom dal povel vyrazit. Desátník Michali Juščuk, jenž zaujímal pozici asi třicet metrů stranou vzadu od muže po své levici, vstal a přikrčený vyběhl. Udělal pouze několik kroků, když ho bodlo v ledvinách. A potom se ten náhlý nápor bolesti opakoval. Sáhl si dozadu, přímo pod vak autonomního systému zabezpečení životních potřeb. Rozmlžil se mu pohled, a jak štěrbinou ve skafandru začal unikat vzduch, zalapal po dechu. Klesl na kolena a přihlouple si civěl na ruku. Rukavice byla zmáčena krví, jež kouřila a srážela se v žáru slunce.
Juščuk se pokusil varovat Lejčenka, ale hlas mu selhal. Zhroutil se do šedivého prachu a ještě spatřil jako v mlhách postavu v cizím skafandru, která nad ním stála s nožem v ruce. Potom svět kolem něj pohasl. Steinmetz, který ze své pozorovatelny sledoval Juščukovu cestu za smrtí, vydal prostřednictvím vysílačky sérii ostrých rozkazů. Dobře, Dawsone, tvůj muž je deset stop nalevo a osm stop před tebou. Gallaghere, je dvacet stop od tebe napravo a jde dopředu. Klid, klid, jde Dawsonovi přímo do rány. Teď ho sejměte."
Díval se, jak se dva kolonisté vynořili jakoby mávnutím kouzelného proutku a zaútočili na Rusa, který se mírně opozdil za svými soudruhy. Dva to mají za sebou, zbývají tři," zabručel si Steinmetz sám pro sebe. Mám velitele v hledáčku," oznamoval Shea. Nemohu ale slíbit, že ho dostanu, pokud se alespoň na vteřinu nezastaví." Vystřel znovu, tentokrát o něco blíž, aby sebou znovu praštili na zem. A drž si ho v hledáčku. Kdyby mu to zapálilo, mohl by naše chlapce dostat dříve, než se k němu přiblíží. Jestli ho napadne se otočit, ustřel mu prdel."
Shea beze slova namířil svou M-14 a vystřelil. Kulka dopadla ani ne tři stopy od vedoucího muže.
Coopere! Snydere!" vyštěkl Steinmetz. Váš člověk leží dvacet stop před vámi nalevo. Na něj!" Potom se odmlčel, aby mohl odhadnout pozici druhého ze zbývajících Rusů. Totéž Russel a Perry, třicet stop přímo před vámi. Vpřed!" Třetí

muž sovětského bojového komanda se už nedozvěděl, odkud přišla rána. Zemřel, tiskna se k zemi, u níž hledal bezpečnou ochranu. Osm kolonistů nyní svíralo kleště kolem zbylých Rusů, jejichž pozornost byla soustředěna na kolonii. Náhle Steinmetz strnul. Muž ležící za velitelem se otočil právě v okamžiku, kdy se po něm Russel s Perrym vrhli jako útočná křídla skládající zadáka. Poručík Petrov zaznamenal sbíhající se stíny, právě když vstával, aby překonal poslední úsek, který ho dělil od skleníků. Instinktivně se prudce otočil jako vývrtka. Jako chladnokrevný profesionál měl začít pálit, ale v úžasu zaváhal. Američané se vynořili z měsíčního povrchu podobni démonům. Podařilo se mu vypálit kulku, která provrtala paži jednoho z útočníků. Potom se zableskla čepel nože. Lejčenko, zaměřený na kolonii před sebou, neměl tušeni o jatkách, která se odehrávala za jeho zády. Otočil se, teprve když zaslechl Petrovovo varovné zalapáni po dechu, a hrůza ho přikovala k zemi. Jeho čtyři muži leželi bez ducha nataženi v měsíčním prachu. Osm amerických kolonistů se vynořilo jakoby odnikud a rychle ho obkličovalo. Náhle se ho zmocnil záchvat vzteku a zvedl svou zbraň do pohotovostní pozice. Kulka ho zasáhla do stehna. Lejčenko se nachýlil ke straně. Omráčen náhlou bolestí vypálil dvacet dávek. Většina střel se rozlétla do šířky po měsíční pustině, ale dvě zasáhly svůj cíl. Jeden z kolonistů padl na záda a další klesl na kolena, svíraje si rukou rameno. Další kulka mu pronikla krkem. Tiskl spoušť a divoce pálil, dokud nevystřílel celý zásobník. Potom se s klením složil k zemi. Do hajzlu s Amerikány!" zařval. Pohlížel na své soupeře jako na dábly, kteří nehrají podle pravidel. Ležel na zádech a zíral na postavy bez obličejů, které se nad ním skláněly. Muži se rozestoupili před kolonistou, který poklekl vedle Lejčenka. Steinmetzi?" zeptal se Lejčenko slábnoucím hlasem. Slyšíte mě?"

Ano, jsem na vašem kmitočtu," odpověděl Steinmetz. Slyším vás." Ta vaše tajná zbraň“ kde se tu sebrali vaši lidé?" Steinmetz věděl, že za několik vteřin už bude mluvit s mrtvolou. Obyčejná lopata," odvětil. Jelikož všichni musíme nosit měsíční skafandry, nebyl problém zahrabat je do měkké půdy." Byli označeni těmi oranžovými kameny?"

Ano. Ze skryté plošiny na boku kráteru jsem mohl vést celou akci a říkat jim, kdy na vás mohou zezadu zaútočit." Nechci tu být pohřbený," mumlal Lejčenko. Řekněte mé vládě“ řekněte jí, ať nás někdy dopraví domů." Bylo sice po všem, ale Steinmetz si přesto neodpustil úštěpek. Všichni poletíte domů," řekl. To slibuji."

Zasmušilý Jasenin se obrátil ke generálnímu tajemníkovi Antonovovi. Slyšel jste," procedil přes sevřené rty. ‚Je po nich."

Je po nich," opakoval Antonov mechanicky. Bylo to, jako by Lejčenko svá poslední slova pronesl ve vedlejší místnosti." „Ty hovory byly přes osádku lunárního modulu přenášeny přímo do našeho komunikačního střediska," vysvětloval Kornilov. Antonov odstoupil od okna, jímž bylo vidět do řídicího sálu, a ztěžka se posadil na židli. Na to, jaký to byl medvěd, vypadal scvrkle a zvadle. Podíval se na své ruce a smutně zavrtěl hlavou.

Špatně naplánované," hlesl tiše. Zahodili jsme životy majora Lejčenka a jeho mužů a ničeho jsme nedosáhli."

Nebyl čas na dlouhé popravy," nabídl Jasenin nepřesvědčivou omluvu. Vzhledem k okolnostem jsme udělali, co bylo v našich silách," dodal Kornilov. Pořád jim zůstává sláva prvních sovětských kosmonautů, kteří vystoupili na měsíční povrch."

Ovšem zbavená lesku." Z Antonovova hlasu zaznívalo defétismus. To, čeho Američané dosáhli, bere našemu úspěchu jakoukoli propagandistickou hodnotu." Možná bychom je mohli ještě zastavit," řekl Jasenin zatrpkle. Kornilov na generála upřel pátravý pohled. Tak, že bychom vyslali lépe připravené komando?"

Přesně."

A nebylo by lépe počkat na jejich návrat?" Antonov se na Kornilova zvědavě podíval. Co navrhujete?" Mluvil jsem s Vladimírem Polevým. Informoval mě, že odposlouchávací centrum GRU na Kubě zachytilo a identifikovalo zvukový a obrazový přenos z americké kolonie na Měsíci, někam do místa poblíž Washingtonu. Posílá nám po kurýrovi jeho kopie. Jeden z nich odhaluje plánovaný odlet kolonistů na Zemi." Oni se vrací?" zeptal se Antonov.

Ano," odpověděl Kornilov. Podle Polevého, mají v úmyslu se do šestačtyřiceti hodin spojit s americkou orbitální stanici a vrátit se na Cape Canaveral v raketoplánu Gettysburg." Antonovův obličej se rozjasnil. Takže máme pořád šanci je zastavit?" Jasenin přikývl. Mohli bychom je zlikvidovat hluboko v kosmu ještě předtím, než se setkají s tou stanicí. A až na ně vytáhneme zločiny, jichž se proti nám dopustili, neodváží se nám mstít." Bude lépe nechat si naši odplatu jako páku," ozval se Kornilov zamyšleně." Páku?" Kornilov se záhadně pousmál. Amciičané mají lakové úsloví ‚Míč je na našem hřišti'. To oni jsou v defenzívě. Bílý dům a ministerstvo zahraničí právě koncipují odpověď na předpokládaný protest z naší strany. Navrhuji, abychom se vyhnuli obvyklé praxi a zachovali mlčení. Nehrajme roli oběti. Místo toho použijeme naši páku a dáme věci do pohybu." Antonov se napřímil. Jaké věci?" zeptal se. Zmocníme se velkého množství dat, které s sebou budou mít kolonisté vracející se z Měsíce." Jakým způsobem?" zajímal se Jasenin.

Z Kornilovových úst zmizel úsměv a nahradil jej smrtelně vážný výraz. Donutíme Gettysburg přistát na Kubě."

ČÁST ČTVRTÁ
GETTYSBURG

Kapitola 49

3. listopadu 1989 Ostrov San Salvador
Pitt začínal šílet. Ty dva dny nečinnosti byly nejtěžší v jeho životě. Kromě jídla, cvičení a spaní toho měl na práci pramálo. Přesto ho museli nutit, aby se účastnil nácviku. Co chvíli proklínal plukovníka Kleista, jenž snášel Pittovy útoky se stoickou lhostejností a s chladnou zdvořilostí mu oznámil že své muže nenasadí k útoku na Cayo Santa Mana, dokud neusoudí, že je dokonale připraven. Ne, trval na svém, časový plán se ořezávat nebude. Pitt zaháněl své zoufalství dlouhými plavbami k vnějším útesům a šplháním na strmá skaliska, jejichž vrcholy se vypínaly nad mořem. San Salvador, nejmenší z Bahamských ostrovů, byl starým námořníkům znám jako Watlingův ostrov. Býval tak pojmenován po bigotním bukanýrovi. jenž nechal zmrskat ty členy své posádky, kteří nesvětili neděli. Rovněž se má za to, že to byl první ostrov Nového světa, u kterého přistál Kolumbus. Zdobil ho malebný přístav i bujná vegetace. Jen málokterý z turistů by hádal, že je na něm umístěno obrovské vojenské výcvikové středisko a raketová sledovací stanice. CIA vytyčila území na vzdálené pláži zvané French Bay v jižním cípu ostrova. Tajné výcvikové středisko nespojovala s Cockburn Townem a s hlavním letištěm žádná silnice. Jediné spojení zajišťovala malá loď, proplouvající okolními útesy, či helikoptéra.
Třetího dne vstal Pitt krátce před rozedněním. Energickými tempy uplaval asi půl mile a potom se vracel k pobřeží, potápěje se bez přístroje mezi korálovými útesy. O dvě hodiny později vylezl z teplé vody a natáhl se na pláži a hleděl směrem ke Kubě, deprimován vlastní bezmocí. Ucítil, že na něj padl jakýsi stín, a tak se posadil. Stál nad nim muž tmavší pleti, oblečený pohodlně do volné bavlněné košile a šortek. Měl uhlazené, jako havran černé vlasy a obrovský knír. Z obličeje, z jehož vrásek bylo patrné, že bývá často vystavován větru a slunci, na něj hleděly smutné oči. Když se usmál, rty se mu téměř nepohly. Pan Pitt?" Ano." Ještě jsme nebyli představeni, ale já jsem major Angelo Quintana." Pitt vstal a potřásl mu rukou. Vy jste velitel naší mise." Quintana přikývl. Plukovník Kleist mi říkal, že ho pořádně zlobíte." Nechal jsem tam přátele, kteří teď možná bojují o holý život." Také jsem nechal na Kubě své přátele. Můj bratr a otec umřeli v kriminále jenom proto, že je jeden člen domovního výboru, který dlužil naší rodině peníze, udal pro kontrarevoluční činnost. Cítím s vámi. ale věřte, že nemáte na smutek monopol." Pitt se rozhodl, že mu nebude vyjadřovat svou soustrast. Quintana nevypadal jako muž, jemuž by dělalo dobře nimrat se ve vlastním hoři. Dokud budu mít naději, nepřestanu naléhat," prohlásil rozhodným hlasem. Quintana se na něj nenucené usmál. To, co spatřil v Pittových očích, se mu zamlouvalo. Toto byl muž, jemuž bude moci důvěřovat, až dojde na lámání chleba. Umíněnec, který se nikdy nevzdává. Tak to jste vy, komu se podařil ten geniální útěk z Velikovova hlavního stanu." Nemít štěstěnu na své straně, nikdy by se to nepodařilo." .Jak se vám jevila morálka vojáků strážících tu pevnost?" .Jestli myslíte duševní rozpoložení, pak se k smrti nudí. Rusové nejsou zvyklí na tropickou vlhkost, která tam vládne. Vzato kol a kolem vypadají netečně." Kolik jich hlídá ostrov?" Neviděl jsem žádné."
A ve strážnici u hlavní brány?"
Pouze dva."
Mazaný chlapec, ten Velikov."
Hádám, že oceňujete jeho nápad dát ostrovu opuštěný vzhled." Správně. Člověk by tam čekal malou armádu a pro Rusy běžná bezpečnostní opatření. Ale Velikov nemyslí jako Rus. Velikov vytváří plány jako Američan, ty pak cizeluje jako Japonec a jedná jako Němec. Vskutku vynikající specialista." Slyšel jsem."
Říkali mi, že jste se s ním setkal."
Párkrát jsme si spolu povídali."
Jaký na vás udělal dojem?"
Čte Wall Street Journal:'
To je všechno?"
Mluví anglicky lépe než já. Nehty má čisté a upravené. A pokud přečetl polovinu těch knih a časopisů, které má v knihovně, potom ví o Spojených státech a jejich daňových poplatnících více než polovina politiků ve Washingtonu." Jste pravděpodobné jediný člověk pocházející ze západní polokoule, který se s ním setkal tváří v tvář. Žádná zábava to nebyla, věřte mi."
Quintana zamyšleně čáral palcem nohy do písku. Nechávat tak citlivé zařízení tak nepatrně střežené, to se rovná přímo pozvánce na návštěvu." Pokud Velikov neví, že se na ni chystáte," podotkl Pitt. Jistě, kubánské radary a ruské špionážní družice dokáží zaznamenat každé letadlo i lod do padesáti mil. Vzdušný výsadek nebo výsadek z lodi nepřipadá v úvahu. Ale pod hladinou by bylo možné bez nesnází proniknout sítěmi detektorů." Quintana se zacenil. Vaše plavidlo bylo tak prťavé, že ho radar nezaznamenal." Rozhodující byla má znalost stavby zaoceánských jachet," pronesl Pitt vesele. Potom však zvážněl. Něco jste přehlédl." Co máte na mysli?" Velikovův mozek. Sám uznáváte, že je to vynikající specialista. Nebudoval opevnění ježící se nášlapnými minami a bunkry z jednoho prostého důvodu:

nemusel. Vy a plukovník Kleist jste zatracení optimisté, pokud si myslíte, že nějaká ponorka nebo to vaše pétézetúčko, či jak tomu říkáte, může proniknout jejich ochrannou síti." Quintanova obočí se zúžila. Pokračujte."
Podvodní čidla," vysvětloval Pitt. Velikov musel po mořském dně kolem celého ostrova rozesít senzory, které dokáží detekovat pohyb trupu ponorky a kavitaci způsobenou jejími šrouby." Naše pétézetúčko bylo navrženo tak, aby takové systémy oklamalo." Pokud Velikovovi technici propojili mezi sebou stovky yardů vzdálené snímací jednotky, nebude vám ani to k ničemu. Snad jen hejno ryb by mohlo nepozorovaně proplout. Viděl jsem v garáži pevnosti nákladáky. Velikov bude schopen do deseti minut od varováni přemístit na pobřeží síly, které vaše muže povraždí dříve, než se vyhrabou z příboje. Navrhuji, abyste s Kleistem přeprogramovali ty vaše elektronické válečné hry." Quintana mlčel. Jeho dokonale vypiplány plán vylodění se mu začínal hroutit před očima. Naše počítače to měly vzít v úvahu," prohlásil hořce. Co je nenaučíte, to neumí," opáčil Pitt filozoficky.
Uvědomujete si, doufám, že musíme akci zrušit. Bez momentu překvapení nemáme nejmenší naději, že se nám to zařízení podaří zničit, že zachráníme vaše přátele." S tím nemohu souhlasit." Myslíte si, že jste chytřejší než naše počítače?" Utekl jsem z Cayo Santa Maria, aniž by mě detektory zjistily. Mohu tam vaše lidi dostat stejným způsobem."
Flotilou van?" zeptal se Quintana sarkasticky."
.Jejich modernější variantou." Quintana upřel na Pitta zamyšleny pohled. Máte nápad, jak obměnit vaši fintu?"
Rozhodně." A trefíme se do časového plánu?" Ano."
A zvládneme to s úspěchem?"
Budete se cítit jistěji, když s vámi sepíšu pojistnou smlouvu?" Quintana vycítil v tónu Pittova hlasu nezlomné přesvědčení. Otočil se a vykročil k hlavnímu táboru. Pojdte, pane Pitte. Je načase, abyste se zapojil do příprav."

Kapitola 50

Fidel Castro seděl schlíple v křesle upraveném pro lov velkých ryb a zamyšlené hleděl přes zad čtyřicet stop dlouhé motorové jachty. Byl upoután v postroji, na rukou měl rukavice a volně svíral těžký laminátový prut, jehož vlasec vedl od mohutného navijáku do stříbrné brázdy za lodí. Proplouvající barracuda schlamstla delfíní návnadu, ale Castrovi to bylo jedno. Jeho myšlenky byly rybám na hony vzdálené. Ono svalnaté tělo, které mu svého času vysloužilo titul Nejlepší atlet kubánských škol" věkem změklo a nabylo na objemu. Kudrnaté vlasy a štětinatý vous zešedly, ale revoluční oheň v jeho tmavých očích dosud hořel stejně jasně jako před třiceti lety, kdy sestoupil z hor Sierra Maestra. Měl na sobě pouze baseballovou čepici, plavky, staré plátěnky a sluneční brýle. Z koutku úst mu visel nedopalek zhaslého havana. Otočil se a zastínil si oči před oslnivým tropickým světlem. Ty chceš, abych zastavil internacionalisme zeptal se přes tlumený řev dvou dieselových motorů. Zříct se politiky šíření vlivu naší země? To chceš?" Raúl Castro seděl na židličce s lahví piva v ruce. Ne se jí zříct, ale v tichosti zatáhnout oponu za našimi závazky v zahraničí." Můj bratr, zapálený revolucionář. Co té přimělo k takovému obratu?" Časy se mění," odtušil Raúl prostě.
Fidelův mladší bratr, na veřejnosti chladný a nezúčastněný, byl v soukromí vtipný a příjemný muž. Vlasy měl černé, hladké a pečlivě zastřižené nad ušima. Raúl hleděl na svět tmavýma očima posazenýma ve čtveráckém obličeji. Nad horním rtem ho zdobil úzký knírek, jehož špičky končily přesně nad koutky úst. Fidel si hřbetem ruky setřel několik krůpějí potu, jež se mu zachytily v obočí. Nemůžu nechat jen tak plavat tu obrovskou cenu, kterou jsme zaplatili penězi i krví našich vojáků, A co naši přátelé v Africe a v obou Amerikách? Mám je odepsat stejně jako naše mrtvé v Afghánistánu?" Cena, kterou Kuba musela zaplatit za účast v revolučním hnutí je vyšší než její zisky. Udělali jsme si přátele v Angole a Etiopii. Ale co oni udělají pro nás? Oba dobře víme, že nic. Musíme se podívat pravdě do očí, Fidele. Dělali jsme chyby. Sám se k těm svým přiznám jako první. Ale pro Boha živého, snižme naše ztráty na minimum a vraťme se k budování socialistického státu, jemuž bude závidět celý třetí svět. Dosáhneme daleko víc, budeme-li jim příkladem, než když jim budeme dávat krev našich lidí." „Chceš po mně, abych se obrátil zády k naší cti a našim principům." Raúl si převaloval chladnou láhev po zpoceném čele. Fidele, podívejme se, jaká je skutečnost. Ty principy, o kterých mluvíš, jsme odvrhli dávno, když to bylo v zájmu revoluce. Jestli brzy nepootočíme kormidlem a neoživíme naši stagnující ekonomiku, nespokojenost lidu může přerůst v nepokoje i přes všechnu lásku, kterou k tobě chová." Fidel vyplivl nedopalek do vody a natáhl se k členovi posádky pro další doutník. To by kongres Spojených států věru rád viděl, aby se lid postavil proti mně."
„Kongres mě ani z poloviny neznepokojuje tak jako Kreml," řekl Raúl. Kam se podívám, všude nacházím zrádce v Antonovově žoldu. Nemůžu už věřit ani vlastní ochrance."
Jakmile domluvím a podepíšu s prezidentem USA americko-kubánský pakt, naši sovětští přátelé, kteří jsou mimochodem dobří jen do pohody, budou muset uvolnit chapadla, kterými nás drží pod krkem." Jak se k něčemu můžeš dobrat, když si s ním odmítáš sednout a vyjednávat."
Fidel si zapálil doutník, který mu přinesl jeden z členů posádky. Ted se nejspíš právě ujišťuje, že má nabídka na uvolnění svazků se Sovětským svazem výměnou za ekonomickou pomoc a otevřené obchodní styky je míněna upřímně. Kdybych se do případné schůzky příliš hrnul, jenom by ho to podnítilo, aby si kladl nesplnitelné podmínky.

Nechme ho chvíli uležet. Až mu dojde, že se nehodlám plazit u dveří Bílého domu, sníží své nároky." „Prezident bude podle mě daleko více dychtit po dohodě, až se dozví o bezohledném zasahování Antonovových kamarádíčků do naší vlády." Fidel bodl doutníkem do vzduchu. „To je přesně to, proč sedím na zadku a nechávám věci běžet svou cestou. Spoléhám na strach Američanů z toho, že tu sovětští poskoci nastolí loutkový režim." Raúl vyprázdnil láhev a mrštil jí přes bok lodi. Hlavně nečekej příliš dlouho, veliký bratře, nebo bychom jednoho dne mohli zjistit, že jsme mimo hru."
To se nikdy nestane." Fidelův obličej se poskládal do sebejistého úsměvu. Já jsem to lepidlo, které drží revoluci pohromadě. Stačí, abych vystoupil před lid a odhalil zrádce a sovětské spiknutí, které má podkopat základy naší samostatnosti. A ty potom, jako předseda rady ministrů, oznámíš, že rušíme veškeré smlouvy s Kremlem. A rázem se nespokojenost změní na národní svátek. Jediným máchnutím sekery utnu masivní dluh vůči Moskvě a zruším obchodní embargo Spojených států." Čím dříve, tím lépe."
Během mého projevu při oslavách Dne vzdělání."
Raúl pohlédl na kalendář na svých hodinkách. Takže za pět dnů." Báječná příležitost."
Nebylo by špatné zjistit, jakou má pan prezident náladu ještě předtím, než mu předložíš svůj návrh." To bude na tobě. Musíš navázat kontakty s Bílým domem a zajistit schůzky s jeho představiteli, k nimž by mělo dojít během oslav." Před tvým projevem, doufám."
Samozřejmě."
Nepokoušíš osud, když čekáš až na poslední chvíli?"
Jde mu o věc, a tak nebude chtít ustoupit," pronesl Fidel z oblaku kouře. Neudělej chybu. Ti tři sovětští kosmonauti, které jsem mu poslal, by měli dosvědčit mé dobré úmysly." Raúl se zaškaredil. Je možné, že nám už poslal odpověď."
Fidel se otočil a upřeně se na něj zadíval. To je mi novinka."
Nešel jsem s tím za tebou, protože je to pouhá domněnka," řekl Raúl nervózně. Ale mám podezření', že prezident využil LeBaronovu vzducholoď k tomu, aby k nám za zády sovětské tajné služby poslal vyslance." Pane Bože, nezničil ji náhodou náš hlídkový vrtulník?"
Hloupý omyl," doznal Raúl. Nikdo nepřežil."
Ve výrazu Fidelova obličeje se zračil zmatek. Proč nás potom jejich ministerstvo zahraničí obviňuje, že zadržujeme paní LeBaronovou a její osádku?" Nemám tušení."
Proč mě udržujete v nevědomosti?"
Zpráva byla odeslána, ale tys ji, tak jako řadu dalších, nečetl. Je stále těžší se k tobě dostat, velký bratře. Už se nezajímáš o podrobnosti tak jako kdysi."
Fidel zuřivě navinul vlasec a odepnul postroj. Řekni kapitánovi, že se vracíme do přístavu."
Co chceš dělat?"
Fidelovy rty se kolem doutníku roztáhly do širokého úsměvu. Jít na lov kačen." Teď? Dneska?"
Jakmile se vrátíme, odjedu někam na venkov, kde mě nikdo nenajde, a ty půjdeš se mnou. Zůstaneme zalezlí, nebudeme telefonovat, nebudeme nikoho přijímat až do Dne vzdělání." Myslíš, že je moudré, abychom nechávali amerického prezidenta v nejistotě a sami se před sovětskou hrozbou stahovali do ústraní?" Co se může stát? Kola amerických zahraničních vztahů se otáčejí jako kola žebříňáku. Jeho vyslanec zahynul, a tak mu nezbývá než čučet do zdi a čekat na mou další nabídku. Pokud jde o Rusy, čas ještě nedozrál pro nějaké kroky." Fidel lehce klepl Raúla do ramene. Hlavu vzhůru, bratříčku. Co by se v příštích pěti dnech mohlo stát, abychom to nedokázali zvládnout?" To bych taky rád věděl, říkal si Raúl v duchu. A také si říkal, proč je mu pod sálajícím karibským sluncem chladno jak v hrobce."

Krátce po půlnoci stál generál Velikov upjatě u svého stolu a čekal, až se otevřou dveře výtahu a do pracovny vejde Lev Majskij. Velikov ho uvítal chladně. Vítejte, soudruhu Majský. Neočekávaná návštěva." Soudruhu generále." Mohu vám nabídnout něco k pití?"
Majskij si otřel čelo a prohlížel si pot na svých prstech. Ta prokletá vlhkost," odvětil. Možná bych nepohrdl sklenkou studené vodky." Velikov zvedl sluchátko a úsečným hlasem vyslovil Majského požadavek. Majskij se unaveně zhroutil do měkkého koženého křesla a zívl zmožen pásmovou nemocí. Omlouvám se, že jsem k vám vpadl bez ohlášení, ale soudruh Polevoj nechce riskovat, že Národní bezpečnostní agentura Spojených států odposlechne a dekóduje vaše nové instrukce." Velikov zvedl nacvičeným způsobem obočí a vrhl na Majského znepokojený pohled. Nové instrukce?"
Ano. Jde o velmi komplikovanou operaci."
Doufám, že mi šéf KGB nařizuje odložit atentát na Castra." Vůbec ne. Vlastně vám mám vyřídit, že lod s nákladem požadovaným pro zdárné provedeni té akce dorazí do Havany o půl dne dříve." Velikov vděčně přikývl. Ten čas navíc se bude hodit."
Máte nějaké problémy?" zajímal se Majskij.
Všechno probíhá hladce."
Všechno?" opakoval Majskij tázavým hlasem. Soudruh Polevoj nebyl právě nadšený, když se doslechl o útěku jednoho z vašich vězňů." Není čeho se obávat. Nějaký rybář našel jeho tělo zamotané v síti. Utajení tohoto objektu je stále zajištěno." A co ostatní? Jistě víte, že americké ministerstvo zahraničních věcí žádá na kubánských úřadech jejich propuštění." Sprostý podfuk," opáčil Velikov. CIA nemá nejmenší důvod se domnívat, že jsou ti vetřelci dosud naživu.

To, že požadují jejich vydání od Kubánců místo od nás, jenom dokazuje, že tápou ve tmách." Otázkou ovšem je, kam tím míří?" Majskij se odmlčel a vytáhl z kapsy platinovou cigaretovou špičku. Zapálil si dlouhou cigaretu bez filtru a vyfoukl kouř ke stropu. „„Rum s colou' nesmí nic pozdržet."
Castro bude mít projev, tak jak slíbil." Máte jistotu, že nezmění z ničeho nic své rozhodnutí?" Pokud požádáme o odpověď dějiny, potom se nemusíme znepokojovat. El jefe maximo, velký šéf, když se rozhodl, že přednese projev, tak od svého rozhodnutí ještě nikdy neustoupil." Kromě případů nehody, nemoci nebo hurikánu." Některé věci prostě ovlivnit nelze, ale já hodlám uspět." Uniformovaný strážce přinesl láhev vodky, která odpočívala v kyblíčku s ledem, a skleničku. Jenom jedna sklenka, generále? Vy si nedáte se mnou?"
Snad později trochu brandy." Velikov trpělivě čekal, až Majskij zlikviduje třetinu láhve. Potom se odhodlal k otázce. Směl bych vědět, o jakou novou operaci se jedná?" Samozřejmě," odpověděl zástupce šéfa první hlavni správy KGB. Máte využít všech elektronických prostředků, které máte k dispozici, abyste donutil přistát americký raketoplán na Kubě." Rozuměl jsem vám dobře?" zeptal se užaslý Velikov. Je to rozkaz soudruha generálního tajemníka. Máte ve chvíli, kdy se bude raketoplán Gettysburg blížit k Mysu Canaveral, proniknout do jeho počítačem ovládaných řídicích čidel a navést ho na naše vojenské letiště u Santa dary."
Zamračený Velikov, neschopný uvěřit svým uším, hleděl na Majského nepokrytě jako na blázna. Mohu-li soudit, pak tohle je ten nejšílenější plán, jaký kdy správa zplodila." Nicméně je výsledkem práce našich vědců," prohlásil Majskij nenuceně a položil si nohu na velký diplomatický kufřík. Tady jsou všechny údaje potřebné pro naprogramování vašich počítačů a pro vycvičení personálu." Já tu mám specialisty na komunikace." Velikov vypadal jako naprostý nešťastník. Ti lidé nemají o kosmické dynamice ani ponětí." To taky není třeba. Počítače udělají všechno za ně. Podstatné je, že zařízeni, které tu máte, je schopno anulovat Hustonské řídicí středisko kosmických letů a převzít řízení raketoplánu." Kdy by k tomu mělo dojit?"
Podle údajů NASA zahájí Gettysburg návratový manévr zhruba za devětadvacet hodin."
Velikov prostě přikývl. Úžas vyprchal a byl nahrazen absolutním sebeovládáním. Z generála byl opět chladný profesionál s mozkem, v němž to horečně cvakalo. Samozřejmě udělám, co bude v lidských silách, ale nebojím se říct, že pokud se nám podaří dosáhnout něčeho tak neuvěřitelného, bude to pořádný zázrak." Majskij, jenž vyprázdnil další sklenku vodky, zamítl Velikovův pesimismus mávnutím ruky. Generále, věřte ne v zázraky, ale ve schopnosti sovětských vědců a techniků. Právě ony dovedou americké nejvyspělejší kosmické plavidlo až na Kubu."

Giordino hleděl nedůvěřivě na talíř ve svém klíně. Nejdříve nás krmi pomejema a teď steak ze svíčkové a vejce. Já těm zmetkům nevěřím. Zřejmě to okořenili otrušíkem." Laciná finta. Nejdřív nám zvednou náladu a pak nám zase srazí hřebínek. Ale já na to kašlu," prohlásil Gunn a hltavě se pustil do jídla." To už je třetí den, co nás ten hulvát ze šestky nechal na pokoji. Něco tu smrdí." Raději by sis nechal zlomit další žebro?" mumlal Gunn plnými ústy. Giordino píchl do vejce vidličkou a ochutnal. Zřejmé si nás vykrmují na zabijačku." Doufám, že dali pokoj také Jessii."
Sadisty, jako je Gly, přivádí mlácení žen do extáze."
Napadlo tě už, proč se Velikov nikdy neúčastní těch masakrů?" To je pro Rusáky typické, že nechávají na cizincích, aby za ně dělali špinavou práci. Anebo nesnáší pohled na krev. Jak to mám vědět?" Náhle se dveře prudce otevřely a do cely vstoupil Foss Gly. Silné, naběhlé rty se zformovaly do úsměvu, panenky jeho očí byly hluboké, černé a prázdné. Chutná vám, pánové?"
Zapomněli jste na víno," prohodil Giordino pohrdlivě. A mám raději maso méně propečené." Gly přistoupil blíže, a než mohl Giordino odhadnout, co má za lubem, vrazil mu backhandovým úderem pěst do hrudního koše. Giordino zalapal po dechu a celé jeho tělo se otřáslo v křečovitém stahu. Přesto, ač to bylo k nevíře, vyloudil na zpopelavělé tváři křivý úšklebek. Po vousech mu z místa, kde se hryzl do rtu, stékal pramínek krve. Gunn se zvedl z lůžka a hodil talíř s jídlem Glyovi na hlavu. Vajíčka se mu rozprskla po straně obličeje, napůl snědené maso se přilepilo k jeho ústům.
Pitomá reakce," zašeptal vztekle Gly. Budeš ji litovat." Sáhl dolů po Gunnově kotníku a bolestivě ho zkroutil.
Gunn zaťal ruce v pěst, oči mu plály bolestí, ale nevydal ani hlásku. Gly ustoupil a pozorně ho zkoumal, viditelně fascinován. Na takového malého chlápka jste tvrďák."
Zalez do díry, hnuse," ozval se Giordino, dosud lapaje po dechu. To je tvrdohlavost," povzdechl si Gly unaveně. Na okamžik získaly jeho oči zasněny vzhled, ale potom se do nich vrátila chladná a zlá prázd-nota, černá jak dlátem vydlabané otvory znázorňující oči sochy. A, no ano, úplně jsem zapomněl. Přišel jsem, abych vám donesl zprávu o vašem příteli Pittovi." Co je s ním?"
Pokusil se utéct a utopil se."
Lžete," řekl Gunn.
Konzulát už ideníifikoval ostatky.
Našel no nějaký bahamský rybář. Tedy, našel jeho tělo, nebo spíše to, co z něj žraloci nechali." Gly si setřel z tváře vejce, vzal z Giordinova talíře plátek masa, hodil ho na zem a šlápl na něj botou. Bon appétit, pánové." Potom vyšel z cely a zamkl za sebou dveře.
Giordino a Gunn na sebe dlouho mlčky hleděli, když tu jim všechno došlo. Jejich tváře se rozzářily širokými úsměvy. Vzápětí oba propukli v bouřlivý smích.
Dokázal to!" vykřikl Giordino a jeho radost potlačila tělesnou bolest. Dirkovi se podařilo dostat domů!"

Kapitola 51

Experimenty na orbitální stanici Kolumbus se soustředovaly na výrobu exotických léků, pěstování" čistých krystalů pro polovodičové čipy a zkoumání gama záření. Ovšem výdělečnou aktivitou čtyřicetitunového kolosu obíhajícího na nejzazším okraji působení zemské přitažlivosti byly opravy a údržba satelitů. Jack Sherman, velitel stanice, byl právě v opravárenském modulu a pomáhal týmu techniků uchytit družici do montážní kolébky, když se z centrálního reproduktoru ozval hlas. Jacku, jsi na příjmu?" Slyším tě."
Mohl bys přijít do velitelského modulu?"
Co se děje?"
Nějaký vtipálek se nám cpe do komunikačního kanálu."
Pust mi to sem."
Bylo by lepší, kdybys přišel nahoru."
Dej mi pár minutek."
Satelit byl zabezpečen, hermetické dveře se uzavřely. Sherman stáhl tlakový oděv, zasunul boty do štěrbin rovnoběžných kolejniček a klouzal se v beztížném prostředí stanice, k jejímu mozkovému centru. Hlavní inženýr zodpovědný za chod komunikačních a elektronických přístrojů pouze kývl hlavou na pozdrav. Poslechni si tohle," vyzval ho a promluvil do mikrofonu upevněného na ovládacím panelu. Prosím, ohlaste se nám ještě jednou
Nastala krátká pauza a po ní se ozvalo: Kolumbe, tady Jerseyská kolonie. Žádáme vás o povolení spojit se s vaší stanicí." Inženýr se obrátil k Shermanovi. Co si o tom myslíte? To musí byt nějaký cvok."
Sherman se naklonil nad ovládací panel. Jerseyská kolonie, nebo jak si to říkáte, toto je uzavřeny kanál NASA. Zasahujete do komunikace mezi Zemí a vesmírem. Prosím skončete své vysíláni." Nepřipadá v úvahu," odvětil cizí hlas. Náš měsíční modul si s vámi dá dostaveníčko asi za dvě hodiny. Prosíme vás, abyste nám poradili optimální přistávací manévr." Měsíční co?" Shermanův obličej se cely vypjal vzteky. Hustone, slyšíte to také?" Slyšíme," ozval se hlas z Hustonského střediska řízení kosmických letů.
Co tomu říkáte?"
Snažíme se ho zaměřit. Zůstaňte na příjmu."
Nevím, kdo jste, kamaráde," vyjel na vetřelce Sherman, ale zaděláváte si na pořádné problémy." .Jmenuji se Eli Steinmetz. Prosím vás, postarejte se, aby byla po ruce lékařská pomoc. Mám na palubě dva raněné." Sherman udeřil pěstí do opěradla inženýrova křesla. To je šílenství." S kým mluvím?" zeptal se Steinmetz.
Tady Jack Sherman, velitel Kolumba."
Omluvte ten náhlý vpád, pane Shermane, ale myslel jsem si, že vás o našem příletu už informovali."
Dříve než mohl Sherman odpověďět, ozvalo se hustonské středisko. Kolumbe, ten signál nepřichází ze Země, opakuji, nepřichází ze Země, ale z vesmírného prostoru za vámi."
No tak, mládenci, to má být nějaká legrace?"
Do hovoru zasáhl hlas ředitele leteckých operací NASA Irwina Mitchella. Žádná legrace, Jacku, tady Mitchell. Připrav osádku na to, že dostanete návštěvu pana Steinmetze a jeho kolonistů." .Jakých kolonistů?"
To je dost, že se ukázal taky někdo z “vnitřního jádra“ prohlásil Steinmetz. Už jsem si myslel, že budeme muset rozbít hlavní bránu."
Promiň, Eli. Prezident měl za to, že bude rozumnější držet celou věc v tajnosti, alespoň než dorazíte na Kolumba." Řekne mi někdo, co se to děje?" vztekal se Sherman.
Eli ti všechno vysvětlí, až se setkáte," uklidňoval ho Mitchell. Potom oslovil Steinmetze. .Jak jsou na tom ti zranění?" ,,V klidu odpočívají, ale jeden bude potřebovat operaci. Kulka mu uvízla ve spodině lebeční." .Jacku, slyšel jsi," řekl Mitchell. Uvědomte posádku raketoplánu. Je možné, že budou muset uspíšit odlet." Postarám se o to," ujistil ho Sherman. Jeho hlas se zklidnil, nicméně i přes svou vysokou inteligenci musel být vyveden z míry. Kde to proboha je ta Jerseyská kolonie?" Věřil bys, že na Měsíci?" zeptal se ho Mitchell.
Ne," odpověděl Sherman bezbarvým hlasem. To tedy ani náhodou."

Pokoj Theodora Roosevelta v západním křídle Bílého domu býval svého času nazýván Rybím pokojem, neboť jej zdobívalo akvárium a rybí trofeje Franklina Deláno Roosevelta. Za éry Richarda Nixona byl vybaven nábytkem ve stylu královny Anny a Tuumu Chippendalea a využíván pro porady štábu a pro tiskové konference. Stěny a koberce měly světlé a tmavé odstíny terakoty. Na východní stěně, nad dřevěnou, vyřezávanou krbovou římsou visela malba zachycující prohlášení nezávislosti. Z jižní stěny, z portrétu vytvořeného Tadeem Stycem v Paříži přísně obhlížel pokoj Teddy Roosevelt sedící na hřbetu koně. Pro účely důležitých rozhovorů dával prezident přednost tomuto pokoji. Mimo jiné i proto, že zde nebyla žádná okna. Nyní seděl v čele konferenčního stolu a čmáral si do poznámkového bloku. Místo po jeho levici zaujal ministr obrany Jess Simmons. Potom následovali: ředitel CIA Martin Brogan, Dan Fawcett a Leonard Hudson. Douglas Oates, státní sekretář, seděl hned po jeho pravici, za ním pak poradce pro národní bezpečnost Alan Mercier a generál vojenského letectva Allan Post, jenž byl zodpověďný za vojenský vesmírný program. Hudson strávil více než hodinu tím, že seznamoval s historií Jerseyské kolonie prezidentovy muže, kteří zpočátku seděli ve strnulém tichu. Potom se jich však zmocnilo vzrušení a zahájili palbu otázek, které Hudson čelil až

do chvíle, kdy prezident objednal oběd. Úžas přítomných dal vzniknout nadšeným komplimentům na adresu Hudsona a jeho , „vnitřního jádra“'. Nadšení však pomalu utichalo tváři v tvář smutné skutečnosti, již byl konflikt se sovětskými kosmonauty. .Jakmile se kolonisté bezpečně vrátí na Cape Canaveral," řekl prezident, budu snad moci Antonova uchlácholit nabídkou, že se s nimi podělíme o část z obrovského množství dat, která shromáždil Steinmetz se svým týmem." Proč bychom se měli vůbec něčeho vzdávat?" zeptal se Simmons. Jako by nám toho z našich technologií neukradli už tak dost." Nepopírám jejich zlodějny," odpověděl prezident. Ale být já v kůži Antonova, nikdy bych nedovolil návrat lidí, kteří by měli na svědomí čtrnáct našich kosmonautů." Jsem na vaší straně, pane prezidente," řekl státní sekretář Oates. Ale pokud byste skutečně byl v jeho kůži, jak byste si asi představoval odvetu." Jednoduše," vpadl do hovoru generál Post. Být já Antonov, nechám sestřelit Kolumba."
Odporná myšlenka, nicméně musíme ji brát vážně," poznamenal Brogan. Sovětští vůdci musejí mít pocit, že mají svaté právo zničit stanici i vše živé na její palubě." Nebo raketoplán i s posádkou," dodal Post.
Prezident upřel na generála pohled. Lze nějak Kolumban Gettysburg ochránit?"
Post lehce zavrtěl hlavou. Náš laserový obranný systém nebude schopen provozu ještě dobrých čtrnáct měsíců. Zatímco Sověti mají v kosmickém prostoru útočné družice Kosmos 1400. Solidní ochranu můžeme Gettysburgu poskytnout teprve v okamžiku, kdy vstoupl do zemské atmosféry." Prezident se obrátil k Broganovi. Jak to vidíte vy, Martine?" Nemyslím, že by si jako terč vybrali Kolumbus. Tím by riskovali náš odvetný úder proti jejich nové stanici Saljut 10. Já tvrdím, že se pokusí dostat raketoplán." V Rooseveltově pokoji zavládlo mrazivé ticho, v němž se každý z přítomných mužů zaobíral vlastními myšlenkami. Potom Hudson rozjasnil tvář a zaklepal perem o stůl. Něco jsme přehlédli," řekl vyrovnaným hlasem.
„Copak?" zeptal se Fawcett.
Skutečný důvod jejich útoku na Jerseyskou kolonii."
Brogan si vzal slovo. Zachovat si tvář likvidaci všech stop prudkého pokroku, kterého jsme dosáhli v oblasti výzkumu vesmíru." Ne likvidací, ale krádeží," namítl Hudson vášnivě. Povraždění kolonistů nemělo být odplatou oko za oko. Pan Simmons na to kápl. Pro Kreml bylo životné důležité zmocnit se nepoškozené základny, aby si dopomohli k technologiím, datům a výsledkům, za nimiž stojí miliardy dolarů a pětadvacet let práce. O to jim šlo především - pomsta byla druhořadá." To je cenný poznatek," souhlasil Oates. Až na to, že kolonisté jsou na cestě domů a Jerseyská kolonie je bez ochrany." S použití lunárního transportního modulu tam můžeme mít do dvou týdnů nové osazenstvo," řekl Hudson. A co ti dva kosmonauté, kteří sedí v Selenu 8." uvažoval Simmons nahlas. Co jim zabrání v tom, aby jednoduše nevstoupili do opuštěné konie a nezabrali ji? Promiňte, ale zapomněl jsem se o tom zmínit," omlouval se Hudson. Steinmetz dopravil těch pět mrtvých Rusů zpátky a naložil je na palubu lunárního modulu. Potom donutil ty dva piloty, aby odstartovali a vrátili se na Zemi s tím, že pokud tak neučiní, rozpráší je po měsíčním povrchu poslední střelou, která mu zbývala v raketometu." Šerif čistící město," pronesl Brogan obdivně. Už se nemohu dočkat, až se s tím chlapíkem setkám." Nikoli bez následků," podotkl tiše Hudson. Steinmetz se vrací se dvěma zraněnými a jedním mrtvým mužem." Jak se jmenuje ten mrtvý?" otázal se prezident.
Dr. Kurt Perry, vynikající biochemik."
Prezident kývl na Fawcetta. Dohlédněte, ať se mu dostane zvláštního obřadu." Po krátké přestávce vrátil Post debatu k původnímu tématu. Tak dobře, když Sověti nedostali Jerseyskou kolonii, co jim zbývá?"
„Gettysburg," odpověděl Hudson. Pořád ještě mají šanci zmocnit se pokladu, který představuji" vědecká data." Tak, že uloupí raketoplán ze vzduchu," nadhodil Simmons sarkastickým tónem. To je pro mě novinka, že mají Bucka Rogerse na své straně." Nepotřebují ho," odsekl Hudson. Je technicky možné naprogramovat odchylku do systémů řízení letu. Lze oklamat počítače tak, aby zadávaly chybné povely k prvkům ovládajícím výšková a směrová kormidla, pomocné motory a další zařízení, nutná k řízení letu Gettysburgu. Existuje na tisíc způsobů, jak odchýlit raketoplán o několik stupňů z kursu a dostat ho tak - to je závislé na tom, jaká vzdálenost ho dělí od plánovaného místa přistání- až o tisíc mil mimo předpokládaný cíl." Ale piloti mohou vypnout automatiku a řídit raketoplán manuálně," namítal Post. Těžko, pokud jim někdo vnutí představu, že Houston monitoruje jejich návratovou dráhu." To je možné?" zděsil se prezident. Alan Mercier kývl hlavou na souhlas. Předpokládejme, že Sověti mají místní vysílač, který je s to překonat elektroniku vlastního raketoplánu a zablokovat všechny signály z houstonského řídicího střediska." Prezident si vyměnil zasmušilé pohledy s Martinem Broganem. Cayo Santa Maria," zamumlal Brogan zničeně.
Ostrov severně od Kuby, na němž je umístěno vysílací a odposlouchávací zařízení dost silné na to, aby takovou operaci zvládlo," vysvětloval prezident ostatním. Možná se jim nepodařilo zaznamenat, že kolonisté opustili Měsíc," pronesl Fawcett s nadějí v hlase. Podařilo," opáčil Hudson. Jakmile jednou zamířili své špionážní družice na Jerseyskou kolonii, určitě odposlouchávali všechny naše přenosy." Budeme muset vymyslet plán, jak neutralizovat to zařízení na ostrově," navrhl Post. Brogan se usmál. Cistě náhodou se na tom už pracuje."
Post mu oplatil úsměv. Když už provádíte to, na co já jenom myslím, pak by mě ještě zajímalo kdy." Říká se - je to jen šeptanda -, že kubánské vojenské síly se chystají na to zařízení zaútočit a zničit je dnes po půlnoci."
A čas návratu raketoplánu?" zeptal se Alan Mercier. Zítra, v pět ráno," odpověděl Post. To se hodí," řekl prezident. Spojte se s velitelem Kolumba a požádejte ho, aby nechal Gettysburg na přistávací plošině, dokud mu nebudeme schopni zajistit bezpečný návrat. Všichni muži kolem stolu se zdáli být spokojení, až na Husdona, který se tvářil jako malý chlapec, jemuž právě antoušek odvedl oblíbené štěňátko. Kéž by to bylo tak snadné," bručel si pod vousy.

Kapitola 52

Velikov a Majskij stáli na balkóně tři poschodí nad elektronickým od-poslouchávacím střediskem a dívali se na malou armádu mužů a žen. obsluhujících nejmodernější přijímací zařízení. Čtyřiadvacet hodin denně zachycovaly obrovské antény na Kubě telefonní hovory a vojenské radiové signály z celých Spojených států a přenášely je na Cayo Santa Maria. kde byly s pomocí počítačů dekódovány a analyzovány. Vskutku perfektní práce, soudruhu generále," řekl Majskij. „Zprávy o vaší stanici byly až příliš skromné."
Neuplyne den, abychom nepokročili ve vlastním rozšiřování." pochlubil se Velikov. Kromě pracovní části tu máme velmi dobře zásobenou jídelnu a tělocvičné zařízení s posilovnou a saunou. A také zábavní část a holičství."
Majskij si prohlížel dvě obrazovky veliké asi deset krát patnáct stop na dvou protilehlých stěnách. Levá ukazovala počítačem generované obrazy, zatímco na pravé byla rozmanitá data a složité grafy. Zjistili už vaši lidé, jak jsou na tom ti kolonizátoři?" Generál přikývl. Potom zvedl sluchátko telefonu a promluvil do něj s pohledem upřeným do přízemí. Jeden z členů obsluhy vzhlédl od ovládacího pultu a mávl rukou. Obě obrazovky na okamžik potemněly, aby se na nich vzápětí objevila nová data.
Kompletní přehled," řekl Velikov, ukazuje na pravou obrazovku. Jsme schopni monitorovat všechny přenosy mezi kosmonauty a řídicím střediskem v Houstonu. Jak vidíte lunární modul s kolonisty zakotvil před třemi hodinami u orbitální stanice." Majskij fascinovaně bloudil očima po zobrazených informacích. Nějak se nedokázal přenést přes skutečnost, že americké tajné služby mají bezpochyby k dispozici stejné či snad dokonce ještě větší množství údajů o sovětském kosmickém snažení. Oni své zprávy nekóduji?" zeptal se.
Příležitostně, když jde o vojenskou záležitost, jinak ale NASA obvykle mluví se svými kosmonauty přímo." Jak vidíte na displeji, houstonské pozemní řídicí centrum nařídilo Gettysburgu odložit návrat až na zítřejší ráno." To se mi moc nezamlouvá."
Já v tom nevidím nic podezřelého. Americký prezident zřejmé potřebuje čas, aby mohl rozpoutat masivní kampaň, jíž oznámí další americký triumf při dobývání kosmu." Nebo vědí o našich úmyslech." Majskij se ponořil do myšlenek. Na jeho očích bylo patrné znepokojení a co chvíli nervózně spínal ruce. Velikov na něj pobaveně hleděl. Pokud máte dojem, že by to mohlo narušit vaše plány, mohu se naladit na houstonskou frekvenci a vyslat falešný příkaz. To byste dokázal?"
Dokázal."
Dát raketoplánu příkaz k opuštění stanice a k návratu na Zemi?" Ano."
‚A dát velitelům stanice a raketoplánu pocit, že slyší důvěrně známý hlas?" Nepoznají rozdíl. Naše počítačem řízené syntezátory mají více než dost nahraných přenosů, aby dokázaly dokonale imitovat hlas, přízvuk i verbální manýry nejméně dvaceti představitelů NASA." Co zabrání Hustonu vydat opačný rozkaz?"
Mohu jejich vysílání rušit tak dlouho, aby neměli možnost raketoplán zastavit. Potom, za předpokladu, že jsou instrukce našich vědců, které jste nám předal, správné, ovládneme jeho řídicí systém a dovedeme ho do Santa Clary."
Majskij si Velikova dlouze měřil pohledem. Potom řekl: Udělejte to."

Prezident spal jako zabitý, když telefon vedle jeho postele slabě zaševelil. Prezident se převalil a přečetl si světélkující údaj na svých hodinkách. Byla noc, deset minut po jedné hodině. Prosím?" . Ozval se mu Dan Fawcett. Promiňte, že vás budím, pane prezidente, ale stalo se něco, co byste podle mě měl vědět." „Poslouchám vás. O co jde?"
Právě mi volal Irwin Mitchell z NASA. Říkal, že Gettysburg se oddělil od Kolumba. Nyní se prý pohybuje po oběžné dráze a připravuje se k návratu na Zemi."
Prezident se zprudka posadil, čímž vzbudil manželku, ležící po jeho boku. Kdo to nařídil?" zeptal se.
Mitchell to nedokáže říct. Komunikace mezi Houstonem a stanicí je kýmsi rušena."
Tak jak se dozvěděl o odpoutání raketoplánu?"
Generál Fisher ze střediska kosmických operaci v Colorado Springs sledoval a monitoroval Kolumba od chvíle, kdy Steinmetz opustil Jerseyskou kolonii. Citlivé kamery zjistily, že Gettysburg opustil stanici. Zavolal mi, hned jak se to dozvěděl."
Zděšený prezident udeřil do matrace. K čertu!"
Dovolil jsem si vzburcovat Jesse Simmoiihe. Ten dal povel dvěma taktickým letkám ke vzletu, aby poskytly raketoplánu doprovod, jakmile vstoupí do atmosféry."
Kolik času nám zbývá do přistání Gettysburgu?" Od počátku sestupu to dělá asi dvě hodiny." Za tím jsou Rusové."
V tom jsme všichni zajedno," souhlasil Fawcett. Zatím nemáme jistotu, ale podle všeho může za komunikační problémy Hustonu Kuba," Kdy zaútočí Broganovo komando na Cayo Santa Maria?"
Ve dvě v noci."
Kdo ho vede?"
Moment, prosím, podívám se do včerejší zprávy CIA." Fawcett odložil sluchátko a za necelé půl minuty byl zpátky. Operaci řídí plukovník námořní pěchoty Ramon Kleist."
To jméno znám. Kleistovi byla udělena čestná medaile kongresu." Je tu ještě něco."
Co?"

Kleistovy muže doprovází Dirk Pitt."
Prezident si téměř smutně povzdechl. To už na něj bude poněkud příliš. Je jeho přítomnost nezbytná?" Bud on, nebo nikdo."
Dokáží tu rušičku včas zničit?"
To je otázka."
Požádejte Simmonse, ať zůstane v místností krizového štábu," pronesl prezident slavnostně vážným hlasem. Obávám se, že pokud by se něco pokazilo, zbude nám jediný způsob, jak zabránit tomu, aby se Gettysburg a jeho vzácný náklad dostal do rukou Sovětům“ sestřelit ho. Rozuměl jste, Dane?" Ano, pane," přitakal Fawcett náhle bílý v obličeji. Řeknu mu to."

Kapitola 53

„Všechno stát," rozkázal Kleist. Překontroloval údaje na satelitním navigačním přístroji Navstar a kružítkem zaklepal na rozprostřenou mapu. Jsme sedm mil východně od Cayo Santa Mana. Blíž už s pétézetúčkem nemůžeme."
Major Quintana oblečeny do šedočerného maskovacího úboru hleděl na žlutou značku na mapě. Než obeplujeme ostrov k jihu a vystoupíme ze strany od Kuby, by nám mělo zabrat asi čtyřicet minut." Je bezvětří a vlny mají výšku pouhých dvou stop. Navíc bohudík nevyjde měsíc. Není vidět na krok." „To je dobře a špatně zároveň," řekl Quintana těžce. Bude těžké nás zahlédnout, ale na druhé straně my zase neuvidíme případné hlídky, pokud by se tam někde potloukaly. Hlavním problémem je, jak já to vidím, že neznáme přesnou polohu pevnosti a že možná přistaneme na míle od ní."
Kleist se otočil k vysoké postavě oděné do stejné noční bojové uniformy, jako měl na sobě Quintana. Muž se opíral o pažení. Pronikavé zelené oči se střetly s Kleistovym pohledem. Stále nedokážete přesně určit místo?"
Pitt se napřímil, indiferentně se usmál a prostě odpověděl: Ne." To není příliš povzbudivé," pronesl Quintana neomaleně.
Možná, aspoň jsem zase upřímný."
Kleist byl zdrženlivější. .Je mrzuté, že není lepší viditelnost, ale uvítali bychom, kdybyste mohl být přesnější." Pitt ztratil svůj úsměv. „Podívejte, přistál jsem uprostřed hurikánu a utíkal uprostřed noci. K oběma událostem došlo na opačné straně ostrova, než kde máme vystoupit na břeh. Neměřil jsem vzdálenosti, ani jsem si neznačil cestu drobečky chleba. Země byla plochá, žádné kopce ani potoky či řeky, podle nichž bych se mohl orientovat. Jenom palmy, keře a písek. Anténa byla půl míle na západ od vesnice. Pevnost dobrou míli za ní. Jakmile narazíme na silnici bude nalevo. To je všechno, co mohu nabídnout." Quintana rezignovaně přikývl. Za těchto okolností ani nemůžeme chtít víc." Do velitelské kabiny vstoupil člen osádky oblečený nedbale do ustřižených džínů a trička. Beze slova podal Kleistovi dekódovanou zprávu a odešel. Doufám, že se nejedná o zrušení akce na poslední chvíli," ozval se Pitt ostře. To ani zdaleka," zabručel Kleist. Spíš jde o novou zápletku." Studoval zprávu ještě jednou a jeho obvykle klidná tvář se zachmuřeně. Podal ji Quintaiiovi, jenž zíral do textu se znepokojeně sevřenými rty. Třetí na řadě byl Pitt. Ve zprávě stálo:
RAKETOPLÁN GETTYSBURG OPUSTIL STANICI A PŘIPRAVUJE SE NA ORBITÁLNÍ DRÁZE KE VSTUPU DO ATMOSFÉRY. VŠECHNY KONTAKTY PŘERUŠENY. ELEKTRONIKA VAŠEHO CÍLE PRONIKLA DO ŘÍDICÍCH SYSTÉMŮ A PŘEVZALA VEDENÍ. PŘEDPOKLÁDANÉ ODCHÝLENÍ RAKETOPLÁNU SMĚREM NA KUBU V 0340. RYCHLOST ROZHODUJÍCÍ. KRITICKÁ SITUACE NEBUDE-LI STANICE ZNIČENA VČAS. HODNÉ ŠTĚSTÍ. To je od nich pěkné, že nás varují na poslední chvíli," řekl Pitt ponurým hlasem. 3.40 bude za necelé dvě hodiny." Quintana se na Kleista podíval přísným pohledem. Myslíte, že by Sověti něco takového skutečně dokázali?" Ale Kleist neposlouchal. Skláněl se opět nad mapou a kreslil tužkou krátkou čáru, která ukazovala kurs k jižnímu břehu Cayo Santa Maria. Kde přibližně leží ta anténa?"
Pitt vzal tužku a přičinil ostrovu ve tvaru spermie tečku při základně ocásku. Velmi hrubý odhad."
V pořádku. Vybavíme vás malou vodotěsnou vysílačkou. Změním polohu na mapě, přeprogramuji Navstar, naladím váš signál a povedu vás na místo." „Nebudete jediný, kdo nás bude moci zaměřit."
Je to sázka do loterie, ale může nám ušetřit cenný čas. Měli byste byt schopni vyhodit anténu do vzduchu a zarazit tak jejich ovlivňování letu Gettysbwgii mnohem rychleji, než kdybyste se snažili probojovat do pevnosti a zničit její mozkové centrum." To dává smysl."
Jelikož souhlasíte," řekl Kleist tiše, navrhuji, abyste vyrazili." Podmořský transportér pro zvláštní účely Pittovi ničím nepřipomínal žádnou z ponorek, které až dosud spatřil. Bylo to plavidlo dlouhé asi tři sta stop ve tvaru dláta položeného na bok. Horizontální, klínovitá příd se rychle rozšiřovala do trupu téměř čtvercového průřezu, jenž končil ostře useklou zádí. Horní paluba byla dokonale hladká. U jejího kormidla nikdo nestál, nebol plavidlo bylo zcela automatizované. Atomový pohon roztáčel dva šrouby nebo, bylo-li to nezbytné, nehlučné pumpy, které nasávaly vodu zepředu a vytlačovaly ji tryskami rozmístěnými podél boků trupu. PTZÚ byl sestrojen na objednávku CIA a sloužil k pašování zbraní a tajných agentů a k bleskovým úderům, po nichž následovalo okamžité stažení. Mohl se pohybovat v hloubce osmi set stop rychlosti padesáti uzlů, ale rovněž dokázal vyjet na pláž, rozevřít příd a vyvrhnout výsadek dvou set mužů s několika vozidly. Plavidlo rozráželo hladinu s plochou palubou pouhé dvě stopy nad černými vodami. Muži

z Quintanova týmu kubánských exulantů se vydrápali z poklopů a rychle začali z podpalubí vyzvedávat malá plavidla, kterým se říkalo dasher. Byla vyrobena ve Francii pro účely přímořské rekreace a Pitt už kdysi jedno z nich řídil, když trávil dovolenou v Mexiku. Onen sporťák moře, jak se mu říkalo, měl podobu dvou vedle sebe položených torpéd. Jeho řidič ležel na zádech, každou nohu nataženou v jednom ze dvojice trupů, a ovládal plavidlo volantem. Pohyb zajišťovala vysoce výkonná baterie, která je poháněla prostřednictvím proudu vody. Na klidném moři dokázalo vyvinout rychlost dvaceti uzlů a na jedno dobití mohlo plavat nepřetržitě po dobu tří hodin. Poté co je Pitt navrhl použít, jako ideální prostředek, jímž lze proniknout kubánskou radarovou sítí, začal Kleist horlivě vyjednávat speciální nákup přímo z továrny a podařilo se mu zajistit jejich dodání do San Salvadoru za pouhých patnáct hodin. Noční vzduch byl teplý, lehký deštík rychle ustal. Všichni muži si vklouzli do svých dasherů a byli jeden po druhém vstrčeni z nízké paluby bez zábradlí do moře. K zadním částem byla namontována zastíněná modrá světla, aby se každý mohl držet muže plujícího před ním. Pitt, který se poněkud zdržel, zíral do temnoty směrem k Cayo Santa Maria a zoufale se modlil, aby nebylo již příliš pozdě na záchranu jeho přátel. Nad hlavou mu po nočním nebi zakroužil s křikem racek. Neviděl ho. Quintana mu stiskl paži. .Jste další." Potom se zarazil a civěl do tmy. Co to je, proboha?" ťitt zvedl jednou rukou jakýsi dřevěný kyj. Baseballová pálka." Na co to potřebujete? Vždyť máte AK-74." Je to dárek pro kámoše." Quintana zavrtěl hlavou. Je čas vyrazit. Povedete nás. Já budu uzavírat konvoj a chytat ty, co se odchýlí." Pitt přikývl, posadil se do svého dasherů a vsunul si do ucha sluchátko miniaturního přijímače. Těsně před tím. než ho osádka strčila do vody, sklonil se k němu plukovník Kleist a potřásl mu rukou. Naveďte je na cil." řekl hlasem, z nějž bylo cítit silné napětí. A potom už byl ve vodě. Rychlostní páku nastavil na poloviční rychlost a hladce se odpoutal od ponorky. Nemělo smysl, aby se obracel a kontroloval, zda ho ostatní následují. Stejně by nic neviděl. Jediné světlo vydávaly hvězdy, a i to bylo příliš tlumené, než aby se odráželo na vodní hladině. Pitt zvýšil rychlost a překontroloval světélkující ciferník náramkového kompasu. Udržoval východní směr, dokud se ve sluchátku neozval Kleistův hlas: Změňte kurs na 270 stupňů."

Pitt provedl korekci a držel se nového směru po dalších deset mil, udržuje rychlost několik uzlů pod maximem, aby případní opozdilci měli možnost se na něj dotáhnout. Byl si jist, že citlivé podvodní senzory skupinu nájezdníků odhalí, ale spoléhal se na to, že Rusové nechají záznamy na zápisovém zařízení bez povšimnutí, protože je budou číst jako hejno ryb. Od jihu, směrem ke Kubě, snad dobré čtyři mile od nich se zablýskl reflektor hlídkového člunu pátrajícího po vetřelcích a kužel světla ometl hladinu jak kosa. Vzdálený přísvit je slabě ozářil, avšak byli tak malí a nízko nad hladinou, že je na tu vzdálenost nemohli z člunu spatřit. Pitt obdržel od Kleista nový příkaz a změnil kurs k severu. Byla tma jako v hrobě a on mohl jenom doufat, že ostatních třicet mužů se drží jeho zádi. Dvojitá příd se zanořila do série zvedajících se vln. Obličej mu zkropila vodní tříšť a Pitt ucítil na jazyku její výraznou slanost. Slabá turbulence v brázdě za dasherem zvedala fluorescentní částečky, jež krátce zazářily jako armáda světlušek a opět pohasly. Pitt se konečně začínal trochu uvolňovat, když se opět ozval Kleistův hlas: Mám vás asi dvě stě yardů od břehu."

Pitt ubral plyn a opatrně pokračoval vpřed. Potom zastavil úplně a nechal se postrkovat proudem. Cekal, napínal oči do tmy, pozorně naslouchal. Uplynulo pět minut, před nimi se nejasně rýsovalo pobřeží Cayo Santa Maria, černé a zlověstné. Příboj byl v blízkosti ostrova nepatrný a jeho měkké šplouchání bylo jediným zvukem, který Pitt slyšel. Jemně stiskl pedál plynu a vydal se téměř neznatelnou rychlostí vpřed, připraven ostře se otočit a vyrazit na volné moře, pokud by byli zpozorováni. O několik okamžiků později narazilo dno dasheru nehlučně do písku. Pitt okamžitě vylezl a přetáhl lehounké plavidlo po pláži do podrostu pod řadou palem. Potom čekal, až se Quintana a jeho mužové jako duchové vynoří ze tmy a v tichosti se co nejasné skvrny nahloučí kolem něj, blahořečíce Bohu, že stojí opět na pevné zemi. Aby se pojistil proti působení Murphyho zákona, dal si Quintana tu práci a spočítal všechny muže a jednomu po druhém překontroloval výzbroj. Konečně spokojen se obrátil k Pittovi. Až po vás, amigo." Pitt pohlédl na kompas a vydal se mírně vlevo do vnitrozemí. Držel před sebou baseballovou pálku jako slepec svou hůl. Ani ne dvě stě stop od shromaždiště se její konec setkal s elektrickým plotem. Pitt zastavil tak prudce, že muž za ním do něho vrazil. Klid!" zašeptal Pitt. Jsme u plotu, pošli to dál."

Přistoupili dva muži s lopatami a zaútočili na měkký písek. Během chvilky vyhloubili jámu tak velkou, že by jí prošel malý osel. Pitt podlezl první. Zpočátku si nebyl jistý, kterým směrem se dát. Zaváhal, zavětřil ve větru. Potom náhle pochopil, kde je. Zblbli jsme to," zašeptal Quintanovi. Pevnost je pár set yardů nalevo. Anténa je dobrou míli opačným směrem." Jak to víte?"

Použijte nosu. Ucítíte zplodiny z dieselových motorů, které pohánějí generátory." Quintana zhluboka nasál vzduch. Máte pravdu. Vánek to sem přináší ze severozápadu." To nelze zvládnout dost rychle. Vašim mužům zabere dobrou půlhodinu, než dorazí k anténě a položí nálože." Potom vyrazíme na pevnost."

Bezpečnější bude, když to rozjedeme oběma směry. Pošlete své nejlepší běžce, aby vyhodili anténu do vzduchu a zbytek se pokusí proniknout do základny. Quintana se rozhodl okamžitě. Prošel mužstvo a rychle vybral pět mužů. Vrátil se s malou, nevýraznou osobou, jejíž hlava sahala Pittovi sotva k ramenům. To je seržant López. Potřebuje, abyste mu ukázal, kterým směrem je anténa." Pitt si stáhl ze zápěstí kompas a podal ho seržantovi. López nemluvil anglicky, a tak musel Quintana překládat. Malý seržant se učil rychle. Zopakoval Pittovy instrukce plynule ve španělštině. Potom se usmál, dal několik strohých příkazů svým mužům a zmizel s nimi ve tmě. Pitt a zbytek Quintanových mužů vyrazili poklusem vpřed. Počasí se zhoršilo. Nebe se zatáhlo a kapky deště rozstřikující se na listech palem vydávaly strašidelné dunivé zvuky. Muži se proplétali mezi palmami elegantně nachýlenými v důsledku

hurikánu. Každých pár yardů některý z nich zakopl a upadl, ale hned mu přišli na pomoc ruce ostatních. Brzy se jim začalo nedostávat dechu a pot, který se jim řinul po tělech, jim promáčel maskovací uniformy. Pitt nasadil ostré tempo v zoufalé naději, že snad nalezne Jessii, Giordina a Gunna dosud naživu. Při představě, jakému utrpení asi vystavil Foss Gly jeho druhy, zapomínal na rostoucí únavu. Zlé myšlenky ho však opustily, když se dostal z podrostu na silnici. Zabočil doleva k pevnosti, aniž by se snažil jakkoli krýt, a využíval plochého terénu, aby získal čas. Měl čím dál silnější pocit, že se pohybuje po známé půdě. Zpomalil a přešel v krok, dovolávaje se šeptem Quintany. Když ucítil na rameni jeho ruku, ukázal na sotva patrné světlo, které prosvítalo mezi stromy. Strážní budka u brány." Quintana plácl Pitta po zádech na znamení, že rozumí, a dal španělsky rozkaz poslednímu muži v řadě. Ten zmizel do tmy směrem, odkud vycházelo světlo.
Pitt se nemusel na nic ptát. Věděl dobře, že mužům na stráži u brány zbývají nejvýše dvě minuty života.
Podél zdi se dostal až k propusti a velmi se mu ulevilo, když zjistil, že železné tyče jsou dosud roztažené tak, jak je nechal. Jeden po druhém se muži protáhli dovnitř a plížili se k otvoru, jímž se odvětrávala garáž autoparku. Zde měla končit Pittova cesta. Dle Kleistových instrukcí měl dovést Quintanovy muže k větracímu otvoru a odtud se vrátit na pobřeží a počkat až se vrátí.
Kleist měl uhádnout, že když se Pitt nepře, nehodlá jeho příkazy brát vážně, ale plukovník měl hlavu natolik plnou problémů, že mu v ní nezbývalo místo pro podezřívavost. A starý, dobrý Pitt předváděl, zatímco mu kreslil schéma vstupu do pevnosti, přímo vzornou spolupráci. Dříve než ho Quintana mohl zadržet, proklouzl Pitt větracím otvorem na nosníky nad zaparkovanými vozidly a zmizel jako stín v šachtě vedoucí k celám.

Kapitola 54

Dave Jurgens, první pilot Gettysblirgu, jevil známky mírného znepokojení. Sdílel s ostatními nadšení, které vzbudil na orbitální stanici neočekávaný přílet Steinmetze a jeho mužů z Měsíce. A neviděl nic špatného na náhlém rozkazu dopravit kolonisty na zemi, jakmile bude jejich vědecký materiál naložen do nákladového prostoru raketoplánu, za jehož využití musel pronajímatel obvykle platit. Znepokojoval ho náhlý příkaz houstonského řídicího střediska, aby uskutečnili noční přistání na Cape Canaveral. Jeho žádost, aby mohli vyčkat těch několik málo hodin, než vyjde slunce, se setkala s chladným odmítnutím. Nikdo mu nevysvětlil, proč vedoucí pracovníci NASA náhle, z ničeho nic, po téměř třiceti letech raketoplánů porušili vlastní striktní zásadu a nechávají je přistát za tmy. Pohlédl na druhého pilota, Carla Burkharta, veterána, který se podílel na kosmickém programu už dvacet let. To toho z floridských bažin při návratu moc neuvidíme." Když jsi viděl jednoho aligátora, viděls je všechny," zněla Burkhartova lakonická odpověď. Naši pasažéři jsou všichni uloženi?"
Jako zrno v silu."
Počítače naprogramovány na návrat?"
Šlapou jak hodinky."
Jurgens krátce obhlédl tři televizní obrazovky ve středu hlavního ovládacího panelu. Jedna poskytovala přehled o stavu všech mechanických systémů, zatímco druhé dvě udávaly data trajektorie a kontrolních systémů řízení. Spolu s Burkhartem začal provádět celkovou předná vratovou kontrolu.
Houstone, jsme připraveni." „V pořádku, Done," ozvalo se pozemní středisko. Zahajte návratový manévr."
Sejde z očí, sejde z mysli," řekl Jurgens. Že je to tak?" Nerozuměli jsme, opakujte." Když jsem opouštěl Zemi, jmenoval jsem se Dave." Omlouvám se, Dave."
S kým jsem ve spojení?" zeptal se Jurgens, jehož zvědavost narůstala. Tady Merv Foley. Nepoznáváš mé zvučné samohlásky?"
Po všech našich jiskřivých hovorech jsi zapomněl mé jméno. Že se nestydíš."
To jsem se přeřekl," prohlásil Foleyho důvěrně známý hlas. Měli bychom nechat toho povídání a vrátit se k práci."
Jak myslíš, Houstone." Jurgens stiskl tlačítko vnitřního komunikačního systému. Pane Steinmetzi, jste připraveni na návrat domů?" Už se všichni na tu cestu těšíme," zněla odpověď.
Specialisté z osádky raketoplánu a bývalí obyvatelé Jerseyské kolonie byli nacpáni společně ve spartánsky zařízeném obytném oddělení, umístěném pod pracovní palubou a kokpitem. Šedesát stop dlouhý nákladový prostor za nimi byl ze dvou třetin naložen záznamy, geologickými vzorky, schránkami obsahujícími výsledky více než tisícovky lékařských a chemických pokusů - poklad nashromážděný kolonisty, jehož upíná analýza zabere vědcům další dvě desetiletí práce. Leželo tu rovněž tělo dr. Kurta Perryho. Gettysburg cestoval vesmírným prostorem pozadu a břichem nahoru rychlostí více než 15 000 uzlů za hodinu. Byly zažehnuty malé řídicí motory, které stáhly raketoplán z orbitální dráhy, a zároveň ho malé pomocné motory obrátily do pozice nosem vzhůru tak, aby jeho izolované břicho absorbovalo teplo vznikající třením o atmosféru. Nad Austrálií došlo ke krátkému zážehu dvou sekundárních motorů, které přibrzdily raketoplán dosud se pohybující rychlostí pětadvacetkrát vyšší, než je rychlost zvuku. O třicet minut později se krátce před Havají dotkli atmosféry. S tím, jak atmosféra houstla, rozpalovalo se břicho Gettysburgu do oranžova. Pomocné motory ztratily svůj význam a směrová a výšková kormidla převzala jejich funkci. Celý let řídily počítače. Jurgens s Burkhartem toho neměli moc na práci, a tak pouze sledovali data na televizních monitorech a indikátory řídicích

systémů. Náhle se v jejich sluchátkách ozval varovný tón a rozsvítilo se hlavní poplašné světlo. Jurgens rychle vyťukal na klávesnici příkaz pro počítač, aby zjistil, v čem tkví problém, zatímco Burkhart upozornil pozemní středisko. Houstone, rozsvítilo se nám poplašné světlo."
Nám se tu nic neukazuje, Gettysburgu. Všechny systémy jsou v pořádku." Houstone, něco se děje," trval Burkhart na svém.
Může to být jenom chyba počítače."
Nemůže. Všechny tři navigační počítače jsou za jedno."
Mám to," ozval se Jurgens. Máme chybný kurs."
Chladný hlas z Johnsonova vesmírného střediska opáčil: Nevšímejte si tuliu, Dave. Váš kurs je v pořádku. Rozumíte?"
Rozumím, Foleyi, ale měj chvilku strpení. Podívám se do záložního počítače." Když myslíš. Ale všechny systémy šlapou, jak mají."
Jurgens rychle naťukal příkaz pro získání navigačních dat ze záložního počítače. Ani ne za půl minuty opět volal Houston. Merve, něco tu nesedí. Dokonce i záložák ukazuje, že míříme čtyři sta mil jižně a padesát východně od Canaveralu." Věř mi, Dave," řekl znuděným hlasem Foley. Všechny sledovací stanice hlásí, že sledujete správnou dráhu." Jurgens vyhlédl z postranního okna, ale viděl pod sebou jen a jenom tmu. Vypnul rádio a otočil se k Burkhartovi. Nevěřím ani za mák tomu, co Houston tvrdí. Jsme mimo kurs. Pod námi není nic, jen voda, a přitom bychom měli vidět světla poloostrova Baja California." To mě podrž," divil se Burkhart a nepokojně sebou šil v křesle. Co provedeme?"
„Připravíme se na převzetí řízení. Kdybych je dobře neznal, přísahal bych, že nás navádějí na přistání na Kubě." Jde za námi jako drak na provázku," řekl Majskij s vlčím výrazem v obličeji.
Velikov přikývl. Ještě tři minuty a Gettysburg se dostane za bod, z něhož je ještě návratu."
.Jakého návratu?"
Kdy se ještě může odklonit a doklouzat k dráze na Kennedyho kosmickém středisku." Majskij si třel dlaně rukou o sebe v nervózním očekáváni. Americký raketoplán v sovětských rukách. To bude v oblasti zpravodajských služeb událost století." Washington bude vřískat jak zástup znásilňovaných panen, abychom jim ho vrátili."
„Dostanou tu svou supermašinu za miliardy dolarů zpátky. Ale nejprve ji naši technici prozkoumají a ofotografují centimetr po centimetru." A ta spousta informací od pánů kolonizátorů," připomněl Velikov. Neuvěřitelný výkon, generále. Leninův řád vás nemine." Ještě bych neříkal hop," soudruhu Majský. Nemůžeme vědět, jak se zachová prezident Spojených států." Majskij pokrčil rameny. Pokud nabídneme vyjednávání, bude mít svázané ruce. Podle mě představují jediný náš problém Kubánci." Žádný strach. Generálplukovník Kolčak rozmístil kolem přistávací dráhy v Santa Clara patnáct set našich vojáků. A díky tomu, že naši poradci dosud velí kubánské protivzdušné obraně, má raketoplán volnou trasu na přistání."
V tom případě je už prakticky náš." Velikov přikývl. Myslím, že ted už to klidně můžeme tvrdit." V pyžamu oblečený prezident seděl za stolem Oválné pracovny. Bradu měl povolenou a lokty opřené o opěradla křesla. Vypadal vyčerpaně. Náhle prudce vzhlédl. Je to jisté, že Houston nemůže navázat kontakt s Gettysburgem"' Martin Brogan přikývl. To jsou slova Irwina Mitchella z NASA. Jejich signály někdo ruší." Je Jess Simmons v Pentagonu?"
Máme s ním spojení po přímé lince," odvětil Dan Fawcett. Prezident zaváhal. Potom šeptem promluvil: V tom případě byste mu měli říct, aby dal pilotům stíhaček povel připravit se k útoku." Fawcett žalostně přikývl a zvedl telefon. Nějaká zpráva od vašich lidí. Martine?" Naposledy, že vystoupili na břeh," řekl Brogan s nádechem bezmoci v hlase. Nic víc." Prezident cítil tíhu vlastního zoufalství. „Pane Bože, to je dilema." Jeden ze čtyř telefonů zazvonil a Fawcett po něm chňapl. Ano, ano, je tady. Ano, vyřídím." Vrátil sluchátko na své místo se zachmuřeným výrazem ve tváři. To byl Irwin Mitchell. Gettysburg se odchýlil natolik, že návrat na Cape Canaveral již nepřipadá v úvahu." Pořád by ještě mohl přistát na vodě," pronesl Brogan nepřesvědčivé. Za předpokladu, že by se podařilo ho včas varovat," dodal Fawcett, i prezident zavrtěl hlavou. To je k ničemu, přistávací rychlost je přes dvě stě mil za hodinu. Rozpadl by se na kusy." Ostatní stáli tiše a hledali příhodná slova. Prezident se otočil na židli a pohlédl z okna. Bolelo ho srdce. Po chvíli se vrátil k mužům, kteří stáli kolem jeho stolu v napjatém očekávání. To znamená rozsudek smrti pro všechny ty statečné muže. Bůh mi pomoz, abych ho dokázal podepsat."

Kapitola 55

Pitt se spustil po žebříku únikové šachty, vynořil se na chodbě a rozběhl se k cele, kterou obývali Giordino s Gunnem. Trhl klikou dveří tak mocně, že je málem vyrval z pantů. Místnůstka byla prázdná. Hluk ho prozradil. Zpoza rohu vedlejší chodby vyběhl strážný a zůstal v úžasu civět na Pitta. To zaváhání se mu vymstilo. Právě, když zvedal hlaveň svého samopalu, zasáhla ho baseballová pálka ze strany do hlavy. Pitt popadl nešťastníka kolem pasu a dovlekl ho do cely ještě dříve, než stačil upadnout na zem. Pitt ho položil na postel a pohlédl mu do obličeje. Byl to onen mladík, který ho vodil do Velikovovy pracovny. Chlapec dýchal normálně, a tak Pitt usoudil, že se jedná o pouhý otřes mozku. Máš štěstí, kluku. Nikdy nezabrjím nikoho, komu ještě nebylo jednadvacet let." Quintana právě vylézal z únikové šachty, když Pitt zamkl strážného v cele a dal se opět do běhu. Nijak se nesnažil utajit svou přítomnost. Možnost praštit

po hlavě dalšího strážce by jenom uvítal. Dorazil ke dveřím Jessiiny cely a kopancem je otevřel. Jessie tu nebyla. Strach se jím převalil jako vlna. Pustil se vpřed chodbou, až našel dveře číslo šest. Uvnitř zbyl jenom štiplavý pach trýzně. Strach nahradil chladný, neovladatelný vztek. Pitt se stal někým jiným, mužem bez svědomí, bez morálky, jenž nebyl nadále s to ovládat své emoce, muž, pro nějž bylo nebezpečí silou, kterou je třeba ignorovat. Strach ze smrti přestal existovat. Quintana přispěchal k Pittovi a chytil ho za rameno. Sakra, vraťte se zpátky na pláž! Znáte rozkazy-" Dále se nedostal. Pitt přitiskl Quintanovi k břichu hlaveň své AK-74 a pomalu ho tlačil zpátky ke zdi. Quintana stál tváří v tvář smrti již mnohokrát, ale při pohledu na ledový výraz v tom kamenném obličeji, na vražednou lhostejnost, jež čišela z Pittových zelených očí, věděl, že stojí jednou nohou v rakvi. Pitt nemluvil. Stáhl zpět svou zbraň, zvedl baseballovou pálku na rameno a razil si cestu mezi Quintanovými muži. Náhle se zastavil a otočil. Výtah je tamhle," řekl tiše. Quintana gestem zavelel svým mužům, aby se pustili udaným směrem. Pitt v rychlosti počítal. Bylo jich dvacet pět, včetně jeho samého. Spěchal k výtahu, který vedl do vyšších pater. Chodby byly opuštěné. Po smrti vězňů, uvažoval Pitt, Velikov zřejmě nevidí důvod, proč nechávat ve spodním, skladovém traktu více než jednoho strážce. Dospěli k výtahu. Pitt se právě chystal stisknout tlačítko, aby přivolal kabinu, když zahučely motory. Všichni se přitiskli ke zdi. Slyšeli, jak se klec výtahu zastavila o patro výš, a potom sum hlasů a měkký smích. Stáli bez hnutí a sledovali, jak skrze štěrbinu ve dveřích zazářilo ve výtahové šachtě světlo. Během deseti vteřin bylo po všem. Dveře se otevřely a dva technici, kteří z nich vystoupili, zemřeli, aniž vydali hlásku. Srdce každého z nich proťal nůž. Pitt užasl nad efektivitou zákroku. V očích ani jednoho z Kubánců nebylo možné spatřit sebemenší známku lítosti. Rozhodující okamžik," řekl Pitt. Výtah unese jenom deset lidí." Zbývá pouhých čtrnáct minut do přistání raketoplánu," pronesl Quintana naléhavým hlasem. Musíme najít a přerušit zdroj proudu." Nad námi jsou čtyři podlaží. Velikovova pracovna je až nahoře. Tam je i obytná část. Hledejte ve zbylých třech." Rovnou tam vlítneme."

.Ještě něco," podotkl Pitt. Jsme tu na sebe nacpaní jak sardinky. Radil bych rozdělit se na tři skupiny. Každá si vezme svoje patro. Rychleji tak prohlédneme větší část pevnosti."

To zní rozumně," souhlasil Quintana spěšně. Až dosud nás nikdo nevítá. Nebudou čekat, že se vyloupneme na několika místech současně." Pojedu s prvními osmi muži do druhého podlaží a pošlu výtah dolů pro další skupinu, která vyjede do trojky a tak dál." Jasné jak facka." Quintana nechtěl mařit čas dalšími domluvami. Ve chvatu vybral osm mužů a nařídil jim vstoupit do výtahu s Pittem. Těsně před tím, než se dveře zavřely, vyštěkl: Zůstaňte naživu, ksakru!" Cesta vzhůru se zdála být bez konce. Žádny z mužů se nedíval do očí druhého. Někteří si otírali pot, který jim stékal po čelech. Jiní si škrábali pomyslná svědící místa. Všichni drželi prst na spoušti. Konečně se výtah zastavil a dveře se otevřely. Kubánci se octli v operační místnosti obsazené asi dvaceti důstojníky sovětské GRU a čtyřmi ženami, které na sobě rovněž měly uniformy. Většina z nich umřela s užaslými výrazy za svými stoly v dešti kulek. Během několika vteřin se místnost změnila v márnici potřísněnou krví a útržky lidské tkáně. Pitt nečekal na další. Stiskl tlačítko označené jako první podlaží. Výtah ho vyvezl do Velikovovy pracovny. Zády přitisknut k přední stěně, zbraň připravenou k palbě, vykoukl opatrně otvírajícími se dveřmi. Pohled do pracovny v něm vyvolal mocný pocit, v němž se mísila radost s nepříčetným vztekem.

U místnosti sedělo v půlkruhu sedm důstojníků GRU a uchváceně hledělo na Fosse Glye, jenž jim předváděl své sadistické dovednosti. Zdálo se, že díky několika lahvím vína, které otupilo jejich smysly, nezaznamenali tlumené výstřely samopalu z nižšího podlaží. Rudi Gunn, jenž ležel stranou s obličejem rozbitým takřka na kaši, se v jakési spalující pýše zoufale snažil držet hlavu vzhůru v pohrdlivém gestu. Jeden důstojník mířil malou automatickou pistolí na krvácejícího Ala Giordina, který byl připoután k železné židli. Statečný malý Talián byl v předklonu a vrtěl hlavou, kterou měl téměř u kolen, ze strany na stranu, jako by si chtěl pročistit vidění a uniknout bolesti. Jeden z mužů zvedl nohu a kopl Giordina do boku a srazil ho i s židlí na zem. Raymond LeBaron seděl vedle, poněkud za Glyem. Ten kdysi dynamický finančník měl výraz člověka uvrženého do stínů, člověka, jehož duch opustil tělo, které ho nosilo. Oči byly nevidomé, obličej bez výrazu. Gly ho zlomil a přetvořil do podoby zahnívajícího bramboru.

Jessie LeBaronová klečela uprostřed místnosti a vzdorně hleděla Glyovi do obličeje. Kolem ramen si držela prostěradlo. Ošklivé rudé šrámy a tmavé zhmožděniny pokrývaly odhalené nohy a paže. Zdálo se, že překročila hranici, za níž již člověk necítí utrpení, že její mysl otupěla vůči bolesti. Navzdory politováníhodnému zjevu byla neskutečně krásná svým ohromujícím klidem a vyrovnaností. Foss i ostatní muži se při příjezdu výtahu otočili, ale když v něm nikoho neviděli, opět se vrátili ke své zábavě. V okamžiku, kdy se dveře začaly zavírat, vstoupil do místnosti Pitt s téměř nelidským, chladným klidem, a hlaveň jeho AK-74, již držel v úrovni očí, začala chrlit oheň. První pozorně zamířený výstřel našel muže, který skopl Giordina na podlahu. Druhý zasáhl do prsou omedajlovaného důstojníka, jenž seděl vedle Gunna, a přišpendlil ho zády ke knihovně. Třetí a čtvrtý výšleh poslal na věčnost tři muže sedící v malé skupince. Pitt otočil obloukem zbraň na Fosse Glye, ale masivně stavěný přeběhlík zareagoval daleko rychleji než ostatní. Gly zvedl Jessii na nohy a držel ji před sebou jako štít. Pittovo zaváhání stačilo sedmému Rusovi, aby vytáhl z pouzdra pistoli a bez míření vypálil. Kulka zasáhla komoru Pittovy zbraně, roztříštila ji a vrhla její zbytky ke stropu. Pitt zvedl zničenou zbraň a skočil právě v okamžiku, kdy z hlavně vyšlehl další výstřel. Vše jako by se zpomalilo. Dokonce i vystrašený výraz Rusova obličeje, když tiskl potřetí spoušť. Výstřel však již nevyšel. Zničená pistole prořízla vzduch a prorazila otvor do spánku střelcovy hlavy. Zpočátku se Pitt domníval, že ho druhá kulka minula, ale potom ucítil, jak mu ze škrábnutí na levém uchu stéká po krku krev. Pevně stál, krev v něm dosud vřela vzteky. Gly

odhodil svíjející se Jessii bezohledně na koberec. Jeho obličeji se zkrabatil do šklebu, jenž signalizoval ďábelský příslib. Tak ty ses vrátil." Úžasný postřeh - na takového kreténa."
Slíbil jsem ti pomalé umírání, až se zase potkáme," pronesl Gly hrozivě. Zapomněl jsi?"
Ne, nezapomněl," odpověděl Pitt. Dokonce jsem si nezapomněl s sebou vzít ten kyj."
Pitt nepochyboval o tom, že Gly z něj zamýšlí vymlátit život svýma mohutnýma rukama. A věděl, že jedinou jeho výhodou je, kromě baseballové pálky, naprostý nedostatek strachu. Gly byl zvyklý vidět své oběti nahé a bezmocné, zastrašené jeho brutální silou. Pitt napodobil Fossův dábelský škleb a začal se k němu kradmo přibližovat. S chladným uspokojením konstatoval nejistotu v pohledu svého protivníka. Potom se nahrbil jako pálkař při odpalu, zamířil na spodní část Glyova těla. Úder roztříštil čéšku kolena. Gly zaúpěl bolestí, ale neupadl. Ve chvilce se vzpamatoval a natáhl se po Pittovi, ale vzápětí inkasoval ránu do žeber, která mu vyrazila dech. Několik okamžiků stál jako solný sloup a ostražitě Pitta pozoroval. Bolest, která provázela namáhavé vdechy, mu signalizovala, že má zlomená žebra.
Pitt poněkud ustoupil a spustil pálku k noze. Říká ti něco jméno Brian Shaw?" zeptal se klidně.
V pohledu pokřiveném nenávistí se objevila zvědavost. Ten britský agent? Tys ho znal?"
Před šesti měsíci, zachránil jsem mu život na jistém remorkéru na řece Sv. Vavřince. Vzpomínáš? Byl bys ho rozmašíroval, kdybych k tobě zezadu nepřiskočil a neřachl tě po hlavě francouzákem." Pitt si vychutnával divoké blesky, které sršely z Glyových očí. Tak tos byl ty?" Poslední myšlenka, kterou si vezmeš s sebou do hrobu," pronesl Pitt s potměšilým úsměvem.
Doznání mrtvého muže." V Glyově hlase nezazníval nijak opovržlivý či nestoudně domýšlivý tón. Jen prostá víra. Bez dalších slov kolem sebe začali kroužit jako dva vlci. Místnost obestřelo hrůzu nahánějící ticho. Gunn, překonávaje moře bolesti, se pokoušel dosáhnout na malou automatickou pistoli, která upadla do jeho blízkosti, ale Gly zaznamenal koutkem oka jeho pohyb a odkopl zbraň stranou. Giordino, dosud přivázaný k židli, chabě bojoval se svými pouty, utápěje se v bezmocném zoufalství, zatímco Jessie strnule ležela a zírala v morbidním omámení.
Pitt udělal krok vpřed a chystal se udeřit, když mu uklouzla noha po krvi zabitého Rusa. Pálka by zasáhla Glye do hlavy ve spánkové části, ale takto rána směřovala o šest palců níž. Gly instinktivně zvedl paži a zachytil úder obrovským bicepsem. Dřevěná palice se v Pittových rukách otřásla, jako by dopadla na nárazník automobilu. Gly vymrštil volnou ruku a zmocnil se konce pálky. Pitt, jenž se jí držel jako klíště, byl vymrštěn do vzduchu, jako by byl malé děcko, přelétl půl místnosti a narazil do stěny tvořené policemi s knihami. Dopadl na zem a na něj se sesypala lavina v kůži vázaných svazků. V smutné beznaději si Jessie a její přátelé uvědomili, že se Pitt z takové kolize jednoduše nemůže vzpamatovat. Dokonce i Gly se uvolnil a jenom zvolna se blížil k tělu, ležícímu na podlaze. V obličeji, jenž připomínal obludný chrlíc, se triumfálně rozzářily oči a ústa se roztáhla v žraločím očekávání konce bezmocné kořisti. Vtom se Gly zarazil a zíral, jako by nevěřil vlastním očím. Pitt se zvedl zpod hromady knih jako zadák, kterého soupeři poslali k zemi a jenž je nyní mírně omámen a dezorientován, nicméně odhodlán pokračovat ve hře. Pitt věděl to, co si ostatní neuvědomili, že totiž knihy ztlumily náraz jako polštář. Tělo ho nekřestansky bolelo, ale neutrpěl žádné zranění, které by mu znesnadňovalo pohyb. Napřáhl pálku a vykročil vstříc železnému muži a vší silou vrazil tupý konce do šklebícího se obličeje. Podcenil však nadlidské schopnosti giganta, jenž ukročil stranou, odrazil pálku pěstí a využil setrvačného pohybu vpřed, aby svého protivníka sevřel v ocelovém objetí. Zmítající se Pitt kopl Glye kolenem do rozkroku s takovou vervou, že by to skolilo každého jiného muže. Ne však Glye. Ten jenom lehce vyhekl, zamrkal očima, a potom zvýšil sílu svého grizlího stisku, aby vymáčkl ze své oběti duši. Ze vzdálenosti čtyř palců hleděl upřeně do Pittových očí. Nebylo na něm patrné, že by vyvíjel sebemenší úsilí. Jen šklebící se ústa dávala jinak nepohnuté tváři nějaký výraz. Zvedl Pitta do vzduchu a dále ho drtil v náručí, očekávaje, že se obličej jeho oběti před koncem zkřiví smrtelnou hrůzou. Pitt lapal po dechu, jelikož se jeho plícím nedostávalo vzduchu. Obraz místnosti se mu začal rozmlžovat s tím, jak bolest v hrudi přerůstala v ohnivá muka. Slyšel, jak Jessie ječí a Giordino cosi křičí, ale nedokázal rozlišit jediné slovo. Přes všechnu bolest si jeho myšlenky zachovávaly podivuhodnou ostrost a jasnost. Odmítl poddat se smrti a chladnokrevně vymyslel jediný způsob, jak ji obelstít. Jednu ruku měl volnou, zatímco druhá, ta, která dosud svírala baseballovou pálku, byla lapena v Glyově neumdlévajícím sevření. Přes oči se mu začínala zatahovat černá opona a Pitt si uvědomil, že od jisté smrti ho dělí pouhé vteřiny. V tu chvíli se vzchopil k poslednímu zoufalému pokusu. Zvedl volnou ruku do výše Glyova obličeje a vrazil mu palec do oka. A tlačil ho dále do lebky a kroutil jím a zavrtával ho hluboko do mozku. Šok setřel posměšný škleb z Glyova obličeje, šok vyvolaný krutou bolestí a neschopností uvěřit tomu, co se stalo. Jeho zlověstné rysy se zkřivily do bolestné masky. Gly instinktivně pustil Pitta a přitiskl obě dlaně k oku, naplňuje vzduch v místnosti zvířeckým řevem. Navzdory strašlivému zranění nepadl a zběsile pobíhal po pokoji jako raněná šelma. Pitt nemohl pochopit, jak je možné, že to monstrum stále ještě žije, a málem by byl s to uvěřit, že je nezničitelné. Potom se však ozval ohlušující řev.
Jessie chladnokrevně stiskla spoust automatické pistole a střelila Glye do slabin. A potom podruhé a potřetí. Kulky se do něj zavrtaly s tupým žuchnutím. Gly se zapotácel, udělal několik kroků nazpět a chvíli stál, podoben groteskní loutce na provázcích. Konečně se žmoulil a spadl na zem, jako poraženy strom. Jedno oko zůstalo otevřené, černé a zlé ve smrti, jako bývalo zaživa.

Kapitola 56

Major Gus Hollyman letěl a trápil ho strach. Měl za sebou kariéru pilota vojenského letectva s téměř třemi tisíci nalétanými hodinami. Soužila ho nejistota, a nejistota byla nejhorším nepřítelem letců. Nedostatek důvěry v sebe sama, ve své letadlo či v pozemní obsluhu se mohl stát osudným. Nemohl se přimět k tomu. aby uvěřil, že jeho úkol sestřelit raketoplán Gettysburg je něčím víc než na hlavu postaveným cvičením, jehož koncepce se vylíhla v přechytralé hlavě nějakého generála s fetišistickou zálibou v supermoderních válečných hrách. Cvičení, říkal si už po desáté, musí to být nějaké cvičení, které bude v poslední minutě zastaveno. Hollyman pozoroval hvězdy přes průhledný kryt své F-15E - stíhačky určené pro noční bojové lety - a uvažoval, zda by skutečně dokázal splnit rozkaz zničit raketoplán a zabít tak lidi na jeho palubě. Jeho zrak spočinul na přístrojích, které slabě světélkovaly na palubní desce. Měl výšku něco málo přes 50 000 stop. Zbývaly mu necelé tři minuty na to, aby se přiblížil k rychle sestupujícímu raketoplánu a odpálil radarem řízenou střelu Modoc. V duchu si letmo prošel celý postup, doufaje, že nebude muset zajít za meze pouhého mentálního cvičení. Už ho máš?" zeptal se přežvykujícího pozorovatele u radaru, poručíka Regise Murphyho. Pořád mimo dosah," odvětil Murphy. Poslední upřesnění dat z vesmírného střediska v Coloradu udává jeho výšku na dvacet šest mil, rychlost přibližně šest tisíc a zpomaluje se. Během pěti minut a čtyřiceti sekund by se měl dostat do našeho sektoru, při rychlosti dvanáct set." Hollyman se otočil a prohlížel si černé nebe za sebou. Za ocasem svého stroje viděl slabý přísvit spalovaných plynů unikajících z trysek motorů dvou letadel, které ho následovaly. Liško dvě, slyšíš mě?" Příjem. Liško jedna."
Liško tři?"
Slyším."
Hollyman měl pocit, jako by kokpit jeho letadla vyplnil oblak sklíčenosti. Nic tu nehrálo. Nezasvětil život obraně své země, nestrávil léta intenzívním výcvikem jenom proto, aby sestřelil bezbranný raketoplán, jenž na své palubě nese nevinné vědce. Něco tu bylo ve strašlivém nepořádku. Volám kontrolní středisko, Colorado. Tady Liška jedna." Pokračuj, Liško jedna."
Žádám o povoleni' ukončit cvičeni', konec."
Následovala dlouhá odmlka. A potom: Majore Hollymane, tady generál Allan Post. Poznáváte mne?" Takže přece je za tím generálskej chytrolíh, uvažoval Hollyman. Ano, generále, poznávám."
To není cvičeni. Opakuji, to není cvičeni."
Uvědomujete si, o co mě žádáte, pane?" vychrlil Hollyman. Majore, já vás nežádám. Já vám dávám rozkaz sestřelit Gettysburg -dříve, než přistane na Kubě.
Když Hollyman dostal rozkaz ke vzletu, nebylo dost času na důslednou předletovou přípravu. Nečekané Postovo odhalení mu vyrazilo dech. Odpusťte mi tu otázku, pane generále, ale jednáte na vyšší příkaz? Předávám."
Stačí vám příkaz přímo od vašeho nejvyššího velitele z Bílého domu?" Ano, pane," pronesl major pomalu. Myslím, že stačí." Pane Bože, pomyslel si zoufale, není vyhnutí. Výška dvacet dva mil, devět minut do přistání." Burkhart předčítal Jurgensovi data z přístrojů. Světla napravo."
Houstone, co to má znamenat?" zeptal se zachmuřený Jurgens. Kam nás to ksakru vedete?" Zachovejte klid," odvětil lhostejný hlas řídicího letu Foleyho. Vše je naprosto v pořádku. Jen klidně seďte a my vás dovedeme domů." Radar i navigační indikátory ukazují, že směřujeme na Kubu, přímo do jejího středu. Prosím o důkladné přezkoumání." Není třeba, Gettysburgu, jste v závěrečné fázi sestupu." Houstone, vy jste mě asi neslyšeli. Opakuji, kam nás to vedete?" Žádná odpověď.
Poslyšte," řekl Jurgens blízek zoufalství. Přecházím na manuální řízení." Zamítá se, Dave. Zůstaňte v režimu autopilotáže. Všechny systémy jsou nastaveny na přistání." Jurgens sevřel ruce v pěst. Proč?" ptal se. Proč to děláte?" Žádná odezva.
Jurgens pohlédl na Burkharta. Stáhni brzdicí motory na nula procent. Poletíme na TAEM. Chci zůstat ve vzduchu tak dlouho, dokud nedostaneme přímou odpověď." Jenom tím o pár minut prodloužíš nevyhnutelné," namítl Burkhart. Nemůžeme tu jenom tak nechal být."
Nemáme na vybranou," odvětil Burkhart zničeně. Nemáme kde jinde přistát." Skutečný Merv Foley seděl u řídicího pultu v Houstonském středisku a bezmocně zuřil. Jeho obličej měl barvu křídy. Tvářil se, jako by nevěřil svým smyslům. Třískl pěstí o okraj pultu. Ztrácíme je," mumlal v naprosté beznaději.
Irwin Mitchell z “vnitřního jádra“ stál přímo za ním. Naši lidé dělají co mohou, aby s nimi navázali spojení." Je pozdě!" vybuchl Foley. Jdou na přistání a jsou v závěrečné fázi." Otočil se a uchopil Mitchlella za paži. Pro boha živého, Irve, prezidenta, ať jim dovolí přistát. Dejte raketoplán Rusům, ať si z něj vezmou, co chtějí. Ale pro lásku boží, nenechte ty lidi umřít." Mitchell hleděl kalným zrakem na data zobrazující se na monitoru. Takhle to bude lepši'," řekl zastřeným hlasem.
Ti kolonisté - to jsou přece tvoji lidé. Po tom všem, co dokázali, po letech boje o přežití ve vražedném prostředí, je nemůžeš jenom tak odepsat těsně před návratem domů." To je vidět, že ty chlapy neznáš. Nikdy by nedovolili, aby se výsledky jejich úsilí dostaly do rukou nepřátelské vlády. Kdyby byl Steinmetz místo mě tady dole a já místo něho nahoře, nezaváhal by ani na okamžik a nechal by Gettysburg rozmetat na prach." Foley dlouze Mitchella pozoroval. Potom se odvrátil a skryl hlavu do dlaní, přemožen bolem.

Kapitola 57

Jessie zvedla hlavu a pohlédla na Pitta. Ze zamžených, jako káva hnědých očí, se jí po zhmožděných tvářích koulely slzy. Zachvívala se hrůzou ze smrti, kterou viděla všude kolem sebe, ale i nezměrnou úlevou. Pitt ji bez ostychu objal, nic neříkaje, a jemné jí z ruky vypáčil pistoli. Potom ji opět pustil, rychle přeřezal Giordinova pouta, stiskl Gunnovi rameno, aby ho povzbudil, a přikročil k obrovské nástěnné mapě. Chvíli ji oťukával, aby zjistil její tloušťku. Potom poodstoupil a vykopl nohu do středu Indického oceánu. Skrytý panel povolil, zhoupl se na pantech a roztříštil se o zecl. Vrátím se," řekl a zmizel v chodbě.
Její vnitřek byl dobře osvětlen, na zemi byl položený koberec. Chodba byla větraná a chladná, ale z Pittových skrání se řinul pot jak nikdy předtím. Otřel si čelo rukávem, čímž si na okamžik zakryl výhled. To se mu málem stalo osudné. Přesně v tu chvíli dospěl ke křižovatce a jako ve scéně z němého filmu starého, dobrého Macka Sennetta se srazil se dvěma strážci, kteří vyšli zpoza rohu. Pitt prorazil mezi nimi, čímž je odhodil do stran, potom se stočil a padl k zemi. Na jeho straně byla výhoda překvapení. Strážci nečekali, že se setkají s nepřítelem tak blízko pracovny generála Velikova. Pitt ano. Než vyděšení vojáci stačili zmáčknout kohoutky svých samopalů, jeho automatická pistole čtyřikrát vypálila. Zatímco strážci ještě padali k zemi, byl Pitt opět na nohou. Dvě, snad tři vteřiny - připadaly mu jako hodina - civěl na bezvládné postavy, nijak nedotčený jejich smrtí, ale užaslý rychlosti, jakou se to stalo. Byl duševně i citově vyčerpaný, ale fyzicky se cítil poměrně dobře. Zhluboka dýchal, dokud jeho mysl nerozptýlila opar, který ji zahaloval, a on mohl začít přemýšlet o tom, která chodba vede k elektronickému mozku pevnosti.
Boční chodby měly holé betonové podlahy, a tak usoudil, že musí pokračovat po té, která byla zakryta kobercem. Uběhl pouhých padesát stop, když se mu buňky šedé kúry mozkové konečně srovnaly do řady a zle mu vyčinily za to, že si nevzal jeden ze samopalů patřících strážcům. Vytáhl z pistole zásobník. Byl prázdný, jediný náboj zbýval v komoře. Hodil svou chybu za hlavu a pokračoval v cestě. Potom před sebou uviděl světlo a zaslechl šum hlasů. Zpomalil a jako duch se plížil ke vchodu. Nakoukl dovnitř po způsobu myšky, která má důvodné podezření, že před dírou číhá kočka.
Šest stop před ním bylo zábradlí balkonu nad rozlehlým sálem naplněným hradbami počítačů a ovládacích pultů úhledně seřazených za dvěma obrovskými monitory, na nichž se zobrazovala potřebná data. Nejméně deset techniků a inženýrů sedělo za pulty a klidně sledovalo šiky elektronických přístrojů. Dalších pěl či šest mužů postávalo v hloučku a vzrušeně debatovalo.
Všichni přítomní uniformovaní strážci byli přikrčeni na jednom konci sálu a mířili samopaly na těžké ocelové dveře, za nimiž se ozývalo dunění střelby. Pitt věděl, že Quintana se svými muži co nevidět prorazí dovnitř. Nyní ho skutečně mrzelo, že nesebral zbraně mrtvým vojákům. Již se chystal otočit a běžet pro ně, když místností otřásla hromová rána, po níž následovala sprška úlomků a prachu. Roztříštěné dveře se nejprve prudce zkroutily a potom se rozlétly roztrhané na množství zubatých střepin.
Ještě než se mrak prachu usadil, vtrhli dovnitř vzniklým otvorem Kubánci. Z hlavní jejich zbraní vyšlehly plameny. První tři padli pod palbou strážců. Potom se zdálo, jako by se Rusové rozplynuli ve vražedném útoku. Hřmot v betonové místnosti byl ohlušující, ale i přes něj Pitt slyšel nářek raněných. Většina techniků se skryla pod svými pulty. Ti, kteří se postavili na odpor byli nemilosrdně zastřeleni.
Pitt se plížil, přitisknut zády ke zdi, podél balkonu. Asi třicet stop před sebou viděl dva muže. kteří sledovali uchváceni hrůzou masakr, který se odehrával pod nimi. V jednom z nich poznal generála Velikova. Začal se opatrně krást ke své kořisti. Byl již blízko, když se Velikov odtrhl od zábradlí a otočil se. Chvíli na Pitta hleděl prázdným pohledem. Potom se jeho oči rozšířily údivem a generál se, třebaže to v tu chvíli bylo k nevíře, usmál. Zdálo se, že nemá vůbec žádné nervy. Pitt zvedl pistoli a důkladně zamířil.
Velikov uhnul s mrštností kočky, popadl muže, který stál na balkoně s ním, a dříve než dopadl úderník na zápalku, strhl ho před sebe. Kulka zasáhla Lva Majského do prsou. Zástupce šéfa KGB úlekem strnul, chvíli stál zkamenělý úžasem, potom se zapotácel a přepadl pozpátku přes zábradlí. Pitt instinktivně tiskl spoust, ale pistole byla prázdná. V marném gestu jí mrštil po ruském generálovi, jenž ji snadno odrazil rukou. Velikov kývl hlavou. Ve výrazu jeho obličeje se zračila spiše než strach zvědavost. Jste úžasný muž. pane Pitte." Dříve než mohl Pitt odpověďět, nebo učinit krok, generál uskočil stranou do otevřených dveří a s prásknutím je za sebou zavřel. Pitt se za ním vrhl, ale už bylo pozdě. Zámek byl z druhé strany a Velikov stačil zastrčit těžkou závoru, která zapadla do kovového rámu. Vyrazit dveře nepřipadalo v úvahu. Pitt zvedl ruku sevřenou v pěst, aby dveře rozmlátil na maděru, ale potom si to rozmyslel, otočil se na podpatku a seběhl po schodech dolů. Přecházel sálem, v němž vládl zmatek, na druhou stranu, překračuje při tom mrtvá těla. až dospěl ke Quintanovi, který právě vyprazdňoval zásobník své AK-74 do jedné z řad počítačů. Nechtě toho!" zařval mu Pitt do ucha a ukázal na pult vysílače. .Jestli vaši muži ještě nezničili tu anténu, mohl bych se pokusit navázat spojení s raketoplánem." Quintana sklonil hlaveň a pohlédl na Pitta. Nápisy jsou v ruštině. Budete s tím umět zacházet?" Nevím. Zkusím to," řekl Pitt. Posadil se k pultu a rychle studoval ne-přehledné moře světýlek a páček označených azbukou.
Quintana se naklonil Pittovi přes rameno. Nemůžete včas najít správnou frekvenci." Jste katolík?" Ano. Proč?" Tak svolejte všechny svaté, kteří provázejí ztracené duše a modlete se, aby to už bylo naladěné na kmitočet raketoplánu."

Pitt si přiložil malá sluchátka k jednomu uchu a mačkal tlačítka, dokud se mu neozval tón. Potom si nastavil mikrofon a přepnul spínač, jehož označení v ruštině, jak doufal, znamenalo Vysíláni. Haló, Gettysburgu, slyšíš mě? Přepínám." Pitt stiskl páčku, o níž si byl jist, že je určena k příjmu. Nic, Zkusil druhou páčku a potom třetí. .,Gettysburgn, slyšíš mě? Přepínám." Stiskl čtvrtou páčku. Gettysburgu, Gettysburgu, odpověz, prosím," naléhal. Slyšíš mě? Přepínám." Nejprve ticho, a potom: Tady Gettysblurg. Kdo ksakru jste? Přepínám." Ta náhlá, jasná a srozumitelná odezva Pitta tak překvapila, že mu trvalo nějaké tři vteřiny, než se zmohl na odpověď. Ne že by na tom záleželo, ale jsem Dirk Pitt. Gettysburgu, pro lásku Boží, změňte kurs. Opakuji, změňte kurs. Jdete po sestupové dlaze na Kubu."
Tak to je mi novinka," utrousil Jurgens. Tohohle ptáčka udržím ve vzduchu už jenom několik minut a musím se pokusit přistát na nejbližší přistávací ploše. Už nemáme na vybranou."
Pitt hned nereagoval. Zavřel oči a snažil se přemýšlet. Náhle se mu v hlavě rozsvítilo.
Gettysburgu, dokážete se dostat na Miami?"
Nedokážeme. Přepínám." Zkuste to na Key West. Letiště námořního letectva. Leží na cípu Keys."
Rozumíme. Počítač ukazuje, že od nás leží sto deset mil severně a poněkud na východ. Velmi nejistá záležitost. Přepínám" Lépe to posadit do vody, než ho odevzdat Rusům." To se vám lehko řekne. Máme na palubě přes tucet lidí. Přepínám." Pitt chvíli bojoval s vlastním svědomím, které mu velelo, aby si nehrál na Boha. Potom však naléhavým hlasem zavelel: ,,Gettysburgii, změňte kurs! Leťte na Keys." Nemohl vědět, že Jurgens byl prakticky před tímtéž rozhodnutím. Proč ne? Co konec konců můžeme ztratit až na éro za miliardu dolarů a své životy. Držte nám palce." Až skončím vysílání, budete se moci opět spojit s Houstonem," řekl Pitt. Mnoho štěstí a bezpečný návrat. Konec." Pitt seděl zcela vyčerpán. V zdemolovaném sále zavládlo podivné ticho, ticho, které jenom zesilovalo sténání raněných. Pohlédl na Quintanu a slabě se pousmál. Svůj díl práce odvedl, pomyslel si neurčitě, nyní už zbývá jen sebrat kamarády a vrátit se domů. Potom si však vzpomněl na La Doradu.

Kapitola 58

Nocí tiše klouzající Gettysburg tvořil vskutku nepřehlédnutelný, bachratý terč. Z trysek zmlklých motorů nevycházelo teplo, ale raketoplán byl od ocasu po předek označen blikajícími pozičními světly. Nalézal se pouhou čtvrtinu míle před Holly manovou stíhačkou. Major věděl, že pro raketoplán a jeho osádku již není záchrany. Ze ho od zkázy v plamenech dělí pouhé vteřiny.
Hollyman mechanicky vykonával nezbytné přípravy k útoku. Zobrazovací jednotky na palubní desce a na čelním okně ukazovaly rychlost a navigační data společně se stavem a parametry palebného raketového systému. Digitální počítač automaticky sledoval pozici raketoplánu a Hollymanovi zbývalo už jenom stisknout tlačítko. Volám pozemní středisko, Colorado, cíl zaměřen." Na příjmu. Liško jedna, čtyři minuty do přistání. Zahajte útok." Hollyman byl rozerván vlastní nerozhodností. Pocítil takový odpor, že nebyl chvíli schopen pohybu, jeho duše se otřásala hnusem nad pří-šerným skutkem, který měl spáchat. Až dosud v sobě choval marnou naději, že celá ta záležitost je jenom hrozný omyl a že Gettysburg, tak jako vězeň odsouzený k trestu smrti ve starých filmech, bude na poslední chví-li zachráněn milostí udělenou prezidentem. Hollymanova vynikající kariéra vojenského letce byla u konce. Navzdory skutečnosti, že pouze plnil rozkaz, bude mít navždy cejch člověka, který sestřelil raketoplán Gettysburg a jeho posádku. Zažíval takový strach a zlost, jaké dosud nikdy nepoznal. Nedokázal přijmout svůj úděl co nedostatek štěstí, ani si nedokázal vsugerovat, že si ho osud vybral jako svého vykonavatele. Tiše proklínal politiky, kteří učinili takovéto militantní rozhodnutí a kteří ho dostali do této situace. Opakujte, Liško jedna. Vašemu hlášení nebylo rozumět."
To nic. To nic nebylo."
Co znamená to otálení?" zeptal se generál Post. Okamžitě zahajte útok." Hollymanovy prsty se chvěly nad tlačítkem, jímž měl odpálit raketu. Pane Bože, odpusť mi," zašeptal. Náhle se číslice na sledovacím displeji začaly měnit. Ze zvědavosti je krátce pozoroval. Potom upřel zrak na raketoplán. Zdálo se, že se začíná stáčet, Volám Colorado!" zařval do mikrofonu. Tady Liška jedna. Gettysburg přerušil přistávací manévr. Slyšíte mě? Gettysburg zatočil doleva a nyní míří na sever" Slyšíme, Liško jedna," odvětil Post a v jeho hlasu byla zřetelně patrná úleva. Zaznamenali jsme změnu na naší obrazovce. Udržujte si svou pozici a zůstaňte v blízkosti raketoplánu. Ti chlapci v něm budou potřebovat spoustu morální podpory." S radostí," řekl Hollyman rozjařeně. S radostí."
Baldachýn ticha visel nad řídicím sálem Johnsonova střediska kosmických letů. Tým čtyř pozemních pracovníků a narůstající dav vědců a úředníků NASA, kteří nic nevěděli o téměř fatálním dramatu, v němž hlavní roli sehrálo vojenské letectvo, byly pohlceny očistcem sklíčenosti. Jejich sledovací stanice zjistily náhlý obrat raketoplánu, což však mohlo znamenat pouhé zhoupnutí či esíčko před přistáním. Potom do ticha zapraskal s překvapující ostrostí Jurgensův hlas. Houstone, tady Gettysburg. Slyšíš mě? Příjem." V sále řídicího střediska propukla nadšená vřava. Merv Foley okamžité zareagoval: Slyším tě, Gettysburgu. Vítej mezi svými
„Mluvím se skutečným Meivem Foleyem?" Jestli jsme dva, tak doufám, že toho druhého mládence chytí dřív, než podepíše příliš mnoho šeků." Ano, jsi to ty, v pořádku." Dave, jak na tom jste? Přepínám." Máte nás na obrazovce?" Od chvíle, co jste opustili orbitální stanici fungovaly všechny systémy kromě komunikačního a naváděcího." Tak to víte, že máme výšku 44 000 stop a rychlost l 100. Budeme se snažit přistát na letišti vojenského námořnictva na Key

Westu. Přepínám." Foley, v jehož tváři se zračilo napětí, pohlédl na Irwina Mitchella. Mitchell kývl hlavou a lehce poklepal Foleymu na rameno. Odstraňte všechny překážky a dovedte ty chlapce domů." Mají dobře čtyři sta mil odchylku," prohlásil Foley sklíčeným hlasem. Uvědomte si, že je to sto tun těžké plavidlo s rychlostí sestupu 10 000 stop za minutu, které klesá v sedmkrát strmějším úhlu než obyčejné dopravní letadlo. To se nemůže nikdy podařit."
Nikdy neříkejte nikdy," opáčil Mitchell. Ted je ujistěte, že na tom děláte. A snažte se, ať to zní vesele."
Vesele?" Foley na několik vteřin zkřížil paže na hrudi a potom stiskl tlačítko pro vysílání. Dave, budeme makat na tom, abychom vás dostali na Key West. Máte zapnuty TAEM? Přepínám." Ano. Děláme, co umíme, abychom si udrželi výšku. Budeme muset změnit obvykly způsob příletu na přistání, abychom zvýšili dosah. Přepínám."
Rozumím. Všechny vzdušné i námořní záchranné jednotky v oblasti jsou v pohotovosti."
Nemuselo by byt špatné upozornit Navy, že si to sypeme na snídani." Zařídíme. Zůstaňte na příjmu," řekl Foley a zaťukal prstem na obrazovku s daty dráhy raketoplánu. Gettysburg klesl na 39 500 stop a byl ještě osmdesát mil od cíle.
Mitchell k němu přešel, oči upřené na obrovskou nástěnnou obra-zovku se zobrazenou trajektorií. Nasadil si sluchátka a zavolal Jurgense. Dave, tady Irwin Mitchell. Přejděte na autopilota. Rozumíte. Přepínám." „Rozumím, Irve, ale vůbec se mi to nelíbí
V této fázi přiblížení je lépe nechat to na počítačích. Deset mil před přistáním můžete zase přebrat řízení." Dobře, končím."
Foley pohlédl na Mitchella s očekáváním v očích. Jaká je naděje?" Nepatrná."
Ale existuje."
Pokud zůstane vítr takový jaký je, mají jistou šanci. Ale jestli se změní na boční, tak jsou namydlení." V kokpitu Gettysburgu panoval klid. Na strach nebyl čas. Jurgens sledoval pozorně sestupovou dráhu na monitoru počítače a protahoval si prsty jak pianista před končeném. Dychtivě očekával okamžik, kdy bude muset převzít ruční řízení a zvládnout závěrečný přistávací manévr. Máme doprovod," hlásil Burkhart.
Jurgens zvedl oči od přístrojů a vyhlédl z okna. Jen s obtížemi rozpoznal stíhačku F-15, která letěla po jejich boku ve vzdálenosti asi dvou set yardů. Právě v tu chvíli její pilot zapnul poziční světla a zakýval křídly. Zbylá dvě letadla formace ho následovala. Jurgens přeladil rádio na vojenskou frekvenci. Kde jste se tu vzali, hoši?"
Letěli jsme tady za holkama v sousedství a všimli jsme si vaší mašinky," odpověděl Hollyman. Můžeme pro vás něco udělat? Přepínám." Máte tažné lano? Přepínám."
Končím."
Díky za doprovod. Končím."
Jurgens měl okamžitě pocit většího bezpečí. Kdyby se jim nepodařilo dosáhnout Key West a museli nouzově přistát, mohou alespoň stíhačky navést zachránce na jejich pozici. Obrátil pozornost k indikátorům letu a nadarmo uvažoval, proč mu Houston neumožnil navázat spojení s letištěm námořního letectva na Key West. Key West že je zavřené? Co tím ksakru myslíte?" zařval Mitchell na sinalého inženýra, jenž stál vedle něho se sluchátkem v ruce. Aniž by čekal na odpověď, sluchátko mu vytrhl a přiložil si ho k uchu. „S kým mluvím?" zeptal se. .,Tady poručík Redfern. Velitel letiště."
Uvědomujete si plně vážnost situace?"
„Dostalo se nám vysvětlení, pane, ale nemůžeme nic dělat. Večer nám tu cisterna zničila linku vysokého napětí a ted tu máme tmu. A co záložní generátory?"
Dieslovy agregát nám šlapal asi šest hodin a potom se porouchal. Pracuje se na tom a do hodiny by měl byt opět v provozu." To je hrozně pozdě," vyštěkl Mitchell. Gettysburgu vás bude za dvě minuty. Jak ho chcete navést na přistání?" To není v naši moci," odvětil velitel. Veškeré naše zařízení je mimo provoz."
Tak potom vymezte přistávací dráhu auty a nákladáky, čímkoli, co bude schopno osvítit její povrch." Uděláme, co bude v našich silách, pane, ale se čtyřmi lidmi, které mám ve službě toho moc nenadělám. Lituji." To nejste sám, kdo lituje," zavrčel Mitchell a práskl sluchátkem do vidlice. Už bychom měli vidět přistávací dráhu," řekl Burkhart znepokojeně.
Vidím světla Key West, ale žádné stopy po letišti." Poprvé se na Jurgensově obočí zaleskla drobná krůpěj potu. Jak to, že jsme ještě neslyšeli jejich kontrolní věž?" V ten okamžik se ozval Mitchellův hlas, z němž byla patrná jeho nervozita. Gettysburgu, letiště Key West má výpadek proudu. Snaží se osvětlit dráhu reflektory aut. Povedeme vás na přistání z východu v západním kursu. Dráha má délku sedm tisíc stop. Když to prostřelíte, skončíte v zábavním parku. Rozuměli jste? Přepínám." Příjem. Přecházím na ruční řízení."
Vidíte dráhu?"
Dosud ne."
Promiňte, že ruším, Gettysburgu." Na frekvenci NASA se naladil major Hollyman. Ale myslím, že bychom vás mohli vzít do zápřahu. Poletíme napřed a osvětlíme vám cestu. Přepínám." To nám prokážeš laskavost, kamarádíčku," řekl vděčný Jurgens. Sledoval, jak stíhačky zaakcelerovaly, dostaly se před něj, spustily nosy k zemi a zamířily ke Key West. Srovnaly se do řady, jako by si hrály na vojáky a rozsvítily přistávací světla. Jejich jasné paprsky se zprvu odrážely od vody, potom ozářily slaný močál a vzápětí již klouzaly po přistávací dráze letiště vojenského námořnictva.
V Jurgensově obličeji se zračilo nadlidské soustředění. Raketoplán sice letěl směrem, kterým ho vedl, avšak nikdo při jeho vývoji nepočítal s tím, že by se jednou měl vznášet jako papírový kluzák. Burkhart odečítal rychlost a výšku tak,

aby se Jurgens mohl koncentrovat na vlastní pilotáž. „Gettysburgu, jste tři sta stop pod minimem," oznamoval Foley. „Když ho zvednu o další palec, zastaví se ve vzduchu."
Zdálo se, že se dráha nikdy nerozšíří. Raketoplánu zbývalo překonat pouhé čtyři míle, ale mužům v pilotní kabině to připadalo jako stovka. Jurgens věřil, že to dokáže. Musel to dokázat. Všechny buňky jeho mozku se spojily, aby silou své vůle udržely Getfysburgve vzduchu. „Rychlost 320, výška l 600, tři mile k okraji dráhy," hlásil Burkhart poněkud ochraptělým hlasem. Jurgens konečně spatřil blikající světla hasičských a záchranných vozů. Stíhačky se vznášely nad nimi a ozařovaly reflektory přistávacích světel 1,5 míle dlouhou a 200 stop širokou betonovou stužku. Raketoplán rychle ztrácel výšku. Jurgens se snažil, co mu strach dovolil, udržet co nejnižší úhel klesání. Přistávací světla se zatřpytila v příbojové čáře pouhých devadesát stop pod nimi. Do poslední chvíle držel zatažený podvozek. Běžný přistávací postup vyžadoval dotek kol s dráhou až 2 760 stop od okraje dráhy, ale Jurgens zadržoval dech, doufaje proti zdravému rozumu, že se jim vůbec podaří dosednout na beton. Slaný močál se jenom mihl v oslepujících paprscích a ztratil se ve tmě za nimi. Burkhart se chytil postranních opěradel svého křesla a drmolil klesající číselné hodnoty. Rychlost 205. Hlavní podvozek v deseti“, pět stop“, tři stopy“, dvě stopy“, jedna, kontakt." Čtyři mohutné pneumatiky hlavního podvozku s žuchnutím dosedly na tvrdý povrch a ohradily se proti náhle vzniknuvšímu tření obláčky kouře. Pozdější měření ukázalo, že Jurgens přistál s raketoplánem pouhých sedmačtyřicet stop od počátku dráhy. Jurgens jemně popouštěl předek, dokud nedosedla i kola předního podvozku a potom sešlápl oba pedály brzd. Když se mu podařilo raketoplán zastavit, měl ještě tisíc stop rezervy. Zvládli to!" zahalekal Hollyman do vysílačky.
„Gettysburg houstonskému řídicímu středisku," hlásil Jurgens se slyšitelným povzdechem úlevy. Zastavili jsme."
„Fantazie! Úžasné!" hulákal Foley.
Gratulujeme, Dave," dodal Mitchell. „Nikdo by to nedokázal lépe." Burkhart pohlédl na Jurgense a beze slova zvedl palec ke stropu. Jurgens seděl, adrenalin mu dosud šuměl v krvi, a vychutnával vítězství, jež si vybojovali nad nepřízní osudu. Jeho unavené myšlenky se za-toulaly a Jurgens si uvědomil, že by ho zajímalo, kdo to byl onen Dirk Pitt. Potom stiskl tlačítko vnitřního komunikačního okruhu. Pane Steinmetzi."
Ano, veliteli?"
Vítejte na Zemi. Jsme doma."

Kapitola 59

Pitt vstoupil do Velikovovy pracovny a na okamžik se zarazil. Všichni klečeli v chumlu kolem Raymonda LeBarona, který ležel natažený na podlaze. Jessie ho držela za hlavu a tlumeným hlasem k němu hovořila. Co se stalo?" zeptal se Pitt otupěle.
„Vyskočil, aby ti pomohl, a dostal to kulkou, která ti natrhla ucho," odpověděl Giordino. Pitt pohlédl na smrtelně raněného milionáře. Na oděvu v oblasti břicha vykvetla karmínová skvrna a stále se zvětšovala. LeBaron upíral na manželku oči, v nichž dosud doutnala jiskřička života. Jeho dech se zrychlil a stal se mělčím. Potom se pokusil zvednout hlavu a něco říct, ale neměl již dost sil, a tak mu hlava klesla zpátky. Pitt pomalu poklekl vedle Jessie, jež se k němu otočila. Viděl, že jí po bledých tvářích kanou slzy. Beze slova na ni krátce pohlédl. Jeho vyčerpaná mysl se nezmátořila k žádnému projevu útěchy. Raymond se tě pokoušel zachránit," pronesla chraplavým hlasem. Já jsem věděla, že se jim nepodařilo ho úplně obrátit na svou stranu." LeBaron, bílý v odkrveném obličeji, vyrazil podivné, ostré zakašlání. Upřel naJessii kalný zrak. Postarej se o Hildu," zasípěl. Je to ted na tobě." Než stačil cokoli dodat, místnost se otřásla a ze spoda k nim dolehlo dunění výbuchů; Quintanovi lidé začali ničit elektronické vybavení pevnosti. Bylo zřejmé, že budou muset brzy odejít a nechat Raymonda LeBarona na místě.
Pitt si představil všechny ty články v novinách a časopisecli, které budou v muži umírajícím na koberci glorifikovat bezcitného obchodníka, jenž mohl dle své vůle povznášet či naopak srážet ředitele obrovských společnosti' nebo vysoko postavené vládni politiky, černokněžníka schopného manipulovat světovými finančními trhy, mstivého a chladného muže, jehož cesta byla poseta vybělenými kostmi podnikatelů, které rozdrtil svou silou, i tisícovek zaměstnanců, kteří byli vyhozeni na dlažbu. To všechno již Pitt četl, ale nyní viděl jen umírajícího starce, jakýsi paradox lidské křehkosti, jenž ukradl nejlepšímu příteli ženu a potom ho zabil pro poklad představující nezměrné bohatství. Pitt nedokázal mít s takovým člověkem žádný soucit. Tenoučká nit, která poutala LeBarona k životu, se měla každou chvilku přetrhnout. Pitt se sklonil nad uchem starého makléře. La Dorada," zašeptal. Co jste s ní udělal?"
LeBaronovi se zatřpytilo krátce v očích; jeho zastřená mysl naposledy pohlédla do minulosti. Posbíral zbytky sil k takřka neslyšné odpovědi a hned vzápětí vypustil duši. Co říkal?" zeptal se Giordino.
Nejsem si jist," odvětil Pitt s popleteným výrazem ve tváři. „Znělo to jako ‚Hledejte na místě Maiin-'."
Kubáncům na mateřském ostrově připadaly detonace jako vzdálené hřmění a nevěnovali jim žádnou pozornost. Jejich zvědavost by nepřitáhl ani soptící vulkán, jenž by ozářil obzor rudým a oranžovým světlem, ani desítky metrů vysoký sloup ohně. Detonace zněly tlumeně, neboť ničení se odehrávalo uvnitř pevnosti. Dokonce i opožděná destrukce velké antény proběhla, aniž si jí povšiml kdokoli nepovolaný. Cestou k pláži Pitt podpíral Jessii, za nimi na nosítkách, která nesli Kubánci, následovali Giordino a Gunn. Quintana, který se k nim připojil, posvítil Pittovi slabounkou baterkou do obličeje. Měl byste si to ucho zalepit," upozornil ho. .„Až se vrátíme do ponorky. Do té doby to snad přežiju." Budu tu

muset nechat dva muže, pohřbít je někde, kde je nikdo nenajde. Ale pořád je nás víc, než nás přišlo. Někdo z vás se bude muset poskládat na dashery po dvou. Dirku, vy vezmete paní LeBaronovou. Pan Gunn může jet se mnou. Seržant Lopez-" Seržant může jet sám," skočil mu Pitt do řeči.
Sám?"
My tu také necháváme jednoho muže."
Quintana rychle přejel úzkým paprskem po ostatních. Pan LeBaron?" Zůstává tu."
Quintana mírně pokrčil rameny, kývl hlavou k Jessii a prostě řekl: Je mi líto." Potom se odvrátil a začal shromaždovat své muže ke zpáteční cestě na mateřskou lod. Pitt k sobě tiskl Jessii a tiše k ní promlouval. Požádal tě, aby ses postarala o jeho první ženu Hildu, která je dosud naživu." Nemohl vidět překvapení v jejím obličeji, ale cítil, jak se celá napjala. Jak to víš?" zeptala se, jako by nemohla uvěřit vlastním uším. Setkal jsem se s ní před několika dny."
Jessie se s jeho odpověďí spokojila a nevyptávala se, co ho přivedlo až do onoho pečovatelského domu, kde žila paní Kronbergová. Já a Raymond jsme byli oficiálně oddáni a žili jsme spolu jako muž a žena, ačkoli on se Hildy ve skutečnosti nikdy zcela nevzdal a ani se s ní nerozvedl." Muž, který miloval dvě ženy."
Každou jinak. Raymond byl sice v obchodním světě tygr, ale doma se měnil v ovečku. Když začala Hilda tělesně i duševně chátrat, byl v koncích. Zoufale potřeboval ženu, o kterou by se mohl opřít. Díky svému vlivu se mu podařilo tajně ji umístit do pečovatelského domu pod jménem z prvního manželství a vydávat ji za mrtvou." Tvá narážka pro vstup na scénu." Pittovi se nelíbilo, že v sobě nedokáže nalézt více vřelosti, ale nemohl si pomoci. ‚Já jsem v jeho životě už jistou roli hrála," řekla Jessie nedotčeně. Byla jsem jednou z předních redaktorek Prosperteera. S Raymondem jsme měli poměr celá léta. Bylo nám spolu dobře. Jeho nabídka hraničila s obchodním návrhem, manželství na základě vzájemné výhodnosti, ale brzy to přerostlo v něco většího, mnohem většího. Věříš tomu?" Nemám právo soudit druhé," odvětil Pitt tiše.
Ze stínu se vynořil Quintana a dotkl se Pittovy paže. Odplouváme.
Vezmu si přijímač a pojedu jako první." Potom se přiblížil k Jessii a zjihlým hlasem ji ujišťoval: Ještě hodinu a budete v bezpečí. Myslíte, že to ještě vydržíte?" Určitě. Díky za vaši péči."
Muži stáhli dashery po písku do vody. Na Quintanův povel všichni nasedli a vyrazili na černající se moře. Tentokrát konvoj uzavíral Pitt, zatímco Quintana ho, navigován instrukcemi plukovníka Kleista, vedl k čekající ponorce. Opouštěli ostrov mrtvých v jedné brázdě. Z obrovské pevnosti zbyly rozlámané betonové desky, které se zhroutily dovnitř. Z rozsáhlého elektronického zařízení a zdobného nábytku se čadilo jako z nitra sopky ukryté pod bělostným korálovým pískem ostrova. Gigantická anténa ležela v troskách, roztrhána na tisíce pokroucených zlomků, zničena tak, že na její opravu nemohl nikdo ani pomyslet. Za několik hodin budou stovky sovětských vojáků pod vedením agentů GRU prolézat trosky a prosívat písek ve snaze zjistit, jaké síly nesou za tu destrukci odpovědnost. Ale těch několik drobností, které se jim podán nalézt, bude ukazovat přímo na prohnaného Castra, nikoli na CIA. Pitt nespouštěl oči ze zastíněného modrého světla dasheru plujícího před ním. Právě vjížděli do příboje. Malé plavidlo nosem vrazilo do vlny a přehouplo se přes hřeben, jako vozík na horské dráze. Váha navíc, kterou představovala Jessie, zpomalovala jejich rychlost, a tak Pitt držel pedál akcelerátoru na doraz, aby je vlna nestáhla s sebou. Urazili asi míli, když Pitt ucítil, že se Jessie pustila jednou rukou jeho pasu. Děje se něco?" zeptal se.
V odpověď ucítil, jak mu do žeber v podpaží tlačí chladný kov nějaké zbraně. Pomalu sklonil hlavu a podíval se pod ruku. Skutečně spatřil černý obrys automatické pistole, devítimilimetrového Makarova. Ruka, která jej držela, byla pevná, jak vytesaná ze žuly. Pokud tím nezajdu příliš daleko," řekl Pitt užasle, směl bych vědět, co ti přelétlo přes nos?"
Změna plánu," odvětila Jessie hlubším hlasem, v němž bylo cítit napětí. Máme za sebou teprve polovinu toho, co je třeba udělat.
Zatímco se tým Quintanových jezdců nalodoval na pétézetúčko a rychle spouštěl dashery velkým poklopem přes rampu do nákladního prostoru, přecházel Kleist po palubě. Quintana kroužil kolem plavidla a poháněl svůj houf, dokud nebyli všichni z vody venku; teprve potom sám vystoupil na palubu. Tak jak to šlo?" zeptal se Kleist nedočkavě.
Byla to, tak říkajíc, bomba. Destrukce je absolutní. Můžete sdělit do Langley, že GRU má po ptákách." Dobrá práce," liboval si Kleist. Čeká vás tučná odměna a dlouhá dovolená. Laskavost Manina Brogana." Pitt si zaslouží hlavní podíl. Zavedl nás přímo k cíli ještě dříve, než se Rusáci stačili probudit. Taky rádiem varoval raketoplán." Naneštěstí tu nemáme žádnou dechovou kapelu na poloviční úvazek," pronesl Kleist, aniž by dal najevo, jak to vlastně myslí. „A co generál Velikov?" Dá se předpokládat, že je mrtvý a pohřbený v troskách."
Nějaké ztráty?"
Dva muži." Quintana se odmlčel. „Taky jsme přišli o pana LeBarona." To až uslyší prezident, tak nebude zrovna jásat." Byla to spíš nehoda. Pokusil se, statečně sice, ale dost pitomě, zachránit Pittovi život a přitom to koupil." Takže ten starej parchant z toho vyjde jako hrdina." Kleist popošel ke kraji paluby a zahleděl se do tmy. A co Pitt?" Lehké zranění, nic vážného."
A paní LeBaronová?"
Pár dnů odpočinku, něco make-upu, aby zakryla modřiny, a bude zase jako nová." Kleist se prudce otočil. Kdy jste je viděl naposledy?"

Když jsme opouštěli pláž. Pitt ji vezl na svém dasheru. Plul jsem pomalu, aby nám stačili." Quintana to nemohl vidět, ale v Kleistových očích se objevily obavy, obavy z toho, že cosi je hrozně moc v nepořádku. Pitt a paní LeBaronová ještě nejsou na palubě." To není možné," oponoval Quintana. Nastupoval jsem jako poslední."
„Ani jednoho jsem tu neviděl," řekl Kleist. Někde tam ještě jsou. A Pitt nemá ani vysílačku, abychom ho mohli navést zpátky." Quintana se chytil za hlavu. Moje chyba. Já jsem za to zodpovědný." Možná ano, možná ne. Kdyby se něco pokazilo, pokud by se jim porouchal dasher, mohl Pitt zavolat a určitě byste ho slyšeli." Možná bychom je mohli najit radarem," navrhl Quintana s naději v hlase.
Kleist sevřel ruce v pěst a udeřil jimi o sebe. Měli bychom si pospíšit. Jestli se tu budeme motat ještě o chvilku déle, spácháme sebevraždu." Kleist s Quintanou seběhli po rampě do řídicí kabiny. Muž, který obsluhoval radiolokátor, seděl před prázdnou obrazovkou. Překvapeně pohlédl na dva důstojníky, kteří náhle stanuli každý po jednom jeho boku. Vytáhněte anténu," nařídil Kleist. Zaměří nás všechny radary na kubánském pobřeží," zaprotestoval operátor. Zvedněte ji!" poručil Kleist řízně.
Nahoře, nad jejich hlavami, se rozevřela část paluby. Z otvoru se vysunula a rozložila směrová anténa a na teleskopickém stožáru vystoupala do výšky téměř padesáti stop. Dole sledovaly tři páry očí rozsvěcující se obrazovku. Co hledáme?" zeptal se operátor.
Chybí dva z našich lidí," odpověděl Quintana.
Jsou moc malí na to, aby se objevili na obrazovce."
A co zvětšit obraz počítačem?"
Můžeme to zkusit."
Dejte se do toho."
Po půl minutě zavrtěl operátor hlavou. Do dvou mil od nás nic." Zvyšte dosah na pět." Pořád nic." Tak na deset." Operátor si nevšímal obrazovky a pozorně sledoval monitor počítače. .Jo, měl bych tu malý objekt, který by připadal v úvahu. Devět mil jihozápadně, kurs dva-dva-dva." Museli se ztratit," zamumlal Kleist.
Operátor zavrtěl hlavou. „Ledaže by byli slepí, nebo úplně pitomí. Obloha je čistá jak křišťál. Každej skautík ví, kde leží Polárka." Quintana a Kleist se napřímili a hleděli na sebe v němém úžasu. Nebyli schopni plně pochopit, že to, co vidí, je pravda. Kleist jako první položil neodvratnou otázku. Proč?" zeptal se tiše. Proč plují na Kubu?"

ČÁST PÁTÁ
AMY BIGALOW

Kapitola 60

6. listopadu 1989 Severní pobřeží Kuby
Pitt s Jessií se vyhnuli slídícímu kubánskému člunu pobřežní hlídky a dostali se až na tisíc yardů od pobřeží, když se dasheru vybila baterie. Pitt vytáhl odvodňovač zátky a společné s Jessií plaval ke břehu, zatímco malé sportovní plavidlo sklouzlo pod hladinu a dosedlo na dno. Voda byla příjemně teplá a vlny nízké. Čtvrteční měsíc zapadal dvě hodiny před rozedněním. V jeho světle Pitt na Jessii pohodlně viděl. Zakašlala, jako by vdechla vodu, ale jinak se zdálo, že se na hladině drží bez problémů. Jak jsi na tom se znakem?" zeptal se.
Dobře." Jessie chvíli prskala a plivala vodu. Skončila jsem třetí na celostátním setkání středních škol." Jakého státu?"
Wyomingu."
To jsem netušil, že má Wyoming plavecky bazén."
Žertéři."
Příliv pracuje pro nás, tak plavejme, než začne odliv."
Brzy bude světlo," podotkla Jessie.
O důvod navíc, abychom se dostali na břeh a našli si úkryt." Co žraloci?"
„Nikdy nesnídají před" šestou," řekl Pitt netrpělivě. „Dost povídání a plavem."
Vyrazili tím nejjednodušším plaveckým stylem naznak, rukama máchali vzad a nohama kopali do vody. Přicházející příliv je postrkoval, takže se pohybovali rychlostí téměř jednoho uzle a to vůbec nebylo špatné. Jessie byla skvělá plavkyně. Držela tempo a plavala stále po Pittově boku. Pitt žasl nad její vydrží po tom všem, co v posledních šesti dnech absolvovala, a bylo mu jí líto pro bolesti a únavu, jimiž musela trpět. Ale věděl, že nyní ji nesmí nechat odpočívat, přinejmenším ne do té chvíle, než vystoupí na břeh a podaří se jim najít alespoň trochu bezpečnou skrýš. Dosud mu nesdělila příčinu onoho násilím vynuceného vychýlení z trasy směrem na Kubu, a on ji z ní nepáčil. Nemusel byt právě jasnovidec, aby pochopil, že má svůj důvod, který může být lecčíms, jenom ne šílenstvím. Ta dáma nosila v hlavě velice určité myšlenky a zároveň byla dost tvrdohlavá na to, aby je dokázala prosadit. Mohl ji snadno odzbrojit tím, že by převrhl dasher rychlou otočkou při sjezdu po úbočí vlny, a navíc si byl víceméně jist, že by nestiskla spoušť, pokud by odmítl poslechnout. Jenže toto bvla záležitost, která mu svým způsobem přišla vhod. Můžeš zlata mít a peněz nůše, však láska je ta, která všechno zmůže." Až na to, že o lásce se v Pittově případě nedalo mluvit -

Jessii ho přitahovala, to ano, ale chraň Bůh, že by bezhlavě vzplanul. Nad všemi citovými pohnutkami však převážila prostá zvědavost. Nikdy neodolal, aby nestrčil nos do dveří vedoucích do neznáma. A potom tu byla vábnička La Doradv. Stopa, již mu poskytl LeBaron, nestála za mnoho, ale socha musela být ukryta někde na Kubě. Jediným momentem, který mluvil proti, byl fakt, že mohl přijít o život.
Pitt se zastavil a potopil se ke dnu. Bylo asi deset stop pod nimi. Když vyplouval na hladinu, dotkl se omylem nohy své společnice. Jessie vyjekla v domnění, že na ni zaútočilo cosi velkého s trojúhelníkovou ploutví, neviditelnýma očima a tlamou, kterou by dokázal ocenit snad jenom zubař. Tiše!" okřikl ji Pitt šeptem. Upozorníš všechny hlídky na míle daleko."
Prokrista, to jsi byl ty!" zaúpěla Jessie ve svém zděšení. Nepovykuj," zabručel jí do ucha. Nad vodou se zvuk snadno přenáší. Dáme si na chvilku pauzu a omrknem to tu - jestli neuvidíme někde nějaký pohyb." Jessie neodpověděla a jenom se na znamení souhlasu lehce dotkla jeho ramene. Několik minut šlapali vodu a hleděli do tmy. Kalné světlo měsíce měkce osvětlovalo pobřeží Kuby, onen úzký pás bílého písku a tmavých stínů rostlinstva, které ho lemovalo. Asi dvě míle napravo viděli světla aut projíždějících kolem po silnici, která se přibližovala až těsně k pobřeží. O pět mil dále o sobě dávalo zářivým jasem vědět malé přístavní městečko. Žádný pohyb nezaznamenali. Pitt ukázal vpřed a vyrazil. Tentokrát plaval prsa, aby viděl před sebe. Čím více se blížili ke břehu, tím více se ze tmy vynořovaly mlhavé vyvýšeniny, tvary a obrysy. Po padesáti yardech natáhl nohy po sebe a dotkl se dna. Postavil se a voda mu sahala po hrud. Můžeš se postavit," řekl měkce.
Chvíli bylo ticho a potom se ozvalo její unavené zašeptání: Bohudíky, mám ruce jak z olova." Jak se dostaneme na mělčinu, zůstaneš tiše ležet a oddechneš si. Já se půjdu porozhlédnout." Prosím tě, dávej pozor."
Žádný strach,' řekl a široce se zašklebil. Začínám v tom mít praxi. Tohle je druhé nepřátelské pobřeží, na které jsem se vylodil během jediné noci." Dokážeš být někdy vážný?"
Když to situace vyžaduje. Jako ted například. Dej mi tu pistoli." Jessie zaváhala. Myslím, že jsem ji ztratila." Myslíš?"
Když jsme vlezli do vody“."
Taks ji upustila."
Upustila jsem ji," opakovala nevinně hlasem plným lítosti. Ani si neumíš představit, jaká je to švanda s tebou pracovat," pronesl popuzený leč rezignovaný Pitt. Plavali dál, dokud se dno ještě více nezvedlo a hloubka nečinila více než několik stop. Pitt Jessii ukázal, aby zůstala na místě. Po dalších několik minut strnule ležel a nehýbal se, potom náhle, beze slova vyskočil na nohy, rozběhl se přes pláž a zmizel ve stínu.
Jessie musela bojovat proti spánku. Vyčerpáním celá zemdlela a vděčně si začínala uvědomovat, že bolest v místech, kde jí Glyovy ruce způsobily zhmožděniny, pomalu opadá. Voda konejšící její lehce oděné tělo působila jako sedativum. V tom náhle strnula a zaryla prsty do písku. Srdce se jí rozbušilo. Jeden z keřů se pohnul. Deset, možná dvanáct yardů od ní se ze stínů pláže vydělila tmavá masa a vydala se po pláži přímo k vodě. Pitt to nebyl.
Bledé světlo měsíce odhalilo postavu v uniformě, která držela samopal. Ležela jako paralyzovaná, naléhavě si uvědomujíc svou nahou bezmocnost. Tiskla se do písku a pomalu se, píd po pídi, sunula zpátky do hlubší vody. Skrčila se v marné naději, že tak bude menší, když v tom kužel světla prorazil tmu a sunul se nad rozhraním pláže a vody. Kubánsky strážný přejížděl baterkou sem tam, jak důkladně zkoumal písek pod svýma nohama, a přicházel blíž a blíž. Jessie si s děsivou jistotou uvědomila, že sleduje otisky nohou. Náhle se jí zmocnil vztek na Pitta, který ji opustil a ještě po sobě zanechal stopu vedoucí přímo k ní. Kubánec se přiblížil na deset yardů a bylo zřejmé, že pokud se jenom o kousek pohne jejím směrem, spatří obrys horní části Jessiina těla. Kužel světla se ustálil; strážný důkladně zkoumal otisky, které Pitt zanechal při svém úprku přes pláž. Potom se nachýlil doprava, přikrčil se a zamířil světlo do okolního podrostu. Vzápětí se nevysvětlitelně otočil doleva a ozářil přesně to místo, kde ležela Jessie. Světlo ji oslepilo. Jediný okamžik zůstal polekaný Kubánec nehnuto stát, potom zvedl hlaveň samopalu zavěšeného na rameni a zamířil ji přímo na Jessii, která byla tak vyděšená, že nebyla s to ani promluvit. Místo toho zavřela pevně oči, jako by tím mohla zahnat strach a zastavit letící kulky. Náhle uslyšela tupé žuchnuti, po němž následoval křečovitý ston. Kulky nevyletěly.
Nastalo podivné ticho. Jessie vycítila, že světlo zhaslo. Otevřela oči a hleděla tupě na dvojici nohou, které stály po kotníky rozkročené ve vodě, a přes ně viděla bezvládné tělo kubánského strážného natažené na písku. Pitt se k ní sklonil a ohleduplně jí pomohl na nohy. Učísl jí prsty mokré vlasy a řekl: .Jak to vypadá, nemůžu tě na chvilku spustit z očí, abys hned neměla nějaké problémy."
„Myslela jsem. že je po mně." přiznala se Jessie, jejíž tep se pomalu vracel k normálu. Od chvíle, co jsme opustili Key West, sis to musela myslet aspoň tisíckrát." Než si zvykneš na strach ze smrti, chvíli to trvá."
Pitt zvedl Kubáncovu baterku, zakryl ji rukou a začal ze strážného svlékat uniformu. Naštěstí je to mrňavej zmetek asi tak tvé velikosti. V botách budeš asi plavat, ale raději velké než malé." Je mrtvý?"
Jen malá díra v hlavě po kamenu. Za pár hodin přijde k sobě." Jessie chytila obnošenou uniformu, kterou jí Pitt hodil, a nakrčila nos. Pochybuji, že se vůbec kdy myl." Vymáchej to v moři a obleč si ji mokrou," navrhl. Ale dělej. Nemáme čas, aby sis mohla hrát na nějakou parádivou bohatou čubku. Strážný na dalším postu se bude divit, že mu nejde kolega. Jeho střídač a velitel stráže tu budou co nevidět." O pět minut později stála Jessie v uniformě kubánské pohraniční stráže a kapala z ní voda. Pitt se nemýlil, boty byly o dvě čísla větší. Mokré vlasy si stočila pečlivě pod

čepici. Potom se otočila a viděla, jak se Pitt vynořil mezi keři a stromy s Kubáncovým samopalem v ruce a s palmovým listem. Cos s ním provedl?" zeptala se.
Ulil jsem ho o kus dál pod keř." Pittův hlas prozrazoval netrpělivost. Ukázal jí úzký paprsek světla na pláži asi čtvrt míle od nich. .,Už jdou. Na volejbal čas nebude. Musíme mazat." Nemilosrdně ji postrčil směrem ke stromům a následoval ji pozpátku, zametaje za sebou stopy palmovým listem. Asi po sedmdesáti yardech upustil list na zem a vydal se spěšně džunglí rostlinstva, aby je před rozedněním dělila od pláže co největší vzdálenost. Urazili pět mil, když se nebe nad východním obzorem začalo zbarvovat dooranžova. Před nimi se z blednoucí tmy vynořilo pole cukrové třtiny. Šli po jeho okraji, až narazili na dvouproudou silnici. Ani v jednom směru neozařovala její asfalt světla reflektorů. Ubírali se po krajnici a schovávali se do křoví, kdykoli se blížilo nějaké vozidlo. Pitt si povšiml, že Jessie začíná klopýtat a lapat po dechu. Zastavil, překryl čočku baterkv kapesníkem a. posvítil ji do obličeje. Nepotřeboval atestaci sportovního lékaře, abv viděl, že je u konce se silami. Vzal ji kolem pasu a podpíral ji, dokud se nedostali k sráznym bokům malé strže. Oddechni si, hned budu zpátky."
Pitt se spustil po svahu do vyschlého koryta potoka, jenž se vinul v meandrech kolem nízkého kopce, posetého velkými balvany a zakrslými borovičkami. Procházel pod silnicí betonovou troubou, která měla tři metry v průměru a vedla k ohrazené pastvině na druhé straně silnice. Pitt blikl do trouby baterkou. .Jediný volný pokoj ve městě," hlásil tím nejveselejším tónem, na jaký se za daných okolností zmohl. Nebyl to právě ateliérový byt, ale zakřivené dno trouby bylo vystláno dobrými dvěma palci měkkého písku. Byl to daleko bezpečnější azyl, než v jaký mohl Pitt doufat. Pokud by pronásledovatelé našli jejich stopu a sledovali ji až k silnici, budou si myslet, že výsadková skupina nasedla do předem připravených vozů. Nějak se jim podařilo v té tmě a omezeném prostoru zaujmout pohodlnou pozici. Pitt položil zbraň a baterku tak, aby je měl na dosah, a konečně se uvelebil. „No tak, dámo," řekl a jeho slova se v troube rozlehla ozvěnou, myslím, že nadešel čas, abys mi vyklopila, co tu vlastně děláme." Ale Jessie neodpověděla. Nehledíc na špatně padnoucí uniformu, která se jí lepila k tělu, nehledíc na bolavé nohy a klouby, stočila se do klubíčka a spala.

Kapitola 61

Mrtví? Všichni mrtví?" opakoval rozzuřen vládce Kremlu Antonov. Celé zařízení zničené a nikdo nepřežil, vůbec nikdo?" Polevoj ztěžka přikývl. Kapitán ponorky, který zjistil exploze, a plukovník, který velí bezpečnostním silám vyslaným na ostrov, hlásí, že nenašli nikoho živého. Objevili tělo mého prvního zástupce Lva Majského, ale generál Velikov se zatím nenašel." Zmizely tajné kódy a dokumenty?"
Polevoj nehodlal položit hlavu na špalek a převzít odpověďnost za totální selhání tajných služeb. Podle všeho byl na nejlepší cestě ztratit své vysoké postavení a stát se zapomenutým úředníkem pověřeným službou v nějakém pracovním táboře. Všechna data podléhající utajení zničili spolupracovníci generála Velikova ještě před tím, než zemřeli v boji." Antonov tu lež spolkl. CIA." pronesl zamyšleně. Za tou provokací stojí CIA." V tomto případě nám asi CIA jako obětní beránek neposlouží. Výsledky předběžného šetření ukazují na to, že se jednalo o akci kubánské strany." Nesmysl," odsekl Antonov. Naši lidé v Castrových ozbrojených silách by nás varovali v dostatečném předstihu, kdyby se dozvěděli o nějakém plánu na přepadení ostrova. A kromě toho, odvážit se akce takového rozsahu, nebo si ji i jenom vymyslet, to přesahuje možnosti latinského ducha."
„Snad,. jenže naše nejlepší mozky mezi zpravodajci nevěří, že by CIA měla sebemenší tušeni o existenci komunikačního střediska na Cayo Santa Maria. Nezjistili jsme ani ty nejmenší známky nějakého sledování. CIA je dobrá, ale ani její lidé nejsou bohové. Není přece možné, aby ten útok stačili naplánovat, nacvičit a provést během těch několika hodin mezi odpoutáním raketoplánu od stanice a jeho odchýlením na námi naprogramovanou přistávací dráhu." O raketoplán jsme přišli také?"
„Sledováním Johnsonova kosmického střediska jsme zjistili, že přistál bezpečně na Key West." I s kolonisty," dodal Antonov vyhaslým hlasem.
Ano, byli na palubě."
Vzteky otupělý generální tajemník nehnuto seděl, rty pevně sevřené, a civěl do prázdna. .Jak to provedli?" zavrčel konečně. Jak je možné, že dokázali ten svůj raketoplán v poslední chvíli zachránit?" Smůla," řekl Polevoj, spoléhaje se na komunistický zvyk, svalovat vinu na vše možné. Zásah toho Castrova komanda jim zachránil kůži." Antonov náhle upřel na Polevého zrak. Soudruhu náčelníku, vy se často necháváte slyšet, že bratři Castrové si ani nedojdou na záchod, aby KGB neměla přehled o tom, kolik útržků papíru vypotrebovah. Tak mi laskavě vysvětlete, jak je možné, že ti dva z ničeho nic lezou prezidentovi Spojených států do pelechu a vaši agenti o tom nemají ani ponětí." Polevoj se nepozorovaně stáhl a nyní opatrně vystrčil růžky, přehodiv výhybku jiným směrem. „Operace ,Rum s colou' pokračuje. Dejme tomu, že nás s tím raketoplánem převezli, že jsme přišli o zdroj vědeckých informací, ale co to znamená v porovnání s možností získat naprostou nadvládu nad Kubou." Antonov Polevého slova vážil, aby tu návnadu nakonec spolkl. Mám své pochybnosti. Když nemáme Velikova, aby tu operaci osobně řídil, naše šance se zmenšují na polovinu." Generál pro úspěch akce není až tak životně důležitý. Plán je už z devadesáti procent dokonán. Lodě vplují do havanského přístavu zítra večer a Castro má svůj projev pronést následujícího rána. Generál Velikov odvedl

obdivuhodným způsobem podstatnou část práce. Po celém západním světě se už šíří šeptanda, že CIA připravuje další atentát na Castra. Důkazy, že v tom mají prsty Američané, máme připravené. Už zbývá jen stisknout knoflík." Naši lidé v Havaně a Santiagu jsou v pohotovosti?" Jakmile bude atentát potvrzen, vletí na to a utvoří novou vládu." A příští vůdce." Alicia Corderová." Antonov civěl na svého společníka s otevřenými ústy. Ženská? To mi chcete říct, že po Castrově smrti jmenujeme jako dalšího vládce Kuby ženskou?" Dokonalá volba," prohlásil rozhodným hlasem Polevoj. Je tajemnici ústředního výboru a tajemnicí státní rady. Co je však nejdůležitější, je Fidelovou důvěrnicí a lidé si z ní díky úspěchu jejího rodinného ekonomického programu i jejím řečnickým schopnostem udělali modlu. Má takový šarm, takové charisma, že může klidně soupeřit s Fidelem. Její loajalita vůči Sovětskému svazu je nesporná a co je důležité, bude mít naprostou oporu v kubánské armádě." V níž máme dostatečný vliv." Která nám patří." poopravil Antonova Polevoj. Takže tady to máme v kapse." Ano, soudruhu generální tajemníku." A potom?" napovídal Antonov. Nikaragua, Peru, Chile a ovšem Argentina." rozpaloval se Polevoj. „Žádné hurá revoluce, žádné krvavé partyzánské války. Infiltrujeme jejich vlády a opatrně je rozrušíme zevnitř, přičemž si dáme velký pozor, abychom nevzbudili nepřátelství Spojených států, a až ty se proberou, bude už příliš pozdě. Jižní a Střední Amerika budou představovat pevnou součást Sovětského svazu." A strany ne?" otázal se Antonov káravým tónem. Nezapomínáte na slávu našeho komunistického odkazu, soudruhu Polevý?" Strana je základ, na němž všechno stojí. Ale není možné, abychom byli nadále spojováni s archaickou marxistickou filozofií, která se po sto letech trvání přežila a ukázala být neživotaschopnou. Do počátku jedenadvacátého století nám zbývá jediná dekáda. Jsme v období chladné racionality. Dovolte, abych vás citoval, soudruhu generální tajemníku: ‚Mám vizi nové éry socialismu, který smete z povrchu země nenáviděnou metlu kapitalismu." Kuba je prvním krokem k vašemu snu o světovém společenství řízeném z Kremlu." A Fidel Castro je překážkou na naši" cestě."
Ano," přitakal Polevoj se zlověstným úsměvem. Ale už jen pro příštích osmačtyřicet hodin."

Prezidentsky boeing odstartoval z Andrewsovy základny vojenského letectva a zamířil nad virginské vršky, které sehrály důležitou roli v dějinách Spojených států. Po čisté azurové obloze časného rána bylo rozseto pouze několik bouřkových mraků. Plukovník letectva, jenž pilotoval tentýž tryskový letoun již pro tři prezidenty, sestoupil na 34 000 stop a prostřednictvím vnitřního okruhu informoval o čase příletu na Cape Canaveral. Snídani, pánové?" otázal se prezident a vydal se k malé jídelně, jež byla nedávno do letadla vestavěna. Jeho manželka ji vybavila artdekovým stolkem, nad nějž zavěsila Tiffanyho lampičku. Tyto předměty dodávaly nevelkému prostoru neformální, uvolněnou atmosféru. Pokud by chtěl někdo oslavovat, máme tu k dispozici šampaňské." Martin Brogan se posadil a vytáhl z kufříku papírové desky. Nepohrdl bych šálkem černé kávy," řekl a zasunul kufřík pod stolek. Dan Fawcett si přitáhl židli vedle něj, zatímco Douglas Oates se posadil naproti, hned vedle prezidenta. Seržant vojenského letectva v bílé uniformě servíroval prezidentův oblíbený guavový džus a kávu. Muži si jeden po druhém objednali a klidně čekali, až se prezident ujme slova. Nu, pánové," spustila hlava státu, máme toho spoustu, co musíme probrat ještě před přistáním. Navrhuji, abychom se do toho pustili. Dane, obeznamte nás se stavem Gettysburgu a kolonizátorů měsíce." Celé ráno jsem byl ve spojení s NASA," začal Fawcett vzrušeným tónem. Jak všichni víme, Dave Jurgens dovedl raketoplán na Key West, a bylo to jen o chloupek. Fantastický výkon. Letiště bylo uzavřeno pro veškerou dopravu. Brány a oplocení jsou důkladně střeženy zesílenými hlídkami. Pan prezident nařídil dočasné informační embargo, dokud nebude moci oznámit světu existenci naší základny na Měsíci." Novináři musejí vřískat jak ranění supi," poznamenal Oates. Určitě by se rádi dozvěděli, proč se raketoplán odchýlil tak daleko z předpokládaného kursu." To je bez debaty."
Kdy hodláte vydat prohlášení?" zeptal se Brogan.
Nejpozději do dvou dnů," odvětil prezident. Potřebujeme čas, abychom si mohli promluvit se Steinmetzem a jeho lidmi a udělat si obrázek o rozsahu dat, která s sebou dopravili na Zemi. Potom se teprve budeme bavit se zástupci sdělovacích prostředků." Jestli to budeme dlouho odkládat," dodal Fawcett, začnou se v tom rýpat lidi z tiskového střediska Bílého domu. Kde jsou kolonisté v tuto chvíli?" Podstupují testy v lékařském zařízení Kennedyho střediska," odpověděl Fawcett. Byli tam přepraveni společně s Jurgensem a jeho osádkou krátce po přistání Gettysburgu na Key Westu." Brogan pohlédl na Oatese. Co na celou věc říká Kreml."
Dosud ani slovo."
Bude zajímavé sledovat, jak zareagují na smrt svých spoluobčanů." Antonov je starý, mazaný lišák," řekl prezident. Jistě dá před propagandistickým útokem, jímž by nás obvinil z vraždění sovětských kosmonautů, přednost tajnému vyjednávání, při kterém bude požadovat kompenzace v podobě podílu na získaných vědeckých poznatcích. Poskytnete jim je?"
Prezident je k tomu morálně zavázán," prohlásil Oates.
Brogan i Fawcett se zatvářili polekaně.
Tohle není politická záležitost," řekl Brogan mírným tónem. Nikde není psáno, že jsme povinni se zbavovat informací životně důležitých pro národní obranu." Tentokrát jsme v roli lumpů my, nikoli Rusové," protestoval Oates. Za dveřmi je podpis smlouvy SALT IV o zákazu rozmisťování jaderných zbraní. Bude-li prezident ignorovat Antonovovy nároky, pošlou nás sovětští vyjednavači do háje pár hodin před uzavřením dohody, jak je ostatně jejich dobrým zvykem."
Možná máte pravdu," řekl Fawcett. Ale všichni ti lidé spojení s Jerseyskou kolonií nebojovali dvacet let jenom proto, aby plody svého úsilí mohli odevzdat Kremlu." Prezident až dosud jenom mlčky přihlížel. Nyní zvedl ruku. Pánové,

nemám v úmyslu vyprodat cely krám. Nicméně disponujeme nyní obrovským bohatstvím poznatků, o něž se můžeme s Rusy a se zbytkem světa podělit ve jménu humanity. Medicínské objevy, geologická a astronomická data musí být volně přístupná. Jinak ale můžete být klidní. Pokud jde o náš kosmický a obranný program, tam nehodlám přistupovat na žádné kompromisy. To je oblast, která zůstane pevně v našich rukách. Řekl jsem to sdostatek srozumitelně? Zatímco steward přinášel talíře s vejci, šunkou a teplými vdolečky a doléval kávu, vládlo v jídelním oddílu ticho. Jakmile se vrátil do kuchyňky, prezident si zhluboka povzdechl a upřel pohled na prázdné místo na stole před Broganem. Vy nebudete jíst, Martine?"
Snídaně vynechávám. Nacpu se teprve při obědě."
Ani nevíte, o co přicházíte. Ty vdolečky jsou lehké jako pápeří." Ne, ne, děkuji. Bude mi stačit káva."
Co kdybyste nás, zatímco se budeme ládovat, seznámil s průběhem operace na Cayo Santa Mana."
Brogan si srkl kávy, otevřel desky a shrnul jejich obsah do několika stručných vět. Speciální úderné komando pod vedením plukovníka Ramona Kleista přistálo na ostrově ve dvě hodiny v noci. Ve čtyři hodiny třicet minut bylo zničeno rušící a odposlechové zařízení, včetně antény. Všichni členové obsluhy byli zabiti. Obrovské štěstí představovalo nača-sování, neboť poslední vysílání varovalo Gettysburg pouhých několik minut před tím, než mohl přistát na kubánské půdě." Kdo ho varoval?" vpadl mu do řeči Fawcett.
Brogan upřel pohled přes stůl a usmál se. Tvrdil, že se jmenuje Dirk Pitt."
Prokristapána, ten člověk je všude," zvolal prezident.
Podařilo se zachránit Jessii LeBaronovou a dva muže admirála Sandeckera," pokračoval Brogan. Raýmond LeBaron zahynul." ‚Je to jisté?" zvážněl prezident.
Ano, jisté."
To je smůla. Zasloužil si uznání pro svůj přínos v projektu Jerseyské kolonie."
Přesto ta akce představuje mimořádný úspěch," prohlásil Brogan tichým hlasem. Major Quintana zajistil množství tajných materiálů, včetně posledních sovětských kódů. Dorazily před hodinou a nyní se jimi zaobírají analytici v Langley." Musím vám poblahopřát," řekl prezident. Vaši lidé odvedli neuvěřitelný kus práce." Až uslyšíte zbytek, pane prezidente, nebudete zřejmě tolik spěchat s chválou." Co to bude, Martine?"
Dirk Pitt a paní LeBaronová“." Brogan se odmlčel a sklíčeně pokrčil rameny. Nevrátili se s Quintanou a jeho lidmi na mateřskou lod." Chcete říct, že zemřeli na ostrově společně s panem LeBaronem?" Ne, pane. Vraceli se společně s ostatními, ale potom se oddělili a zamířili na Kubu." Na Kubu," zopakoval prezident tichým hlasem a pohlédl přes stůl na Oatese a Fawcetta, kteří se tvářili, jako by nevěřili vlastním uším. Bože můj, Jessie se stále snaží doručit naši odpověď na návrh americko-kubánské smlouvy." Můžeme předpokládat, že se jí podaří navázat kontakt s Castrem?" otázal se Fawcett. Brogan zavrtěl pochybovačně hlavou. Ostrov se hemží vojáky, policajty a milicionáři, kteří kontrolují každou míli silnic. Do hodiny je museli dostat, pokud vůbec obešli pobřežní stráž." Třeba bude mít Pitt štěstí," zabručel Fawcett.
Ne," pronesl pochmurným tónem prezident, v jehož tváři se zračily obavy. Ten člověk už všechno štěstí, které měl k dispozici, vyplýtval." Bob Thornburg, hlavní analytik dokumentů, seděl v malé kanceláři hlavního štábu CIA v Langley s nohama zkříženýma na stole a pročítal hromadu materiálů, které byly doručeny ze San Salvadoru. Zabafal z dýmky, vypustil závoj modrého kouře a pustil se do luštění azbuky. Rychle prolétl tři složky a sáhl po čtvrté. Nadpis ho zaujal. Byl podivně amerického ražení. Jednalo se o tajnou akci nazvanou podle jistého míchaného nápoje. V rychlosti pročetl složku od začátku do konce a chvíli seděl, jako by byl přikován do křesla. Potom odložil dýmku do popelníku, sundal nohy ze stolu a začetl se do obsahu desek ještě jednou, pozorněji. Rozebíral větu po větě a dělal si do zápisníku poznámky. Téměř po dvou hodinách práce zvedl telefon a vyťukal číslo vnitřního okruhu. Ozval se mu ženský hlas a Thomburg požádal o zástupce ředitele. Eileen, tady Bob Thornburg. Máš tam Henryho?"
Je na jiné lince." Řekni mu, ať mi zavolá, jakmile bude moct, je to naléhavé." Vyřídím."
Thornburg si uspořádal poznámky a dal se do opětovného studia složek. Pročítal je již popáté, když zaševelil telefon. Bob si povzdechl a zvedl sluchátko.
Bobe, tady je Henry. Co se děje?"
Měl bys na mě čas? Právě jsem si procházel část materiálů získaných při akci na Cayo Santa Maria." Něco cenného?"
Hotová bomba."
Můžeš mi aspoň naznačit, o co jde?"
Týká se to Fidela Castra."
Co nedobrého zase páchá?"
Pozítří ráno má zemni."

Kapitola 62

Jakmile se Pitt probudil, pohlédl na hodinky. Bylo dvanáct hodin osmnáct minut. Cítil se být odpočatý, v dobré až optimistické náladě. Když se však zamyslel, shledal své radostné naladěni poněkud směšným. Jeho budoucnost vůbec nevypadala růžově. Neměl žádné kubánské peníze ani osobní doklady. Byl v komunistické zemi bez jediného

přátelského kontaktu a pro svou přítomnost neměl žádnou omluvu. A navlečen byl do nesprávné uniformy. Bude moci hovořit o štěstí, když přečká den, aniž by ho zastřelili jako špiona. Natáhl ruku k Jessii a lehce jí zatřásl. Potom prolezl troubou, opatrně prozkoumal okolí a pustil se do protahovacích cviků, aby si uvolnil ztuhlé svalstvo. Jessie otevřela oči a malátně se probírala z hlubokého, slastného spánku. Jen pomalu; kousek po kousku si rovnala v hlavě obraz světa. Protahovala se a napínala paže i nohy jako kočka, slabě úpěla bolesti, která však, jak si s povděkem uvědomovala, pobízela její mozek k činnosti. Zprvu myslela na hlouposti: koho že by měla pozvat na příští večírek, se šéfkuchařem že musí připravit menu, že je třeba připomenout zahradníkovi, aby zastřihl živý plot kolem chodníčků. Potom se jí však před vnitřním zrakem začaly odvíjet vzpomínky na manžela. Přemítala, jak je možné, že nějaká žena dokáže pracovat a žít s mužem celých dvacet let a stejné se nedobrat záhady jeho vnitřního ustrojení. A přece více než kdo jiný viděla Raymonda prostě jako lidskou bytost, ani lepší ani horši než jsou ostatní lidé, bytost s myslí, která je schopna - dle okolností - jak soucitu tak krutosti, jak malichernosti tak i velkodušnosti. Jessie zavřela pevně oči, aby k ní nemohla proniknout jeho smrt. Mysli na někoho jiného, nebo na něco jiného, říkala si v duchu. Mysli na to, jak přežít následující dny. Mysli na Dirka. Kdo to vlastně je, uvažovala. Co je to za člověka? Dívala se, jak na konci trouby ohýbá a protahuje tělo, a poprvé od chvíle, kdy se s ním setkala, pocítila, že ji eroticky přitahuje. Směšné, domlouvala si, vždyť je aspoň o patnáct let mladší. A kromě toho nedal jedinkrát najevo, že by ho zajímala jako žena, neslyšela od něj jedinou narážku, jediný pokus o flirt. Usoudila, že Pitt je prostě hádanka, typ muže, který přitahuje ženy, který je vzrušuje, ale nikdy se nenechá ošálit jejich triky. Jessii ze snění vytrhl Pitt, který strčil hlavu do trouby a usmál se. Jak se cítíš?"
Nervózně odtrhla oči..Jak spráskaný pes, ale jinak jsem připravena poprat se s dnešním dnem."
Omlouvám se, že není snídaně," řekl a jeho hlas zněl v troubě dutě. O donášce jídla na pokoj si tu můžeme nechat jen zdát." Zaprodala bych duši za šálek kávy."
Podle ukazatele, který jsem viděl několik set yardů odtud, to máme k nejbližšímu městu deset kilometrů." Kolik je?"
Tři čtvrtě na jednu a pět minut."
Jessie se převalila a po kolenou a po rukách lezla za světlem. Půl dne je za námi. Budeme sebou muset hýbnout."
Zůstaň, kde jsi."
Proč?"
Pitt neodpověděl, ale otočil se a sedl si vedle. Potom vzal jemně do rukou její obličej a políbil ji na ústa. Jessie vytřeštila oči a vzápětí mu polibek hladově oplatila. Po chvíli se od ní Pitt odtáhl. Čekala, co bude následovat, ale Pitt jenom seděl na místě a díval se jí do očí. Chci tě," řekla.
Ano."
Teď."
Přitáhl ji k sobě, přitiskl se k jejímu tělu a opět ji políbil. Potom se od ní znovu odtrhl. Pěkně jedno po druhém." Upřela na něj bolestný, zvědavý pohled. Co máš na mysli?" Proč jsi mě unesla na Kubu?"
Máš divný smysl pro pořádek."
Taky nejsem zvyklý absolvovat milostné předehry v odvodňovací rouře." Co chceš vědět?"
Všechno."
A když ti to neřeknu?"
Pitt se rozesmál. Pak si potřeseme rukou a rozpustíme tohle souručenství." Jessie několik chvil spočívala opřena o bok trouby a uvažovala, jak daleko by se bez něho dostala. Zřejmě ne dále než k nejbližšímu městu, k prvnímu podezíravému policajtovi nebo milicionáři. Pitt byl neuvěřitelně vynalézavý muž. Dokázal to již mnohokrát. Nezbývalo, než pohledět pravdě do očí; potřebovala ho více, než on potřeboval ji. Snažila se mu objasnit situaci a hledala pro to slova, která by dávala jakýs takýs smysl. Nakonec to vzdala a prostě vychrlila: Prezident mě poslal, abych se setkala s Fidelem Castrem." Pittovy temně zelené oči si ji prohlížely s upřímným zájmem. To není špatný začátek. Rád bych slyšel i zbytek." Jessie se zhluboka nadechla a pokračovala.
Vyprávěla mu o Castrově nabídce na uzavření paktu a o jeho bizarním způsobu, jak ji odeslat před slídivými zraky sovětské rozvědky. Vyprávěla mu o tajném setkání s prezidentem, k němuž došlo po nečekaném návratu Prosperteera, a o tom, jak ji poprosil, aby dopravila jeho odpověď, a to tak, že se ve vzducholodi vydá po stopě svého manžela, což měla být zástěrka, kterou Castro okamžitě pochopí. Připustila, že jeho, Giordina a Gunna oklamala, a omlouvala se za zhacený plán, jenž nevyšel kvůli překvapivému útoku kubánského vrtulníku. A konečně se dostala ke generálu Velikovi, k tomu, jak vytušil skutečné důvody jejich ztroskotavší výpravy, i k tomu, jak se z ní snažil prostřednictvím Glyových násilnických metod vypáčit pravdu. Pitt naslouchal beze slůvka komentáře.
Jessie se bála jeho reakce. Bála se toho, co ji' řekne poté, co se dozvěděl, jak ho zneužívala, obelhávala a uváděla v omyl; že se nechával mlátit a téměř zabit pro poslání, o němž nic netušil. Říkala si v duchu, že pokud by měl chuť ji zaškrtit, nemohla by mu to mít za zlé. Víc už nebyla s to vymyslet, a tak jenom hlesla: Promiň." Pitt ji nezaškrtil. Místo toho k ní vztáhl ruku, Jessie se ji chopila a on ji k sobě přitáhl. Takže tys mě celou tu dobu balamutila," konstatoval.
Ach Bože, ty zelené oči, pomyslela si. Chtěla by se v nich utopit. Máš právo se na mě zlobit." Chvilku ji tiše objímal.
Takže?"
Takže co?"

Neřekneš mi něco?" zeptala se plaše. To na mě nemáš ani zlost?" Pitt jí rozepnul košili uniformy a lehce ji pohladil po ňadrech. Máš štěstí, že v sobě neumím živit nenávist." A potom se milovali a nad nimi rachotila auta jedoucí po silnici. Jessie cítila neuvěřitelný klid. Hřejivý pocit ji neopustil po celou tu hodinu, kterou již kráčeli, nijak se neskrývajíce, po krajnici silnice. Bylo to jako anestézie, umrtvovalo to strach, zvyšovalo sebedůvěru. Pitt vzal její důvody na milost a slíbil, že jí pomůže dostat se ke Castrovi. Nyní tedy šlapala vedle Pitta, jenž si vykračoval kubánskou krajinou, jako by mu patřila. Dozvuky jejich milováni ji dávaly pocit hřejivého bezpečí.
Pitt ukradl několik mangových plodů, ananas a dvě nedozrálá rajská jablka. Jedli cestou. Minulo je několik aut, především nákladáků, naložených cukrovou třtinou a citrusovými plody. Tu a tam se kolem mihl vojenský vůz s posádkou milicionářů. Jessie pokaždé nervózně hleděla na svá pevně zašněrovaná bagančata, zatímco Pitt zvedl samopal do výše a zařval: Saludos amigos!Ještě štěstí, že dobře neslyší," podotkla Jessie.
Proč myslíš?" tázal se Pitt v předstíraném rozhořčeni.
Ta tvoje španělština je hrozná."
Na psích dostizích v Tijuaně mi to vždycky procházelo."
Tady to fungovat nebude. Měl bys nechat mluvit mě."
Myslíš, že mluvíš španělsky lépe než já?"
Mluvím jako rodilý mluvčí. Ještě umím hovořit plynulou ruštinou, franštinou a němčinou." Ty mě těmi svými schopnostmi neustále přivádíš v úžas," prohlásil Pitt upřímně. Věděl Velikov, že umíš rusky?" Kdyby to věděl, tak jsme už všichni mrtví."
Pitt se chystal odpověďět, ale místo toho ukázal před sebe. Procházeli právě zatáčkou, za níž se objevilo u silnice odstavené auto se zvednutým víkem, pod nímž se kdosi, opřen o blatník, nořil až po prsa do motorového prostoru. Jessie zaváhala, jenže Pitt ji vzal za ruku a vlekl ji vpřed. To zvládneš," řekl konejšivě. Neměj strach. Oba máme uniformu a ta moje patři elitní paradesantní brigádě." Co mám povídat?"
Jen tak tlachej. Možná že je to příležitost ke svezení."
Dříve než se zmohla na protest, zaslechl řidič křupání jejich kroků ve štěrku a otočil se. Byl to malý chlapík, které mu mohlo být něco přes padesát, s hustými černými vlasy a tmavou pleti. Na sobě měl pouze šortky a sandály. Jejich uniformám, které byly na Kubě běžným oděvem, téměř nevěnoval pozornost. Široce se na ně usmál. Holá." Potíže s motorem?" zeptala se ho Jessie španělsky.
Potřetí tenhle měsíc." Muž bezmocně pokrčil rameny. Zrovna přestal šlapat." Víte, v čem je problém?"
Muž zvedl kus kabelu, který se rozpadal na třech různých místech a pohromadě držel jen díky izolaci. To je od cívky k rozdělovači." Měl byste ho nahradit novým."
Kubánec se na ni podezíravě podíval. Díly na stará auta nejsou k sehnáni. To musíte přece vědět." Jessie si uvědomila svou chybu a rozhodla se zabrnkat na mužovu latinskoamerickou strunu chlapáctví. Jsem jenom ženská. V autech se nevyznám." No jo," usmál se muž laskavě, ale moc pěkná ženská."
Pitt věnoval hovoru pramálo pozornosti. Obcházel vůz a prohlížel si
ho ze všech stran. Naklonil se přes předek a chvilku zkoumal motor. Potom se narovnal a poodstoupil. ,,Chevroletka ze sedmapadesátého," pronesl obdivně v angličtině. ,,Po čertech dobrý auťák. Zeptej se ho, jestli má nůž a nějakou izolačku." Jessii v ohromení spadla brada. Řidič na něj upíral nejistý pohled, nevěda co dělat. Potom se zeptal lámanou angličtinou: Vy nemluvit španělský?"
No a co?" odsekl Pitt. To jste ještě neviděl Ira?"
Proč Ir nosí kubánskou uniformu?"
Major Paddy O'Hara, Irská republikánská armáda, přidělen jako poradce k vaší milici." Kubáncův obličej se rozzářil jak blesk fotoaparátu a Pitta potěšilo, když viděl, že na něj udělal ten správný dojem.
Jmenuju se Herberto Figueroa," řekl a nabídl ruku k pozdravu. Je to dávno, co jsem se učil anglicky, to když tady byli ještě Američani." Pitt ruku přijal a kývl směrem k Jessii. Desátnice Maria Lópezová, moje pobočnice a průvodkyně. Taky tlumočí mou nevalnou španělštinu. Figueroa si všiml Jessiina snubního prstenu. Seňora Lópezová," podotkl a nachýlil hlavu k Pittovi. Ona zná anklicky?" Trochu," odvětil Pitt. A Leu, kdybyste mi dal ten nůž a nářadí, myslím, že bych vám to fáro zpojízdnil."
Jasně, jasně," řekl Figueroa. Vytáhl z přihrádky v palubní desce kapesní nůž a v bedýnce na nářadí, uložené v kufru, našel cívku izolační pásky. Pitt sáhl do motoru a ořezal přebytečné kousky kabelů vedoucích k zapalovacím svíčkám a konce spletl dohromady. Potom pospojoval získané kousky, čímž získal novy vodič, který byl dost dlouhý na to, aby spojil cívku s rozdělovačem. Fajn, zkuste to."
Figueroa otočil klíčkem a motor o obsahu 283 kubických palců s osmi ventily zakašlal jednou, dvakrát a chraplavě se rozerval. Magnífico!" vyjekl šťastný Figueroa. Chcete se svézt?"
Jak daleko jedete?"
Do Havany. Bydlím tam. Byl jsem v Nuevitas pomáhat s pohřbem sestře, které umřel manžel, a ted se vracím domů."
Pitt kývl na Jessii. Toto byl jejich šťastný den. Pokoušel se vybavit si tvar Kuby a správně odhadl, že vzdušnou čarou mohou být asi dvě stě mil severovýchodně od Havany, což bude dělat nějakých tři sta po silnici. Zabral si přední sedadlo, zatímco Jessie si vlezla dozadu. Jsme vám velice vděční, Herberto. Nějaké dvě míle zpátky jsme zadřeli motor služebního auta, protože nám vytekl olej. Jeli jsme do výcvikového tábora, který je na východ od Havany. Když nás

vyhodíte u ministerstva obrany, ještě dostanete zaplaceno." Jessii opět poklesla čelist a proklála Pitta znechuceným pohledem. Pitt věděl, že si v duchu říká, jaký je ten její parťák domýšlivy zmetek. Vaše smůla, moje štěstí," zadeklamoval Figueroa, blažený vyhlídkou, že shrábne navrch nějaké to peso. Figueroa protočil kola na štěrku krajnice a vyjel na asfalt. Přeřadil na vyšší rychlost a potom na ještě vyšší a ve chvíli uháněl úctyhodnou sedmdesátkou. Motor měl klidný chod, zato karosérie se na tisíci místech otřásala a zkorodovanou podlahou vnikaly do interiéru výfukové plyny. Pitt mrkl do zpětného zrcátka. Nezdálo se, že by Jessie byla právě ve svém živlu. Rozhodně by dala přednost nějaké limuzíně. Pitt si však nemohl stěžovat. V tu chvíli jeho láska ke starým autům převládla nad obavami z hrozícího nebezpečí. Kolik má najeto? Přes šest set osmdesát tisíc kilometrů," odpověděl Figueroa. To je pořád ještě pěkně nadupaný."
Kdyby Amíci zrušili embargo, mohl bych dokoupit náhradní díly a zachovat ho v provozuschopném stavu. Ale věčně taky nevydrží." Nedělají vám potíže na kontrolních stanovištích?"
Vždycky mě pouštěj bez zastavení."
To musíte mít slušný vliv. Co děláte?"
Figueroa se rozesmál. Taxikáře."
Pitt se nepokoušel potlačit úsměv. Vše vycházelo lépe, než mohl doufat. Seděl uvolněně a těšil se z okolní krajiny jako kdejaký turista. Snažil se své myšlenky obrátit k LeBaronově záhadné instrukci, jak nalézt La Doradu, ale hryzaly ho výčitky svědomí. Věděl, že někde cestou bude muset připravit Figuerou o to málo peněz, které má u sebe, a navíc mu ukrást auto. Pitt doufal, že nebude toho přátelského mužíka muset k dovršení všeho zabít

Kapitola 63

Prezident se vrátil z Kennedyho střediska vesmírných letů do Bílého domu pozdě večer a šel přímo do Oválné pracovny. Poté, co se tajně setkal se Steinmetzem a jeho spolupracovníky a vyslechl si nadšenou zprávu o jejich výzkumech, zmocnil se ho pocit bujarého veselí" a na spánek neměl ani pomyšlení. Cestou do kanceláře snil o dalších možnostech, které se otevíraly pokroku při dobývání kosmického prostoru. Posadil se k velkému stolu, ze spodní zásuvky vytáhl zvlhčovací skříňku na tabák z vlašského ořechu a z ní vylovil veliký doutník, z nějž ihned strhl celofánový obal. Chvíli se těšil pohledem na jeho tmavě hnědý povrch, tvořený pečlivě utaženými listy, a vdechoval jeho opojnou vůni. Byla to nejlepší značka kubánských doutníků, Montecristo, jejíž dovoz byl v důsledku amerického embarga zakázán. Prezident se musel spoléhat na starého kamaráda ze školy, že mu každé dva měsíce propašuje krabici z Kanady. Dokonce ani jeho žena či nejbližší spolupracovníci neměli o jeho tajných zásobách ponětí. Zastřihl jeden konec a obřadně zapálil druhý. Jako vždy si v duchu kladl otázku, jaký rozruch na veřejnosti by vyvolalo odhalení jeho tajné a do jisté míry ilegální libůstky.
Dnes na to však za mák nedbal. Jeho duch se vznášel ve výšinách. Ekonomika byla v pořádku, kongres konečně schválil škrty v napjatém rozpočtu i zákon o dvojím zdanění. Svět vstupoval do fáze uvolnění, jakkoli dočasného, a průzkumy jeho popularity vykazovaly pětiprocentní nárůst. Nyní mohl začít těžit z prozíravosti svých předchůdců, tak jako třebas Nixon ze zdárně završeného programu Apollo. Ohromující úspěch měsíční kolonie bude něco jako značka vyznačující vysokou vodu na vodočetné lati jeho prezidentské kariéry. Jako nejbližší cíl si kladl zvýšení vlastní obliby v Latinské Americe. Castro mu svou nabídkou smlouvy pootevřel dveře. On mezi ně a práh bude muset nyní strčit nohu, aby se opět nezavřely. Snad to bude znamenat možnost neutralizovat vliv marxismu na celém americkém kontinentu. Vyhlídky se zatím zdály být spíše chmurné. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že Pitt a Jessie LeBaronová již byli zastřeleni nebo uvězněni. A pokud ne, pak to byla jenom otázka nejbližších hodin, než se tak stane. Zbývala jediná možnost: propašovat na Kubu dalšího člověka, jenž by se pokusil spojit s Castrem. Na stole zabzučel interkom. Ano?"
Promiňte, že vás ruším, pane prezidente," ozvala se operátorka, ale pan Brogan by s vámi potřeboval mluvit v neodkladné záležitosti." To je v pořádku. Spojte mě s ním."
V reproduktoru to slabě cvaklo. Nevytáhl jsem vás z postele?"' zeptal se Martin Brogan. Nemohloby to počkat do zítřejší porady?"
Jsem dosud na Andrewsově základně. Můj zástupce na mě čekal s překlady dokumentů z Cayo Santa Maria. Obsahují jistý pořádně horký materiál." Můžete mě zasvětit?"
Rusové chtějí pozítří vyřídit Castra. Jméno operace je Rum s colou. Rozpracovává se tam do detailu převzetí vlády nad Kubou sovětskými agenty." Prezident sledoval, jak kotouče modrého kouře stoupají ke stropu. Rozhoupali se dříve, než jsme předpokládali," pronesl zamyšleně. Jakým způsobem chtějí Castra eliminovat?" Mají naprosto šílený plán," řekl Brogan. GRU, ozbrojená složka KGB, hodlá společně s ním zničit celé město." Havanu?"
Její značnou část."
Probůh, to mluvíte o atomové bombě."
Abych byl upřímný, o konkrétních prostředcích se v dokumentech nemluví, ale je naprosto jasné, že na lodi, která kotví asi čtyři míle od přístavu, musí byt připraveny nějaké výbušniny." Na prezidenta padla tíseň a zadusila jeho dobrou náladu. Udávají dokumenty jméno té lodi?" Zmiňují se o třech, ale ani o jedné jmenovitě."
A kdy má dojít k tomu výbuchu?"

Během oslav Dne vzdělání. Rusové spoléhají na to, že se Castro neplánovaně ukáže na veřejnosti a neodpustí si svůj obvykly dvouhodinový projev." Nechce se mi věřit, že by se Antonov podílel na něčem tak zrůdném. Proč nedají dohromady skupinu místních nájemných vrahů, kteří by Castra jednoduše zastřelili? Co tím získají, když s ním zahynou statisíce nevinných obětí?" Castro je pro Kubánce modlou," vysvětloval Brogan. Pro nás možná poněkud směšná figurka, ale pro ně uctívaný Bůh. Prostý atentát by vzedmul mohutnou vlnu odporu proti lidem, kteří ho mají nahradit a kteří jsou podporováni Sověty. Ale velké neštěstí - to novým vládcům vloží do rukou potřebná hesla i příležitost vyzval lid, aby se semkl kolem nové vlády. Tím spíš, podaří-li se přinést důkazy, že viníkem jsou Spojené státy, a zvláště pak CIA." Přesto se s něčím tak monstrózním nedokážu vyrovnat."
Ujišťuji vás, pane prezidente, že to máme všechno černé na bílém." Brogan se odmlčel, aby mohl nahlédnout do jednoho z dokumentů. Zvláštní věc, je to naprosto nejasné, pokud jde o podrobnosti výbuchu, ale velmi detailně jsou tu rozepsány postupné kroky propagandistické kampaně, která má vinu svalit na nás. Je tu dokonce seznam sovětských přisluhovačů a postů, které jim připadnou, až se zmocní vlády. Mohlo by vás zajímat, že příští prezidentkou se má stát Alicia Corderová." No pomoz nám Bůh. To je dvakrát tak velká fanatička než Fidel." V každém případě tím Sověti získají a my budeme tratit." Prezident položil doutník do popelníku a zavřel oči. Problémy nemají nikde konce, dumal. Jeden plodí druhý. Triumfy vlády přečkají jen krát-ký čas, zatímco nepříjemnosti a nezdary se hrnou jak na běžícím pásu.
Dokázalo by vojenské námořnictvo zastavit ty lodě?" zeptal se. Podle plánu by dvě z nich už měly kotvit v Havaně," odvětil Brogan. Třetí by měla dorazit v nejbližších hodinách. Napadlo mě totéž, ale zůstali jsme o míle pozadu." Musíme zjistit jména těch lodí."
Už jsem dal svým lidem rozkaz, aby zkontrolovali všechny příjezdy lodí do havanského přístavu. Do hodiny by měli znát jejich totožnost. A zrovna v tuhle chvíli se musí Castro vypařit," pronesl prezident podrážděně. Našli jsme ho." Kde?"
V jeho venkovském domě. Zpřetrhal všechny svazky s okolním světem. Dokonce ani jeho nejbližší poradci a sovětští pohlaváři k němu nemají přístup." Kdo z našich lidí by se s ním mohl setkat tváří v tvář?" Brogan si odfrkl. Nikdo." Musí existovat někdo, koho bychom za mm mohli poslat."
Pokud by Castro byl v komunikativní náladě, umím si představit nejméně deset námi placených lidí, kteří by k němu mohli vejít hlavni branou. Ale ne za současné situace“. Prezident si hrál s doutníkem, hledaje inspiraci. Kolik Kubánců z těch, co pracují v docích a mají zkušenosti s námořní plavbou, má vaši důvěru?" Musel bych se podívat." Odhadem."
No, z hlavy, snad patnáct dvacet."
V pořádku," řekl prezident. Kontaktujte je. Nějak se musí dostat do těch lodí a zjistit, která z nich má na palubě bombu." Někdo, kdo bude vědět, jak se to dělá, ji bude muset zneškodnit." Až zjistíme, kde je, už si nějak poradíme." Máme na to jeden a půl dne. To není mnoho," usoudil Brogan zasmušile. Bylo by rozumnější, kdybychom se soustředili na ten zmatek, který nastane potom." Rozumnější bude, když se pustíte hned do práce. Informujte mě kaž-dé dvě hodiny. Vrhněte do akce všechny volné lidi z kubánské sekce."
A co s tím varováním Castra?"
O to se postarám sám."
Hodně štěstí, pane prezidente." .
Vám také, Martine."
Prezident zavěsil. Doutník mu, zatímco hovořil, zhasl. Znovu jej zapálil. Potom opět zvedl sluchátko a vyťukal číslo Iry Hagena.

Kapitola 64

Příslušník vojenské hlídky, který je zastavil, byl ještě chlapec. Nebylo mu více než šestnáct let. Vyznačoval se horlivou oddaností Fidelu Castrovi a plál revoluční bdělostí. Když se s puškou zavěšenou přes rameno a s náležitě arogantním výrazem ve tváři blížil k okénku, sálalo z něj vědomí vlastní důležitosti. Požádal o osobní doklady. To muselo přijít " zamručel Pitt. Na prvních třech stanovištích Figueroa jenom zamával povolením, které ho opravňovalo provozovat taxík, a hlídky mu líným gestem pokynuly, aby pokračoval v cestě. Strážci byli campesinos, kteří dali přednost vojenské dráze před bezvýchodným životem stráveným prací na poli či v továrně. A stejně jako vojáci všech armád světa shledávali strážní službu tak jednotvárnou, že nakonec ztratili veškerou ostražitost kromě případů, kdy hrozila inspekce ze strany nadřízených. Figueroa podal mladíkovi povolenku.
To se vztahuje jenom na Havanu. Co děláte na venkově?"
Zemřel mi švagr," vysvětloval Figueroa trpělivě. Byl jsem mu na pohřbu." Strážce se sehnul a pohlédl otevřeným okénkem u řidiče dovnitř. Kdo jsou ti další?" Jsi slepej?" vyjel na něj Figueroa. Vojáci jako ty."
Máme rozkaz dávat pozor na muže oblečeného v ukradené milicionářské uniformě. Je to možná imperialistický špion, který se vylodil asi sto mil odtud." Figueroa ukázal na Jessii sedící na zadním sedadle. ‚To si myslíš, když má na sobě

uniformu milice, že američtí imperialisté posílaj ženský, aby nás přepadaly?" Chci vidět jejich doklady," stál si voják na svém.
Jessie stáhla zadní okénko a naklonila se k němu. To je major O'Hara z Irské republikánské armády, který k nám byl přidělen jako poradce. Já jsem desátnice Lópezová, jeho pobočnice. Takže necháme těch nesmyslů a vy nás pustíte dál." Voják nespouštěl oči z Pitta. Jestliže je major, tak kde má hodnost?" Figueroa si teprve nyní uvědomil, že jeho pasažér nemá na uniformě žádné označeni. Upřel na Pitta pohled a jeho tvář se zachmuřila pochybami. Pitt seděl, aniž by se té půtky účastnil. Potom se pomalu obrátil a přátelsky se na vojáka usmál. Promluvil mírným hlasem, z nějž však sršelo sebevědomí nositele absolutní autority. Zapište si jméno a hodnost toho muže. Chci ho doporučit na vyznamenání za vzorné plněni služebních povinnosti. Generál Raúl Castro často zdůrazňuje, že Kuba potřebuje muže takového kalibru." Jessie přeložila Fillova slova a s úlevou pozorovala, jak se voják; s hrdým úsměvem na rtech staví do pozoru.
Potom tón Pittova hlasu ochladí a jeho pohled rovněž. A nyní mu řekněte, ať uhne stranou, nebo se postarám, aby byl odeslán jako dobrovolník do Afghánistánu." Jak Jessie opakovala ve španělštině jeho slova, vojáček se znatelně scvrkával. Právě v rozpacích zvažoval, jak se má zachovat, když za taxíkem zastavila dlouhá černá limuzína. Pitt v ní poznal sedmimístný luxusní žil vyráběný v Rusku pro vysoce postavené vládní a vojenské činitele. Řidič zilu netrpělivě zahoukal na nerozhodně přešlapujícího vojáčka, jenž se otočil a prosebně hleděl na svého kolegu. Ten však byl zaměstnán vozy pohybujícími se v opačném směru. Řidič limuzíny opět stiskl klakson a zařval z okýnka. Hni se stranou a nech nás projet!"
Figueroa se rozhoupal k činu a začal na Rusa ječet. Drž klapačku, Rusáku blbej, a běž se vykoupat! Smrdíš až sem!" Řidič sovětského vozu otevřel prudce dveře, vyskočil zpoza volantu a odstrčil vojáka stranou. Vypadal trochu jako kuželka: mohutné, svalnaté tělo a malá hlava. Dle hodnostního označení na výložkách to byl seržant. Upíral na taxikáře nenávistně planoucí zraky. ,,Ty idiote," vyštěkl. „Táhni s tím vrakem."
Figueroa zašermoval Rusovi pěstí před obličejem. „Odjedu, až mi to řekne můj krajan." Prosím vás, prosím," žadonila Jessie a třásla taxikáři ramenem. Nechceme mít potíže." Rozvaha nepatří mezi kubánské ctnosti," mumlal si Pitt pod vousy. Držel svůj samopal v náručí tak, že hlaveň mířila na Rusa. Otevřel dveře. Jessie se otočila a bedlivě zkoumala zadním oknem limuzínu. Ze zadních dveří právě vystoupil sovětský důstojník, následovaný dvěma ozbrojenými osobními strážci a s pobaveným úsměvem hleděl na slovní potyčku u taxíku. VJessii by se v tu chvíli krve nedořezal.
Od chevroletu se k nim blížil generál Velikov, unavený, přepadlý, oblečený ve špatně padnoucí vypůjčené uniformě. Pitt právě vyklouzl z vozu, a tak ho Jessie ani nestačila varovat. Velikovovu pozornost poutal jeho řidič, potýkající se s Figuerou, kterého považoval za dalšího kubánského vojáka. Když došel na místo, začínala hádka nabírat obrátky. Tak copak tu máme za problém?" zeptal se plynulou španělštinou. Odpověď přišla ze zcela nečekaného zdroje.
Nic, co bychom jako slušně vychovaní lidé nemohli urovnat," pronesl Pitt jedovatě v anglickém jazyce. Velikov zíral na Pitta, zatímco mu na rtech odumíral onen pobavený úsměv. Jeho tvář postrádala jakéhokoli výrazu. Jedinou známkou úžasu byla náhlá tvrdost prázdných, studených očí. Tak jsme to přežili, že, pane Pitte?"
Štěstí. Řekl bych, že jsme měli štěstí," odvětil Pitt pevným hlasem. Musím vám pogratulovat k vašemu útěku z ostrova. Jak jste to dokázal?" „Improvizovaná loďka. A vy?"
Helikoptéra ukrytá poblíž pevnosti. Naštěstí se ji vašim přátelům nepodařilo nalézt
Malé přehlédnuti."
Velikov hodil okem po svých tělesných strážcích roztrpčen jejich laxním přístupem. Co děláte na Kubě?" Pitt pevněji sevřel pažbu samopalu, jehož hlaveň mířila do nebe, těsně nad generálovu hlavu, prst připravený na spoušti. Proč se vyčerpáváte zbytečnýma otázkama, když jste si o mně udělal jednou provždy dojem, že jsem chorobný lhář?" Protože vím, že lžete, jenom když k tomu máte důvod. Přece jste nepřišel na Kubu pít rum a rozvalovat se na slunku." Tak co ted, generále?"
„Podívejte se kolem sebe, pane Pitte. Těžko tvrdit, že byste měl právě pevnou pozici. Kubánci nejednají se špiony příliš útlocitně. Bylo by od vás moudré, kdybyste odložil ten samopal a svěřil se pod mou ochranu." Ne, děkuji pěkně. Pod vaší ochranou jsem už jednou byl. Jmenovala se Foss Gly. Jistě si vzpomenete. Byl v sedmém nebi, když si mohl bouchnout do živého. Jsem rád, že vás mohu zpravit o tom, že už ty svoje kšefty provozovat nebude. Jedna z jeho obětí ho střelila do místa, kde to bolí strašně moc." Mí muži vás mohou na místě zabít."
Je jasné na první pohled, že nerozumí anglicky a neví, o čem spolu mluvíme. Nesnažte se je upozornit. Tomu se říká patová situace. Budete se chtít podloubat v nose a já vám druhou dírkou naženu kulku do hlavy." Pitt se letmo rozhlédl. Oba kubánští vojáci se sovětským řidičem mlčky přihlíželi. Jessie se mezitím sešoupla na zadním sedadle tak, že v bočním okénku byl vidět toliko vršek odřené čepice. Velikovovi ochránci stáli, nic netušíce, a zaobírali se okolní přírodou, automatické pistole bezpečně zasunuté v pouzdrech. „Nastupte si do vozu, generále. Pojedete s námi."
Velikov upřel na Pitta chladný pohled. A když odmítnu?"
Pitt mu na oplátku věnoval pohled plny chmurné jistoty. Vy umřete jako první. Potom vaše ochranka. Po nich ti kubánští vojáci. Jsem připraven zabíjet. Oni ne. A teď, kdybych směl prosit“." Osobní strážci jenom stáli a v němém úžasu sledovali, jak Velikov beze slova uposlechl Pittovo gesto a usedl na místo vedle řidiče. Uvnitř generál krátce otočil hlavu a zvědavě civěl na Jessii.
Paní LeBaronová?"

Ano, pane generále."
Vy s tím šílencem?"
Ano, já s ním."
Ale proč?"
Figueroa otevřel ústa, aby se vložil do dění, ale Pitt hrubě odstrčil ruského řidiče, pevně popadl přátelského Kubánce za paži a vytáhl ho z vozu. Dál s námi nejedeš, amigo. Řekni policajtům, že jsme tě unesli a ukradli ti auto." Potom podal Jessii otevřeným oknem samopal a poskládal své dlouhé tělo za volant. Jestli se generál jenom poškrábe, ustřel mu hlavu." Jessie přikývla a přiložila hlaveň zbraně k Velikovovu zátylku. Pitt zařadil a opatrně přidal plyn, jako by byl na nedělní projížďce. Ve zpětné zrcátku s potěšením sledoval dění za nimi. Muži, kteří zůstali na místě, se bezúčelně motali po kontrolním stanovišti a evidentně si nevěděli rady. Konečně ruskému řidiči a osobním strážcům došlo, co se vlastně stalo, skočili do limuzíny a vydali se po jejich stopě. Pitt prudce zabrzdil a vzal si od Jessie samopal. Vypálil několik ran do dvojice telefonních drátů tam, kde pod vrcholem sloupu procházely přes izolátory. Ještě než volné konce drátu stačily dopadnout na zem, gumovala kola vozu v divokých otáčkách asfalt. To by nám mělo zajistit aspoň půl hodiny klidu," usoudil Pitt. Jsou za námi nějakých sto yardů a přibližují se," upozornila ho Jessie vysokým, ustrašeným hlasem. Nikdy je nesetřesete," prohlásil Velikov klidně. Můj řidič je mistr vysokých rychlostí a auto je vybaveno sedmilitrovým motorem o 425 koních." Navzdory jednání založenému do značné míry na improvizaci a zdánlivě bezstarostnému projevu se v Pittových činech projevovala chladnokrevnost a sebejistota člověka, který přesně ví, co dělá. Nevzrušeně se na Velikova usmál a řekl: Rusové ještě nevymysleli auto, které by mohlo trumfnout chevroletku z padesátého sedmého." Jako by chtěl podat důkaz svého tvrzení, sešlápl pedál plynu až k podlaze a zdálo se, že starý automobil sáhl hluboko do rezerv svých unavených součástek, aby v sobě zmobilizoval sílu, o které dobrých třicet let neměl ani zdání. Ta rachotící hromada starého železa dosud dokázala jezdit. Vůz nabral rychlost a začal polykat kilometry. Z vyrovnaného řevu bylo zřejmé, že osmiventilovy motor bere svou úlohu vážně. Pitt se plně soustředil na řízení a snažil se odhadovat profil vždy dvou až tří zatáček dopředu. Zil se pevně držel v kouřové cloně, kterou za sebou nechával výfuk chevroletky. Ve výjezdu do zalesněného kopce se vozy protáhly třemi vlásenkami, navazujícími těsně za sebou. Pitt štval vůz na hranici bezpečnosti. Brzdy byly málo účinné, a pokud se na ně postavil, dosáhl v zásadě jenom toho, že se z nich vyvalil páchnoucí kouř. Obložení bylo sjeté, a tak se v brzdových bubnech třel kov o kov. Při devadesáti mílích v hodině se přední kola rozkmitala tak, že to bylo na samé hranici zvladatelnosti. Volant se v Pittových rukách divoce klepal, neboť tlumiče již dávno neplnily svou funkci. Chevroletka vybírala zatáčky za divokého kvílení pneumatik a povážlivě se nakláněla do stran. Velikov seděl jak zařezaný, vypoulené oči upřené přímo před sebe, jednou rukou svíral kliku dveří tak silně, že mu zbělely klouby prstů. Zdálo se, že je odhodlán vyskočit těsně před neodvratitelnou katastrofou. Jessie, z hloubi duše vyděšená, zavírala oči, zatímco auto se divoce zmítalo od krajnice ke krajnici. Musela se zapřít koleny o opěradlo sedadla před sebou, aby nelétala ze strany na stranu a udržela hlaveň samopalu namířenou na spodní okraj Velikovova vlasového porostu. Pokud si byl Pitt vědom, jakou úzkost působí svým pasažérům, nedal to znát ani mrknutím oka. Jediné, na co se mohl spoléhat, byla právě ta půlhodinka, kterou bude kubánské hlídce trvat, než uvědomí své nadřízené o únosu sovětského generála. Vrtulník bude první známkou toho, že kubánská armáda uzavírá past. Kdy a jak daleko před nimi umístí silniční zátarasy, bylo ve hvězdách. Tank nebo malá kolona obrněných vozidel za zatáčkou, kam není vidět, a jejich cesta je u konce. Jedině Velikovova přítomnost může zabránit masakru. Řidič zilu nebyl žádný břídil. V zatáčkách se na Pitta dotahoval, ale ztrácel na rovných úsecích, kde měla stará chevroletka možnost naplno akcelerovat. Koutkem oka zahlédl tabuli, oznamující, že se blíží k přístavnímu městu Cárdenas. Silnici začínaly z obou stran svírat domy a továrničky a doprava zhoustla. Pitt pohlédl na tachometr. Chvějící se ručička kmitala kolem čísla 85. Ubral na sedmdesát. Držel si odstup od zilu, a kličkuje mezi auty, tiskl klakson. Na Plaza Colón, když míjel rozevlátě bronzovou Kolumbovu sochu, pokusil se mu jakýsi policista gestem přikázat, aby zastavil u obrubníku. Marně. Ulice byly naštěstí široké, a tak mu nečinilo velké problémy vyhýbat se chodcům a ostatním vozidlům. Město leželo ve středu mělké, oválné zátoky, a protože moře měli po pravici, soudil Pitt, že stále směřují k Havaně. Nějak se mu podařilo zůstat na hlavní silnici a ani ne za deset minut prolétli městem a dostali se opět na venkov. Zil se k nim v ulicích města zatím přiblížil na pouhých padesát yardů. Jeden z tělesných strážců se vyklonil z okénka a vypálil po nich z pistole. Střílejí na nás," hlásila Jessie tónem vyčerpaného člověka. Nemíří na nás," opáčil Pitt. Snaží se zasáhnout pneumatiku." Jsou to vynikající lovci," ozval se Velikov poprvé po padesáti mílích cesty. Vzdejte to. Jim se neztratíte." Museli by mě zabít, aby mě dostali." Pittova rozhodnost generálem otřásla. Takovou odpověď nečekal. Kdyby byli všichni Američané jako Pitt, pomyslel si, čekaly by Sovětský svaz krušné časy. Velikov byl pyšný na svou schopnost ovládat lidi, ale tento muž nebyl z těch, které by dokázal zvládnout.
Přelétli prohlubeň ve vozovce a dopadli na druhé straně. Prudký úder utrhl tlumič výfuku. Náhlý hřmot je polekal; ten zvuk byl tak intenzívní, že jim drásal nervy. Kouř jim dráždil oči, které se zalily slzami; z interiéru auta se v důsledku společného působení žáru motoru a vlhkého klimatu venku stala rázem parní lázeň. Podlaha se rozpálila tak, že hrozila roztavit podrážky Pittových bot. Měl v tom hluku a vedru pocit, jako by pracoval přesčas v kotelně. Chevroletka se pomalu ale jistě stávala cvokárnou plnou rozharašených součástek. Zuby převodů ohlodané téměř až na jádro ve vysokých otáčkách nesouhlasně ječely. Z útrob motoru se začaly ozývat klepavé zvuky. Ale vůz byl stále ještě dravcem, jenž se s hlubokým hrdelním řevem řítil vpřed, jako by už tušil, že toto bude jeho poslední jízda. Pitt opatrně

zpomalil a dovolil ruskému řidiči, aby se na ně dotáhl na tři délky automobilu. Pitt kličkoval ze strany na stranu, aby generálovu osobnímu strážci znemožnil zamířit. Potom ještě o něco povolil nohu na plynu, aby se žil dotáhl na nějakých dvacet stop od zadního nárazníku chevroletu. Potom dupl na brzdu.
Seržant za volantem zilu nebyl špatný řidič, ale zase ne tak dobrý, aby stačil včas zareagovat. Strhl volant doleva a málem by se byl vyhnul, jenže měl málo času i místa. Ozvalo se zapraštěnf kovu a zvuk tříštícího se skla. Motor rozdrtil chladič, zadek ulétl stranou a vůz se roztočil jako čamrda. Zil, jenž nyní nebyl ničím více než třemi tunami kovu, se řítil do zkázy. Bokem škrtl o strom, odrazil se od něj, přelétl silnici a rychlostí osmdesáti mil v hodině narazil do prázdného, rozbitého autobusu. Dalších sto yardů absolvoval v kotrmelcích, a když konečně přistál na střeše, vyšlehly z něj oranžové plameny. Kola se dosud otáčela. Rusové uvěznění uvnitř neměli šanci uniknout ohni, který se změnil v hustý mrak černého kouře. Věrná, byt rozbitá chevroletka pokračovala v cestě silou vůle. Zpod kapoty se valila pára a olej, druhá rychlost nešla zařadit, brzdy byly mimo provoz a od zkrouceného nárazníku, který řinčel po asfaltu, odletoval ohňostroj jisker. Oblak kouře by mohl přitáhnout pozornost pronásledovatelů. Sít se stahovala. Již na příští míli, v příští zatáčce mohli narazit na zátaras. Pitt si byl jist, že se nad vrcholky stromů, lemujících silnici, co nevidět objeví helikoptéra. Byl nejvyšší čas zbavit se vozu. Nemělo smysl dále pokou-šet štěstí. Musel stejně jako bandita prchající před zákonem vyměnit koně. Když dorazili na předměstí města Matanzasu, zpomalil na padesát mil v hodině. Všiml si továrny na umělá hnojiva a zamířil na její parkoviště. Zastavil skomírající chevroletku pod rozlehlým stromem, rozhlédl se ko-lem sebe, a když nikoho neviděl, vypnul motor. Ohlušující řev výfuku nahradilo praskání chladnoucího kovu a syčení páry. Co máš v plánu?" zeptala se Jessie. Pomalu se jí vracel klid. Dou-fám, že má? něco v rukávu." Ten vyčůránek na mě nemá," řekl Pitt a povzbudivě se na ni zašklebil. Klidně sed, a jestli náš přítel generál jenom škytne, bez váháni ho žab." Byl pracovní den a na parkovišti, jímž Pitt procházel, se tísnila auta za-městnanců. Továrna produkovala zápach, který je cítit na mile daleko. Po-stával poblíž hlavni brány, kterou dovnitř plynul proud rachotících nákladá-424

ku naložených síranem amonným, chloridem draselným a chlévskou mr-vou, zatímco ven vyjížděly vozy s umělým hnojivem v papírových pytlích. Pitt dostal nápad. Nenápadně se doloudal k místu, kde se špinavá příjez-dová cesta napojovala na hlavni silnici. Po patnácti minutách odbočil ze silnice nákladák ruské výroby naložený hnojem a zamířil k továrně. Pitt se postavil doprostřed vozovky a mával na řidiče, aby zastavil. Řidič byl sám. V očích měl tázavý výraz. Pitt mu naléhavými gesty ukazoval pod nákladák. Zvědavý šofér zastavil, vyskočil z kabiny a sehnul se vedle Pitta, jenž zíral na kardanový hřídel. Když neviděl nic, co by ho mělo znepokojovat, otočil se na Pitta, jenž mu právě v ten samý oka-mžik zasadil úder malíkovou hranou do krku. Řidič ztratil vědomí, Pitt ho zachytil, vysadil do kabiny a rychle vy-šplhal za ním. Motor běžel, a tak stačilo zařadit a zamířit k chevroletu, chráněnému korunou stromu před pohledem ze vzduchu. Nastupovat," zahalekal, vyskakuje z vozu.
Jessie nakrčila znechuceně nos. Proboha, co tam je?"
Slušně se tomu říká hnůj."
To čekáte, že se budu válet v tom svinstvu?" zeptal se ho Velikov. Nejen válet," odvětil Pitt, vy se do něj zavrtáte." Vzal si od Jessie samopal a nepřuiš šetrně šťouchl generála hlavni do ledvin. Tak nahoru, pane generále. Kdo ví, s kolika chudákama jste vytíral kdejaké sračky. Ted je řada na vás." Velikov vrhl na Pitta nenávistný pohled a vyšplhal se na korbu. Jessie ho neochotně následovala, zatímco Pitt svlékal z řidiče montérky. Byly o několik čísel menší, a tak mu nezbylo, než nechat si rozepnutou blůzu i poklopec u kalhot. Na Kubánce rychle navlékl své maskáče a strčil ho nahoru k ostatním. Samopal podal Jessii, která ho okamžitě namířila na generálovu hlavu. Pitt našel v polici za kabinou lopatu a začal Jessii, řidiče a Velikova zahrabávat. Jessie bojovala s nutkáním zvracet. To nemůžu vydržet," reptala. Bud ráda, že to pochází od koní a krav, že to není z městské kanalizace." Tobě se to řekne, když řídíš."
Když byli všichni zakryti do té míry, že nebyli vidět, a přesto mohli dýchat, vrátil se Pitt do kabiny a namířil s vozem k hlavní silnici.
Nad hlavou mu prolétly tři vojenské helikoptéry a v protisměru se objevila kolona vozů s ozbrojenci, mincí k havarovanému zilu. Pitt počkal u výjezdu a potom zabočil na silnici doleva. Již málem opouštěl hranice Mantanzasu, když se před mm objevil zátaras obsazený obrněnými vozy a téměř padesáti zachmuřenými a zřejmě velmi odhodlanými vojáky. Zastavil a vystrčil z okna papíry, které našel u řidiče. Jeho plán vycházel lépe, než předpokládal. Nikdo z hlídky se k odporně páchnoucímu nákladáku ani nepřiblížil. Vojáci mu ukázali, aby pokračoval v cestě, a byli šťastní, že ho vidí mizet v dáli a že mohou opět dýchat čerstvý vzduch. O hodinu a půl později zapadlo slunce za obzor a před ním se objevila světla Havany. Pitt vjel do města po Via Blanca. Nebýt charakteristického aroma vozu, měl by v hlučné, uchvátané dopravní špičce pocit bezpečné anonymity, k němuž přispíval i fakt, že vjíždí do města se setměním. Vzhledem k tomu, že neměl pas a peníze, viděl jediné možné řešení v navázání kontaktu s americkým zastoupením při švýcarském velvyslanectví. Tam od něj mohli převzít Jessii a ukrýt ho po dobu, než mu kurýr z Washingtonu doručí pas a vstupní víza. Jakmile se stane oficiálně turistou, bude se moci pustit do pátrání po tajemství La Dorady. S Velikovem si hlavu nelámal. Živý by představoval nebezpečnou hrozbu. Jistě by pokračoval ve vraždění a mučení svých vězňů. Mrtvý bude jen nepříjemnou vzpomínkou. Pitt se rozhodl, že ho zabije jedi-ným výstřelem v nějaké opuštěné uličce. Uslyší-li jej někdo, bude ho považovat za výstřel z výfuku nákladáku. Vjel na úzkou silnici mezi dvě řady opuštěných skladišť poblíž doků a zastavil. Nechal motor běžet a šel k zadní části vozu. Vylezl na korbu a tam

uviděl Jessiinu hlavu a ruce vyčnívající z hnoje. Z malého šrámu na spánku jí crčela krev, jedno oko měla oteklé a fialové. Po Velikovi a řidiči zbyly jenom otisky těl v místech, kde je pohřbil. Zmizeli.
Pitt Jessii vyprostil a otřel jí obličej. Zamžikala očima a upřela na něj pohled. Po chvíli pomalu zavrtěla hlavou. Promiň, zpackala jsem to." Co se stalo?" zeptal se Pitt.
Ten řidič se probral a zaútočil na mě. Nechtěla jsem křičet o pomoc, abych nevzbudila podezření a nezastavila nás policie. Rvali jsme se o samopal, ale ten nám spadl přes korbu. Potom mě generál chytil za ruce a řidič do mě mlátil, dokud jsem neztratila vědomí." Náhle ji cosi napadlo a začala se divoce rozhlížet kolem sebe. Kde jsou?" Museli seskočit," odpověděl. Nevzpomínáš si, kde se to stalo? Nebo jak je to dlouho?" Na Jessiině tváři bylo patrné mocné soustředění. Myslím, že to bylo ve chvíli, kdy jsme vjížděli do města. Vzpomínám si, že jsem slyšela, jak zhoustl provoz na silnici." To je necelých dvacet minut."
Pitt jí pomohl k postranici korby a opatrně ji spustil na zem. Bude nejlépe, když necháme nákladák na místě a vezmeme si taxíka." Copak takhle někam můžu?" protestovala Jessie překvapeně. A podívej se na sebe. Vypadáš směšně s tím rozepnutým poklopcem." Pitt pokrčil rameny. No jo, za nemravné odhalování mě snad nezavřou. Mám na sobě trenky." Žádného taxíka si vzít nemůžeme," prohlásila Jessie popuzeně. Ne-máme peníze." Americké zastoupení při švýcarské ambasádě se o to postará. Máš představu, kde vlastně stoji?" Říkají lomu Odbor zvláštních úkolů. Kuba to má stejným způsobem zařízené ve Washingtonu. Ty budovy stojí u vody na bulváru, který se jmenuje Malecón." Schováme se, než se úplně setmí. Možná se nám podaří najít nějaký vodovodní kohoutek, u kterého by ses mohla dát do pořádku. Velikov rozjede pátrání po celém městě, aby nás našel. Zřejmě budou sledovat i tu ambasádu, takže budeme muset vymyslet, jak se prosmýkneme do-vnitř. Máš dost síly, abys mohla jít?" Víš co," řekla Jessie s bolestným úsměvem, začínám být zoufale unavená - z těch tvých otázek."

Kapitola 65

Ira Hagen vystoupil z letadla a vešel do haly letiště José Martího. Byl připraven na potyčku s imigračními úředníky, ti však jenom nahlédli do jeho diplomatického pasu a propustili ho bez velkých formalit. Když kráčel k výdeji zavazadel, oslovil ho muž v obleku z mačkané látky. Pan Hagen?"
Ano."
Já jsem Tom Clark, vedoucí Odboru zvláštních úkolů. Na vás mě upozornil přímo Douglas Oates." Hagen si Clarka zkoumavě přeměřil pohledem. Diplomat byl asi pětatřicátník atletické postavy s opáleným obličejem, řídnoucími rezavými vlasy, pečlivě učesanými tak, aby zakrývaly ustupující čelo, s modrýma očima a na několikrát přeraženým nosem. Jeho tvář zdobil knírek, jaký nosíval Errol Flynn. Srdečně, nejméně sedmkrát zapumpoval Hagenovi rukou. Počítám, že jste tu mnoho Američanů dosud nevítal," usoudil Hagen. Od té doby, co Reagan prohlásil ostrov za uzavřený pro turisty a obchodníky, jen velmi málo." Předpokládám, že jste byl seznámen s důvodem mé návštěvy." Bude lépe, když si promluvíme až v autě," řekl Clark a kývl směrem k nenápadné, tlusté ženě, která seděla poblíž s malým kufříkem na klíně. Hagenovi stačil jediný pohled, aby v ní poznal špicla se skrytým magnetofonem, na nějž zaznamenává každé jejich slovo. Za necelou hodinu se Hagen konečně domohl svého kufru a s dárkem se odebral do lincolnu, kde na ně čekal řidič. Začalo slabě pršet, ale Clark byl vybaven deštníkem. Hned poté, co řidič uložil Hagenovo zavazadlo do kufru, vyrazili ke švýcarskému velvyslanectví, kde sídlil Odbor zvláštních úkolů Spojených států amerických. Hagen, který několik let před revolucí trávil na Kubě líbánky, konstatoval, že Havana vypadá v podstatě tak, jak si ji pamatoval. Pastelové fasády budov při širokých třídách okrášlených palmami byly vybledlé, ale jinak se změnily málo. Byla to cesta plná nostalgie. Ulice byly posety automobily z padesátých let, jež v něm vzbuzovaly zasuté vzpomínky -kaisery, studebakery, packardy, hudsony a dokonce jeden dva edsely. Mezi ně se mísily novější italské fiaty a sovětské lady. Město žilo, ale ne tím vášnivým tempem jako za Batistových časů. Zmizeli žebráci a prostitutky, zmizely i slumy, a všechno to nahradila strohá šeď, jež byla poznávacím znamením všech komunistických zemí. Marxismus je bradavicí na řiti lidského rodu, pomyslel si Hagen. Obrátil se ke Clarkovi. Jak dlouho jste v diplomatických službách?" Nejsem." odvětil Clark. Dělám pro jistou společnost."
CIA?"
Clark přikývl. Chcete-li." O vaší misi mě informoval Martin Brogan." Jak daleko jste s tou bombou? Už jste něco zjistili?"
Clark se zachmuřeně pousmál. Klidně tomu říkejte bomba. Atomovka, nízkotonážní, nicméně dost silná na to, aby srovnala půl Havany se zemí a rozpoutala požár, který zachvátí všechny chatrče a boudy na předměstí. Ne, ještě jsme ji nenašli. Tajný dvacetičlenný tým prohledává doky a hledá ty tři zmiňované lodě. Ale právě tak by mohli hledat botu zapomenutou v bažině. Do zahájení oslav a průvodů zbývá pouhých osmnáct hodin. Potřebovali bychom armádu o síle dvou tisíc mužů, aby se bombu podařilo najít včas. A aby toho nebylo dost, těch několik našich lidí neustále naráží na kubánská a ruská bezpečnostní opatření, což jim značně znesnadňuje práci. Jak to vypadá, explozi se nevyhneme."
Kdybych se mohl dostat ke Castrovi a předat mu varování našeho prezidenta -"

Castro s nikým mluvit nebude," prohlásil Clark. Ani ti úřednici kubánské vlády, kterým můžeme důvěřovat nejvíce - máme jich pět na nejvyšších postech -, nejsou s to s ním navázat spojení. Nerad to říkám, ale váš úkol je ještě beznadějnější než ten můj." Hodláte evakuovat své lidi?"
V dárkových očích se objevil hluboký smutek. Ne. Budeme na té věci dělat až do konce."
Ve voze zavládlo ticho. Řidič odbočil z Malecónu k vjezdu do bývalého amerického velvyslanectví, které nyní oficiálně patřilo Švýcarsku. Dva strážní v uniformě švýcarské armády otevřeli železná vrata. Náhle, jako blesk z čistého nebe, se přiřítil taxík a procpal se v závěsu za limuzínou branou dříve, než ji strážní stačili opět zavřít. Taxík ještě nestačil zastavit, když z něj vyskočila žena v uniformě kubánské milice a muž oděný v jakýchsi hadrech. Strážní se rychle vzpamatovali a rozběhli se proti cizinci, který se jim postavil, přikrčen v napůl boxerském a napůl judistickém postoji. Muži v uniformách se zastavili a sahali po automatických pistolích v pouzdrech. To zdržení stačilo ženě, aby prudce otevřela zadní dveře lincolnu a vklouzla dovnitř. Jste Američan nebo Švýcar?" zeptala se.
Američan," odvětil Clark, otřesený odporným zápachem, jímž žena zaváněla, jakož i jejím náhlým vpádem. Co chcete?" Její odpověď byla zcela nečekaná. Začala se hystericky smát. Američan nebo Švýcar. Bože můj, to zní, jako bych sháněla sýr." Šofér se konečně probral z ohromení, vyskočil z vozu a popadl ji za zápěstí.
Počkat!" zavelel Hagen, který si všiml, že žena má v obličeji ošklivé podlitiny. Co se děje?" Jsem Američanka," vyhrkla, poté co se jí podařilo ovládnout vlastní emoce. Jmenuji se Jessie LeBaronová. Prosím vás, pomozte mi." Propánakrále," zamumlal Hagen. Vy jste manželka pana LeBarona?" Ano. Jsem. Zadržte je!" divoce gestikulovala Jessie a ukazovala na příjezdovou cestu, na níž se rozhořel lítý boj. To je Dirk Pitt. Ředitel zvláštních projektů Národní oceánografické společnosti." Zařídím to," řekl Clark. Než stačil zasáhnout, Pitt složil jednoho ze strážných a rval se s druhým. Kubánský taxíkář poskakoval kolem nich, divoce rozhazoval rukama a domáhal se svých peněz. Na ulici za zavřenou branou se odkudsi vynořilo několik policistů v civilu a přispěli ke zvýšení zmatku tím, že se dožadovali, aby jim byli Pitt s Jessií vydáni. Clark je ignoroval, zastavil boj a zaplatil taxíkáři. Potom dovedl Pitta k lincolnu. Odkud jste se tu, prokristapána, vyloupli?" zeptal se Hagen. Prezident si myslí, že jste oba bud mrtví nebo pod zámkem-" Teď ne!" přerušil ho Clark. Měli bychom zmizet z dohledu, než ti fízlové zapomenou na to, že ambasáda leží na výsostném území, a začnou dotírat." Rychle poháněl přítomné po příjezdové cestě do americké části budovy. Pitt dostal volný pokoj, kde se mohl osprchovat a oholit. Jeden z pracovníků zastupitelství, jenž měl přibližně stejné tělesné míry, mu půjčil pohodlné oblečení. Jessie odevzdala svou uniformu, kterou zaměstnanci spálili se smetím, a s povděkem ze sebe smyla pach hnoje. Švýcarský lékař ji důkladně prohlédl a ošetřil jí rány a zhmožděniny. Postaral se jí také o výživnou stravu a před výslechem úředníků Odboru zvláštních úkolů jí naordinoval odpočinek. Pitt byl doveden do malého konferenčního pokoje. Když vstoupil, Hagen s Clarkem vstali a formálně se představili. Nabídli mu židli a všichni se uvelebili kolem stolu s ručně vyřezávanýma silnýma nohama. Neměli jsme čas na dlouhé vysvětlování," řekl Clark bez dlouhého úvodu. Před dvěma dny mě moji nadřízení informovali o plánovaném útoku na Cayo Santa Mana. Zasvětili mě proto, abych byl připraven, pokud by se nezdařil a tady v Havaně by to mělo mít nějaké důsledky. O jeho úspěchu jsem se dozvěděl teprve dnes, když mi tady pan Hagen-" Ira," přerušil ho Hagen.
Teprve když mi Ira ukázal tajné dokumenty získané v pevnosti na ostrově. Ira mě rovněž z pověření Martina Brogana a pana prezidenta požádal, abych se po vás a paní LeBaronové poohlédl. Mám příkaz je okamžitě informovat, pokud bych zjistil, že jste byli zajati a uvězněni." Nebo popraveni," dodal Pitt.
To také," přiznal Clark.
Potom taky víte, proč jsme přišli na Kubu."
Ano. Paní LeBaronová přináší naléhavé poselství pro Fidela Castra." Pitt si udělal pohodlí. Prima. Moje část úkolu skončila. Byl bych vám vděčný. kdybyste se mi mohl postarat o návrat do Washingtonu. Ale teprve potom, co si tu vyřídím nějakou osobní záležitost." Clark a Hagen si vyměnili vědoucí pohledy, ale ani jeden z nich se neodvažoval podívat se Pittovi přímo do očí. Nerad vám mařím plány," řekl Clark. Ale dostali jsme se do složité situace, ze které byste nám mohl pomoci díky zkušenostem, které máte ve svém oboru."
.,K ničemu vám nebudu. Jsem totálně vyčerpaný."
Mohli bychom vám aspoň v několika minutách vylíčit, čemu musíme čelit?" Beze všeho si vás poslechnu."
Clark spokojeně přikývl. Výborně, Ira přichází přímo od prezidenta, takže je povolanější než já, aby vám vysvětlil situaci." Obrátil se na Hagena. .Je to na vás."
Hagen si svlékl sako, vytáhl z kapsy kapesník a otřel si zpocené čelo. Situace vypadá takto, Dirku. Můžu vám říkat Dirku?"
Jmenuji se tak."
Hagen byl mistr v odhalování lidských povah a Pitt se mu zamlouval. Nebyl to typ člověka, jehož by bylo možné balamutit. A také v něm čímsi vzbuzoval důvěru. Vyložil proto karty na stůl a vykreslil mu v úplnosti ruské spiknutí, jehož cílem měla být vražda bratří Castrů a získání nadvlády nad Kubou. Ve stručnosti se prokousával množstvím podrobností, až se dobral k tomu, jak byla do přístavu propašována atomová bomba. Neopomněl ani předpokládaný čas jejího odpálení. Když Hagen skončil, načrtl mu Clark svou představu operace, která by měla vést k nalezení bomby. Nebyl čas přivolávat tým odborníků specializovaných na vyhledávání jaderných zbraní, a konec konců by jim Kubánci ani nedovolili vkročit do města. Měl k dispozici pouhých dvacet mužů vybavených těmi nejprimitivnějšími detekčními přístroji. Na něm ležela děsivá tíha odpověďnosti za vedení pátrací akce a nebylo třeba mít mnoho představivosti, aby

člověk pochopil marnost takového nedo-statečně zabezpečeného snažení. Konečně se odmlčel. Je vám to jasné, Dirku?"
Ano“." odtušil Piti váhavě. Jasné. Děkuji."
Máte nějaké otázky?"
Několik, ale jedna se vnucuje nejvíc ze všech. Co se stane s námi všemi, pokud se tu věc nepodaří najít a zneškodnit?"
Myslím, že odpověď znáte," řekl Clark.
Možná, ale rád bych ji slyšel od vás."
Clark se zatvářil jako smuteční host na pohřbu. Všichni zemřeme," ujistil ho prostými slovy. Pomůžete nám?" zeptal se Hagen.
Pitt pohlédl na Clarka. Kolik nám zbývá času?"
Zhruba šestnáct hodin."
Pitt vstal ze židle a začal přecházet po místnosti. Jeho instinkt se probíral bludištěm informací. Po chvíli ticha, kdy ho Hagen a Clark v dychtivém očekávání sledovali, se náhle sehnul nad stolem a řekl: Potřebuji mapu přístaviště." Jeden z mužů Clarkova štábu se s jednou rychle vytasil.
Pitt ji rozložil na stole. Říkáte, že nemůžete upozornit kubánskou stranu?" zeptal se, zatímco studoval rozložení přístavních zařízení v zátoce. Ne," odpověděl Hagen. Jejich vládní orgány jsou prošpikované sovětskými agenty. Naše varování by jednoduše ignorovali a navíc by nám znemožnili pátrání." A co Castro?"
Proniknout jeho ochrankou a varovat ho, to je moje práce," pochlubil se Hagen. A za útok by měly nést odpovědnost Spojené státy."
Sovětská dezinformační kampaň se o to postará."
Můžete mi půjčit tužku, prosím?"
Clark mu vyhověl a tiše se posadil, zatímco Pitt nakreslil na mapě kružnici. Podle mě musí být lod s bombou zakotvena v zátoce Antarés." Clark povytáhl obočí. Jak to můžete vědět?"
To je evidentně místo, kde by exploze způsobila největší škody. Ta zátoka zabíhá téměř do samého středu města."
Dobrá úvaha," uznal Clark. Kotví tam dvě z podezřelých lodí, ta třetí je na druhé straně zálivu." Můžete mi o nich stručně něco říct?"
Clark nahlédl do jakéhosi dokumentu, v němž byla zaznamenána data lodí, které dorazily v posledních dnech do přístavu. Dvě patří sovětské obchodní flotile. Ta třetí se plaví pod panamskou vlajkou a vlastní ji společnost vedená kubánskými proticastrovskými exulanty." Ta poslední představuje zástěrku, za níž se skrývá KGB," vysvětloval Hagen. Jednoduše prohlásí, že ti kubánští utečenci byli nástrojem CIA a udělají z nás viníky té zkázy. Na celém světě se pak nenajde stát, který by uvěřil, že v tom nemáme prsty." Pěkně vymyšleno," prohodil Clark. K přesunu bomby by sotva použili vlastní plavidlo." Ano, ale proč by bezdůvodně ničili dvě lodi i s nákladem?" zeptal se Pitt.
Připouštím, že to nedává příliš smysl."
.Jména těch lodí? Náklad?"
Clark vytáhl další list dokumentu a citoval z něj. Ozero Zajsan, sovětská nákladní lod, který veze zásoby a zařízeni pro vojenské účely. Ozero Bajkal, ropný tanker o výtlaku 200 000 tun. Ta údajně Kubánci řízená lod je Amy Bigalow, nákladní lod vezoucí 25 000 tun dusičnanu amonného." Pitt zíral do stropu, jako by byl uhranut. Ten tanker, to je ta lod, která kotví na druhé straně zátoky?" Ano, u rafinérie."
Byla některá z těch lodí vyložena?"
Clark zavrtěl hlavou. Kolem těch nákladních lodi se dosud nic nedělo a tanker má stále hluboký ponor." Pitt se opět posadil a upřel na oba muže chladný a tvrdý pohled. Pánové, doběhli vás." Clark vrhl na Pitta temný, zahloubaný pohled. O čem to mluvíte?" Přecenili jste jejich na efekt vypočítanou taktiku a podcenili jejich mazanost," prohlásil Pitt. Ani na jedné z těch lodí není žádná atomová bomba. Na to, co se chystají udělat, žádnou nepotřebují."

Kapitola 66

GenerálPittkovník Viktor Kolčak velitel patnácti tisíc sovětských vojáků a poradců na Kubě vyšel zpoza stolu a vřele objal generála Velikova. Generále, ani nevíte, jak jsem rád, že vás vidím živého." Ten pocit je vzájemný, soudruhu gcnerálplukovníku," prohlásil Velikov, sotva se vymanil z Kolčakovova medvědího objetí. Posadte se; jen si sedněte; máme si hodně co povídat. Ať za tím útokem na naši stanici stojí kdokoli, draze to zaplatí. Generální tajemník mě osobně ujistil, že takovou potupu jen tak plavat nenechá." Nikdo se s tím neztotožňuje víc než já," ujistil ho Velikov. Ale dnes máme důležitější věc k projednání." Nechtěl byste sklenku vodky?"
Zvládnu to bez ní," opáčil Velikov příkře. Zítra dopoledne v deset třicet bude zahájena operace ‚Rum s colou'. Je všechno připraveno?" Kolčak si nalil malého panáka vodky. Naši lidé i kubánští přátelé diskrétně opouštějí město po malých skupinkách. Větší část naší armády odjela na zastírací cvičení, které se koná čtyřicet mil odtud. Za svítání bude v tichosti evakuován personál, zařízení a důležité dokumenty." Některé tu nechte," navrhl Velikov, jako by se nechumelilo. Kolčak na něj pohlédl přes brýle bez obroučck jako babička na dítě, které proneslo sprosté slovo. Jak to myslíte, generále?" Po Velikovově upřesnění mu však výsměšný pohled zmizel z tváře.

Padesát sovětských civilních zaměstnanců, žen a dětí, a dvě stovky vašich vojáků." Víte, o co mě žádáte?"
Naprosto přesně. Nemůžeme obvinit CIA ze zavraždění statisíců lidí, když neutrpíme sami žádné ztráty. Rusové umírající společně s Kubánci. Získáme tím z propagandistického hlediska bohatou žeň, která vydláždí cestu naší nadvládě."
Já se nedokážu smířit s tím, že bych měl obětovat dvě stě padesát svých spoluobčanů."
To vašeho otce svědomí netížilo, když likvidoval německá minová pole tak, že přes ně nechal pochodovat své vojáky."
To byla válka."
Změnil se jenom nepřítel," řekl Velikov chladně. Se Spojenými státy jsme ve válce od pětačtyňcátého roku. Cena na životech je nepatrná ve srovnání s tím, co nám přinese posílení vlivu na západní polokouli. Pro spory tu není prostor, soudruhu generále. Očekává se od vás, že splníte svou povinnost."
Nepotřebuji, aby mě KGB poučovala o povinnostech, které mám vůči své vlasti," ohradil se Kolčak bez trpkosti.
Velikov pokrčil neutrálně rameny. Každý děláme svou práci. Ale abych se vrátil k naší operaci; po explozi se vaše jednotky vrátí do města a budou nápomocny při záchranných pracích. Mí lidé dohlédnou na řádné převzetí moci. Rovněž zajistím, aby mezinárodní tisk referoval o tom, jak naši vojáci ochotně pomáhají raněným kubánským občanům, kterým se podařilo přežít."
Jako voják musím říct, že mi celý ten plán připadá odporný, a nechce se mi věřit, že by s ním měl soudruh Antonov cokoli společného." .Jeho důvody mají svou váhu a já o nich s nikým nehodlám polemizovat." Kolčak se naklonil přes okraj stolu, ramena mu poklesla. Vypracuji seznam těch, co tu zůstanou." Děkuji, soudruhu generálplukovníku."
Předpokládám, že vše je připraveno."
Velikov přikývl. Vy a já budeme společně s bratry Castrovými na tribuně. Já u sebe budu mít kapesní vysílačku, která odpálí nálože na první lodi. Až Castro zahájí svůj obvyklý maratónský projev, nenápadně se vytratíme do připraveného vozu. Jakmile budeme mimo dosah - dejme tomu, že na patnáct mil budeme potřebovat půl hodiny -, vyšlu signál a pak bude následovat výbuch." Jak vysvětlíme své zázračné vyváznuti?" zeptal se sarkastickým tónem Kolčak. Podle prvních zpráv budeme nezvěstní, pravděpodobně mrtví. Později nás najdou mezi zraněnými." Jak moc budeme zranění?"
Dost na to, aby to vypadalo přesvědčivě. Roztrhané uniformy, trochu krve, několik umělých ran zakrytých obvazy."
Jako dva chuligáni, kteří vyplenili divadelní šatnu."
Nevím, zda je to nejlepší přirovnání."
Kolčak se otočil a smutně vyhlédl z okna svého hlavního stanu. Venku kypěla Havana životem. Člověku se nechce věřit, že zítra touto dobou," pronášel jakoby nemocným hlasem, z toho všeho zbude moře doutnajících sutin plných zoufalství a smrti.

Prezident seděl u svého stolu dlouho do noci a pracoval. Nic nebylo předem jasné, nic nebylo černobílé. Práce šéfa exekutivy představovala především smiřování se s kompromisy, které následovaly jeden za druhým. Jeho vítězství nad kongresem bylo zrelativizováno připojenými dodatky, jeho kroky v zahraniční politice rozcupovali zahraniční představitelé natolik, že z původních návrhů zbyly jen trosky. Nyní se pokoušel zachránit život muži, který třicet let pohlížel na Spojené státy jako na nepřítele číslo jedna. Říkal si, co se na tom všem asi tak změní za nějakých dvě stě let. Do místnosti vstoupil Dan Fawcett s konvicí kávy a sendviči. Oválná pracovna nikdy nespí," zahalekal, předstíraje veselou náladu. Vaše oblíbené: tuňák a slanina." Podal prezidentovi talíř a nalil mu kávu. Mohu vám s něčím pomoci?"
Ne, Dane, děkuji. Jen bych potřeboval natisknout svou řeč pro zítřejší tiskovku."
Už se nemůžu dočkat těch obličejů, až jim oznámfte existenci kolonie na Měsíci a představíte jim Steinmetze a jeho lidi. Prohlédl jsem si některé videozáznamy, které si přivezli ze své expedice. To je něco neuvěřitelného." Prezident odložil sendvič a zamyšleně usrkl ze šálku kávy. Svět je vzhůru nohama."
Fawcett se zarazil uprostřed sousta. Pardon?"
Uvažte ten hrozny rozpor. Já budu informovat svět o největším úspěchu lidstva v historii a v tu samou dobu bude Havana vymazána z povrchu Země." Už vám volal Brogan? Myslím od té chvíle, co se Pitt s paní LeBaronovou objevili na našem Odboru zvláštních úkolů?"
Za poslední hodinu nikoli. Bdí ve své kanceláři jako já." Jak se jim to pro rány boží mohlo podařit?"
Dvě stovky mil znepřátelenou zemí. To mě podržte."
Ozvala se přímá linka z Langley. Ano?"
Tady Martin Brogan. Pane prezidente, Havana hlásí, že se dosud na žádné z těch lodí nepodařilo detekovat radioaktivní záření." Dostali se na palubu?"
Ne. Ostraha je příliš důkladná. Mohou nanejvýš objíždět kolem těch dvou lodí, co stojí v docích. Třetí, ten tanker, kotví v zálivu. Obeplouvají ho v malém člunu."
Co se mi to snažíte naznačit, Martine? Že tu bombu vyložili a ukryli ve městě?"
Od té doby, co dorazily do přístavu, jsou ty lodi pod přísným dohledem. Nic se z nich nevykládalo." Možná že záření nepronikne skrz ocelové pláty trupu."
Experti z Los Alamos mě ujistili, že pronikne. Potíž je v tom, že naší lidé v Havaně nejsou odborníci přes jadernou energii. Práci jim navíc ztěžuje fakt, že používají komerční Geigrovy počítače, které nejsou dostatečně citlivé, aby

změřili nízké úrovně záření." Proč tam nedopravíme kvalifikované odborníky s pořádným vybavením?" zeptal se prezident. To není jako poslat na diplomatickou cestu vašeho přítele Hagena s kufříkem v ruce. Znamenalo by to propašovat tam celý tým s pěti sty librami elektronických přístrojů. Mít více času, dalo by se v tom něco dělat. Vzhledem k rozsahu kubánských bezpečnostních opatření by tajné vylodění, nebo parašutistický výsadek měly pramalou šanci na úspěch. Nejlepší metodou by bylo využití obyčejné nákladní lodi, ale to by znamenalo nejméně měsíční přípravu." To mi zní, jako bychom trpěli neznámou chorobou a nevěděli, jak ji léčit." To zhruba odpovídá skutečnosti, pane prezidente," souhlasil Brogan. Jediné, co můžeme dělat, je sedět na zadku a čekat“. a sledovat, co se bude dít." Ne, tak to nenechám. Musíme něco udělat“. ve jménu lidskosti. Nemůžeme všechny ty lidi nechat umřít." Prezident cítil, jak se mu stále více svírá žaludek. Já pořád nejsem s to uvěřit, že by Rusové skutečně dokázali odpálit v Havaně atomovou bombu. Cožpak si Antonov neuvědomuje, že tím sebe i nás potopí do bažiny, ze které nebude návratu?" Věřte mi, pane prezidente, že naši analytikové ládují do počítačů všechny myslitelné eventuality. Neexistuje jednoduchá odpověď. Když vyzveme kubánskou stranu prostřednictvím naší rozhlasové sítě k evakuaci města, ničeho tím nedocílíme. Každé varování z naší strany budou jednoduše ignorovat." Pořád je naděje, že se Ira Hagen dostane včas ke Castrovi." Opravdu se domníváte, že Fidel bude brát Hagena vážně? To není příliš pravděpodobné. Bude si myslet, že je to spiknutí, které ho má zdiskreditovat. Je mi líto, pane prezidente, budeme se muset obrnit trpělivostí a čekat, zda k té katastrofě nakonec skutečně dojde, protože nemáme ani nejmenší možnost celou věc jakkoli ovlivnit." Prezident už neposlouchal. Jeho tvář odrážela hluboké zoufalství, které zachvátilo jeho duši. Tak my budujeme kolonii na Měsíci, přemítal, a přitom se obyvatelé planety Země hodlají i nadále zabíjet z naprosto nesmyslných důvodů. Chci na zítřejší ráno, ještě před tím, než vydám zprávu o existenci kolonie, svolat schůzku kabinetu," řekl skleslým hlasem. Budeme muset vymyslet plán, jak bychom mohli čelit sovětsko-kubánskému obvinění a zachránit, co ještě zachránit lze."

Kapitola 67

Opustit švýcarskou ambasádu bylo až směšně snadné. Již před dvaceti lety byl pod ulicemi a kanalizačním potrubím v hloubce více než sta stop prokopán tunel, který procházel mnohem hlubšími vrstvami než kterákoli z šachet, které možná prorazili pracovníci kubánských bezpečnostních sil v okolí budovy. Třebaže zdi byly zacementovány, prosakovala jimi veda, kterou odváděla nehlučně pracující čerpadla. Clark zavedl Pitta k dlouhému žebříku, po němž sestoupili do chodby, která je vedla pod nejméně dvěma městskými bloky až k šachtě, kterou vyšplhali nahoru a vynořili se v prodejně dámských oděvů. Krámek měl již šest hodin zavřeno a výkladní skříně bránily chodcům na ulici v pohledu do interiéru. Ve skladišti seděli tři vyčerpaní, přepadle vypadající muži, kteří téměř nedali najevo, že právě vstoupivšího Clarka znají.
Není třeba, abyste znal skutečná jména," řekl Clark. Dovolte, abych vám představil Mannyho, Moea a Jacka." Manny, mohutný černoch s hluboce zbrázděným obličejem, jenž byl oblečen do staré, vybledlé zelené košile a khaki kalhot, si zapálil cigaretu a hodil po Pittovi pohledem, v němž se zračila únava životem. Vypadal jako člověk, který zažil to nejhorší, co mohl, a již nemá o světě žádné iluze. Obrýlený Moe civěl do učebnice ruské konverzace. Působil dojmem vědeckého pracovníka - vzdálený výraz, nepoddajné vlasy, pečlivě zastřižená bradka. Tiše přikývl a nenucené se usmál.
Jack byl latinoameričan jak vystřižený z filmu ze třicátých let - lesklé oči, podsaditá postava, blýskavé zuby, trojúhelníkový knírek. Chyběla mu už jenom bonga. Jako jediný prohodil několik slov na pozdrav. Holá, Thomasi, přišels povzbudit jednotku?" Pánové, tohle je“. ééé“. Sam. má jistou ideu, která by mohla do našeho pátrání vrhnout nové světlo." Kvůli takové kravině nás taháš z doků," zavrčel Manny. Máme málo času, abychom ho mařili posloucháním nějakejch podělanejch teorií." Po čtyřiadvacetihodinovém pátrání jste v hledání bomby nijak nepokročili," ohradil se Clark trpělivě. Doporučuji ho vyslechnout." Jdi se vycpat," odsekl Manny. Sotva jsme na jednu z těch lodi našli cestu, tak nás odvoláš." Klidně ty lodi prohledejte centimetr po centimetru a nikdy na nich žádnou bombu nenajdete," vložil se do hovoru Pitt. Manny se k němu obrátil a prohlížel si ho od hlavy k patě jako obránce odhadující záložníka soupeře. Tak dobře, chytrolíne, kde ta bomba je?" Tři bomby," upřesnil Pitt, a žádná z nich není atomová." V místnosti zavládlo ticho. Všichni až na Clarka se tvářili pochybovačně. Pitt vytáhl z košile mapu a rozložil ji. Půjčil si několik špendlíků z krejčovské panny, aby ji mohl připíchnout na zed. Nezájem skupinky agentů CIA ho neodradil. Na první pohled poznal, že jsou to ostražití, pečliví a kompetentní muži. Věděl, že ovládají množství nejrůznějších dovedností a že disponují absolutním odhodláním lidí, kteří se jen tak nesmiřují s neúspěchem. Prvním článkem řetězu je Anny Bigalow. Náklad, který veze, tedy pětadvacet tun dusičnanu amonného -" Obyčejné hnojivo," skočil mu Manny do řeči.
- je mimo jiné vysoce reaktivní chemikálie," pokračoval Pitt. Pokud by takové množství dusičnanu amonného explodovalo, byl by ničivý účinek výbuchu větší, než tomu bylo u bomb shozených na Hirošimu a Nagasaki, které explodovaly ve vzduchu a mnoho své síly ztratily již v atmosféře. Až Amy Bigalow vybuchne, bude to na úrovni země a tlaková vlna se prožene Havanou jako roztavená láva. Ozero Zajsan, lod, která má údajné vézt vojenský materiál, bude podle všeho až po okraj napěchovaná munici. Její děsivá destruktivní síla se uvolní společně s explozí Amy

Bigalow. Zkázu potom dovrší podpálení nákladu ropy na Ozeru Bajkal. Palivové nádrže, rafinérie, chemické závody, všechny továrny, které zpracovávají výbušné látky, vyletí do vzduchu. Požár může trvat i několik dní."
Manny, Moe a Jack se tvářili, jako by se jich ta slova nikterak ned-tkla, avšak v hloubi duše byli ohromeni nepředstavitelnou hrůzou pekla, jehož obraz jim Pitt právě předestřel. Moe pohlédl na Clarka. Takže jsme byli vedle jak ta jedle." přesně tak. V Langley neodhadli skutečný záměr Sovětů. Stejného výsledku lze dosáhnout, aniž by bylo třeba se uchýlit k použití jaderné zbraně."
Manny vstal a sevřel Pittova ramena do svých medvědích tlap. Člověče, to se musí nechat, žes na to kápl." Poprvé promluvil i Jack. Bylo by možné ty lodě vyložit, ale to se nedá stihnout do zítřejších oslav."
Ale bylo by možné s nimi vyplout z přístavu."
Manny o tom chvíli přemýšlel. U těch nákladních lodí by to padalo v úvahu. ale pochybuju, že by se podařilo včas zmizet i s tím tankerem. Potřebovali bychom vlečný člun, abychom otočili příd k průlivu." Každá míle, která bude dělit přístav od těch lodí, bude znamenat statisíce zachráněných životů," mínil Pitt. Mohli bychom tím získat čas k nalezení detonátorů," řekl Moe. Pokud by se je podařilo nalézt dříve, než dosáhneme otevřeného moře, tím lépe."
A když ne," zabručel pochmurně Manny, spácháme všichni seb-vraždu." Ušetříš manželce prachy za funus," nadhodil Jack s úsměvem umrlce. Nebude co pohřbít." Moe se tvářil pochybovačně. Je nás málo."
Kolik vystaráte lodních techniků?" zeptal se Pitt.
Moe kývl hlavou přes pokoj. Támhle Manny býval hlavním inžený-rem. O kom bys ještě věděl, Manny?" Enriko se vyzná ve strojovně. Hector taky, pokud je střízlivý." To jste tři," řekl Pitt. A co posádka?"
Patnáct, sedmnáct včetně Moea a Jacka." odvětil Clark.
To je dvacet, se mnou dvacet jedna," počítal Pitt. A co lodivodové z přístavu?" To jsou do jednoho Castrovi pohůnci," odfrkl si Manny. Musíme ty lodi vyvézt sami." Počkej sakra!" zvolal Moe. I když se nám podaří zmáknout přístavní stráž, pořád budeme mít co dělat s posádkami." Pitt se obrátil ke Clarkovi. Pokud se vaši lidé postarají o stráže, posádky si vezmu na starost já." Osobně povedu přepadové komando," odvětil Clark. Ale jsem zvědav, jak si poradíš se svým dílem odpovědnosti." Už se stalo," prohlásil Pitt a široce se zašklebil. Ty lodi jsou opuštěné. Ručím vám za to, že Rusové ve vší tichosti evakuovali vlastní lidi na bezpečné místo mimo dosah exploze." Je možné, že Sověti budou chtít ušetřit životy vlastních osádek," souhlasil Moe. Ale možná že jim houby záleží na cizí posádce na Amy Bigaloiu:'
To jistě, ale na druhou stranu nemohli riskovat, že se jim nějaký slídil z posádky bude motat pod nohama při rozmisťování nálože." Jack se zamyslel a potom řekl: Dvě a dvě jsou čtyři. Tomu chlapíkovi to pálí." Manny pohlédl na Pitta s nově nabytou úctou, která se mu zračila v očích. Patříš ke kumpačce?" Ne, jsem z NOS."
Myslí za nás amatér," povzdechl si Manny. Nejvyšší čas, abych požádal o penzi." Kolik mužů podle vašeho odhadu hlídá ty lodě?" zeptal se ho Clark. Manny vytáhl špinavý kapesník, a než odpověděl, vysmrkal se. Připomínalo to zakejhání husy. Asi tucet Bigalow. Stejný počet Zajsan. A u tankeru kotví malý strážní člun. Zřejmě ne více než šest nebo sedm členů posádky." Clark začal, zatímco hovořil, přecházet po místnosti. Jsme domluveni. Dejte dohromady vlastní posádky. Můj tým odstraní stráže a bude zajišťovat operaci. Manny, ty se se svými lidmi zmocníš Amy Bigalow. Moe převezme Ozero Zajsan. Vlečná lod, to bude tvoje starost, Jacku. Hlavně se ujisti, že nemá poplašné zařízení, až na ni vtrhnete. Do rozednění nám zbývá šest hodin. Musíme využít co nejlépe každé minuty." Clark umlkl a potom se rozhlédl. Nějaké otázky?" Moe zvedl ruku. Co bude s námi, až se dostaneme na otevřené moře?"
Nasednete do záchranného člunu a poženete ho co nejrychleji, abyste v okamžiku výbuchu byli co nejdále." Nikdo se nezmohl na komentář. Všem bylo jasné, že jejich šance na přežiti jsou blízké nule.
Rád bych dobrovolně šel s Mannym," ozval se Pitt. Poměrně slušně si rozumím s kormidlem."
Manny se postavil a plácl Pitta do zad tak srdečně, že mu vyrazil dech. Přisámbůh, Same, myslím, že tě možná ještě budu mít rád." Pitt na něj upřel vážný pohled. Doufejme, že se toho dožijeme."

Kapitola 68

Amy Bigalow kotvila u dlouhého, moderního mola, vybudovaného sovětskými inženýry. Několik set yardů za ní odpočíval krémově zbarvený trup Ozera Zajsan, nyní tmavý a opuštěny. Nad černými vodami přístavu jiskřila světla velkoměsta. Od hor se k moři táhlo několik mraků. Ze třídy Desemparados odbočil velitelsky vůz ruské výroby, následovaný dvěma vojenskými nákladními vozy. Konvoj pomalým tempem pro jel doky a zastavil se u rampy před Amy Bigalow. Ze strážního domku vyšel voják a opatrně přistoupil k vozu. Máte povolení k vjezdu do tohoto prostoru?" zeptal se.
Clark, oblečený do uniformy kubánského plukovníka, upřel na vojáka arogantní pohled. Dojděte mi pro velitele stráže," nařídil mu nesmlouvavým hlasem. A nevíte, jak oslovovat nadřízeného?" Strážný, jenž v nažloutlém světle sodíkových lamp, které dopadalo na nábřeží, rozpoznal Clarkovy distinkce, strnul v pozoru a zasalutoval. Hned ho zavolám, soudruhu plukovníku." Voják se vrátil do strážního domku a chopil se přenosné vysílačky. Clark sebou zatím na sedačce nepokojně šil. Bylo nutné zmocnit se lodí lstí; taktika silné ruky by byla fatální chybou. Kdyby na plavidla zaútočili se zbraněmi v ruce, vzburcovali by všechny vojenské osádky ve městě. Potom by ke zdi přitlačení Rusové byli nuceni odpálit nálože dříve, než měli v plánu.

Ze dveří nedalekého skladiště vyšel kapitán, na chvíli se zastavil, aby si prohlédl stojící kolonu, potom přistoupil k velitelskému vozu a zasalutoval. Kapitán Poberto Herras. Co pro vás mohu udělat, soudruhu plukovníku?" Plukovník Erneste Pérez," odpověděl Clark. Mám příkaz vás vystřídat. Vás a vaše muže." Herras se zatvářil poněkud zmateně. Dostal jsem rozkaz hlídat tuhle lod až do zítřejšího odpoledne."
Došlo ke změně," prohlásil Clark úsečně. Shromážděte své muže k přepravě do kasáren."
Kdyby vám to nevadilo, plukovníku, rád bych si to nechal potvrdit svým přímým nadřízeným."
A on zavolá generálu Melenovi a bude ho tahat z postele." Clark upíral na kapitána chladny, hadí pohled. Až půjde o vaše povýšení na majora, nebude záznam o porušení kázně mluvit právě ve váš prospěch." Prosím vás, soudruhu plukovníku, já přece neodmítám uposlechnout příkazu nadřízeného."
Pak vám doporučuji, abyste respektoval mou hodnost." Ano, plukovníku. Máte pravdu“." Kapitánův vzdor se sesypal jak domeček z karet. Svolám své lidi."
Proveďte."
O deset minut později stálo čtyřiadvacet mužů kapitána Herrase seřazeno na nábřeží. Kubánci výměnu stráží uvítali. Byli rádi, že se budou moci v kasárnách uložit ke spánku. Herras si, jak se zdálo, nevšiml, že plukovníkovi muži zůstávají ukryti ve tmě korby prvního nákladního vozu. To je celá vaše jednotka?" zeptal se Clark.
Ano. Přepočítal jsem si je."
I vojáci střežící vedlejší lod"
Promiňte, soudruhu plukovníku. Nechal jsem hlídku na rampě, abych měl jistotu, že se nikdo nedostane na palubu, dokud vaši muži nezaujmou své místo. Můžeme je vzít cestou." Výborně, kapitáne. Zadní auto je prázdné. Dejte svým vojákům rozkaz k nasednutí. Vy můžete jet mým autem. Můj pobočník ho později vyzvedne na vašem velitelství."
Děkuji, soudruhu plukovníku, to je od vás laskavé."
Clark držel ruku na malé pětadvacítce s tlumičem. Měl ji volně v kapse kalhot, ale nebylo třeba ji vytahovat. Kubánci si již pod dohledem seržanta nastupovali do volného vozu. Clark nabídl své místo Herrasovi a nedbale odkráčel k nákladáku s Pittem a kubánskými námořníky, kteří byli tiši jako pěna. Druhý nákladák a velitelský vůz se právě otáčely a mířily ven z doků, když dorazilo neznámé auto. Z jeho okýnka se vyklonil ruský důstojník a podezíravě se mračil. Co se tu děje?"
Clark pomalu přistoupil k vozu a ujistil se, že v něm sedí pouze důstojník a jeho řidič. Výměna stráží."
O takovém rozkazu nic nevím."
Vydal ho generál Velikov," řekl Clark, jenž se zastavil ani ne dvě stopy od zadních dveří. Nyní viděl, že Rus je rovněž plukovník. Právě jsem přijel z generálova štábu, abych zkontroloval bezpečnostní opatření. O výměně stráží se tam nemluvilo." Plukovník otevřel dveře, jako by chtěl vystoupit. To musí být nějaký omyl." Žádný omyl," utrousil Clark. Kolenem přirazil dveře a vpálil plukovníkovi kulku mezi oči. Potom dvakrát chladnokrevné zasáhl řidiče do týla. O chvíli později auto s vyřazenou rychlostí vklouzlo do temné vody mezi moly. Pitt a čtyři kubánští námořníci obchodního lodstva vyběhli pod vedením Mannyho po rampě na hlavní palubu Amy Bigalow, kde se rozdělili. Pitt se vydal po žebříku na můstek, zatímco ostatní seběhli po schůdcích vedoucích ke strojovně. V kormidelně byla tma. Pitt strávil příští půlhodinu tím, že ve světle baterky studoval elektronické řídicí a komunikační systémy, dokud si do paměti nevtiskl každou páčku či tlačítko. Potom zvedl lodní telefon a zavolal do strojovny. Uplynula dobře minuta, než se Manny ozval. Co ksakru chceš?"
Jenom kontrola," odvětil Pitt. .Já jsem připraven. Co vy?"
,,To si počkáš, pane." Než mohl Pitt odpověďět, vstoupil do kormidelny Clark. Máte tam Mannyho?" zeptal se.
Ano."
Ať sem okamžitě přijde."
Pitt předal Clarkův příkrý rozkaz, a než stačil zavěsit, musel si vyslechnout hotovou smršť vulgarit. Za necelou minutu vtrhl do dveří Manny nasákly potem a olejem. Dělej rychle," vyštěkl na Clarka. Mám tam problém." Moe je na tom ještě hůř."
To je mi jasný. Nemakaj motory."
Tady jsou provozuschopné?"
Proč by neměly být?"
Osádka Zajsanu rozmlátila všechny ventily," řekl Clark hrobovým hlasem. Moe tvrdí, že oprava by zabrala dobré dva týdny." Jack ho bude muset na moře vytáhnout vlečnou lodi," konstatoval Pitt bezbarvě.
Manny si odplivl dveřmi kormidelny. Nestačí se vrátit pro tanker. Rusáci nejsou slepí. Jakmile vyjde slunce, pochopi, co se děje." Clark pomalu sklonil hlavu v tichém souhlase. Obávám se, že je to tak." Jak si stojíte?" zeptal se Pitt Mannyho.
Kdyby tyhle necky poháněly diesely, mohl bych je spustit během dvou hodin. Jenže ony mají parní turbíny." Kolik potřebuješ času?"
Manny upřel oči do podlahy. V hlavě se mu rozjel dlouhý a kompli-kovaný myšlenkový proces. Začínáme s mrtvými stroji. Jako první krok jsme rozjeli dieselgenerátor a zapálili jsme hořáky ve výhni, abychom ohřáli naftu. Je nutné zbavit potrubí kondenzované páry, roztopit kotle a uvést do chodu pomocné motory. Potom bude třeba počkat, dokud nestoupne tlak páry natolik, aby bylo možné roztočit turbíny. To všechno je - za předpokladu, že se nevyskytnou

nějaké potíže - otázka čtyř hodin." Čtyři hodiny?" Clark měl pocit, že se ocitl v ošklivém snu. Potom se Amy Bigalow nedostane z přístavu před rozedněním," řekl Pitt.
Takže to můžeme zabalit," pronesl Clark unaveně.
Ne, nemůžeme," namítl Pitt rozhodným tónem. I když se nám podaří dostat pryč jedinou lod, snížíme počet obětí o třetinu." A všichni zemřeme," dodal Clark. Nebude úniku. Před dvěma hodinami bych odhadoval naši šanci na přežití na takových padesát na padesát. Ale naplnění monstrózního plánu vašeho přítele Velikova se rychle blíží. A nesmíme zapomínat na toho plukovníka na dně zálivu. Budou ho postrádat a zanedlouho ho bude hledat celý regiment vojáků." A potom ten kapitán stráží," přispěl Manny se svou troškou do mlýna. Zatraceně rychle mu dojde, o co kráčí, jakmile to schytá, že opustil stanoviště bez oficiálního rozkazu." Zvenčí se ozvalo pomalu zesilující dunění těžkých dieselových motorů a potom trojí tlumené zazvonění. Pitt vyhlédl oknem můstku. Připlul Jack s tažnou lodí."
Viděl světla města. Připomínala mu obrovskou šperkovnici. Myslel na tu spoustu dětí, které nemohly usnout, jak se těšily na zítřejší oslavy. Říkal si, kolik se jich už nikdy neprobudí. Ještě je naděje," řekl konečně. Rychle načrtl svou představu nejlepšího řešení, které by mělo minimalizovat následky výbuchů a zachránit větší část Havany. Když skončil, pohlédl z Mannyho na Clarka. Tak co, je to proveditelné?" Proveditelné?" Clark byl otupělý. Abych se třemi lidmi držel v šachu půlku kubánské armády? To je přímo vražedné." Manny?"
Manny Pitta upřeně pozoroval: snažil se z jeho sošného obličeje, jenž byl v osvětlení mola sotva vidět, cosi vyčíst. Proč by měl Američan obětovat život pro lidi, kteří by ho bez milosti zastřelili? Věděl, že v kormidelně Amy Bigalow se odpovědi nedočká, a tak jen pokrčil rameny. Maříme čas," řekl a odebral se zpátky do strojovny.

Kapitola 69

U brány, kterou se vjíždělo na pozemek Castrovy lovecké chaty, ležící v kopcích jihovýchodně od města, zastavila dlouhá černá limuzína. Jedna ze dvou vlaječek na nárazníku symbolizovala Sovětský svaz, druhá naznačovala, že pasažér je vysoce postavený důstojník. V domku pro hosty, umístěném za plotem, sídlila Castrova elitní ochranka. K vozu pomalu přistoupil muž v uniformě šité na míru, ale bez insignií. Snažil se proniknout stín, v němž se rýsovala velká postava sovětského důstojníka, která držela z okýnka osobní průkaz. Generálplukovník Kolčak. Nemusíte se prokazovat." Muž nedbale zasalutoval. .Juan Fernández, velitel Castrovy ochranky." Co že ještě nespíte?"
Jsem noční pták," řekl Fernández. Co vás k nám přivádí v tuhle nekřesťanskou hodinu?" Velmi naléhavá záležitost." Fernández čekal vysvětlení, ale žádného se mu nedostalo. Začínal mít nepříjemné tušení. Věděl, že sovětského generála může v půl čtvrté ráno přivést pouze nějaká kritická situace. Nevěděl, jak se zachovat. Je mi to velice líto, pane, ale Fidel mi dal zcela jasnou instrukci, že si nepřeje být nikým rušen." Castrovo přání je mi svaté. Tak jako tak musím mluvit s Raúlem. Řekněte mu prosím, že jsem tu v mimořádně naléhavé záležitosti, kterou s ním musím projednat osobně."
Fernández nad tím přáním chvíli dumal a potom kývl hlavou. Zatelefonuji do chaty a upozorním jeho pobočníka, že jste na cestě." Děkuji."
Fernández mávl na kohosi ukrytého v domku pro hosty a elektricky ovládaná závora se otevřela. Limuzína vjela dovnitř a vydala se po zhruba dvě míle dlouhé cestě, která se klikatila podél nízkých kopečků. Konečně zastavila před velkou vilou ve španělském slohu, jež shlížela na panoráma kopců roztroušených ve tmě, avšak viditelných díky vzdáleným světlům. Řidič vystoupil z vozu. Jeho boty zaskřípěly ve štěrku, jak přecházel ke dveřím spolujezdce. Neotevřel je, nýbrž zůstal stát a lhostejně pozoroval stráž, která přecházela kolem. Konečně vyšel ze dveří zívající velitel Paulova štábu. Jaká nečekaná návštěva, generále," zvolal bez nadšení. Prosím, pojďte dál. Raúl už jde dolů."
Sovětský důstojník beze slova zvedl své těžké tělo z vozu a následoval pobočníka přes široké patio do haly. Držel si před obličejem kapesník a smrkal. Jeho řidič se držel o několik kroků zpět. Castrův pobočník ustoupil stranou a pokynul jim, aby vešli do trofejního pokoje. Udělejte si pohodlí, prosím. Dám připravit kávu." Ponecháni sami sobě stáli ti dva tiše zády k otevřeným dveřím a hleděli na nepřeberné množství kancích hlav rozmístěných po zdech a tucty vycpaných ptáků rozestavených na vyvýšených místech. Brzy vstoupil do místnosti Raúl Castro v pyžamu a kašmírovém županu. Ve chvíli, kdy se hosté k němu obrátili čelem, strnul na místě a obočí se mu spojila zvědavým překvapením. Kdo k čertu jste?"
Jmenuji se Ira Hagen a přináším důležité poselství od prezidenta Spojených států." Hagen se odmlčel a kývl směrem k řidiči, který si sňal čepici, z pod níž vyklouzla záplava vlasů dlouhých až na ramena. Dovolte, abych vám představil paní Jessii LeBaronovou. Musela překonat obrovské obtíže, aby mohla doručit odpověď našeho prezidenta na vaším bratrem navrhovanou smlouvu o kubánsko-americkém přátelství." Nastalé ticho bylo chvíli tak absolutní, že si Hagen uvědomil tikot stojacích hodin u protější stěny. Raúl přelétl očima z Hagena na Jessii.
Pani LeBaronová je přece mrtvá," pronesl v tichém úžasu. Přežila jsem havárii vzducholodě i mučeni, které mi připravil generál Velikov." Jessie mluvila klidně, leč jasně. Přinášíme nezvratné důkazy o tom, že se zítra dopoledne, během oslav Dne vzděláni, máte stát vy a váš bratr obětmi atentátu."
Přímost prohlášení i jeho autoritativní tón učinily na Raúla dojem. Chvíli v zamyšlení váhal, ale potom přikývl. Probudím Fidela a požádám ho, aby vás vyslechl."

Velikov sledoval, jak zaměstnanci sovětského velvyslanectví zápolí s jeho kartotékou ve snaze dostrkat ji za pomoci ručního vozíku do výtahu, který ji měl svézt do protipožárně zabezpečeného suterénu. Do místnosti plné zmatku vešel jemu podřízený důstojník KGB, smetl ze židle jakési papíry a posadil se.
Připadá mi to ostudné, spálit tohle všechno," prohlásil unaveným hlasem.
Nová a lepší budova povstane z popela," řekl Velikov s potměšilým úsměvem. .Jako dar vděčné kubánské vlády."
Zazvonil telefon a Velikov rychle vzal sluchátko. No, co je?" Odpověděl hlas jeho sekretářky. Přeje si s vámi mluvit major Borčev." Dejte mi ho."
Generále?"
Ano. Co máte za problém, Borčeve."
Ten kapitán, co velí pobřežní stráži, opustil i se svými muži stanoviště a vrátil se na základnu mimo město." Oni ty lodi nechali nestřežené?"
Ne tak docela."
Tak opustili, nebo neopustili své stanoviště?"
On tvrdí, že ho vystřídal strážní oddíl pod vedením plukovníka Ernesta Péreze." Ale já jsem žádný takový rozkaz nevydal."
Toho jsem si vědom, generále. Protože kdyby ano, neuniklo by to mé pozornosti."
Kdo to je ten Pérez a k jaké patří jednotce?"
Moji lidé zkontrolovali vojenské archivy Kubánců a nenašli o něm žádný záznam." Osobně jsem poslal plukovníka Mikojana na kontrolu bezpečnostních opatření v okolí lodí. Spojte se s ním a zeptejte se ho, co se to tam ksakru děje."
Snažím se ho sehnat už půl hodiny, ale neozývá se mi," postěžoval si Borčev. Zazvonil jiný telefon a Velikov požádal Borčeva o strpení. Co je?" vyštěkl.
Tady Juan Fernández. Generále, asi byste měl vědět, že generálplukovník Kolčak právě přijel za Raúlem Castrem." To není možné."
Osobně jsem ho kontroloval u vjezdu."
Tato novinka Velikova mátla ještě o poznání víc. V jeho obličeji se objevil strnulý výraz. Vydechl se slyšitelným zasípěním. Za posledních třicet šest hodin spal pouhé čtyři hodiny a myšlenky se mu začínaly rozbíhat. Jste tam, generále?" zeptal se Fernández znepokojený tichem. Ano, ano. Poslouchejte, Fernández. Jděte do chaty a zjistěte, co Castro a Kolčak dělají. Vyslechněte, o čem mluví, a do dvou hodin mi zavolejte."
Zkontrolujete toho Péreze a jeho lidi, a jakmile něco zjistíte, ihned mi to budete hlásit." Potom zavolal sekretářce. Dejte mi štáb generálplukovníka Kolčaka." Jeho pobočník se napřímil na židli a zvědavě ho pozoroval. Ještě nikdy neviděl Velikova nervózního. Něco neklape?"
Nevím," zahučel Velikov.
Náhle se z druhé strany ozval důvěrně známý hlas generála Kolčaka. Velikove, jak to vypadá u GRU a KGB?"
Velikovovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Kde jste?" Kde jsem?" opakoval Kolčak. Snažím se odvézt dokumenty a zařízení ze svého štábu, zrovna tak jako vy. Kde jste si myslel, že bych měl být?" Právě jsem obdržel zprávu, že jste u Raúla Castra v té jejich lovecké chatě." Je mi líto, ale na dvou místech současně být nedokážu," nenechal se Kolčak nikterak vyvést z míry. Tak se mi zdá, že vaši agenti začínají vidět duchy."
To je divné. Ta zpráva přišla z obvykle spolehlivého zdroje." Je operace nějak ohrožena?"
Ne, pokračuje podle plánu."
Výborně. Takže vše probíhá hladce."
‚Ano," lhal Velikov se strachem, jenž v něm vyvolala nejistota, hladce."

Kapitola 70

Vlečná lod nesla jméno španělského jídla - dušených paprik, cuket a rajčat - Pisto. Vzhledem k rudým skvrnám rzi na bocích a mosaznému kování pokrytému měděnkou se k ní dobře hodilo. A přece navzdory zanedbanému zevnějšku tepal v jejích útrobách mohutný dieselový motor o síle 3 000 koní, jenž byl čistý a lesklý jako vyleštěná bronzová socha. Jack, svírající v nikách velké kormidlo z týkového dřeva, hleděl přes zarosena okna na gigantickou hmotu, jež se nad ním rýsovala ve tmě. Byla stejně chladná a temná jako zbylé dvě zvěstovatelky blízké smrti zakotvené v docích. Žádná navigační světla neoznačovala její přítomnost v zálivu, jen hlídková lod, jež kroužila kolem jejích l 100 stop délky a 160 stop šířky, sloužila jako varování ostatním lodím, aby se nepřibližovaly. Jack proplul kolem boku lodi a opatrně se blížil ke kotevnímu řetězu na zádi. Hlídkový člun je záhy spatřil a zamířil jejich směrem. Z kabiny vyběhli tři muži a postavili se za rychlopalné dělo na přídi. Jack dal zvoncem signál k zastavení strojů, čin, jenž byl pouze naoko, neboť vlny vzdouvající se od přídě již tak jako tak skomíraly a měnily se v slabounké zčeření. Z kormidelny hlídkové lodi se vyklonil mladý vousatý poručík a zvedl megafon. Tohle je zakázaný prostor. Tady nemáte co dělat. Jedte pryč." Jack spojil dlaně před ústy do kornoutu a zařval: Všechnu šťávu spotřebovaly generátory a motor mi právě chcíp. Mohli byste mě odtáhnout?"

Poručík vztekle zavrtěl hlavou. Tohle je vojenský člun. Žádny remorkér." „Mohl bych tedy použit vaše rádio? Potřebuju zavolat šéfovi." ,,Co máte se záložní baterií?"
Zničená." Jack udělal bezradné gesto. Nejsou náhradní díly. Jsem v pořadníku. Vždyť víte, jak to chodí." Lodě byly nyní tak blízko, že se téměř dotýkaly. Poručík odložil megafon a odpověděl drsným hlasem: To nemůžu dovolit." Tak tu budu muset zakotvit a počkat do rána," prohlásil nestydatě Jack. Poručík zlostně ale bezradně rozhodil rukama. Tak si pojďte zavolat." Jack sestoupil po žebříku a přeskočil čtyři stopy širokou mezeru, která dělila obě plavidla. Rozhlédl se kolem sebe s hraným nezájmem zkušeného námořníka a pozorně si všímal mužů ledabyle postávajících u děla, důstojníka u kormidla, jenž si lhostejně zapaloval cigaretu, a zjevně unaveného poručíka. Chyběl tu jenom strojník, který byl přirozeně v podpalubí. Poručík k němu přistoupil. Zkraťte to. Narušujete vojenskou operaci." To mě mrzí," omlouval se Jack pokorně, ale nemohu za to." Natáhl se a vypálil mu přímo do srdce dvě kulky z automatické pistole, vybavené tlumičem. Potom chladnokrevně zastřelil kormidelníka. Tři námořníci u přídového děla se zhroutili mrtví na palubu, zasažení přesně mířenými šípy z kuší mužů Jackovy posádky. Strojník ani neucítil kulku, která mu provrtala díru do spánku. Padl na naftový motor, v jedné bezvládné ruce hadr, ve druhé hasák. Jack s posádkou snesli mrtvá těla do podpalubí a otevřeli dokořán všechny odvodňovací a zaplavovací ventily. Potom se vrátili do vlečné lodi a potápějícího se hlídkového člunu, jenž byl příbojem unášen do tmy, si více nevšímali. Protože tanker neměl visuté schůdky, bylo nutné použít dvojice lodních háků, které se zachytily za zábradlí horní paluby. Jack a dva další muži vyšplhali nahoru a vytáhli za sebou přenosné bomby s acetylénem a řezací hořáky. O pětačtyřicet minut později byly kotevní řetězy přepáleny a malý Pisto podoben mravenci, jenž se snaží pohnout slonem, pohřížil svou příd obalenou silnými lany, takže sloužila jako nárazník, do mohutné zádi Ozera Bajkal. Zpočátku jenom píď po pídi, ale potom yard za yardem začal vlečný člun postrkovat tanker směrem od rafinérie ke středu zálivu. Pitt sledoval loudavý pohyb tankeru námořním dalekohledem pro noční vidění. Odliv naštěstí pracoval pro ně a vlekl to monstrum dále od centra města. Našel si dýchací přístroj s uzavřeným okruhem a prolezl celou lod ve snaze nalézt detonátory. Nepodařilo se mu to. Dospěl k závěru, že musí být ukryty někde pod nákladem dusičnanu amonného, pravděpodobně v jednom z prostředních nákladových prostorů. Po téměř dvou hodinách vystoupil na hlavní palubu a vděčně vdechoval chladný vánek přicházející od moře. Bylo půl páté, když se Pisto vrátil do doků a pozpátku zamířil přímo k muniční lodi. Moeovi muži si přitáhli tažné lano odvinuté z velkého naviják na zádi člunu a připevnili ho k zádovým holcům Ozera Zajsan. Poutači lana byla uvolněna a Pisto se rávě chytal zabrat když se do přístavu s řevem vřítil konvoj čtyř vojenských nákladních automobilů. Piti se v mžiku svezl po schůdcích můstku na molo. Oběhl nákladní jeřáb a zastavil se u zádi. Odmotal silné zaolejované lano z pacholete a hodil ho do vody. Na odvazování přídě už nebyl čas. Z vozů seskakovali ozbrojenci a formovali se do bojových skupin. Pitt se opět vyšplhal na palubu, a aby zabránil možnému útoku, spustil elektrický naviják, který vytáhl můstek na úroveň paluby. Potom chňapl po telefonu a zavolal do strojovny. Manny, jsou tady," řekl jenom. Mám podtlak a v jednom kotli dost páry na to, abychom se pohnuli." Bezva práce, kamaráde. Ušetřils hodinu a půl."
Tak padáme."
Pitt přešel k lodnímu telegrafu a nastavil ukazatel do polohy Připravit". Přetočil kormidlo tak, aby se od mola nejdříve odlepila zad. Potom vydal signál Pomalu zpět."
Manny dal zvonkem znamení, že rozuměl, a Pitt ucítil v nohách, jak motory rozechvěly loď. Clark si v náhlém zděšeni uvědomil, že má k dispozici zoufale málo mužů a že jakákoli ústupová cesta jim byla odříznuta. Zároveň zjistil, že nestojí proti obyčejným kubánským vojákům, ale proti elitní jednotce námořní pěchoty. Alespoň by snad mohl získat několikaminutový odklad -dost času, aby lodě stačily vyplout z doku. Sáhl do plátěné brašny zavěšené na opasku pro granát, poté vystoupil ze stínu a vrhl granát do zadního vozu. Zazněla tupá rána, po níž následoval zářivý záblesk ohně, jenž vyšlehl z explodující palivové nádrže. Nákladní vůz náhle vypadal jako rozvitý květ, muži byli vyvrženi a rozházeni po doku jako hořící kuželky. Clark se rozběhl mezi omráčenými a dezorganizovanými Rusy, přeskakoval naříkající raněné, kteří se ve snaze udusit hořící oděvy zoufale váleli po zemi. Další detonace následovaly rychle za sebou. Tři granáty skončily pod zbylými vozy. Výbuchy se rozléhaly po celé zátoce. Nad střechami skladišť se zvedaly plameny a oblaka kouře. Příslušníci námořní pěchoty v horečném chvatu opouštěli svá vozidla, aby si zachránili životy. Někteří z nich byli natolik elektrizováni nastalou situací, že stříleli na vše, co jenom trochu připomínalo lidskou postavu. Rachot nekoordinované palby se mísil se zvukem tříštícího se skla v oknech skladišť. Clarkův malý tým v počtu šesti bojovníků nepřetržitě pálil ze všech zbraní. Těch několik kulek vystřelených jejich směrem, jim neškodně prolétlo nad hlavami. Potom se odmlčeli, neboť Clark, nikým nepodezírán díky své kubánské uniformě, se vmísil mezi zmatkující Rusy. Klel plynulou ruštinou a vybízel vojáky, aby obnovili bojový tvar a zaútočili na molo. Zformujte se! Zformujte se!" hulákal vzrušeným hlasem. Utíkají. Sakra, hejbněte sebou, než nám ti zrádci zdrhnou!" Náhle se setkal tváří v tvář s Borčevem. Sovětský major otevřel v naprosté nevíře ústa dokořán, a než je stačil zavřít, Clark ho popadl za paži a shodil ho z doku do vody. Naštěstí si toho uprostřed zmatku nikdo nevšiml. Za mnou!" zaječel Clark a rozběhl se mezi dvěma skladišti. Jednotlivě i ve skupinách po čtyř až pěti se dokonale vycvičení sovětští vojáci hnali za ním, přikrčení kličkovali a střelbou před sebou vytvářeli palebnou přehradu. Zdálo se, že překonali paralyzující šok a jsou odhodláni pomstít se svým neviditelným protivníkům. Netušili, že se z jednoho pekla řítí do druhého. Nikdo nesmlouval s dárkovými povely. Velitelé čet, kterým chyběl velitel, jenž by jim mohl dát jiné rozkazy, běželi následovat důstojníka v kubánské uniformě, který vedl útok. Když vyběhli z prostoru mezi skladišti, Clark sebou

praštil na zem, jako by dostal zásah. To byl signál pro jeho muže, aby zahájili palbu. Sověti to schytávali ze všech stran. Mnoho jich padlo na místě. Ozářeni planoucí hranicí vozů tvořili dokonalý terč. Ti, kteří přežili první roz-mach kosící smrtky, opláceli střelbu. Kulky vylétaly za ohlušujícího stakatového třaskání a s tupým žucháním se zarývaly do dřevěných stěn a lidského masa, nebo se míjely svým cílem, odrážely se a s hvízdáním mizely ve tmě. Clark se snažil odkutálet, aby se skryl za přepravní bednou, ale byl zasažen do stehna a potom opět kulkou, která mu prošla oběma zápěstími. Zle zdecimovaní, ale dosud bojující sovětští vojáci se začali stahovat. Učinili pokus prorazit z doků a dosáhnout bezpečí betonových zdí, které lemovaly hlavní bulvár, ale dva Clarkovi muži je zasypali krupobitím střel, jež jim přehradilo ústupovou cestu. Clark ležel za bednou a s krví, která mu crčela z potrhaných žil, z něj odcházel život. Nemohl proti tomu nic dělat. Ruce mu bezvládně visely jako zlomené větve stromů, neměl žádný cit v prstech. Začala se nad ním uzavírat věčná noc. Ještě se dovlekl k okraji mola a pohlédl ochabujícím zrakem k protějšímu břehu. Tím posledním, co v životě spatřil, byly obrysy dvou nákladních lodí, které se rýsovaly proti vzdáleným světlům. Vyplouvaly z doků a mířily k výjezdu z přístavu.

Kapitola 71

Zatímco v doku zuřila válka, Pisto se zapřáhl do Ozera Zajsan a začal táhnout. Zpočátku to šlo ztuha. Bojoval jako lev, zarýval lopatky mohutného šroubu do olejnaté vody tak zarputile, že se mu pod zádí vytvořil kypící kotel pěny. Plavidlo o výtlaku 20 000 tun se dalo do pohybu a jeho beztvarý trup ve chvíli, kdy vplulo do zátoky, ozářilo oranžové světlo plamenů. Jakmile Jack vymanil muniční lod ze sevření doků, učinil obrátku o 180 stupňů, aby ji namířil přídí k výjezdu. Pitt v kormidelně Amy Bigalow svíral kormidlo a doufal, že něco povolí. Byl napjatý tak, že se téměř neodvažoval dýchat. Dosud uvázané lano se napínalo a úpělo pod obrovským tahem, který vyvíjely zabírající lodní šrouby, avšak zarputile odmítalo prasknout. Amy Bigalow znásobila své úsilí a poněkud sklonila příd jako pes vzpírající se vodítku. Lano drželo. Zato povolil holec a za hlasitého praskotu štípajícího se dřeva vyskočil z místa svého usazení. Lod se otřásla a vydala se pozpátku přístavištěm. Pitt ji stočil bokem k ustupujícím dokům. Vibrace motoru se zklidnily. Amy Bigalow už. klouzala po vodě a z komínu jí vycházel lehký obláček kouře. Zdálo se, jako by celé nábřeží bylo zachváceno ohněm. Z hořících nákladních vozů šlehaly plameny a vrhaly do kormidelny hrůzu nahánějící, chvějivé odlesky světla. Všichni členové posádky, až na Mannyho, vyšli ze strojovny a stáli na přídi. Nyní, když měl místo k manévrování, stočil Pitt kormidlo prudce k pravoboku a vydal prostřednictvím telegrafu povel Pomalu vpřeď. Manny odpověděl, že bere na vědomí, a Amy Bigalow přestala couvat a vydala se pomalu za svým cílem. Hvězdy na východě začínaly blednout, když se na levoboku objevil mlhavý obrys trupu Ozera Zajsan a před příď Amy Bigalow se přesunul Pisto. Pitt nařídil zastavit. Osádka vlečného člunu jim hodila lehký, na konci zatížený provaz, k němuž byla přivázána série stále silnějších lan. Pitt z můstku sledoval, jak je muži vytahují na palubu. Nakonec navijákem na přídi přitáhli silné tažné lano a upevnili ho. Totéž se odehrálo na zádi, jen s tím rozdílem, že tentokrát byl použit kotevní řetěz mrtvé, jenom větrem poháněné lodi Ozero Zajsan. Poté, co se podařilo řetěz přitáhnout a zaháknout, byla k sobě připoutána tři plavidla. Amy Bigalow zaujala místo uprostřed. Jack zatroubil na lodní sirénu a vlečný člun začal pomalu napínat prověšené lano. Pitt stál na můstku a hleděl dozadu. Jakmile mu jeden z Mannyho mužů dal signál, že byl řetěz upevněn, Pitt lehce zatáhl za parní písťalu a nastavil ukazatel telegrafu na Plný chod. Poslední krok Pittova plánu byl splněn. Tanker se vznášel poblíž palivových nádrží na protějším břehu přišlavu, avšak o dobrou míli dále od více zabydleného středu města. Druhá dvě plavidla prchala na otevřené moře v konvoji za vlečným člunem, jenž svou silou pomáhal Amy Bigalow urychlit plavbu. Za nimi se k rannímu modrému nebi zvedal sloup ohně a kouře. Clark jim svým zásahem poskytl jistou naději na přežití, ale sám za to zaplatil životem. Pitt se neohlížel. Jeho zrak přitahovaly světelné signály majáku nad šedými stěnami Morro Castle, oné ponuré pevnosti střežící vjezd do přístavu. Dělily je od ní pouhé tři míle, ale jemu to připadalo, jako by jich bylo nejméně třicet. Kostky byly vrženy. Manny uvedl do chodu i druhý motor, a tak nyní čeřila vodu dvojice šroubů. Amy Bigalow začala nabírat rychlost. Ze dvou uzlů přidala na tři, ze tří na čtyři. Hnala se k průlivu pod majákem jako clydesdalský kůň při závodech v tahu

Zbývalo čtyřicet minut, aby dosáhli volného moře. Avšak varováni již bylo vysláno a nemyslitelné se mělo stát skutečností. Major Borčev plaval kolem pilotů, uhýbaje před hořícími úlomky, které se sypaly z výše a se syčením zhasínaly ve vodě. Slyšel rachot výstřelů automatických zbraní a vnímal plameny vyšlehující k obloze. Špinavá, vlažná voda mezi doky páchla mrtvými rybami a motorovou naftou. Zakuckal se a zvrátil odporný doušek, který polkl, když ho ten podivný kubánský plukovník shodil ze břehu. Když konečně našel žebřík a vyšplhal po něm na vrchol opuštěného mola, měl pocit, že má v pažích dobrou míli plavání. Odplivl si, aby se zbavil odporné chuti v ústech, a rozběhl se k hořící koloně. Po doku byla rozseta zčernalá těla, z nichž se ještě čadilo. Přestřelka ustala poté, co skupinka zbylých Clarkových mužů uprchlá na malém člunu s přívěsným motorem. Borčev obezřetně procházel dějištěm krveprolití. Všichni muži, až na dva raněné, kteří našli úkryt za vysokozdvižným vozíkem, zahynuli. Celý jeho oddíl byl sprovozen ze světa. Vzteky nepříčetný se Borčev potácel mezi padlými, až konečně objevil Clarka. Převrátil agenta CIA na záda a zahleděl se do nevidomých očí Kdo jsi?" zeptal se beze smyslu. Pro koho pracuješ?" Odpověď však odešla s Clarkovým životem.

Borčev uchopil bezvládné tělo za opasek a dotáhl ho na okraj mola. Potom ho skopl do vody. Ať víš, jaké to je!" zařval jak šílenec.
Borčev se dalších deset minut bezcílně potloukal uprostřed zmasakrovaných vojáků, dokud nezískal rovnováhu. Konečně si uvědomil, že by měl uvědomit Velikova. Jediná vysílačka se roztavila ve vedoucím voze, a tak začal horečně pobíhat po nábřeží a hledat telefon. Na jedné budově objevil tabulku označující místnost sloužící přístavním dělníkům k odpočinku. Zaútočil proti dveřím ramenem a vyrazil je. Šmátral po zdi, a když našel vypínač, rozsvítil. Odpočívárna byla vybavena starými, špinavými pohovkami. Byly tu šachovnice, krabice s dominem a malá lednička. Z plakátů na stěně na něj civěli Castro, Che Guevara, noblesně pokuřující doutník, a zachmuřený Lenin.
Borčev vešel do kanceláře mistra a popadl sluchátko telefonu, který stál na stole. Několikrát bez úspěchu vytočil číslo. Nakonec zavolal telefonistce a zle jí vyčinil za snižující se funkčnost kubánské telefonní sítě. Mraky nad východními kopci se začínaly zbarvovat dooranžova a sirény městských požárních vozů se blížily k nábřeží, když se mu konečně podařilo spojit se sovětským velvyslanectvím. Kapitán Manuel Pinon stál na můstku strážní fregaty ruské výroby třídy Riga a tiskl k očím dalekohled. Jeho první důstojník ho probudil krátce poté, co se v obchodních docích rozpoutala přestřelka a vypukl požár. Viděl toho v dalekohledu jen málo, neboť jeho plavidlo bylo zakotveno v námořním doku v místě hned pod průplavem a v rozhledu mu bránily budovy na břehu. Neměli bychom to vyšetřit?" zeptal se první důstojník.
Policie a hasiči si s tím poradí," odvětil Pinon.
„Zní to jako střelba."
Asi chytl nějaký sklad s municí. Bude lépe, když se nebudeme plést požárním lodím do cesty." Pinon podal dalekohled důstojníkovi. Sledujte co se bude dít. Já jdu zpátky do postele." Pinon byl u dveří své kajuty, když ho na chodbě dohnal první důstojník. Pane, měl byste se vrátit na můstek. Dvě lodi se pokoušejí opustit přístav." Bez povolení?"
Ano, pane."
Nemůžou se jen přesouvat na jiné kotviště?"
Důstojník zavrtěl hlavou. Míří přímo k hlavnímu průlivu." Pinon si hlasitě povzdechl. Bozi se proti mně spikli, abych se nemohl vyspat." První důstojník se sardonicky ušklíbl. Dobrý komunista v bohy nevěří." To povídejte mé staré, šedivé matce."
Na velitelském můstku se zívající Pinon opět pokusil proniknout zrakem závoj jitřního oparu. Dvě lodi tažené člunem se chystaly vjet do průlivu a dostat se na volné moře.
„Co to ksakru -" Pinon přeostřil dalekohled. Žádná vlajka, žádná navigační světla, žádná hlídka na můstku -" Neodpovídají ani na rádiové výzvy, aby sdělili své úmysly. Skoro jako by se chtěli nenápadně vytratit."
Kontrarevolucionařský svině, kterým se zachtělo Spojených států," zavrčel Pinon. .Jasně, určitě je to tak. O nic jiného jít nemůže." Mám vydat rozkaz k vyplutí?"
Ano, ihned. Najedeme jim před příd a zablokujeme jim cestu." Pinon ještě mluvil, ale ruka prvního důstojníka již sahala po páčce sirény, která svým hlasem vyburcovala posádku k činnosti. O deset minut později zamířila třicet let stará lod, které se Rusové zbavili poté, co ji nahradil novější, modifikovaný typ, přímo do průlivu. Její čtyřpalcová děla byla zamířena na rychle se blížící přízračná plavidla. Pitt zíral do blikající signální lampy fregaty. Byl v pokušení zapnout rádio, jenže na samém počátku akce se spiklenci dohodli, že konvoj nebude reagovat, pokud by se vzburcovanym úředníkům či ostraze přístavu podařilo naladit jejich frekvenci. Pittovy znalosti mezinárodního Morseova kódu byly poněkud zrezlé, nicméně se mu podařilo rozluštit výzvu .Okamžitě zastavte a prokažte svou totožnost. Bedlivým okem sledoval Pista. Byl si vědom toho, že jakýkoli úhybný manévr musí vzejít z Jackovy strany. Pitt zavolal do strojovny a upozornil Mannyho na fakt, že jim fregata kříží cestu, nicméně rafika telegrafu zůstala v poloze ‚Plný choď. Byli už tak blízko, že viděl podporučíka kubánského vojenského loďstva, který stál nehnutě ve větru vanoucím od pobřeží. Praporky signalizačního zařízení vylétly vzhůru a opět spadly. Okamžitě zastavte, nebo budeme střílet." Na zádi Pista se objevili dva muži a začali horečně odmotávat lano. V tu samou chvíli člun prudce změnil směr k pravoboku a zastavil. Potom Jack vyšel z kormidelny a pomocí megafonu pozdravil fregatu. Zmiz z cesty, ty hovno z ochechule. Nevidíš, že táhnu lodě?" Pinon se rozhodl urážku ignorovat. Od kapitána vlečného člunu nic lepšího ani čekat nemohl. K tomuto přesunu nemáte povolení. Posílám vám na palubu své lidi."
Ať se propadnu, jestli dovolím nějakým cukroušům od vojenského námořnictva vstoupit na mou loď." Bude po vás, když ne," odvětil Pinon v dobré náladě. Nebyl si již tak docela jist, že má co dělat s pokusem o masový útěk nějakých disi-dentů, nicméně podivné chování vlečného člunu a neosvětlených lodí si tak jako tak vyžadovalo prošetření. Naklonil se přes zábradlí můstku a nařídil spustit na vodu motorový člun s posádkou. Když se otočil zpátky, aby si lépe prohlédl neoznačený konvoj, hrůzou zkoprněl. Příliš pozdě. V mdlém světle si nevšiml, že lod za vlečným člunem není jen bezmocně taženým plavidlem. Loď byla v pohybu a valila se na fregatu rychlostí dobrých osmi uzlů. Pár vteřin na ni hleděl jak omámený, než si urovnal myšlenky. Plnou parou vpřed!" zavřeštěl. Palte!"
Jeho rozkaz byl následován ohlušujícím výbuchem. Granát hvízdl nad zužující se mezerou, pronikl přídovou nadstavbou Amy Bigaloir a explodoval v plamenech a trhající se oceli. Levá strana kormidelny zmizela, jako by ji pohltil drtič na skládce. Sklo a úlomky kovu se rozprskly jako broky vystřelené z brokovnice. Pitt se přikrčil a dál svíral kormidlo s odhodláním, které se blížilo šílené zuřivosti. Měl štěstí, že vyvázl jen s několika řeznými ranami a zhmožděným stehnem. Druhá salva vyhodila do vzduchu mapovnu a přerazila přední stožár. Jeho horní polovina

přepadla přes bok a byla vlečena vodou, dokud se nezpřetrhaly kabely, které ji poutaly k lodi. Komín se rozpadl na kusy. Jeden granát vybuchl uvnitř schránky na kotevní řetěz, jehož články zrezlé působením mořské vody se rozlétly jako šrapnel. Na třetí salvu již nedošlo.
Pinon stál strnulý jako solný sloup, jeho ruce pevně svíraly zábradlí můstku. Zíral vzhůru na těžkopádnou, černou příd Amy Bigalow, jež hrozivě narůstala nad střední částí fregaty. Obličej mu zesinal a v očích se mu obrážel smutek nad jistou zkázou jeho lodi. Lopatky šroubů fregaty divoce tepaly vodu, ale nedokázaly ji odtlačit z místa dostatečně rychle. Již nemohlo být pochyb o Pittových úmyslech, již bylo jisté, že Amy Bigalow nemine svůj cíl. Kormidlem vyrovnával lod tak, aby mířila na střed fregaty. Členové posádky, kteří byli na palubě a uvědomili si blížící se zkázu, nejprve oněmělí hrůzou přihlíželi, aby se vzápětí vrhli přes okraj lodi do moře. Šedesát stop vysoká příd Anny Bigalow prořízla pláty trupu hlídkové lodi a pronikla v délce téměř dvaceti stop k zadní dělové věži. Pinonova lod by snad mohla srážku přežít a dostat se ke břehu, jenže Amy Bigalow se za úpění drcené ocele zvedla nad zející ránu tak vysoko, že se objevil vilejši posetý kýl. Chvíli v té poloze zůstala, potom dopadla zpět a rozetla loď vedví, přičemž záďovou sekci natlačila pod vodu. Amputovanou částí dovnitř okamžitě vniklo moře, protlačilo se zkroucenými přepážkami a zaplavilo otevřené kajuty. K zániku odsouzená fregata začala pod vahou toho kataraktu rychle klouzat pozpátku do vody. Její umírání netrvalo dlouho. Ve chvíli, kdy Ozero Zajsan proplouvalo místem kolize, zbylo po ní na hladině jen několik členů posádky, bojujících o holý život.

Kapitola 72

Padli jste do pastí?" Velikovův hlas zněl v telefonu ploše a tvrdě. Borčev byl celý nesvůj. Nemohl dost dobře přiznat, že patří ke trojici mužů, kteří jako jediní přežili útok, a že sám neutrpěl ani škrábnutí. Neznámá jednotka kubánských vojáků o síle nejméně dvou set mužů na nás zahájila palbu ještě dříve, než jsme mohli opustit auta." Jste si jist, že to byli Kubánci?"
Kdo jiný by to mohl připravit a pluvcsi? Jejich velící důstojník měl uniformu kubánské armády." Pérez?"
Těžko říct. Budeme potřebovat čas na identifikaci."
Možná to byl omyl nějakých zelenáčů, kteří po vás začali střílet z blbosti nebo v panice." Do blbosti to mělo daleko. Co jsem viděl, to by svědčilo pro perfektně vycvičenou jednotku. Věděli, že přijíždíme, a přepadli nás ze zálohy. Byla to dokonale připravená léčka." Velikovův obličej ztratil jakýkoli výraz a potom náhle zrudl. Útok na Cayo Santa Mana proběhl přímo před jeho očima. Jen s nejvyššími obtížemi ovládl svůj vztek. Co bylo jejich cílem?" Získat čas, aby se mohli zmocnit těch lodí."
Borčevova slova Velikovem otřásla. Měl pocit, že se mění v led. Oni se zmocnili lodí určených pro operaci ‚Rum s colou'? Kotví ještě v docích?" Velikov ty otázky přímo vychrlil.
Ne, Ozero Zajsan odtáhl vlečný člun a Amy Bígalow odplula sama. Ztratil jsem je z dohledu, když obeplouvaly mys. O chvíli později se ozvalo od výjezdu z přístavu něco, co znělo jako palba z palubních děl." Velikov slyšel Borčevem zmiňované duněni těžkých zbraní také. Zíral na prázdnou stěnu nevěřícíma očima. Snažil se udělat si nějakou představu o okruhu lidi, kteří mohli vyčenichat jeho delikátně naplánovanou operaci. Odmítal uvěřit, že by tajné služby oddané Castrovi disponovaly dostatečným množstvím znalosti a odpovídající odborností. Jenom prodloužená ruka americké vlády - její Ústřední zpravodaj-ská služba - mohla zničit Cayo Santa Maria a zanechat v troskách jeho plán na likvidaci Castrova režimu. Jen jeden člověk mohl být zodpovědný za takový únik informací. Dirk Pitt.
Velikovův obličej se napjal usilovným soustředěním. Bahno klesalo ke dnu, voda se pročišťovala. Věděl, co v tom krátkém čase, který mu zbývá, musí učinit. Jsou ty lodě dosud v přístavu?" zeptal se Borčeva.
Pokud se snažily utéct na moře, měly by ted být někde v průlivu Entrada."
„Najděte admirála Kukučkina a řekněte mu, že chci, aby ty lodě zastavil a donutil je vrátit se do přístavu." Myslel jsem, že všechny lodě našeho vojenského námořnictva vypluly na otevřené moře." Admirál se svou vlajkovou lodi má vyrazit až po osmé. Netelefonujte. Sdělte mu můj vzkaz osobně a zdůrazněte jeho naléhavost." Než mohl Borčev odpovědět, Velikov praštil sluchátkem a spěchal k hlavnímu vchodu velvyslanectví, nevšímaje si personálu, který horečně připravoval poslední fázi evakuace. Vyběhl ven k služební limuzíně a odstrčil řidiče, který tu byl připraven, aby odvezl velvyslance do bezpečí. Otočil klíčkem, a jakmile motor naskočil, zařadil a šlápl na plyn. Když vyrazil z nádvoří ambasády na ulici, protáčející se kola divoce kvílela. O dva bloky dále musel zastavit.
V cestě mu bránila překážka. Přes celou ulici stály napříč dva obrněné vozy a skupina kubánských vojáků. K limuzíně přistoupil důstojník a posvítil do okna baterkou.
„Mohl bych vidět vaše doklady, prosím?"
Jsem generál Petr Velikov ze sovětské vojenské mise. Spěchám do štábu generálplukovníka Kolčaka. Uhněte stranou a nechtě mě projet." Důstojník několik okamžiků zkoumal Velikovův obličej. Potom se zatvářil, jako by pociťoval nějaké obzvláštní uspokojení. Zhasl baterku a ukázal dvěma svým mužům, aby se posadili na zadní sedadlo. Potom přešel na druhou stranu a usadil se vedle Velikova. Čekáme na vás, generále," pronesl chladným, leč zdvořilým tónem. Držte se, prosím, mých pokynů a zahněte na příští křižovatce doleva."

Pitt stál mírně rozkročen, obě ruce na kormidle, pevnou bradu vystrčenou dopředu, a sledoval maják u vjezdu do přístavu. Přibližoval se k nim zoufale pomalu. Jeho mysl i tělo, každičký nerv byly soustředěny na to, aby dostal loď před výbuchem dusičnanu amonného co nejdále od hustě obydleného města. Barva vody ze změnila z šedivě zelené na smaragdovou a loď se začínala mírně houpat ve vlnách, které přicházely od moře. Amy Bigalow nabírala vodu odtrženými pláty na přídi, ale dosud reagovala na kormidlo. Vyčerpáním ho bolelo celé tělo. Držel se na nohách už jenom silou vůle. Po obličeji se mu klikatily potůčky zaschlé krve, pramenící v ranách, které utržil při výbuchu granátu vystřeleného z fregaty. Nevnímal, že se mu propocený šat lepí k tělu. Na okamžik zavřel oči a snil o tom, jak ve svém hangárovém apartmá odpočívá naložený ve vaně, z niž stoupá pára, sklenku martini z bombajského ginu po ruce. Byl strašlivě unavený. Rozbitými okny můstku pronikl čerstvý závan vzduchu a Pitt opět otevřel oči. Zkoumal zrakem pobřeží po pravoboku i po levoboku. Skryté palposty okolo přístavu zůstávaly tiché a dosud se neobjevila žádná hrozba ze vzduchu ani na moři. Navzdory bitvě s fregatou vojenského námořnictva nikdo nevyhlásil poplach. Zmatek a nedostatečná komunikace mezi bezpečnostními složkami kubánské armády pracovaly v jejich prospěch. Dosud spící město se za nimi loudalo, jakoby je měli lanem připoutané k zádi. Slunce již stálo nad obzorem a konvoj byl jasně vidět z celého pobřeží.
Ještě pár minut, ještě pár minut, opakoval si v duchu stále dokola.

Kubánský důstojník nařídil Velikovi, aby zastavil u Katedrálního náměstí ve staré Havaně. Zavedli ho do zchátralé budovy se zaprášenými a rozbitými okny. Cestou míjeli skleněné vitríny s vybledlými plakáty z roku 1940, na nichž hvězdy filmového plátna hleděly do fotoaparátu ze stoliček baru, který se nalézal právě v této budově. Sloppy Joe, kdysi místo, jemuž prokazovali svou přízeň bohatí Američané, byl nyní pouhou špinavou dírou, o které až na několik pamětníků již dávno nikdo nevěděl. Za zanedbaným, špinavým výčepním pultem seděli čtyři lidé. Interiér baru byl tmavý a páchl desinfekcí a hnilobou. Až do poloviny cesty napříč místností, kterou urazil po nezametené podlaze, nevěděl Velikov, s kým má tu čest. Potom se rázem zastavil a užasle zíral na své hostitele. Zmocnila se ho náhlá nevolnost. Mezi cizím tlouštíkem a Raúlem Castrem spatřil sedět Jessii LeBaronovou. Čtvrtý člen společnosti na něj upíral zlověstný pohled. Dobré ráno, generále," pozdravil ho Fidel Castro. Jsem velice rád, že jste nás poctil návštěvou.

Kapitola 73

Pitt zaznamenal jakési hučení, které k němu doléhalo zvenčí. Pustil kormidlo a přešel k postranním dveřím můstku. Od severu se podél pobřeží blížila dvojice bitevních vrtulníků. Stočil pohled k vjezdu do přístavu. Průlivem se hnala na plný výkon šedá válečná lod. Od přídě se jí zvedaly po obou stranách vysoké vlny. Tentokrát sovětský torpédoborec, tenký jak tužka, přední děla zaměřená na ztěžka se plahočící, bezbranné lodě. Začala štvanice, z níž nemohl vzejít vítěz. Jack vyšel na palubu tažného člunu a zahleděl se na rozbité a pokroucené trosky můstku Amy Bigalow. Žasl nad tím, že je v něm ještě vůbec někdo naživu a navíc schopen obsluhovat kormidlo. Ukázal si na ucho a počkal, až uvidí ruku dávající znamení, že její majitel porozuměl. Sledoval, jak jeden člověk z Pittovi posádky přebíhá na záď lodi a dává tentýž signál Moemu na palubě Ozera Zajsan. Potom se vrátil dovnitř a zapnul radiostanici. Tady je Pisto. Slyšíte mě? Přepínám."
Jasně a zřetelně," odvětil Pitt.
Slyším vás," přidal se Moe.
Je právě tak čas, abyste přivázali kormidla a opustili lod," řekl Jack. Prima nápad," zahučel Moe. Ať si ty necky plujou po svých." Necháme motory šlapat na plný výkon," navrhl Pitt. Co Pisto?" Povedu ji ještě pár minut, abychom měli jistotu, že se nestočí zpátky ke břehu," odvětil Jack.
Aby nebylo pozdě. Castrovi mládenci vystrkují růžky."
Vidím je," řekl Jack. Hodně štěstí. Vypadněte."
Pitt zaaretoval kormidlo a zavolal Mannyho. Nemusel tohoto rabiátského šéfinženýra nijak zvlášť pobízet. O tři minuty později již se svými muži rozhoupával záchranný člun zavěšený na jeřábu. Vydrápali se na jeho palubu a začínali jej spouštět, když se přes zábradlí přehoupl Pitt a vskočil dovnitř.
Málem bychom tě tu nechali," zařval Manny.
„Zavolal jsem na torpédoborec, aby se držel v uctivé vzdálenosti, nebo že jinak vyhodíme do vzduchu muniční lod.
Než mohl Manny zareagovat, ozval se hromový rachot. O několik vteřin později dopadl do moře, asi padesát yardů před Pista, granát. Zrovna ti z ruky nezobou," zavrčel Manny a nastartoval motor. Potom přidal plyn, aby po doteku s vodou měl člun stejnou rychlost jako loď. Odhodili lana závěsu a byli vrženi bokem do vln, div nepřevrhli člun. Opuštěná Amy Bigalow kolem nich proplouvala na poslední cestě, jež měla skončit v zapomnění.
Manny se otočil a uviděl, že se i Moe se svou posádkou spouští z Ozera Zajsan. Dopadli na vlnu, která je vrhla proti ocelovému trupu lodi s takovou silou, že švy na pravém boku praskly a dovnitř začala prýštit voda, která zatopila motor. Musíme jim pomoct," řekl Pitt.
Máš pravdu," souhlasil Manny.

Než však k tomu mohlo dojít, Jack odhadl situaci a zaječel na ně skrze megafon: Nechte je být. Vyzvednu je, až se odpoutám. Hleďte si svého a padejte ke břehu." Pitt převzal pilotní křeslo od muže, který si rozdrtil prsty v lanoví člunového jeřábu. Nasměroval člun k vysokým budovám lemujícím Malecón a otevřel plyn naplno.
Manny se díval za tažnou lodí a člunem, který nesl Moeovu posádku. Náhle zesinal v obličeji. Po obou stranách Pista se zvedly dva sloupy vody. Na jeho nástavbu se snesla vodní tříšf. Pisto však tu záplavu setřásl a dál neochvějně brázdil hladinu moře.
Moe se otočil zpátky s pocitem strachu, který nedal najevo. Tušil, že své přátele již živé nespatří.
Pitt odhadoval vzdálenost, která dělila lodě od pobřeží. Byly dosud tak blízko, že by exploze zničily větší část Havany.
Soudruh Antonov souhlasil s vaším plánem na mou likvidaci?" zeptal se Fidel Castro. Velikov stál s pažemi zkříženými na hrudi. Nikdo mu nenabídl židli. Pohlédl na Castra s chladným opovržením. .Jsem vysoký důstojník armády Sovětského svazu. Žádám, aby se mnou bylo podle toho zacházeno." V černých očích Raúla Castra se zlobně zablesklo. Tady je Kuba. Tady nemáte co žádat. Tady nejste nic než špinavec od KGB." Dost, Raúle, dost," napomenul ho Fidel a upřel pohled na Velikova. Nehrajte si s námi, generále. Prostudoval jsem vaše dokumenty. ‚Rum s colou' už není žádné tajemství." Velikov nezaváhal. O té operaci dobře vím. Další zvrácený pokus CIA podkopat přátelství mezi Kubou a Sovětským svazem." Pokud je tomu tak, proč jste mě nevaroval?"
Nebyl čas."
Na to, abyste uklidil své krajany, jste si našel času dost," obořil se na něj Raúl. Kam jste měl takhle ráno namířeno?"
Ve Velikovově obličeji se objevil arogantní výraz. Nehodlám na vaše otázky odpovídat. Musím vám připomenout, že mě chrání diplomatická imunita. Nemáte právo mě vyslýchat." Jak jste hodlal vyvolat ty exploze.?" zeptal se Castro klidně. Velikov jenom tiše stál. Když uslyšel vzdálené hřmění těžkých děl, koutky úst se mu mírně zvedly v úsměvu, který signalizoval zadostiučinění. Fidel a Raúl si vyměnili pohled, ale nic neřekli. Na Jessii zapůsobilo napětí, které se nahromadilo v malém baru tak. že se otřásla. Na okamžik ji zaplavila touha stát se mužem, aby z generála mohla vytlouct pravdu pěstmi. Zničehonic se jí udělalo nevolno. Měla chut ječet kvůli drahocennému času, který bezúčelně míjel. Prosím vás, řekněte jim, co chtějí vědět," žadonila. Nemůžete tu přece jen tak stát a nechat zemřít tisíce dětí pro pitomou politiku." Velikov se nepřel. Její slova s ním ale nijak nepohnula.
Rád si ho vezmu do ústraní," ozval se Hagen.
Není třeba, abyste si s ním špinil ruce, pane Hagene," řekl Fidel. Venku čekají odbornici na účinné metody výslechu."
To si nedovolíte," vyštěkl Velikov.
‚Je mou povinnosti vás varovat, že pokud ten výbuch dopustíte, čeká vás mučení. Žádné injekce, jaké dostávají političtí vězni ve vašich blázincích, ale nepředstavitelná muka, která budou pokračovat dnem i nocí. Naši nejlepší lékaři vás budou udržovat při životě. Sebestrašlivější představa má daleko do utrpení, které zažijete ve skutečnosti. Budete řvát, dokud si nevyřvete plíce. A potom, až z vás zbude pouhý živočich, slepé, němé, hluché nic, potom vás dopravíme do nějakého brlohu v severní Africe, kde bud přežijete nebo pojdete a kde nikdo neposkytne pomoc špinavému žebrákovi. Nikde se nenadějete soucitu. Stane se z vás politická mrtvola, jak říkáte vy Rusové." Velikovův krunýř napraskl, byť jen nepatrně. Plýtváte dechem. Jste mrtvý muž. Já jsem mrtvý. My všichni jsme mrtví." To je omyl. Lodě s municí a dusičnanem amonným zrovna odvlekli z přístavu právě ti lidé, které jste obvinil - agenti CIA. Ted je táhnou na moře, kde výbuch nanejvýš pozabíjí nějaké ryby." Velikov se rychle chopil své nepatrné výhody. Ne, Seňor Presidente, to vy se mýlíte. Ty výstřely z děl má na svědomí sovětské plavidlo, které ty lodě zastavilo a obrátilo zpátky do přístavu. Možná k výbuchu dojde dříve, než budete moci přednést svůj projev, ale svůj účel splní." Lžete," řekl Fidel ztěžka. Vláda velikého otce revoluce je u konce," pronesl Velikov kousavě. Já pro svou vlast zemřu rád. Vy byste se pro Kubu neobětoval? Možná když jste byl mladý a neměl co ztratit, ale dnes je z vás slaboch zvyklý na to, že za něj druzí dělají špinavou práci. Vedete pohodlný život a nechcete se ho vzdát. Ale je konec. Zítra budete jenom další fotografií na zdi a nový vládce bude sedět na vašem místě. A bude to člověk věrný Kremlu." Velikov ustoupil o několik kroků a vytáhl z kapsy malou krabičku. Hagen poznal okamžitě, o co se jedná. Vysílač. Může vyslat signál k odpálení výbušnin odtud."
Proboha," zvolala Jessie zoufale. Pro Boha živého, on to udělá, on to skutečně udělá."
Nesnažte se volat svou ochranku," řekl Velikov. Nemají šanci zareagovat včas." Fidel na něj upřel chladné, ponuré oči. Pamatujte na to, co jsem vám řekl." Velikov na něj vrhl pohrdavý pohled. Dovedete si mě skutečně představit, jak skomírám v nějakém vašem zavšiveném vězení?" Dejte mi tu vysílačku a dovolím vám svobodně opustit Kubu, aniž by vám byl zkřiven vlas na hlavě." A vrátit se do Moskvy jako zbabělec? Myslím, že ne."
Je to na vás," prohlásil Fidel. Výraz jeho obličeje vyjadřoval podivnou směs vzteku a strachu. Pokud ty nálože odpálíte a přežijete, potom víte, jaký osud vás očekává." Pramalá naděje," ušklíbl se Velikov. Tato budova je od průlivu vzdálená nějakých pět set metrů. Nic z nás nezbude." Odmlčel se. Jeho tvář se svou tvrdostí podobala chrlící vytesanému z kamene. Potom řekl: Sbohem, Seňor Presidente." Ty hajzle -' Hagen přeskočil pult s hbitostí, kterou by nikdo od takového pořízka nečekal. Byl od Velikova pouhých několik centimetrů, když ruský generál stiskl tlačítko.

Kapitola 74

Amy Bigalow se vypařila.

Nákladní lod Ozero Zajsan zmizela z hladiny o zlomek vteřiny později. Spojené síly výbušného nákladu uvnitř obou lodí vyvrhly do vzduchu obrovitý sloup ohnivých zlomků a kouře, jenž se zvedl na tropickém nebi do výše pěti tisíc stop. V moři se otevřel obrovsky kráter, z nějž byl do sloupu kouře vržen gigantický gejzír vody a par, který se vzápětí rozlétl do všech stran. Nad hladinou se zablesklo. Ten jasně zářivý, rudobílý záblesk měl oslepující intenzitu deseti sluncí. A po něm následovalo hromové třesknutí, jež srazilo vlnám jejich hřebínky. V Pittově mysli již navždy zůstal obrázek malého, statečného Pista, kterého výbuch vynesl dvě stě stop do výše, jako by to byla rozpadající se raketa. Strnule sledoval, jak rozptýlené zbytky, které s sebou nesly i Jacka a jeho posádku, dopadají do maelstromu jako ohnivé krupobití. Moe a jeho lidé v bezmocném člunu jednoduše zmizeli z hladiny moře. Prudkost výbuchu sfoukla z nebe ony dva bitevní vrtulníky. Tlaková vlna rozdrtila racky v okruhu dvou mil. Lodní šroub lodi Ozero Zajsan zavířil nad mořem, roztříštil řídicí věž torpédoborce a povraždil všechny muže, kteří byli v tu chvíli na můstku. Zkroucené ocelové pláty, články řetězů a výstroj paluby padaly na město, prorážely zdi a střechy domů jako dělové koule. Sloupy telefonního vedeni a pouličního osvětlení padaly vyvrácené k zemi.
Stovky lidí zemřely v postelích, aniž se probraly ze spánku. Mnoho jich utržilo řezné rány od vzduchem létajícího skla nebo bylo rozdrceno propadlými stropy. Řadu chodců, mířících na ranní směnu, uchopila tlaková vlna a roztříštila je o zdi domů. Tlaková vlna zasáhla město silou, která dvakrát překonala nejhorší zaznamenaný hurikán. Pod jejím náporem se dřevěné stavby na pobřeží skládaly jako domečky z karet, hroutila se průčelí skladišť, sypala se okna, auta se tříštila o domy, před nimiž byla zaparkovaná. Uvnitř přístavu explodoval tanker Ozero Bajkal. Nejdříve z jeho trupu jako pochodně vyšlehly plameny. Potom se celý tanker změnil v obrovskou ohnivou kouli. Vlna hořící ropy zalila budovy na nábřeží a vyvolala v docích řetězovou reakci explozí hořlavých nákladů. Rozžhavený kov prorážel ve východní části přístavu nádrže s naftou a plynem. Vybuchovaly jedna po druhé jako dobře načasovaný ohňostroj a vyvrhovaly nad město oblaka černého kouře. Do vzduchu vyletěla rafinérie, po ní chemička a pak ještě továrny na výrobu barev a umělého hnojiva. Dvě nákladní lodi, které vyplouvaly na moře, se srazily a začaly hořet. Kus rozpálené oceli ze zničeného tankeru zasáhl jeden z deseti cisternových vozů s obsahem propanu a vyhodil je do vzduchu jako sérii výbušných žabek. Další exploze, potom další a další. Čtyři míle nábřeží se změnily v dějiště apokalypsy. Popel a saze zasypaly město jako černá vánice. V docích přežilo jenom málo nakladačů. Rafinérie a chemická továrna byly naštěstí téměř opuštěné. Nebýt národního svátku, byly by ztráty na životech několikanásobně vyšší. Ta nejhorší zkáza uvnitř přístavu byla dokonána, ale hrůza, již měl čelit zbytek města, teprve přicházela. Z místa zkázy se zvedla nesmírná, padesát stop vysoká vlna a hnala se k pobřeží. Pitt s ostatními s hrůzou hleděli na zelenobílou horu, která se na ně s řevem řítila. Klidně seděli, bez paniky, a čekali, až se jejich křehká lodička stane rozbitým vrakem a voda jejich hrobem. Přístavní hráz podél Malecónu byla pouhých třicet yardů vzdálená, když ona vodorovná lavina pohltila člun. Hřeben se svinul a dopadl přímo na jejich hlavy. Smetl Mannyho a tři další muže ze sedaček. Pitt viděl, jak letí divokou tříští podobni taškám strženým ze střechy domu tornádem. Člun se řítil proti hrázi, avšak vlna ho zvedla nad její vrchol a mrštila jím přes široký bulvár.
Pitt svíral kormidlo takovou silou, že je vyrval z jeho usazení a byl smeten do vody. Domníval se, že je to jeho konec, přesto se stačil nadechnout a zadržet dech. Otevřel oči a jako ve snu hleděl dolů skrze podivně čistou vodu na démonicky obraz vozů, které se krouživě převalovaly, jako by jimi pohybovala ruka obra. Zajat ve vířící hlubině, cítil Pitt zvláštní lhostejnost. Připadalo mu absurdní, že by se měl utopit v ulicích města. Lpěl celou svou duší na životě, ale neutrácel vzácný kyslík zbytečným bojem. Uvolnil se a marně se pokoušel prohlédnout zpěněnou vodu, jeho mysl pracovala se zlověstnou jasnozřivostí. Věděl, že pokud jím vlna mrští proti zdi nějaké budovy, rozdrtí ho řítící se masy vody v cosi nápadně podobného melounu shozenému na zem z letadla. Jeho strach by ještě vzrostl, kdyby viděl, jak se člun roztříštil o druhé patro domu, který obývali sovětští technici. Trup se nárazem zhroutil, jako by jeho bednění nebylo silnější než skořápka vejce. Čtyřválcový dieselový motor byl vržen dovnitř rozbitým oknem a skončil v schodištní šachtě. Vlna vrhla Pitta, snad řízením osudu, do úzké postranní uličky a nesla ho jako poleno v dřevařském korytě. Potopa před sebou hnala vše možné i nemožné v jediné změti trosek, a třebaže se valila mezi budovami, které byly dostatečně pevné, aby ten nápor vydržely, začala pomalu polevovat ve své síle. Během několika vteřin by její přední hrana měla dosáhnout vrcholu svého vzepětí a vrátit se jako dravá bystřina, strhávající s sebou lidská těla a uvolněné trosky, zpět do moře. Pitt s tím, jak jeho mozek postrádal stále více kyslík, začínal vidět hvězdičky. Jeho smysly přestávaly pracovat jeden po druhém. Ucítil, že narazil ramenem do jakéhosi pevného předmětu. Bleskově ho objal rukou. Neudržel se. Síla přívalu jej však vrhla vpřed na jakousi plochou desku. Uchopil ji oběma rukama a křečovitě ji sevřel. Neměl tušení, že se drží vývěsního štítu nad klenotnickým krámkem. Myšlení, onen motor těla, se mu zatemnilo, jako by mu někdo vypnul elektrický proud. V hlavě mu tepalo a temnotu za víčky očí rozjasňovaly miriády hvězd. Při životě ho udržoval již jenom instinkt a i ten ho měl brzy opustit. Vlna dosáhla svých vnějších hranic a začala se hroutit sama do sebe, navracejíc se do moře. Pro Pitta, jenž ztrácel vědomí, to přišlo příliš pozdě. Jeho mozku se nějak podařilo vyslat poslední signál. Ruka se neohrabaně vklínila mezi štít a nosník, na němž byl připevněn. Potom plíce nabraly vodu. Začal se topit.
Ozvěna mohutných explozí doznívala mezi kopci a mořem. Nad městem se uzavřel příkrov černého kouře neuvěřitelné hustoty, jímž nepronikal sluneční svit. Zdálo se, že je celý přístav v jednom ohni; doky, lodě, zásobníky a tři čtvereční míle naftou pokryté hladiny se ježily oranžovými a modrými plameny, jež plápolaly na pozadí černého baldachýnu. Hrozivě poničené město se začínalo vzpamatovávat z otřesu a ztěžka a nejistě se stavělo na vlastní nohy. Sirény nabyly

intenzity, jež se vyrovnala hluku praskajících požárů. Přílivová vlna vrhla do Mexického zálivu obrovskou masu trosek a mrtvých těl. Přeživší lidé, poznamenaní svými zraněními, otřesení obrovským rozměrem zkázy, kterou viděli všude kolem sebe, klopýtali jako pomatené ovce a marně přemítali, co se vlastně stalo. Někteří v šoku jen bezcílně bloumali po ulicích a nevnímali utržené rány. Další jen oněměle zírali na obrovské kormidlo Amy Bigalow, které se zřítilo na autobusové nádraží, kde rozdrtilo čtyři autobusy a několik lidí, čekajících na nástupišti. Část stožáru z přídě Ozera Zajsan byla nalezena zaražená uprostřed havanského fotbalového stadiónu. Tunový naviják přistál v jednom křídle Univerzitní nemocnice a rozmačkal jediná tři lůžka, která nebyla v odděleni se čtyřiceti místy obsazena. Ještě dlouho potom se říkalo, že to byl jenom jeden ze stovky zázraků toho dne. Velký dar katolické církvi, drobný nezdar marxismu. Když na nábřeží dorazili požárníci a policie, začaly se formovat záchranné čety. Společně s vojenskými jednotkami byla povolána milice. Zprvu vládla uprostřed všeho chaosu panika. Vojenské síly se k záchranným pracím obrátily zády a chystaly se k obraně ostrova v mylném domnění, že byl napaden Spojenými státy. Zranění byli všude. Někteří sténali bolestí a sotva se vlekli. Většina z nich přicházela z přístavu zachváceného ohněm. Zemětřesení odeznělo společně s nárazovou vlnou. Strop v baru Sloppy Joe se propadl, ale zdi dosud stály. Bar se proměnil v rumiště. Dřevěné nosníky, opadaná omítka, zpřevraceny nábytek a rozbité láhve, vše bylo zastřeno těžkým oblakem prachu. Létací dveře vyrvané z pantů visely v nepravděpodobném úhlu nad Castrovými tělesnými strážci, kteří leželi sténajíce pod hromadou cihel. Ira Hagen se namáhavě, sykaje bolestí, zvedl na nohy a třepal hlavou, aby se zbavil zvonění v uších, jež bylo důsledkem otřesu mozku. Protíral si oči, aby dokázal proniknout prašný mrak, a tápal po zdi, hledaje v ní oporu. Pohlédl vzhůru skrze propadly strop a spatřil, že o patro výše visí na zdech obrazy. Jeho první myšlenka patřila Jessii. Ležela částečně pod stolem, jenž stál ve středu místnosti, ve zkroucené poloze. Hagen poklekl a jemně ji obrátil. Nepohnula se. Pokrytá bílým prachem spadlé omítky zdála se být bez života, ale nikde na těle neměla vážnější zranění, nikde nebyla vidět krev. Vtom pootevřela oči a zasténala. Hagen se úlevou usmál. Sundal si kabát a složený jí ho vsunul pod hlavu. Jessie natáhla ruku, uchopila ho za zápěstí větší silou, než by u ženy očekával, a upřela na něj zrak. ,,Dirk je mrtvý," zašeptala.
Třeba to přežil," řekl Hagen tiše, ale jeho hlas neoplýval optimismem. Dirk je mrtvý," zopakovala.
Nehýbejte se," napomenul ji. Klidně ležte. Já se poohlédnu po Castrech." Potom nejistě vstal a začal prohledávat sutiny. Zleva se ozvalo zakašlání. Přelezl po rumišti k baru. Otřesený Raúl Castro visel oběma rukama na zvedlém okraji nálevního pultu a vykašlával prach. Z nosu a z ošklivé rány na bradě mu kanula krev. Hagen žasl nad skutečností, že ačkoli před výbuchem seděli všichni tak blízko sebe, byli nyní roztroušeni po tak velké ploše. Postavil překocenou židli a pomohl Raulovi se na ni posadit. Jak se cítíte, pane?" zeptal se Hagen s upřímným zájmem.
Raúl odpověděl slabým hlasem: Ujde to. Fidele? Kde je Fidel?" Jen seďte. Najdu ho."
Hagen procházel trosky baru, dokud Fidela neobjevil. Kubánský vůdce ležel na břiše, ramena opřená o jednu paži, trup pootočený do strany. Hagen byl scénou, která se nabízela jeho zrakům, fascinován. Castro upíral pohled na obličej, jenž se nacházel pouhou stopu od jeho očí. Generál Velikov ležel s rukama rozhozenýma na zádech, rozdrcené nohy pod spadlým trámem. Výraz jeho tváře vyjadřoval směs vzdoru a strachu. Zíral na Castra pohledem zahořklým chutí porážky. V Castrově výrazu nebylo ani stopy po jakékoli emoci. Díky prachu vypadal jako vytesaný z mramoru. Strnulost obličeje, jenž se podobal masce, byla téměř nelidská. Žijeme, generále," zahučel triumfálně. Oba žijeme."
To je špatné," procedil Velikov skrze semknuté čelisti. Měli jsme být všichni mrtví." Dirk Piti s ostatními nějak dostali lodě přes vaše námořní jednotky na volné moře," vysvětlil Hagen. Kdyby zůstaly v přístavu, byla by exploze desateronásobně silnější." Máte smůlu," řekl Castro. Kuba zůstává Kubou."
Tak blízko a přesto -" Velikov zavrtěl rezignovaně hlavou. A mě ted čeká vaše pomsta." Umřete zvlášť za každého Kubánce, kterého jste zavraždil," slíbil mu Castro hlasem studeným jako otevřený hrob. I kdyby to mělo znamenat tisíci nebo sto tisíci násobnou smrt. Všechny si je protrpíte." Velikov se křivě zašklebil. Zdálo se, že nemá vůbec žádné nervy. Jiný člověk, v jiný čas, a stejně vás dostanou, drahý Fidele. Já to vím. Podílel jsem se na přípravě pěti alternativních plánů pro případ, že by tenhle nevyšel."

ČÁST ŠESTÁ
HEURÉKA! LA DORADA

Kapitola 75

Martin Brogan přišel na ranní schůzku kabinetu pozdě. Prezident a muži sedící kolem velkého stolu ve tvaru ledviny na něj netrpělivě upírali oči, lodě explodovaly oproti plánu o čtyři hodiny dříve," sdělil jim, než se posadil. Jeho zpráva byla uvítána hrobovým tichem. Všichni muži u stolu byli o neuvěřitelném úmyslu Sovětů infonrmováni, a tak jeho sdělení přijali spise jako nevyhnutelnou tragédii než jako šokující katastrofu. .aké jsou poslední zprávy o ztrátách na životech?" zeptal se Douglas Oates. Zatím těžko říct," odvětil Brogan. Celá oblast přístavu je v plamenech. Lze jen odhadovat, že mrtvé bude možno počítat na tisíce. Nicméně devastace není tak rozsáhlá, jak jsme původně předpokládali. Zdá se, že se našim agentům v Havaně podařilo zmocnit dvou lodí a odplout s nimi před explozí mimo přístav." Zatímco Brogan četl z prvního hlášení, které obdržel z Odboru zvláštních úkolů v Havaně, naslouchali

přítomní mužové v přemftavém tichu. Ředitel CIA obšírně líčil detaily plánu na odstranění lodí z přístavu a skicovitě načrtl podrobnosti reálného průběhu operace. Dříve, než se dostal na konec, vstoupil jeden z jeho pobočníků a podsunul mu čerstvou zprávu. Brogan si ji v tichosti prohlédl a potom přečetl první řádku. Fidel a Raúl Castrovi jsou naživu." Odmlčel se a pohlédl na prezidenta. Váš muž, Ira Hagen, hlásí, že je v přímém kontaktu s oběma Castry. Jeho prostřednictvím nás žádají o veškerou pomoc, kterou jsme jim schopni poskytnout, pro zmírnění následků neštěstí, včetně lékařů a lékařského materiálu, požárního zařízení, jídla a oblečení a také expertů, kteří by předešli šíření epidemií." Prezident se obrátil na generála Claytona Metcalfa, předsedu Sboru náčelníků štábů. Generále?" Po vašem včerejším telefonátu jsem uvedl do pohotovosti velitelství vzdušných transportů. Jakmile na jednotlivá letiště dorazí lidé a naložíme zásoby, můžeme otevřít letecký most." .Jakékoli přiblížení amerických vojenských letadel bude třeba zkoordinovat s kubánskou stranou, aby nám po nich nestříleli raketami země - vzduch," zdůraznil ministr obrany Simmons. Postarám se, aby byl zajištěn komunikační kanál mezi námi a jejich ministerstvem zahraničních věcí," řekl státní sekretář Oates. Bude lépe, když dáme Castrovi na vědomí, že veškerá pomoc, kterou posíláme, je zaštítěna Červeným křížem," dodal Dan Fawcett. Nebylo by dobré, kdybychom ho vyděsili tak, že nám práskne dveřmi před nosem." To je úhel pohledu, který nelze pominout," usoudil prezident. Připadá mi téměř zločinné, že využíváme takového hrozného neštěstí," uvažoval nahlas Oates. Nicméně nemůžeme popřít, že takovou příležitost k navázání vztahů s Kubou a zchlazení revoluční horečky ve Střední a Jižní Americe nám sesílá samo nebe." Co myslíte, studoval Castro někdy Simona Bolívara?" nadhodil prezident otázku, neobraceje se k nikomu určitému. Velký osvoboditel Jižní Ameriky je jedním z Castrových idolů," odvětil Brogan. Proč se ptáte?" Protože potom by si snad povšiml jednoho jeho citátu."
Jaký máte na mysli, pane prezidente?"
Prezident nejprve přeletí pohledem muže shromážděné kolem stolu a teprve potom odpověděl. ‚Kdo slouží revoluci, přeorává moře'

Kapitola 76

Chaos se pomalu zmírňoval a záchranné práce se rozbíhaly na plné obrátky s tím, jak se obyvatelé Havany zotavovali z utrpěného otřesu. Byl vyhlášen stav nouze, s nímž se počítalo pro případ, že by ostrov zasáhl hurikán. Armáda a jednotky milice společně se zdravotníky třídili trosky. Raněné odváželi sanitkami, mrtvé nákladními vozy. Ženský klášter Svaté Kláry, postavený roku 1643, byl proměněn na provizorní nemocnici a rychle se plnil. Pokoje i chodby v Univerzitní nemocnici brzy praskaly ve švech. Někdejší elegantní prezidentský palác, nyní muzeum revoluce, se změnil v márnici. Ranění, krvácející lidé se bud potloukali po ulicích s prázdným výrazem v očích, nebo zoufale hledali své blízké. Hodiny na vrcholu budovy stojící na Katedrálním náměstí ve staré Havaně se zastavily v šest hodin a jednadvacet minut. Ti obyvatelé města, kteří během pohromy utekli ze svých domovů, se začali vracet a ti, kdož neměli kam se vrátit, procházeli ulicemi, míjejíce mrtvá těla, s malými ranečky obsahujícími majetek, který se jim podařilo zachránit. Do města proudili hasiči ze širokého okolí a marně bojovali proti ohni, jenž se rozšířil po celém nábřeží. Exploze nádrže obsahující jedovatý chlór znásobila ničivé účinky plamenů. Podvakráte musely stovky požárníků vzít nohy na ramena, když proti nim vítr obrátil žár, jenž jim způsoboval puchýře na nezakrytých částech těla. Současně se zahájením záchranných prací pověřil Fidel Castro svého bratra, aby rozpoutal čistku mezi neloajálními členy vlády a důstojníky armády. Většina z nich, varována předem Velikovem a KGB, opustila město. Byli zatýkáni jeden po druhém a jeden jako druhý byli ohromeni a paralyzováni zprávou, že oba bratři Castrové katastrofu přežili. Raúl Castro, který razii osobně řídil, je nechal po stovkách eskortovat pod silným dohledem do tajné pevnosti hluboko v horách, odkud již nikdy neměli vyjít. Ve dvě hodiny odpoledne dorazilo na mezinárodní letiště v Havaně první těžké nákladní letadlo vojenského letectva Spojených států a brzy po něm začala letadla přistávat v nepřetržitém sledu. Fidel Castro osobně vítal dobrovolníky z řad lékařů a ošetřovatelek. Zajistil, aby kubánské výbory první pomoci přebíraly dodávky materiálu a spolupracovaly s přicházejícími Američany. V podvečer začaly přes kouřem zahalený horizont připlouvat požární lodě a plavidla Pobřežní stráže z maiamského přístavu. Texasští odborníci na hašení požárů ropných vrtů, vybavení buldozery a těžkými stroji, neztráceli čas a rovnou zaútočili na hořící trosky na nábřeží. Navzdory minulým politickým rozporům, chopily se Spojené státy a Kuba nabízené příležitosti a všichni pracovali společně na specifických úkolech, které před ně kladla výjimečná situace.
Pozdě odpoledne vystoupili z tryskáče Národní oceánografické společnosti admirál Sandecker a Al Giordino. Svezli se na nákladním voze, jenž byl naložen ložním prádlem a vojenskými lehátky, až do distribučního sladu, kde si nedočkavý Giordino vypůjčil opuštěného fiata. A potom konečně hleděli, nevěříce vlastním očím, přes čelní sklo na gigantický oblak kouře a nekonečné moře plamenů. Ten nepravý západ slunce jim barvil tváře na červeno. Téměř hodinu se proplétali městem, než dorazili ke švýcarskému velvyslanectví. Cestu jim komplikovali policisté, kteří je posílali objížďkami, jimiž se měli vyhnout ulicím zavaleným sutinami a ucpaným záchrannými vozy. Budeme mít co dělat," pronesl Sandecker při pohledu na rozvalené domy a trosky, jimiž byl poset celý široký bulvár Malecón.
Giordino smutně přikývl. Možná ho nikdy nenajdeme."
Nicméně si zaslouží, abychom se o to alespoň pokusili."

Ano," souhlasil Giordino. Dirk si to zaslouží," dodal temným hlasem. Obrátili se a prošli poničeným vchodem ambasády, kde byli nasměrováni do místnosti komunikačního střediska Odboru zvláštních úkolů. Místnost byla přeplněna zpravodaji sdělovacích prostředků, kteří če-kali, až dostanou příležitost odeslat svou verzi zprávy o okolnostech neštěstí. Sandecker se protlačil davem a vyhledal robustního muže, který cosi diktoval operátorce. Když muž skončil, Sandecker mu poklepal na rameno. Vy jste pan Hagen?"
Ano, to jsem." Chraplavý hlas se dobře hodil k unaveným rysům obličeje. Myslel jsem si to," řekl Sandecker. Pan prezident mi vás podrobně popsal." Hagen si plácl dlaní do kulatého břicha a donutil se k úsměvu. Není tak těžké mě najít mezi jinými lidmi." Potom se zarazil a upřel na Sandeckera překvapený pohled. Říkáte, že prezident -" Setkal jsem se s ním před čtyřmi hodinami v Bílém domě. Jmenuji se James Sandecker a tohle je Al Giordino. Jsme z Národní oceánografické společnosti." Ano, pane admirále, znám vaše jméno. Co pro vás mohu udělat?" Jsme přátelé Dirka Pitta a paní LeBaronové."
Hagen zavřel na okamžik oči a potom se na Sandeckera zpříma podíval. Paní LeBaronová je neuvěřitelná ženská. Vyšla z té exploze jen s pár škrábanci a modřinami. Pomáhá v improvizované nemocnici pro děti, která byla zřízena ve staré katedrále. Ale jestli hledáte pana Pitta, obávám se, že mařítе čas. V okamžiku výbuchu stál u kormidla Amy Bigalow." Giordinovi se podlomily nohy. Není možné, že se mu podařilo utéct?" Z mužů, kteří odráželi Rusáky v docích, zatímco lodě vyplouvaly na moře, přežili jenom dva. Všichni, co byli na palubách lodí nebo vlečného člunu, jsou pohřešováni. Je pramalá naděje, že se jim z nich podařilo včas zmizet. A jestli je nezabil výbuch, pak se určitě utopili v přílivové vlně." Giordino zaťal v zoufalství pěsti. Otočil hlavu, aby druzí dva muži neviděli slzy, které mu stály v očích.
Sandecker zavrtěl lítostivě hlavou. „Rádi bychom se poohlédli po nemocnicích." Nechtěl bych, aby to znělo bezcitně, pane admirále, ale lépe by bylo, kdybyste hledali v márnicích." Uděláme obojí."
Požádám Švýcary, aby vám vystavili diplomatické pasy. Budete se tak moct volně pohybovat po městě." Děkuji." Hagen upřel na oba muže soucitný pohled. Pokud vás to alespoň trochu utěší, pak věžte, že váš přítel má rozhodující podíl na záchraně stovek tisíc životů." Sandecker mu oplatil pohled plný hrdosti. A kdybyste Dirka Pitta znal, pane Hagene, nečekal byste od něj nic jiného."

Kapitola 77

Bez velkého optimismu začali Sandecker s Giordinem pátrat v nemocnicích. Procházeli kolem nesčetného množství raněných, ležících v řadách na podlaze, jimž sestřičky poskytovaly veškerou pomoc, které byly schopny. A lékařské týmy zatím dřely do úpadu na operačních sálech. Nezřídka se zastavili a pomohli s případy, které bylo nutné přenášet na nosítkách, a teprve potom pokračovali ve svém pátrání. Mezi živými Pitta nenalezli.
Následovala prohlídka provizorních márnic. Před některými z nich stála čekající auta s těly poskládanými ve čtyř až pěti vrstvách na sobě. Malá armáda specialistů se činila ze všech sil, aby zabránila vzniku epidemií. Mrtví s nezakrytými obličeji, kteří leželi všude jako sáhové dříví, civěli do stropu prázdnýma očima. Mnozí, příliš popálení či zmrzačení, než aby je bylo možno identifikovat, byli později pohřbeni ve společném hrobě na colónském hřbitově. Jeden uštvaný zřízenec jim ukázal pozůstatky muže, jenž byl údajně vyvržen z moře. Pitt to nebyl a Mannyho v něm určit nedokázali, neboť ho neznali. Jitřní slunce vstávalo nad zpustošeným městem. Podařilo se nalézt další raněné a dopravit je do nemocnic, další mrtvé do márnic. Vojáci s nasazenými bajonety procházeli ulicemi, aby zabránili drancování. V oblasti doků dosud zuřil požár, ale hasiči dělali pokroky. Na obloze dosud černě rozkvétal obrovitý mrak a piloti dopravních letadel hlásili, že ho východní vítr zanáší" až nad Mexico City. Sandecker s Giordinem, přesycení až k nevolnosti výjevy, jichž byli té noci svědky, radostně vítali denní světlo. Dostali se asi tři bloky domů od Katedrálního náměstí, když je zastavily trosky blokující ulici. Zbytek cesty k provizorní dětské nemocnici, kde hodlali vyhledat Jessii, urazili pěšky. Jessie konejšila malou kňourající holčičku, které právě lékař sádroval hubenou hnědou nožku. Vzhlédla a pozorovala vstoupivšího admirála a Giordina. Její oči bloudily po tvářích příchozích mužů, ale unavená mysl je nepoznávala. Jessie," řekl Sandecker tiše. Tady Jim Sandecker a Al Giordino." Chvíli trvalo, než jí to došlo. Admirále. Ale. Bohu díky, že jste přišli." Zašeptala holčičce cosi do ucha, napřímila se a oba muže naráz objala. Potom se neutišitelně rozplakala. Lékař kývl na Sandeckera. Pracuje jak dračice, dvacet hodin na jeden zátah. Co kdybyste paní přiměli, aby si dala pauzu." Muži nabídli své přítelkyni, každý z jedné strany, rámě a vyšli ven, na schody, kde ji usadili. Giordino podřepí a prohlížel si ji. Dosud na sobě měla polní uniformu, jejíž kamuflážní vzor byl nyní potřísněn krví. Vlasy měla zcuchané a slepené potem, oči zarudlé kouřem, který pronikal do chrámu. Jsem tak ráda, že jste mě našli," řekla konečně. Kdy jste dorazili?" Včera večer," odpověděl Giordino. Hledali jsme Dirka." Jessie pohlédla bez výrazu na obrovský oblak kouře. Je mrtvý," pronesla jakoby v transu. Ten prevít nakonec vždycky vyvázne," zamumlal duchem nepřítomný Giordino. „Všichni zemřeli - můj muž, Dirk, spousta dalších." Jessiin hlas odumřel. Nedala by se tu někde sehnat káva?" zeptal se Sandecker, aby změnil téma hovoru. Myslím, že by nám šálek neuškodil." Jessie ochable pokývla hlavou ke vchodu do katedrály. Uvnitř ji vařila nějaká paní pro dobrovolníky, co tu pracují. Má tu, chuděra, ošklivě zraněné děti." Dojdu pro ni," nabídl se Giordino. Vstal a zmizel uvnitř.

Jessie s admirálem seděli na schodech, naslouchali kvílení sirén a sledovali plameny v dálce. Až se vrátíme do Washingtonu," začal Sandecker konečně, kdybych vám mohl jakkoli pomoci“." Jste velice laskav, pane admirále, ale já si poradím," řekla Jessie, ale potom zaváhala. I když, něco bych přece“. Myslíte, že by bylo možné najít Raymondovo tělo a převézt ho domů, abych ho mohla pohřbít?" Jsem si jist, že po tom, co všechno jste vykonala, vám Castro vyjde všemožně vstříc." Zvláštní“ vlastně nás do toho všeho zatáhl ten poklad." Myslíte La Dorada?"
Jessie upírala pohled na jakési postavy blížící se k nim z dálky, ale zřejmě je vůbec nevnímala. Už dobrých pět set let láká hledače pokladů a spousta z nich svou touhu vlastnit ji zaplatila životem. Je to stupidní, přijít o život kvůli soše." Je považována za největší ze všech pokladů."
Jessie zavřela unaveně oči. Bohu díky, že se po ní slehla zem. Kdo ví, kolik lidí by pro ni ještě zemřelo." Dirk by nikdy kvůli penězům nešel přes mrtvoly, řekl Sandecker. Znám ho příliš dobře. Vydal se za ní kvůli dobrodružství, protože chtěl odhalit její tajemství, ne ze ziskuchtivosti." Jessie neodpověděla. Otevřela oči a konečně si všimla blížící se skupinky. Neviděla ty lidi příliš dobře. Jeden z nich se přes žlutavý opar kouře zdál být asi sedm stop vysoký. Ostatní byli dost malí. Zpívali, ale Jessie nepoznávala melodii. Giordino se vrátil s malým podnosem, na němž balancovaly tři hrnečky kávy. Zastavil se a dlouho se díval na skupinu, která se stále přibližovala, proplétajíc se mezi troskami. Ta zdánlivě sedm stop vysoká postava uprostřed byl ve skutečností muž, který nesl na ramenou malého chlapce. Chlapec, zřejmě vystrašený, pevně obepínal rukama mužovo čelo a znejasňoval tak podobu jeho obličeje. V jedné svalnaté, v lokti ohlé paži toho muže se choulila mladá dívka, zatímco druhé ruky se držela jak klistě ani ne pětiletá holčička. Těsně za nimi pak následoval houf asi deseti či jedenácti dětí. Zdálo se, jako by zpívaly klopotnou angličtinou. Kolem nich pobíhala tři psiska a ňafala sborem.
Sandecker se na Giordina tázavě podíval. Robustní Ital zamrkal, protože mu kouř vháněl do oči slzy, a se zvědavým výrazem ve tváři sledoval ten podivně dojemný vyjev. Muž vypadal jako zjevení. Vyčerpaný a zoufaly přízrak. Z jeho šatů zbyly jen cáry a při chůzi kulhal. Oči měl zapadlé a vyzáblý obličej měl potřísněny zaschlou krví. A přesto jeho pevná čelist prozrazovala odhodlání. Zpíval společně s dětmi a jeho dunivý hlas udával melodii. Musím se vrátit do práce," řekla Jessie a začala se s námahou zvedat. Ty děti budou potřebovat pomoc." Nyní byli již tak blízko, že Giordino rozeznával slova písně. Já jsem Yankee Doodle Doodle. Mě patří jenom boj či zmar“. Giordinovi spadla čelist a vykulil oči, jako by nevěřil tomu, co vidí. Ukázal před sebe s jakousi posvátnou bázní. To je on!" zařval. Zároveň hodil hrnečky přes rameno a rozletěl se po schodech dolů jako šílenec. Jsem strýčka Sama synovec. Den zrodu čtvrtý červenec.
Co se stalo?" křičel za ním Sandecker. Cos to říkal?"
Jessie vyskočila na nohy, náhle zapomínajíc na drtivou únavu, a rozběhla se za Giordinem. On se vrátil!" zvolala. Nato vystartoval i Sandecker.
Dětí se zarazily uprostřed písně a přimkly se k muži, vyděšené náhlým zjevením tří povykujících cvoků, kteří se k nim hnali. Tiskly se k němu, jako by byl sám život. Psi se sešikovali kolem jeho nohou a začali štěkat jak smyslů zbavení. Giordino se zastavil pouhé dvě stopy od něj, nevěda náhle, co by řekl, aby to dávalo alespoň jakýs takýs smysl. A tak se jenom usmíval a usmíval, radostí i úlevou. Konečně našel hlas. Vítej mezi svými, Lazare."
Pitt se na něj rozpustile zašklebil. Čau, kámo. Nemáš v kapse čistě náhodou lahvinku suchého martini?"

Kapitola 78

O šest hodin později spal Pitt jako zabitý v prázdném přístavku katedrály. Odmítl se uložit, dokud nebylo postaráno o děti a psi nedostali nažrat. Potom trval na tom, že si Jessie musí odpočinout také. Leželi na stopu od sebe na složených přikrývkách, které jim na tvrdé, dlážděné podlaze sloužily jako matrace. Věrný Giordino seděl v proutěné židli u vchodu do přístěnku a střežil jejich klidný spánek. Tu a tam uklidnil skupinku dětí. které si hrály příliš blízko a příliš hlučně, hlasitým pssst". Strnul, když spatřil, že se k němu blíží Sandecker v čele několika uniformovaných Kubánců. Byl mezi nimi i Ira Hagen, který vypadal daleko starší a unavenější, než když ho viděl naposledy, tedy před necelými dvaceti hodinami. Muže, jenž kráčel vedle Hagena, přímo za admirálem, Giordino poznal okamžitě. Vstal, protože Sandecker kývl směrem ke dvěma spáčům. Probuď je," řekl tiše.
Jessie se s úpěním probírala z mrákot. Giordino jí musel několikrát zatřepat ramenem, aby hned zase neusnula. Dosud k smrti unavená a omámená spánkem se posadila a zavrtěla hlavou ve snaze zahnat mlhu, která jí obestírala smysly. Pitt se probudil okamžitě, jeho mozek spustil jako budík. Natočil se, s oporou o loket se posadil a ostřížím zrakem si měřil muže, stojící kolem něho v půlkruhu. Dirku," řekl Sandecker. Toto je kubánský vůdce Fidel Castro. Je na inspekční cestě po nemocnicích a dozvěděl se, že jste s Jessií tady. Rád by si s vámi promluvil." Dříve, než mohl Pitt zareagovat, Castro k němu přistoupil, vzal ho za ruku a s nečekanou silou ho zvedl na nohy. Magnetické hnědé oči se setkaly s pronikavou opalizující zelení očí Pittovych. Castro na sobě měl úpravnou, naškrobenou pracovní uniformu olivové barvy s insigniemi vrchního velitele ozbrojených sil, která ostře kontrastovala s Pittovým rozdrbaným a špinavým oděvem, v němž přišel do katedrály. Tak to je ten muž, který udělal z mé tajné policie idioty a zachránil město," pronesl Castro španělsky. Jessie to přeložila Pittovi, jenž udělal zamítavý posunek. Jsem jenom jedním z těch šťastnějších, kdo přežili. Nejméně dva tucty lidí zemřeli, když se snažili té tragédii zabránit." Kdyby lodě vybuchly v

docích, Havana by nyní byla z převážné části srovnána se zemí. Kubánský lid vám zůstane navždy zavázán a naše vláda by vás ráda vyznamenala řádem Hrdina revoluce." A je, má dobrá pověst je v tahu," zamumlal Pitt.
Jessie na něj vrhla káravý pohled.
Co říkal?" zeptal se Castro.
Jessie si odkašlala. Ééе“, říká, že to považuje za velkou čest." Castro posléze Pitta požádal, aby mu vylíčil, jak se jim podařilo zmocnit se lodí. Vyprávějte mi o všem, co jste viděl," řekl zdvořile. O všem, co se udalo. Od začátku." Od chvíle, co jsme opustili švýcarskou ambasádu?" zeptal se Pitt a přimhouřil oči, v nichž se mu pokradmo, leč bystře zablýsklo. Jak myslíte," přisvědčil Castro, jemuž došlo, co měl ten pohled znamenat. Zatímco Pitt vyprávěl o nelítostném boji v docích a o zoufalé snaze dostat Amy Bigalow a Ozero Zajsan z přístavu, Castro ho přerušoval přívalem otázek. Zvědavost kubánského vůdce byla neukojitelná. Vyprávění trvalo bezmála tak dlouho, jako událost samotná. Pitt líčil fakta co nejpříměji a pokud možno bez emocí, vědom si toho, že nikdy nedokáže zcela postihnout tu neuvěřitelnou odvahu mužů, kteří nezištně obětovali své životy za lid cizí země. Hovořil o Clarkově obdivuhodném odhodlání, s nímž se vrhl do boje proti přesile: o tom, jaké úsilí v temných útrobách lodí vynakládali Manny a Moe společně se svými muži, aby je uvedli do chodu, a to s vědomím, že s nimi mohou kdykoli vyletět do vzduchu. Vyprávěl, jak Jack a jeho posádka zůstali na vlečném člunu, jen aby odvlekli smrtící lodě co nejdál, až bylo pozdě na útěk. Dal by vše za to, aby tu s ním mohli být a vyprávět své vlastní příběhy. Jaké by asi byly, ptal se v duchu sám sebe. Musel se pousmát, když si představil, jak by Moe svým nevybíravým jazykem nejspíš rozrušil onu uhlazenou atmosféru, která v katedrále zavládla po příchodu kubánského státníka. Konečně se dostal k tomu, jak ho smetla vlna, jak ztratil vědomí a jak ho opět nabyl, zavěšen hlavou dolů na vývěsním štítu klenotnictví. Líčil, jak se potácel mezi troskami, když zaslechl z ruin domu pláč malého děvčátka, které vyprostil ze sutin společně s jejím bratrem. Potom už měl pocit, že přitahuje děti jako magnet. Během noci mu zachránci ještě přispěli do sbírky. Když už nenalézali nikoho živého, poslal ho nějaký policista s dětmi do nemocnice, kde našel své přátele. Pitt náhle spustil ruce podél těla. To je všechno," vypravil ze sebe ztěžklým hlasem. Castro se na Pitt zpříma podíval, ve tváři měl vepsáno, že mu duše překypuje citem. Přikročil k němu a objal ho. Děkuji vám," zamručel nakřáplým hlasem. Potom políbil Jessii na obě tváře a potřásl rukou Hagenovi. Kuba děkuje vám všem. Nikdy nezapomeneme." Pitt vrhl na Castra prohnaný pohled. Mohl bych vás požádat o laskavost?" Můžete, ale hlavně musíte říct o jakou," rychle odvětil Castro. Pitt zaváhal, ale potom řekl: Je tu jistý taxikář jménem Herberto Figueroa. Kdyby se mi podařilo ve Státech pro něj najít chevroletku model padesát sedm a poslat mu ji lodí, myslíte, že byste se mohl zasadit o to, aby mu byla doručena? Já i Herberto bychom vám byli velice vděční." Ale ovšem. Osobně dohlédnu na to, aby mu byl váš dar doručen." Měl bych ještě jedno přání," řekl Pitt.
Nepokoušej štěstěnu," zasykl Sandecker.
Jaképak?" zeptal se Castro zdvořile.
Zajímalo by mě, jestli bych si nemohl půjčit lod s jeřábem."

Kapitola 79

Podařilo se identifikovat těla Mannyho a tří dalších mužů z jeho týmu. Clark byl vyloven v průlivu rybářskou lodí. Jejich ostatky byly odeslány lodí do Washingtonu, kde měly byt pohřbeny. Jack, Moe a zbylí muži nalezeni nebyli. Čtyři dny poté, co lodě explodovaly, se podařilo dostat oheň pod kontrolu, nicméně poslední zarputilé plameny uhasly až o týden později. Uplynulo dalších šest týdnů, než byl nalezen poslední mrtvý. Mnoho lidí zůstalo pohřešováno navždy. Kubánci se projevili jako úzkostliví počtáři. Konečně sestavili kompletní seznam obětí. Počet mrtvých vystoupil na 732. Raněných bylo celkem 3 769. Nezvěstných 197. Na prezidentovo naléhání schválil kongres finanční pomoc ve výši 45 milionů dolarů, určených jako příspěvek k znovuvybudování zničených částí Havany. Jako projev dobré vůle uvolnil prezident pětatřicet let staré obchodní embargo. Konečně mohli Američané zase kouřit vynikající kubánské doutníky. Rusům poté, co byli vypovězeni, zbylo pouze zastoupení v rámci polského velvyslanectví - obdoba amerického Odboru zvláštních zájmů. Dlužno dodat, že Kubánci nad jejich odchodem slzy neprolévali. Castro zůstával i nadále srdcem i duší marxistou, leč nyní umírněným. Poté, co byly dohodnuty základní body americko-kubánské smlouvy o přátelství, bez váhání přijal prezidentovo pozvání do Bílého domu a promluvil před kongresem. Je ovšem pravda, že reptal, když byl požádán, aby svůj projev omezil na délku dvaceti minut. Na úsvitu třetího dne po výbuchu zakotvilo v téměř přesném středu přístavu staré, odrané, počasím omšelé plavidlo. Požární lodě a záchranné čluny kolem něho proplouvaly, jako by to byl nepojízdný vrak auta na dálnici. Byl to podsaditý pracovní parníček, široký a bachratý, asi šedesát stop dlouhý, s malým jeřábem na zádi, jehož rameno vyčnívalo nad vodu. Zdálo se, jako by jeho posádka nevnímala horečnou aktivitu kolem sebe. Většina požárů v docích již byla uhašena, ale hasiči dosud chrlili tisíce galonů vody na čadící zbytky uvnitř zkroucených konstrukcí skladišť. Z několika zčernalých zásobníků ropy naproti přístavu tvrdošíjně šlehaly plameny a z hořící ropy a gumy se nad město šířil příkrov štiplavého kouře. Pitt stál na vybělené palubě parníku a zíral skrze žlutý kouřový opar na vrak tankeru. Z Ožera Bajkal zbyla pouze sežehlá zádová nadstavba. jejíž komicky pokřivené tvary vyčnívaly nad mastnou hladinu. Pitt obrátil svou pozornost k malému kompasu, který držel v ruce. Jsme na místě?" zeptal se admirál Sandecker.

Křížové zaměření podle orientačních bodů souhlasí," odpověděl Pitt. Z okna kormidelny vystrčil hlavu Giordino. „Magnetometr se může zbláznit. Jsme přímo nad spoustou nějakého kovu." Jessie seděla na poklopu. Oblečená v šedých šortkách a bledě modré blůze byla zase onou přitažlivou ženou jako dříve. Vrhla na Pitta zvědavý pohled. Ještě jsi mi neřekl, proč si myslíš, že Raymond ukryl La Doradu na dně přístavu, a jak víš, kde přesně ji máš hledat." .,Byl jsem hňup, že jsem na to nepřišel hned," vysvětloval Pitt. Tvůj manžel říkal: Hledejte na místě Maine.' Nechápal jsem, co tím myslí. Vzpomeň si na Pearl Harbor, na Alamo a na Maine. Byla to bitevní lod, která explodovala na tomhle místě, nebo poblíž něho, a zahájila tak španělsko-americkou válku." Jessie se začínalo zmocňovat vzrušení. Takže Raymond shodil tu sochu na starý vrak?"

Na místo, kde ten vrak kdysi ležel," upřesnil Pitt. Trup Maine byl roku 1912 vyzvednut a odtažen na moře, kde byl opět se vztyčenou vlajkou potopen." Ale proč by se Raymond úmyslně zbavoval pokladu?"

To se musíme vrátit do doby, kdy společně se svým kolegou Hansem Kronbergem objevili Kyklopa a La Doradu z něj vyzvedli. Pro oba přátele, kteří se společně poprali s osudem a ukradli nepřejícímu moři nejhledanější poklad všech dob, to mohl být triumf a vše mohlo mít šťastný konec. Jenže pohádka zhořkla. Raymond LeBaron miloval Kronbergovu ženu." Z Jessiina napjatého výrazu bylo zřejmé, že pochopila. Hildu." Ano. Hildu. Měl hned dvojí motiv, aby se Hanse zbavil. Poklad a ženu. Nějak musel Hanse, poté co vyzvedli La Doradu, přesvědčit, aby se ještě jednou potopil. Potom přeřízl hadici, kterou se přivádí do skafandru vzduch, a nechal svého druha zemřít strašlivou smrtí. Dovedeš si představit, jaké to muselo být zadusit se v takové ocelové kryptě, jakou se mu stal Kyklop?' Jessie odvrátila zrak. Tomu nevěřím."

Na vlastní oči jsi viděla Kronbergovo tělo. Hilda byla klíčem k celé věci, a ona mi načrtla obrys té nechutné záležitosti. Já jsem musei jen doplnit některé detaily." Raymond by nikdy nedokázal spáchat vraždu."

Ale dokázal a také ji spáchal. Když se zbavil Hanse, udělal další krok. Potřeboval obejít berní úřad, který ho mohl obvinit z daňového úniku -daň v padesátých letech, jak si vzpomínáš, dělala z příjmu nad 150 000 dolarů přes osmdesát procent -, a vyhnout se zdlouhavé soudní při s Brazílií, která by právem mohla prohlásit sochu za ukradený národní poklad. Držel tedy vše v tichosti a zamířil na Kubu. Vypečený chlapík, ten tvůj milenec. Problémem bylo, jak sochu prodat. Kdo by si mohl dovolit zaplatit byť jenom zlomek z dvaceti až padesáti milionů dolarů za nějaké umělecké dílo? Rovněž se obával, že by ho kubánský diktátor Fulgencio Batista, mimochodem vyděrač první velikosti, mohl o ni připravit. A pokud by se jí nezmocnil Batista, udělala by to za něj Mafie, kterou pozval na Kubu po druhé světové válce. Proto se Raymond rozhodl La Doradu rozporcovat a prodat ji kousek po kousku. Ale měl smůlu. Nepřála mu doba. Vplul do Havany v tentýž den, kdy Castro se svými vzbouřenci vstoupil do města a svrhl Batistovu zkorumpovanou vládu. Revoluční síly okamžitě uzavřely přístavy a letiště, aby zabránily Batistovým přítelíčkům zmizet ze země s nahrabaným bohatstvím." LeBaron tedy přišel o všechno?" otázal se Sandecker.

Ne tak docela. Uvědomil si, že je v pasti a že je jenom otázka času, než mu revolucionáři prohledají loď a naleznou La Doradu. Viděl jedinou možnost - vybrat ze sochy, co bude moci, a chytit první letadlo do Spojených států. Pod příkrovem noci musel s lodí vklouznout do přístavu a potopit sochu na místo, kde před sedmdesáti lety vyletěla do povětří bitevní lod Maine. Přirozeně měl v plánu se pro ni vrátit, až pomine chaos, ale Castro nehrál podle jeho pravidel. Kubánské líbánky se Spojenými státy vzápětí skončily a on se nemohl vrátit a vyfouknout ten třítunový poklad nevyčíslitelné ceny, nebof ho dobře hlídaly Castrovy bezpečnostní složky." Co si z té sochy vzal?" zeptala se Jessie.

Podle Hildy vyjmul rubínové srdce. Potom, když ho propašoval domů, nechal ho diskrétně rozřezat, vybrousit a jednotlivé kusy prodal prostřednictvím překupníků. Nyní měl dostatečnou páku k tomu, aby se mohl, s Hildou po boku, zapojit do dění ve světě vysokých financí. Stal se z něj magnát." Rozhostilo se ticho, v němž se všichni uchýlili ke svým myšlenkám a představovali si, jak zoufalý LeBaron před třiceti lety shazuje do moře drahocennou zlatou ženu.

Ta La Dorada," protrhl ticho Sandecker, se musela vlastní vahou propadnout hluboko do měkké náplavy, která je na dně celého přístavu." Admirál na to kápl," ozval se Giordino. LeBaron nedomýšlel, že její znovunalezení si vyžádá rozsáhlou operaci." Připouštím, že mě to také znepokojovalo," řekl Pitt. Musel přece vědět, že na místě, poté co ženisté vyzvedli hlavní část trupu Maine, zbyly v bahně zabořené stovky tun trosek, kvůli kterým bude prakticky nemožné sochu najít. Že na takovém smetišti nebude ani ten nejdokonalejší detektor, který se dá koupit za peníze, schopen vyhledat jeden určitý objekt." Takže tam ta socha bude ležet navěky," usoudil Sandecker. Pokud jednou někdo nevezme bagr a nevyhrabe půl přístavu."

„Možná že ne," pronesl zamyšlený Pitt, jenž jako by nahlížel možnost, kterou ostatní neviděli. Raymond LeBaron byl prohnaný člověk. A také to byl profesionál. Jsem přesvědčen, že přesně věděl, co dělá." „Kam tím míříš?" zeptal se Sandecker.

Spustil sochu přes bok, to je v pořádku. Ale já se vsadím, že ji spouštěl velice pomalu, nohama napřed, takže když se dotkla dna, zůstala stát." .,Giordino upíral oči na palubu. Může být," řekl pomalu. Může být. Jak je vysoká?" Asi osm stop, včetně podstavce."

Tři tuny třicet let v bahně“." uvažoval Sandecker. Je možné, že by z m mohlo pár stop ještě vykukovat." Pitt se vzdáleně usmál. To se dozvíme, jakmile se s Alem podíváme pod vodu." Všichni jako na povel ztichli a zahleděli se přes bok lodi do ropou uhlazené a popelem pokryté, temné a tajemné vody. Kdesi v zlověstné zelené hlubině je očekávala La Dorada.

Kapitola 80

Pitt stál oblečený v potápěčské výstroji a sledoval, jak se z hloubky vystupující bubliny rozprskávají na hladině a postupují v kruhu kolem sestupového lana připoutaného k bójce asi třicet yardů od lodi. Pohlédl letmo na hodinky. Giordino strávil v hloubce čtyřiceti stop již téměř padesát minut. Věděl, že má stále dost vzduchu na to, aby absolvoval ještě jedno kolečko. Uvědomil si ticho, které zavládlo na palubě. Ohlédl se a spatřil, jak Kubánci, které najal Sandecker, aby vytvořili malou osádku lodi, stoji u zábradlí vedle admirála a jako hypnotizovaní zírají na třpytivé bubliny. Pitt se otočil k Jessii, která stála vedle něj jako přibitá. Za posledních pět minut neřekla ani slovo. Její tvář prozrazovala hluboké soustředění, ale oči ji plály vzrušením. Byla zcela omámena tušením, že se stane svědkem znovuobjevení legendy. Vtom zvolala: Podívejte!" Cosi temného stoupalo z hloubky uprostřed mračna bublinek. Potom se u bójky vynořila Giordinova hlava. Položil se na záda a pomocí ploutví snadno a pohodlně doplaval k žebříku. Podal svým druhům zátěžový opasek a dvojici vzduchových bomb a vylezl na palubu. Stáhl si brýle a odplivl do vody. .Jak to šlo?" zeptal se Pitt.
Dobře," odvětil Giordino. „Vypadá to takhle. Osmkrát jsem obeplaval bod, ve kterém je ukotvena boje. Viditelnost je necelé tři stopy. Snad
budeme mít trochu štěstí. Dno tvoří směs písku a bahna, takže není úplně měkké, a ta socha by z něj skutečně mohla vyčnívat." Je tam proud?"
Asi tak uzel. Dá se to vydržet."
„Nějaké překážky?"
Ze dna kouká pár zrezlych úlomků vraku, tak si dávej bacha, ať se ti nezaplete lano." Sandecker přistoupil k Pittovi a zkontroloval mu vybaveni. Pitt si stoupl do místa, kde bylo přerušené zábradlí, a stiskl mezi zuby náustek dýchacího přístroje. Jessie mu přes neoprenový oblek jemně stiskla paži. Hodně štěstí," popřála mu. Pitt na ni mrkl přes brýle a udělal dlouhý krok vpřed. Okamžitě ho pohltil zelenavý prostor ozářený měkkým difúzním světlem, jež se rozptýlilo v náhlé erupci bublin. Doplaval k bójce a spustil se po sestupovém laně. Žlutý nylonový cop bledl a mizel o několik stop níže v neprostupné, husté tmě. Pitt opatrně sledoval lano a nijak nespěchal. Co chvíli se zastavil, aby vyrovnal tlak v uších. Potom uchopil distanční lano, které Giordino upevnil karabinou k lanu sestupovému, a vyrazil po něm, nechávaje si ho proklouzávat v ruce. Asi po dvaceti čtyřech stopách mu do dlaně vklouzl uzel, který Giordino uvázal, aby vyznačil vnější obvod jím prozkoumaného dna. Nedaleko spatřil oranžový kůl zaražený v bahně, který označoval výchozí bod pro zahájení jeho pátrání. Potom odměřil dalších šest stop lana, napjal je a začal kroužit vodou, bedlivě zkoumaje ony tři stopy na obou stranách, na něž dohlédl. Voda byla opuštěná, bez života a páchla chemikáliemi. Proplouval kolem kolonií mrtvých mořských organismů, které byly rozdrceny tlakovou vlnou způsobenou výbuchem tankeru a pohupovaly se v proudu u dna jako spadané listí v mírném větříku. Ve svém neoprenovém obl-ku se potil, když stál na palubě, kde se do něj opíralo slunce, a potil se i nyní čtyřicet stop pod hladinou. Slyšel zvuky záchranných lodí, které se pohybovaly sem a tam po celém přístavu, slyšel řev jejich motorů i hluk kavitace za lodními šrouby, jenž byl umocněn hustotou vody. Yard po yardu prohlížel to opuštěné místo, dokud neuzavřel celý kruh. Potom přemístil značku a zahájil nové kolo v opačném směru. Potápěči často zažívají pocit nezměrné opuštěnosti, když plavou podvodní pustinou, kde pod sebou nevidí nic, na co by si mohli sáhnout. Skutečný, zalidněný svět, ani ne padesát stop nad nimi, přestává existovat. Zažívají bezstarostnou volnost a netečnost vůči neznámu. Jejich vnímání bývá deformované a nezřídka podléhají vlastnímu fantazírování. Pitt nic takového nepociťoval, snad až na lehounké omámení. Byl opilý vzrušujícím pátráním a natolik se nořil do své vlastní mysli za vidinou třpytivého zlata a průzračné zeleně, že mu téměř unikl neurčitý tvar, nezřetelně se rýsující v oparu po jeho pravici. Usilovně kopal nohama, aby se k němu dostal co nejrychleji. Předmět byl kulatý a částečně mizel v bahně. Ony dvě stopy, které vyčnívaly nad povrch, byly pokryty slizem a vlákny mořské vegetace, která se pohybovala v proudu. Pitt si snad již stokrát představoval, jak asi bude reagovat, setká-li se tváří v tvář se zlatou ženou. Ale to, co nyní skutečně cítil, byl strach, strach z toho, že jde jenom o planý poplach a že pátrání možná nikdy nedojde konce. Pomalu, váhavě setřel slizký pokryv rukavicí. Drobounké částky rostlinstva a kalu zavířily v hnědém oblaku, který ještě více zahalil onen předmět. Čekal v tajuplném tichu, až se oblak rozptýlí ve vodnaté tmě. Pittovi náhle vyschlo v ústech, srdce mu v hrudi zadunělo jak buben trinidadskych domorodců. Zíral na něj pár zelených smaragdových očí, v nichž se obrážela bezčasá melancholie věků. Pitt našel La Doradu.

Kapitola 81

4. ledna 1990 Washington, D.C.
Prezident oznámil existenci Jerseyské kolonie a význam vědeckých objevů, kterých dosáhli muži Eliho Steinmetze, a způsobil tím celosvětovou senzaci. Národ byl elektrizován. Celý týden, večer co večer, byly televizním diváků předkládány hodiny záběrů měsíčního povrchu, které nebylo možné spatřit při krátkých přistáních modulů programu Apollo. Rovněž se mohli do nejmenších podrobností seznámit s dramatickým bojem kolonistů o přežití během období, v němž se snažili vybudovat si na Měsíci přijatelné podmínky. Steinmetz a jeho lidé se stali hrdiny dne. Objevovali se

v nesčetném množství televizních rozhovorů. Oslavovala je celá země; v New Yorku se na jejich počest dokonce konal obrovsky průvod. Radost z triumfu kolonizátorů Měsíce zaznával staromilským patriotismem, ale důsledky měly hlubší a širší dopad. Po krátkých a okázalých letech těsně nad zemskou atmosférou existoval nyní hmatatelný důkaz, že člověk může žít a přežít daleko od své mateřské planety. Na soukromém večírku, který uspořádal na počest .“vnitřního jádra“' a kolonistů, prezident jenom zářil. Jeho nálada měla daleko k nerudnosti. která ho neopustila od prvního setkání s muži, kteří vymysleli a zahájili výstavbu základny na Měsíci. Nabídl sklenku šampaňského Hudsonovi, který bezmyšlenkovitě civěl do místnosti plné lidí. jako by byla prázdná a tichá.
Bloudíte vesmírem, Leo?"
Hudson pohlédl na prezidenta a přikývl. Omlouvám se. Ošklivý zvyk, na společenských sešlostech takhle vypínám."
Vsadím se, že už se vám v hlavě líhne plán na nové osídlení Měsíce." Hudson se lišácky zazubil. „Vlastně jsem uvažoval o Marsu." Takže Jerseyská kolonie není konec."
Nikdy žádný konec nebude, jenom začátky dalších začátků." Kongres se nyní sveze s atmosférou, která vládne v celém národu a odhlasuje finance na rozšíření Jerseyské kolonie. Ale předsunutá hlídka na Marsu - to je otázka obrovského množství peněz." „Pokud to nezvládneme my, potom příští generace ano."
Máte pro ten projekt jméno?"
Hudson zavrtěl hlavou. O tom jsem zatím nepřemýšlel."
Vždycky mi vrtalo hlavou," řekl prezident, kde jste přišel na tu Jerseyskou kolonii". Vy jste to neuhádl?"
Je stát New Jersey, ostrov Jersey u francouzského pobřeží. Jerseyské svetry." Taky je to plemeno krav."
No a?"
Ta dětská říkanka ‚Hej holá holá řič pic sýc kočka nám ukradla housle kráva skočila přes měsíc." Prezident koukal chvíli, jako by nevěděl, čí je, ale potom propukl v hurónský smích. Když se vzpamatoval, prohlásil: Bože můj, tomu říkám ironie. Největší úspěch lidstva se jmenuje podle krávy."

Je úžasná," řekla Jessie.
Ano, oslnivá," souhlasil Pitt. Mohl bych se na ni dívat donekonečna." Hleděli v uchváceném zaujetí na La Doradu, která nyní stála ve východní budově washingtonské Národní galerie. Vycíděné zlaté tělo a vyleštěná smaragdová hlava se leskly v paprscích slunce, které sem dopadaly přes obrovský střešní světlík. Ten dramatický efekt budil zbožný úžas. Neznámý indiánský sochař ji obdařil podmanivou krásou a grácií. La Dorada stála v uvolněné pozici, jednu nohu předsunutou, paže lehce ohnuté v loktech, dlaně vystřené do stran.
Její podstavec z růžového křemene spočíval na pět stop vysokém, pevném bloku brazilského růžového dřeva. Chybějící srdce bylo nahrazeno jiným, vytvořeným z karmínového skla, které téměř dosahovalo nádhery původního rubínu. Davy lidí zíraly v úžasu na ten oslnivý zjev. Řada návštěvníků galerie se táhla ven, alejí, na tři čtvrti míle daleko. La Dorada předčila rekord v návštěvnosti, který až dosud držela výstava předmětů z hrobky krále Tutanchamona. Všechny celebrity hlavního města jí přišly vzdát hold. Prezident s chotí doprovodili osobně na prohlídku před oficiálním otevřením Hildu Kronbergovou-LeBaronovou. Stará dáma seděla spokojeně ve svém kolečkovém křesle, a zatímco prezident pronášel krátký projev k uctění památky dvou mužů, kteří prošli jejím životem, neustále se usmívala. Když ji potom zvedl z křesla, aby se mohla dotknout sochy, nebylo v sále oka, které by zůstalo suché. Zvláštní," zašeptala Jessie, když si pomyslíš, že to všechno začalo na vraku Kyklopa a skončilo na vraku Maine." Jenom pro nás," pronesl Pitt jakoby z dálky. Pro ni to začalo před čtyřmi sty lety v brazilské džungli." ‚Je těžké si představit, že taková krása může mít na svědomí tolik mrtvých." Pitt ale neposlouchal, a tak ani neodpověděl.
Jessie po něm hodila zvědavým pohledem. Pitt zíral strnule na sochu, ztracen v myšlenkách, které patřily dávným časů a jinému místu. Čím větší poklad, tím větší slast," poznamenala poťouchle. Pitt se k ní pomalu otočil, jeho oči se opět soustředili na současnost. Kouzlo bylo zlomeno. Promiň," řekl. Jessie se musela pousmát. Kdy se o to pokusíš?"
O co?"
Kdy se vrhneš do hledání ztraceného La Doradina města?"
Netřeba se vrhat," odvětil Pitt a náhle se rozesmál. To nikam neuteče."